virtual-project.eu

MARTINA COLE

AFACEREA

MARTINA COLE

AFACEREA

Original: *The Business* (2008)

Traducere din limba italiană de:
CERASELA BARBONE

virtual-project.eu

2011

PROLOG

— Fă-o să plece de la ușa mea, te rog! Atitudinea tinerei era una de furie stăpânită. De furie profundă, stăpânită. Faptul că se purta ca și cum întreg scenariul nu era decât o glumă proastă spunea în sine extrem de multe. Își sfida protagonista cu ochii săi albaștri și adânci; râdea de ea și îi spunea că merita tot ce ar fi putut să-i ofere. Era genul acela de înfruntare tăcută, când faptele vorbesc mai mult decât cuvintele.

Tânărul polițist era agitat; nu fusese niciodată nevoit să ia parte la ceva care să semene măcar cu ceea ce se petrecea acum. Auzise de astfel de evenimente, auzise că o bătaie între femei poate fi mult mai intimidantă și mai violentă decât una între doi bărbați, ba chiar între mai mulți bărbați, că veni vorba. Dar nu crezuse că putea fi atât de cruntă. De șocantă. De înspăimântătoare.

Faptul că protagonistele pe care polițiștii încercau să le țină la distanță una de cealaltă arătau de parcă ar fi fost surori gemene nu-i ușura situația; mai ales că erau, se pare, mamă și fiică. Însă ce-l uluia cel mai mult pe tânărul polițist era violența limbajului. Nu al stăpânei casei, ci al presupusei sale mame. Al femeii mai în vârstă dintre cele două, o tipă bună, căreia el unul i-ar fi tras-o oricând, și despre care își dădea seama, fără să aibă nevoie de vreun certificat oficial, că nu era cu toate mințile acasă. Se vedea clar că era sărită rău de pe fix. Următoarele ei cuvinte nu făcură decât să-i întărească această părere:

— Curvă mincinoasă ce ești! Treci dracului încoace și înfruntă-mă ca o femeie adevărată! Chiar îți închipui c-o să înghit una ca asta din partea ta, târâtură fără minte?

Femeia mai tânără rânji, afișând o expresie de total dezgust față de maică-sa. Din nefericire, asta o făcea să îi semene și mai mult decât înainte. Îi dădea aceeași expresie întunecată, aceeași aură sinistră care anunța pe oricine ar fi avut nesăbuința să se pună cu ele că erau mai mult decât capabile să-și poarte singure de grijă.

Polițistul care aștepta alături, gata să intervină în cazul în care ar fi început cu adevărat o bătaie, era impresionat de atitudinea

controlată a fetei. Era evident că maică-sa era nebună de legat și era și mai evident că fiica știa exact ce butoane să apese ca să obțină o reacție din partea ei. Polițistul avea și sentimentul că fiica se distra pe seama maică-sii. Bănuiala i se confirmă în clipa în care fata spuse cu cel mai nonșalant dispreț:

— Ascultă-te ce spui, mamă! Și te mai întrebi de ce nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine. De ce m-am mutat cât am putut mai departe de tine. De ce mi-e rușine să recunosc că avem același sânge. Toată viața am avut grijă de tine, ți-am fost alături, dar nu ai meritat. Avea dreptate lumea: nu valorezi nici cât o ceapă degerată!

Femeia mai înaltă se lansă iarăși în atac, și ofițerul White o ținu din nou la distanță, doar că de data asta treaba fu cu mult mai grea, fiindcă femeia avea puterea a zece bărbați.

În timp ce o târa cu forța din fața ușii, un Range Rover frână brusc lângă ei. Scârțâitul ascuțit al roților se auzi mai tare decât vocile stridente ale celor două femei.

Un bărbat solid și îndesat, cu ochii de un albastru-închis și o expresie hotărâtă, sări din mașină. Se apropie în grabă de ei; masivitatea îi era pusă în evidență de tricoul mulat pe piept. Polițiștii își dădură numaidecât seama cine era, iar surpriza le fu pe dată înlocuită de spaimă. Se aflau în prezența unei legende locale, în fața unui bărbat de care auziseră cu toții, pe care îl văzuseră în fotografii, dar pe care, până acum, nu-l întâlniseră niciodată față în față. Kenneth Dooley îi intimida mai mult decât ar fi crezut; era foarte impunător. Și nu devenise cunoscut pentru firea lui blândă.

O înșfacă fără menajamente pe femeia mai în vârstă de lângă tânărul polițist și-i spuse aspru:

— Haide, mamă, să mergem de-aici!

Femeia se întoarse spre el, scuipând vitriol.

— Trebuia să bănuiesc c-o să fii de partea *ei,* ca de obicei. Sunteți două secături nenorocite… Vă cântați în strună unul celuilalt. Așa ați făcut mereu!

Bărbatul nu-i răspunse și începu să o tragă cu forța din fața ușii. Se purta dur cu ea și era limpede că astfel de scene se petreceau în mod regulat.

— Pricepe odată! S-a întors și trebuie să te obișnuiești cu ideea! îi strigă bărbatul tinerei rămase pe treptele de la intrare.

O târa pe femeia isterică înspre Range Roverul lui, însă aceasta părea hotărâtă să nu plece nicăieri fără să opună rezistență. Bărbatul o îndesă în vehicul fără prea multe menajamente.

În timp ce se îndepărta, era conștient că oamenii din casele din jur urmăreau întreaga scenă cu mare interes. Știa că așa avea să fie – în cele din urmă –, dar nu se așteptase să se întâmple atât de repede.

∴

Jordanna Dooley intră în micuța sa locuință socială și închise ușa poliției și mulțimii de gură-cască. Se învățase cu acest gen de interes față de familia ei încă din copilărie. Maică-sa căpătase un adevărat obicei din a face public orice aspect al vieții ei. În cartierul lor, era echivalentul unei megavedete de cinema. Întreaga ei familie jucase într-un spectacol, spre beneficiul altora. Era Britney Spears a generației ei, ba ar fi putut chiar s-o mai și învețe câte ceva pe cântăreața aceea fraieră.

Odată intrată în casă, Jordanna observă că tremură, că are spasme de frică, o frică născută din amintiri, și nu din prezența fizică a mamei. N-o mai văzuse de ceva timp și întotdeauna era uimită să constate cât de încântător arăta. Cât de tânără părea încă, deși trăise echivalentul a cel puțin două vieți și își făcuse și copiii să le trăiască, la rândul lor.

Jordanna nu știuse niciodată cu adevărat ce înseamnă să fii copil; întreaga viață, nu fusese nimic mai mult decât un apendice, nimic mai mult decât obiectul maică-sii, sclava ei. Ura pe care o simțea pentru această femeie, la fel ca și gândurile pe care le nutrea față de ea în taină erau de o ferocitate aproape biblică – ar fi fost bucuroasă să trimită cincizeci de molime asupra ei, dacă ar fi putut. Și nu lăcuste sau niște broaște nenorocite… i-ar fi trimis scorpiei toate maladiile incurabile cunoscute în istoria omenirii.

O afectase atât de profund lipsa de devotament a mamei, încât în cele din urmă îi întorsese spatele nu numai ei, ci și întregii sale vieți. Fusese singurul mod în care reușise să dobândească o oarecare pace. Când femeia pornise ca o leoaică pe urmele ei, Jordanna își găsise refugiul în Biblie, în religie, într-un efort de a da un sens propriei sale vieți, de a-și valida existența. Încercase s-o țină la distanță prin rugăciuni.

Dumnezeu îi era martor că tribunalele nu-i fuseseră de niciun ajutor.

Jordanna își puse instinctiv mâinile pe abdomen și simiți umflătura micuță, pe care spera și se ruga să o vadă de această dată crescând într-un făt dus la termen – nu o altă mizerie lipicioasă pe care să o curețe și să o jelească la fel ca pe toate celelalte.

Și asta era tot vina maică-sii, neputința ei de a păstra un copil într-un pântece care fusese invadat mult prea devreme și care respingea acum orice încerca să-și găsească adăpost înăuntrul său. Un pântece care îi respingea progeniturile înainte să poată fi măcar numite prunci, copii, înainte de a apuca să aibă măcar cele mai vagi urme care să sugereze o personalitate, o viață.

Cu fiecare astfel de respingere, natura părea să-i spună Jordannei că orice avea să producă ea vreodată nu-și putea găsi locul printre celelalte ființe umane, în lumea reală. Că ceea ce spera ea să creeze nu era suficient de bun, era inferior.

Și acum, văzându-și din nou mama, Jordanna se afla pe punctul de a da crezare acestei presimțiri. Îi era din ce în ce mai greu să-și justifice existența și știa că asta era din cauza influenței pe care maică-sa o avea asupra ei. Știa că viața pe care o dusese în copilărie încă i-o mai modela pe aceea de adult, chiar și acum, oricât de mult ar fi încercat să se împotrivească.

Lucrurile acestea tot nu schimbau faptul că își dorea un copil cu disperare, cu atâta patimă, încât ar fi putut ucide pentru o astfel de șansă. Pentru asta trăia și își spunea că era ceva ce se putea întâmpla într-o zi. Fără asta ar fi fost terminată, și o știa prea bine. Singura ei forță adevărată venea din credința că într-o bună zi urma să ducă un copil până la termen. Că avea să-l poată în sfârșit strânge în brațe și iubi necondiționat. Își șterse sudoarea de pe frunte și respiră adânc de câteva ori, ca să se liniștească.

Când îi reveni calmul, intră în bucătăria micuță, imaculată și se așeză la masa cea nouă cumpărată de la IKEA. Simți cum palpitațiile i se potolesc și își aprinse o țigară.

Primul fum îi dădu o senzație de greață și amețeală, al doilea îi aduse alinarea de care avea nevoie.

N-ar fi trebuit să fumeze, dar avea nevoie acum, avea nevoie disperată de o țigară. Maică-sa afecta mulți oameni în felul ăsta,

părea să îi distrugă pe toți cei cu care intra în contact, iar asta nu era o exagerare, era simpla realitate.

Auzi apoi soneria telefonului mobil, Amy Winehouse cântând *Rehab*[1] și dintr-odată își dădu seama de ironia situației.

Râdea în clipa în care răspunse la telefon, însă râsul i se opri brusc când auzi vocea bunică-sii întrebând-o pe un ton arțăgos:

— E adevărat? Te-a găsit iar?

∴

Kenny Dooley oftă adânc; maică-sa își juca acum rolul de victimă tăcută și îndureratăă. Avea mai multe personaje, însă acesta era cel mai iritant, fiindcă avea întotdeauna efect asupra lui. Oricât de mult l-ar fi enervat, și îl enerva rău, mai mult chiar decât oricine altcineva de pe fața pământului, spre deosebire de soră-sa, Kenny mai simțea încă o oarecare compasiune pentru mama lor. Și îl enerva în primul rând fiindcă nu merita compasiune, nici din partea lui, nici din a oricui altcuiva. În niciun caz din partea fiicei ei, de care abuzase și se folosise întreaga viață.

Deschise ușa frigiderului micuț, amplasat între scaunele mașinii, și spuse morocănos:

— Ia-ți o bere, mamă, și, la dracu', nu-ți mai plânge atâta de milă! Știai că n-o să te întâmpine cu surle și tobe și cu un vițel gras pus la proțap, așa că de ce faci pe șocata? Dacă ai fi așteptat, aș fi stat eu de vorbă cu ea, aș fi încercat să te duc s-o vezi fără tot circul ăsta.

Opri la semafor, apoi, privind-o în ochi, zise trist:

— Dar tu, de fapt, tocmai circ voiai, nu-i așa, mamă? Din asta trăiești tu.

Imelda își privi unicul fiu și spuse încet:

— Nu am ce-i face. Sunt așa cum sunt.

Golise deja jumătate de cutie de bere, iar duhoarea respirației ei îmbâcsea aerul din mașină, provocându-i lui Kenny o senzație de greață. Ca întotdeauna, cuvintele Imeldei subliniau ceea ce ea considera a fi seaca realitate, crezând că astfel de fraze o fac să pară sinceră și directă. Le folosea ca să-și justifice accesele de furie și izbucnirile de gelozie. Era unul dintre cei mai nefericiți oameni pe care îi întâlnise vreodată, iar asta îl durea fiindcă, atunci când avea ea chef, Imelda putea fi dură ca un diamant. Dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor cu care maică-sa

[1] „Dezintoxicare".

intra în contact, *el* știa că suferă în sinea ei. Știa că nu se place și nici nu crede că cineva ar putea să o placă vreodată. Își schimba des prietenii, renunțând la oameni într-o clipită, din cea mai neînsemnată greșeală, reală sau închipuită. Încerca din răsputeri să fie ce știa că ar trebui să fie, dar, inevitabil, se întorcea mereu la persoana care credea că este cu adevărat.

— Problema cu Jorge este că întotdeauna s-a crezut mai bună decât toți ceilalți; chiar și când era mică, mă privea de sus…

Kenny oftă din greu, n-avea de gând să se obosească să răspundă la asemenea porcării. Era prea viclean ca să se lase ademenit în astfel de conversații.

În timp ce înaintau pe Whitechapel Road, zări un tip pe care îl căuta încă de la Crăciunul trecut. Opri Range Roverul, sări din mașină și începu să ardă pumni cu nemiluita victimei neputincioase. Îl bătu fără milă, mult mai tare decât i se ceruse, fiindcă, în adâncul lui, și-ar fi dorit de fapt să o bată pe maică-sa, iar individul ăsta, filfizonul ăsta, era disponibil. Era acolo.

Donny Barker îi datora bani de multă vreme și, colac peste pupăză, dispăruse de pe fața pământului din cauza acelei datorii. Ei, asta Kenny ar fi putut să digere, ba chiar să înțeleagă, dar să-l vadă pe nenorocit reapărând pe vechiul lui teren dejoacă, asta îl scosese din minți. Își bătea joc de el! Cineva de pe lista dispăruților nu putea rămâne nepedepsit… să se întoarcă fără să-și plătească datoriile era o insultă personală. Iar o insultă de o asemenea magnitudine trebuia plătită cu prima ocazie. Una peste alta, omul nu ar fi putut găsi un moment mai prost. Kenneth Dooley era un bărbat foarte dur și avea o reputație de păstrat.

∴

Jordanna Dooley era epuizată. Îi trecuse agitația provocată de apariția maică-sii și acum era obosită, foarte obosită. Stând întinsă în pat, se întreba cum își petrec oamenii viața de zi cu zi. Majoritatea celor pe care îi cunoștea trăiau fără niciun fel de certuri sau agitații majore, în vreme ce viața ei fusese sufocată de tot felul de rahaturi încă din prima zi.

Acest copil era ultima ei șansă de a fi o persoană normală, de a fi asemenea celorlalți, iar asta era tot ceea ce își dorise vreodată. Normalitatea era singura ei dorință, singurul ei vis. Doar să fie normală, nici mai mult, nici mai puțin. Simțea însă că

această soartă nu-i era hărăzită ei, iar asta o îngrozea. Era încă atât de tânără, și totuși se simțea îngrozitor de bătrână.

∴

Kenny scoase niște hârtii mototolite din buzunarul hainei și le strecură în mâna maică-sii:

— Ia de-aici, ca să te simți mai bine, fetițo!

Imelda îi zâmbi atunci, dându-și seama dintr-odată că se opriseră în fața blocului ei.

Kenny deschise torpedoul și îi aruncă un teanc de bani. Apoi, împungând-o cu arătătorul în față, îi spuse încet:

— Și stai departe de ea, ’nțeles? O să văd ce pot să fac în legătură cu asta, dar te previn, mamă, nu-ți face prea mari speranțe.

Imelda ridică din umeri cu o expresie mult mai fericită, pe față răsărindu-i un zâmbet sincer. Banii și drogurile aveau întotdeauna efectul ăsta asupra ei. Câteva grame de cocaină, nițică iarbă și verzișori în portofel – ăsta era pentru ea Paradisul.

Bărbatul o urmări trist intrând în scara blocului; era ca un copil – un copil îngâmfat și pretențios, și egoist! De asta îi părea lui rău de maică-sa, de asta n-o putea scoate din viața lui, de-asta îi tolera comportamentul scandalos și crizele. Ținuse întotdeauna ceva sub tăcere, chiar și atunci când suferise atât de tare, încât Kenny aproape că-i putuse simți durerea în suflet. Chiar și atunci, tot își ținuse fermoarul tras la gură, iar el știa mai bine decât oricine cât de greu trebuia să-i fi fost. Mai ales când își văzuse fiica și fusese încă o dată respinsă, fără niciun fel de explicație. Dar, dacă era s-o spună pe-a dreaptă, Imelda se purtase întotdeauna urât cu singura ei fiică. Jordanna nu cunoscuse nici măcar o singură zi fericită în întreaga ei viață.

Cheia era la el, și Kenny știa că ar fi făcut orice pentru a ține ușa spre adevăr ferecată, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Fiindcă adesea adevărul era o mizerie ordinară; adevărul, de cele mai multe ori, nu aducea după sine decât durere și suferință. Nu aducea finalitate, sau acceptare, ori alte porcării dintr-astea scornite de imaginația unor oameni care nu se aflaseră niciodată în situația în care adevărul să fie o forță distructivă. Adevărul nu era decât o trambulină pentru multe alte suferințe, pe care le-ar fi scos la lumină doar ca să îngroape apoi adevărurile spuse doar pe jumătate, acele adevăruri mult mai

puțin dureroase, să le îngroape undeva atât de adânc încât nimeni să nu le mai poată scoate vreodată la suprafață.

Știa, mai bine chiar decât oricine, că uneori, doar *uneori*, adevărul putea distruge cu desăvârșire o persoană, îi putea nărui întreaga viață. Putea provoca o reacție într-atât de devastatoare încât, pe lângă ea, Hiroshima ar fi părut doar o farsă copilărească.

Asemenea maică-sii, nici el nu crezuse niciodată în adevăr, dar în lumea lor asta nu era chiar ceva neobișnuit. Era renumit pentru sinceritatea lui, pentru felul deschis în care vorbea. Știa că nu avea să mintă niciodată în chestiuni ce priveau meseria lui – asta era de neconceput! Dar să mintă în alte privințe era, la urma urmei, ceva inevitabil.

Își aminti de un preot care le spusese cândva elevilor săi de cinci ani că „adevărul îi va elibera”, iar această amintire îl făcu să zâmbească. Adevărul putea fi o închisoare mai cruntă decât își imaginau majoritatea oamenilor; iar cei mai mulți nu și-l puteau permite. Mai ales în ceea ce o privea pe soră-sa, Jordanna, adevărul era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l audă. Dar mai știa și că, acum că reapăruse în vizorul maică-sii, era extrem de posibil ca adevărul să iasă la un moment dat la suprafață. Și atunci?

Nici el, nici nimeni altcineva nu avea răspunsul. Minciunile plecau încă din copilăria lor, și Kenny știa că într-o bună zi aveau să iasă toate la suprafață, iar în ziua aceea, impactul avea să fie nimicitor.

Mai avea și sentimentul că ziua asta, de care se temuse întreaga sa viață, era acum aproape. Într-un mod straniu, își dorea să se termine totul mai repede, să iasă totul la iveală, fiindcă, martor îi era Dumnezeu din ceruri, se săturase să țină totul sub tăcere. Se săturase să trăiască în minciună. În minciuna lui și a celorlalți.

CARTEA ÎNTÂI

„Toate familiile fericite se aseamănă între ele, dar fiecare familie nefericită este nefericită în felul său”.

Lev Tolstoi, 1828-1910,

Anna Karenina

„Dacă urăști un om, urăști ceva din el care este parte din tine.
Ce nu face parte din noi nu ne deranjează”.

Herman Hesse, 1877-1962

Demian: Povestea tinereții lui Emil Sinclair

„Un copil nu e o glastră care să fie umplută, ci un foc ce trebuie aprins”.

François Rabelais, 1494-1553

Capitolul 1

1978

Mary Dooley făcea curat, făcea curat așa cum alții dormeau; fără să se gândească la absolut nimic. Ochii ei cercetau în permanență suprafețele, uitându-se după praf sau pete. Lustruise oglinzile până când le făcuse să strălucească, iar podelele erau atât de bine frecate, încât căpătaseră un luciu aproape periculos. Privea curățenia ca pe un drept al ei, un drept de la Dumnezeu, pe deplin convinsă de faptul că era singurul mod în care putea ajunge cât de cât aproape de El în această viață.

Când nu făcea curățenie, Mary gătea. Mese copioase, încărcate, pe care ai ei le consumau fără prea mare considerație; în definitiv, așa mâncaseră întreaga viață. Mary gătea ca pe vremuri: piure de cartofi mustind de unt și cotlete

bine pătrunse, lăsate să se îmbibe în sucul propriu înainte de a fi desfăcute și aranjate reverențios pe farfuriile decorate cu model de salcie. Făcea pateuri din foitaje fine și fursecuri pline de stafide care te implorau să întinzi unt peste ele și să le devorezi cu o ceașcă de ceai dulce. Putea face orice cu un ciolan și puțin seu de vită. Gătea niște preparate din carne tocată după care însuși Papa și-ar fi lins degetele, așa cum spunea adeseori bărbatu-său, când era amețit.

„Și le-ar linge pe dracu'!" îi respingea ea complimentele în stilul caracteristic, direct și dintr-o bucată. Disprețuia noile tendințe care vorbeau de salate, de evitarea grăsimilor animale și de tot felul de astfel de tâmpenii care-i amenințau întreaga existență. Mary își hrănea familia, și o hrănea în singurul mod pe care-l știa.

Auzi tu, crize cardiace! Vorba maică-sii, la urma urmei, toți trebuie să moară de ceva. Mary nu putea înțelege că nu e obligatoriu să mori înainte de vreme și că își ucidea încet familia cu dragoste și mâncare bună. Vedea întreaga poveste ca pe un soi de conspirație împotriva ei și a tuturor femeilor ca ea, care trăiseră războiul și lipsurile și care pentru nimic în lume nu s-ar fi întors la strictul necesar.

Ceaiul era o altă pasiune a ei. Mary lăsa ceainicul de metal să bolborosească pe foc toată ziua, până când se transforma într-o fiertură neagră, și abia așa îl bea. Negru și grețos de dulce. Zicea că-i dă energie, și avea dreptate. Îi dădea însă și o respirație urât mirositoare și o limbă încărcată. Iar acestea nu se potriveau deloc cu înfățișarea ei altfel imaculată; asemenea gospodăriei pe care o ținea, era impecabilă. De la cocul franțuzesc – în care își rula strâns părul lung, des și blond, vopsit o dată la șase săptămâni în timp ce familia dormea – până la hainele bine alese care i se aranjau pe trupul perfect, mărimea patruzeci. Pentru o femeie trecută bine de cincizeci de ani, arăta încă senzațional. Pometii proeminenți și ochii adânci, de un albastru-închis, contribuiau din plin la asta. Avea picioare micuțe, drăgălașe, de care era foarte mândră în secret și pe care și le etala în fiecare vară în sandale ieftine, dar de bun gust. Acesta era singurul ei crâmpei de vanitate.

Avea mâinile aspre, bine îngrijite, dar purtând urma anilor în care lucraseră cu înălbitori și cu sodă. Își asalta în fiecare seară pielea cu o frecare zdravănă cu săpun *Pears* și cu un strat gros

de cremă rece *Pond's.* Era un tratament ce părea să aibă efect, fiindcă nu-și arăta deloc vârsta și avea ținuta și postura unei femei mult mai tinere.

Singurul ei viciu era fumatul; o țigară îi atârna în permanență în colțul buzelor de forma arcului lui Cupidon și strângea din ochi ca să poată zări prin fumul care o învăluia constant, atunci când avea mâinile ocupate. Bărbatu-său glumea spunând că ăsta ar fi fost secretul ei în bucătărie: scrumul de țigară despre care toată lumea știa că-i mai pica uneori în aluaturi și în sosuri. Râdea la fel de tare ca ceilalți la această glumă, negăsind nimic în neregulă la câte o mică scăpare ocazională. La urma urmei, doar nu-i otrăvea, nu?

Mary își împături rufele proaspăt spălate, bucurându-se de senzația catifelată și de mirosul de curat. Avea o cădiță dublă de care nu s-ar fi despărțit în ruptul capului pentru toate drăciile sofisticate care apăruseră în ultima vreme. Cum îi spunea și doamnei Phillips, vecina ei, ce-o fi fost și cu tinerele astea care căutau în permanență să-și facă viața cât mai ușoară? Fără treburile gospodăriei, ce naiba mai avea de făcut o femeie?

Aruncă o privire ceasului din bucătărie și se opri din împăturit. Era opt și jumătate, luni dimineața, aproape toți ai casei erau plecați pe la treburile lor și ea trebuia să ajungă la biserică pentru slujba de ora nouă. Auzi apa de la toaletă de la etaj și oftă adânc. Singura ei fiică, surpriza tomnatică, după cum îi spunea adesea, fiindcă o făcuse după ce trecuse deja de patruzeci de ani, catadicsise în sfârșit să se ridice din pat.

Îi turnă copilului o cană de ceai pe care o luă cu ea sus, fiindcă tot trebuia să-și ia haina și pelerina din dulap. Se purta altfel cu ea decât se purtase cu băieții și în adâncul sufletului o știa prea bine, deși, firește, nu ar fi recunoscut-o niciodată. Îi iubea pe toți la fel, cel puțin în aparență, deși Imelda era puiul ei, iar asta, în mod evident, era și problema.

Fetei i se ierta orice și, deși era conștientă că greșește, Mary nu-i putea rezista. Era ultimul ei copil, puiul ei, și îi îngăduia mai multe decât tuturor celorlalți la un loc.

Mary se ruga în fiecare zi ca încrederea pe care i-o acorda mezinei sale să nu se dovedească neîntemeiată, dar, adevărul fie spus, nu trăgea prea mare nădejde. Făcuse prea multe greșeli cu Imelda și se părea că acestea începeau să-și arate efectul.

∴

Imelda Dooley era leit maică-sa, singurul dintre copii care îi moștenise constituția minionă și capacitatea de a mânca orice fără a se îngrășa un gram.

Avea același păr blond și aceeași gură mică, dar ochii mari și albaștri îi moștenise de la taică-său, ceea ce îi sporea și mai mult farmecul, făcând-o să pară inocentă și înțeleaptă în același timp. Avea sprâncene frumos arcuite și o bărbie micuță și ascuțită, care o făcea să pară mai tânără decât era. Însă stratul gros de machiaj pe care-l aplica de fiecare dată cu mână de expert înlăturase curând acest inconvenient. Bărbații se uitaseră după ea încă de când împlinise doisprezece ani, când sânii îi apăruseră peste noapte. Dacă taică-său n-ar fi fost o figură bine-cunoscută în cartier și dacă frații ei n-ar fi fost renumiți pentru iuțeala cu care se aprindeau și pentru faptul că puteau culca la pământ pe oricine le ieșea în cale, ar fi fost asaltată cu mult mai devreme, măcar de atâta lucru își dădea seama acum. Fusese atât de proastă! Naivă, copilăroasă și proastă!

Sorbi din ceaiul pe care i-l adusese maică-sa și se gândi cum să lanseze bomba. Știa că trebuia s-o facă, și cât mai curând. Mary nu tolera secretele și, dacă un vecin ar fi scăpat porumbelul pe gură înaintea ei, atunci să te ții!

Imelda înțelegea acum și simțea că i se face greață; jucase repede, pierduse și ăsta era rezultatul. Avertizările și sfaturile maică-sii îi intraseră pe-o ureche și-i ieșiseră pe cealaltă. Știuse totul, ca atâtea alte fete înaintea ei.

Acum era borțoasă, borțoasă de-a binelea, și era conștientă că ăsta era singurul lucru pe care maică-sa nu i l-ar fi iertat.

Era speriată și agitată în același timp, gândul la un copil care să-i întrerupă viața era mai înfricoșător chiar decât gândul morții. Ar fi vrut să moară de o mie de ori decât să înfrunte furia și rușinea maică-sii. Și știa că asta o așteaptă, la fel de bine cum știa cum o cheamă. Chiar și în timpurile astea moderne, tot rămânea de neconceput ca fetele irlandeze catolice să aibă copii din flori, oricât de *la modă* ar fi fost asta pentru toți tinerii din restul țării. În casa lor, s-ar fi putut spune că era încă 1900, fiindcă acestea erau valorile după care se călăuzeau.

Cât despre taică-său, ei bine, el era cel mai mare obstacol în toată povestea, fiindcă Imelda nu avea nici cea mai vagă idee

cum ar fi primit vestea sau ce formă aveau să îmbrace furia și dezamăgirea lui.

Era pe punctul de a izbucni din nou în plâns, iar teama o aduse din nou în pragul leșinului. Dacă ar fi fost vorba numai de frații ei, ar fi avut curaj să-i înfrunte – știa că amândoi ar fi văzut această ultimă escapadă ca pe o dovadă în plus că nu era decât o răzgâiată. De maică-sa și de taică-său îi era ei frică, fiindcă de la ei aștepta o soluție la toată încurcătura asta. Și grozavă încurcătură mai era.

Puse discul cu Elvis Costello și dădu volumul la maximum, întrucât maică-sa plecase la slujbă, și ea rămăsese stăpâna casei. Să profite măcar cât mai putea, înainte să explodeze bomba.

∴

Gerald Dooley era un bărbat voluminos, temperat, un irlandez masiv cu mâini ca niște ciorchini de banane și ochi de culoarea argilei ude. Era impunător, musculos și avea reputația unui om cu judecată dreaptă, dar cu care nu e bine să te pui. Îi plăcea să bea și ținea la băutură. Mergea la biserică o dată pe săptămână – la fel cum făceau și copiii lui, chiar și după ce crescuseră – și îi plăcea să parieze sume mici la cursele de cai. Era, de asemenea, unul dintre oamenii permanenți ai unui boss local, Michael Hannon; colecta datoriile, transmitea mesaje cu un minimum de amenințări și, în general, era ceea ce se numește un băiat bun la toate. Asta însemna că avea un salariu, plătea impozite și mai primea și câte ceva ca bonus. El și familia lui o duceau bine și erau respectați.

Carura lui impunătoare și faptul că era la curent cu treburile tuturor constituiau avantajul lui cel mai mare; o știuse încă de la vârsta de doisprezece ani, când începuse să-și pună la lucru atuurile. În lumea asta era cineva, în afara ei era doar o gorilă ca oricare alta. Reușea să scape de corecțiile legii cu ajutorul intimidărilor și al vicleniei înnăscute. Tot asta îi asigura și favoarea patronului. Dacă spunea că ceva nu poate fi făcut, însemna că așa era. Izbutea totuși să găsească o cale de a depăși orice obstacol, acesta fiind punctul lui forte.

Cei care aveau nesăbuința de a nu-i lua în serios avertismentele, rostite întotdeauna cu zâmbetul pe buze, erau niște dobitoci care aveau să plătească în scurt timp pentru asta. Umbla zvonul că un bărbat, dispărut de ani buni, fusese văzut

ultima oară stând de vorbă cu Gerald Dooley. Povestea nu făcuse decât să-i întărească sinistra reputație de om care-și atingea scopurile prin orice mijloace.

Era un adevăr pe care se pregătea să-l demonstreze din nou, și în acest scop coborî din Jaguar în fața unui bloc de apartamente din Barking. Era îmbrăcat ca întotdeauna, cu haine lejere, însă bine alese. Chiar și acum, la șaizeci de ani, încă mai reușea să atragă privirile femeilor de toate vârstele. O reputație solidă putea avea un asemenea efect asupra unui bărbat, mai ales într-un astfel de mediu. În cartierul acesta îndeosebi, un bărbat cu o mașină decentă, niște haine ca lumea și care știa să se bată era un adevărat magnet pentru femeile singure. Avea, cu siguranță, ceva bani prin buzunare, nu crea neînțelegeri cu vecinii sau cu familia și promitea câteva seri plăcute în oraș.

Gerald era foarte conștient de acest aspect, dar, cu toate că ispita îi ieșise adeseori în cale, nu-i cedase niciodată. Soția îi fusese întotdeauna de ajuns, iar familia însemna viața lui. În tinerețe, mai avusese câte o aventură deocheată, însă toate îi lăsaseră un gust neplăcut. Povara vinei îl apăsase mai ceva decât o predică de paroh și hotărâse de timpuriu în viață să fie mulțumit cu ce avea. Pe măsură ce înainta în vârstă, își dădea seama că luase decizia corectă, fiindcă vedea în jurul lui mulți bărbați sacrificându-și familia pentru una scurtă și un sandviș cu șuncă. Tinerețea nu putea ține locul fidelității și timpului petrecut împreună, deși avea avantajele sale evidente. Nu, Mary a lui fusese o soție model, și Gerald aprecia respectul, blândețea și dragostea cu care îl trata atât pe el, cât și pe copiii lor. Cu toată cucernicia ei, știa că, dacă ar fi fost nevoie să-l apere, ar fi mințit cu mâna pe o sută de Biblii. Și lucrul acesta era mai important pentru el decât orice altceva.

Pentru treaba de azi, luase cu el un băiat nou; taică-său îi era prieten vechi, iar fiul, deși solid, nu avea chiar cea mai sclipitoare minte de pe planetă. Era însă dornic să facă treabă, iar asta compensa multe. Avea forță fizică și șanse să ajungă un bun recuperator, dacă învăța de la cine trebuie.

Băieții ca el îi ușurau viața lui Gerald și totul se termina bine pentru toți. Oricine învăța de la el avea traiul asigurat și era privit în general ca un om care a făcut școală cu un maestru. Poate că tânărul Declan nu era chiar cel mai studios băiat pe care-l cunoscuse, dar era entuziast și avea o anumită viclenie

care era esențială în meseria lor. Prin urmare, scotea mălaiul prin orice mijloace, nu-i trebuia decât șansa de a se fasona puțin și ar fi fost aranjat pe viață.

Când ajunseră la ușa locuinței vizate, un apartament murdar, cu vopseaua umflată pe pereți, Gerald Dooley făcu un semn aproape imperceptibil din cap. În loc să ciocănească politicos, tânărul Declan începu să smulgă ușa din balamale. Nu era o treabă prea grea și, când păși în mirosul cald al caloriferelor și al fumului de canabis, îl văzură pe locatar în mijlocul bucătăriei, cu ceainicul într-o mână și cu cealaltă mână îndesată în partea din față a pantalonilor de pijama.

— Bună dimineața! Chiar la ora ceaiului! Doar că te rog să-mi faci o favoare…

Bărbatul dădu din cap prostit, alb la față ca un lințoliu. Simțea cum îl cuprinde groaza și își dădea seama că începuse să tremure, conștient că de data asta i se înfundase.

— Spală-te dracului mai întâi pe mâini!

∴

Jason Parks se plimba încălzit de soarele de primăvară, de parcă întreaga lume era a lui; în ceea ce-l privea, chiar credea că este.

Era noua senzație din cartier, avea nouăsprezece ani, și lumea îi stătea la picioare. Avea deja la activ trei tâlhării și jefuirea unei bijuterii de pe Bond Street. Viața lui intrase pe un făgaș care îl încânta și era mulțumit de modul firesc în care se desfășura. Fustangiu din fire și având un profesor bun în taică-său, adora femeile, banii și faima, în această ordine. Ultima i le garanta pe primele, după cum învățase din experiență. Femeile îl iubiseră încă de la frageda vârstă de cincisprezece ani și, fiindcă arăta de douăzeci, avusese norocul să aibă încă de pe atunci din ce alege. Prima lui întâlnire cu o profesoară de limba franceză de treizeci și cinci de ani îl învățase că majoritatea femeilor erau la fel de dornice ca și bărbații și se prefăceau neinteresate doar din cauza oprobriului public. De fapt și de drept, cele mai multe femei pe care le întâlnise și-ar fi tras-o și cu un picior de masă dacă ar fi avut niște țoale arătoase și o mașină mai de Doamne-ajută. Faptul că mai era și înzestrat de la natură constituia un bonus. Știa să le-o tragă și descoperise că se pricepea să le ducă de nas. Sexul sau, mai important, anticiparea actului sexual îi guverna întreaga viață, dar, spre

deosebire de ceilalți donjuani, lui îi plăcea să satisfacă femeile, adora să le audă gemând, să le privească tremurând sub atingerile lui. Asta îi provoca o satisfacție egală cu flirtul și cucerirea în sine.

Băiat chipeș, cu trup atletic și înfățișare plăcută, știa prea bine că este un magnet pentru femei. Femeile de toate vârstele, dimensiunile și formele îl adorau. Iar el găsea, la rândul lui, ceva ce merita iubit la fiecare. Culesese bujorii destul de multor fete și o făcuse, după cum singur îi plăcea să creadă, cu stil. Se considera un fel de profesor în chestiuni personale și intime. Și îi plăcea rolul ăsta.

Savura atât pericolul unei femei măritate, cât și inocența unei tinere nou intrate în joc. Lui Jason îi plăcea să le cunoască trupurile, îi plăcea felul în care femeile cu experiență îl conduceau înăuntrul lor, ude, calde și recunoscătoare.

Îi plăcea primejdia și nu nega asta.

Jason zâmbea în timp ce se furișa în căsuța cu etaj din Bow. Acolo locuia soția unui renumit jefuitor de bănci, care, chiar în acel moment, era judecat la tribunal pentru neplata unor amenzi. Faptul că se afla la închisoare atunci când fuseseră emise amenzile reprezenta un argument pentru avocații apărării; tot ce știa Jason era că avea vreo câteva ore până ca bărbatul să se întoarcă acasă, iar în aceste câteva ore intenționa să-i ofere nevesti-sii tăvăleala vieții ei.

Femeia deschise ușa cu un zâmbet larg și purtând doar un minimum de haine; Jason intră în casă înainte ca cei doi bărbați care-l văzuseră din locuința de vizavi să apuce să-i comenteze prezența. Deși erau de-a dreptul șocați de tupeul ostentativ al tânărului – să vină tocmai la soția acestui bărbat, și încă într-un asemenea moment, era un gest cel puțin scandalos –, nu puteau să nu fie impresionați de îndrăzneala lui. Orice bărbat care-și risca viața pentru câteva clipe fierbinți le câștiga simpatia și, cu toate că știau prea bine că nu era decât un marțafoi, un prostovan fără minte, simțeau un respect înciudat pentru el, pentru curajul lui, pentru infinita lui nesăbuință. Râzând cu poftă, clătinară amândoi din cap cu înțelegere. Era un băiat de ispravă și, în ceea ce-i privea, merita aplauze – fiecare își păstră însă aceste gânduri înțelepte pentru sine.

∴

Gerald Dooley zâmbea, iar tânărul Declan imită instinctiv comportamentul șefului său.

Colin Baxter, un drogat cu o nefericită dependență de amfetamine asociată cu desăvârșita incapacitate de a paria pe calul câștigător, avea acum o datorie cât cea națională nu numai către dealerul lui, dar și către agentul de pariuri care, întâmplător, erau una și aceeași persoană.

Când ceainicul începu în sfârșit să fiarbă, Gerald îl luă de pe foc și, făcându-i semn lui Declan, așteptă răbdător până când Colin fu aplecat bine deasupra chiuvetei, cu capul la doar cinci centimetri de suprafața de porțelan, cu brațele strânse ca într-o menghină la spate.

Aplecându-se deasupra bărbatului care icnea, Gerald rosti încet:

— Te-am prevenit, Col, dar ți-ai bătut joc de mine, nenorocitule!

Colin se opunea forței net superioare a lui Declan cu toată puterea de care era în stare, iar groaza îi dădea un puseu suplimentar de energie.

— Vă rog, domnule Dooley, o să am banii mai târziu. Se apropie termenul la niște bani pe care i-am dat cu împrumut…

Avea vocea gâtuită de spaimă, conștient că de data asta i se înfundase.

— Prea târziu, Colin…

În clipa în care apa din ceainic i se prelinse pe cap și pe gât, Colin scoase un urlet aproape animalic. Ascuțit și amplificat de teroare. Se luptă până la ultima zvâcnire să evite șuvoiul, dar nu reuși decât să-și înrăutățească situația.

Asemenea lui Gerlad, bărbatul care-l ținea nu dădea niciun semn de remușcare sau milă. Tânărul Declan urmărea scena cu un interes tăcut, concentrându-se să-și țină cât mai strâns victima în timp ce învăța procedura.

Știa că nu e vreun geniu, dar mai știa și că învață repede, iar asta făcea diferența dintre un trai decent și niște sume cu adevărat importante.

Voia să scoată bani și voia să îi scoată cât mai curând. Gerald Dooley era biletul lui spre Paradis și se simțea onorat să aibă un asemenea profesor.

Gerald îi făcu șmecherește cu ochiul. Nu făcea niciodată nimic din răutate în profesia lui, însă vădea un anumit aplomb. La

urma urmei, fără o reputație ca lumea, n-ar mai fi fost angajat. Nu-i plăcea treaba în sine, dar știa că era una specială și că era cunoscut drept om care rezolva problemele repede și eficient. Adevăratul lui punct forte era garanția că nu trebuia să vină nimeni să curețe după el, iar în jocul lor asta însemna mare lucru.

Dacă i se ordona să ceară ceva, își atingea scopul prin orice mijloace, iar secretul lui era că nu discuta niciodată cu nimeni despre ele. Era un bărbat dur, din fire și din reputație, și acesta era atuul lui.

∴

Imelda simțea mirosul grețos de *colcannon*[2], miros pe care îl adorase înainte să rămână gravidă. Acum aroma de varză și untură îi întorcea stomacul pe dos. În timp ce se forța să tragă aer în piept, percepu din nou grozăvia situației. Știa că trebuie să dea cărțile pe față, să-i spună maică-sii înainte ca aceasta să-și dea singură seama sau să afle de la cineva din afară. Imelda știa, în sufletul ei, că o astfel de veste trebuia dată cât mai repede, dar era o perspectivă înfricoșătoare.

În timp ce cobora scările, o auzi pe Mary agitându-se să pregătească masa de seară. Voia să o prindă singură, voia să-i mărturisească între patru ochi păcatul ei. Imelda își dădea seama că maică-sa avea o slăbiciune pentru ea și știa instinctiv că, dacă reușea să-i vorbească numai ei, reacția maică-sii ar fi fost să o apere.

Intră în bucătărie cu un zâmbet larg pe buze.

— Miroase minunat, mamă!

Mary Dooley îi aruncă mezinei o privire și își dădu pe dată seama că ceva nu era în regulă. De la o vreme, simțea că pe fiica ei o îngrijorează ceva și, acum că erau doar ele două, se hotărî să afle care era necazul.

— Stai jos, copilă. O să pun de-un ceai.

Imelda făcu ce i se ceruse. Își trase un scaun de sub masa mare, de furnir, și se așeză cu greutate, simțindu-și inima grea și trupul încordat.

Mary turnă câte o ceașcă de ceai pentru fiecare și, așezându-se lângă fiica ei, spuse apăsat:

— Ce e cu tine, copilă? Nu te simți bine?

[2] Mâncare tradițională irlandeză (n.tr.).

Imelda privi chipul mamei. Îi semăna atât de mult, până și ea își putea da seama! Parcă erau surori gemene născute la o diferență de ani buni. Totuși, în prezența maică-sii, simțea parcă și mai tare greutatea sânilor și știa că aveau să o trădeze cât de curând. Era la fel de fertilă ca ea și știa că asta avea s-o nenorocească. Fiindcă, spre deosebire de maică-sa, ea se lăsase folosită fără protecția unei verighete.

— Te supără ceva, copilă? Te neliniștește ceva?

Mary era sincer preocupată și îngrijorată pentru odrasla ei. I se simțea în voce, în atitudinea blândă și în expresia ochilor. Ochi ce păreau să-i spună fetei că era pregătită să audă ce era mai rău; din nefericire, chiar asta o aștepta.

∴

Gerald Dooley auzi țipătul înainte să apuce să intre în casă. Era ceva aproape nemaiîntâlnit, iar șocul fu amplificat de limbajul fiică-sii. Imelda lui nu rostise niciodată vreun cuvânt urât de față cu el, așa că își dădea seama că puhoiul care îi ajungea acum la urechi trebuia să însemne ceva grav.

Deschise ușa și înaintă încetișor, ascultându-și fiica și soția cum se atacau reciproc fără menajamente.

— Târfa nenorocită ce ești! Cum ai putut să ne faci asta, mie și sărmanului de taică-tău? Ce dracu’ am crescut la sân?

Vocea Imeldei răspunse la fel de tare și de înfuriată ca a maică-sii:

— Ce dracu’, îți închipui că eu am vrut să fie așa? Crezi c-am făcut asta ca să mă răzbun pe voi? A fost un accident! Un nenorocit de accident stupid!

Când intră în bucătărie, Gerlad fu uimit să-și vadă consoarta minionă cu ceainicul în mână, gata să îl arunce în capul fiică-sii, așa plin cum era. Parcă era un déjà-vu. Doar că nu voia să-i rămână fata cu cicatrici pe viață, indiferent ce-ar fi făcut ca să-și merite pedeapsa.

Văzându-și soțul în pragul ușii, Mary Dooley se calmă numaidecât, iar fata își ridică spre el ochii mari și speriați, însă cu o privire sfidătoare pe care, până atunci, Gerald nu o observase decât la frații ei.

— Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă aici?

Vocea lui puternică le potoli pe amândouă, mai mult chiar decât o făcuse prezența lui.

— Vă auziți tocmai din stradă, ca două gaițe care s-au luat la harță. Nu-mi pot închipui ce și-or zice vecinii…

Aceste ultime cuvinte fură suficiente ca s-o amuțească pe nevastă. În afară de familie, vecinii și părerile lor erau singurele lucruri care contau pentru ea în viață. Reputația însemna totul și, deși erau câte unii care-și spălau rufele în stradă, ea, în mod normal, ar fi murit mai degrabă decât să ajungă într-o astfel de situație.

Trăgând cu putere aer în piept, își privi triumfătoare bărbatul și rosti cu un șuierat straniu:

— Întreab-o pe fiică-ta! E gravidă și nu vrea să-mi spună cine i-a făcut-o.

Imelda și Mary îl priveau pe Gerald absorbind informația. Diferitele expresii care-i apăreau pe chip erau suficiente pentru a înspăimânta pe oricine – tânăr sau bătrân –, iar nevastă-sa și fiică-sa nu făceau excepție. Când îl văzu ocolind masa și apropiindu-se de fată, cu părul ridicat ca măciuca în cap, cu mușchii tremurându-i de încordare și furie, Mary alergă și se puse între ei, dându-și abia în acel moment seama ce făcuse. Era altă femeie acum, potolită, împăciuitoare. Vocea rațiunii.

— Gerry, Gerry, haide-acum! Nu-i chiar așa de rău… Liniștește-te, bărbate!

În acele clipe, Mary știa că Gerald era în stare să-și omoare și copilul, și sufletul nevinovat din pântecele fetei. În acele clipe, înțelese că interpretase greșit situația. În acele clipe, știu că soțul ei dement nu s-ar fi dat în lături de la a-și ucide fiica pentru ceea ce făcuse.

Imelda zăcea chircită pe podea, cu chipul schimonosit într-o mască de groază și uluire. Nu putea să creadă că tatăl ei, tăticul ei se putea repezi astfel la ea. Crezuse că el avea s-o calmeze pe maică-sa, motiv pentru care fusese și atât de încrezătoare încât să se ia cu ea la harță.

Nu se așteptase să aibă o astfel de reacție față de ea. Față de tatăl copilului, poate, dar niciodată față de ea. Îi fusese alături întreaga viață, la el dăduse fuga ori de câte ori pățise ceva rău. El îi luă apărarea atunci când se certa cu maică-sa, cu frații ei sau chiar și atunci când avea probleme la școală. Fusese stâlpul ei de sprijin și acum, pentru prima oară, afla ce însemna să trăiască fără acceptarea lui oarbă. Îi simțea amenințarea din ochi în timp ce o privea. Dezamăgirea. Dezgustul profund.

Gerald era pe punctul de a-și ataca fizic fiica, moment în care mâinile nevestei i se opriră în piept. O simți împingându-l la o parte de lângă fiica lor și, cumva, în haosul care se dezlănțuise în mintea lui, își dădea seama că bine face.

Se lăsă scos din cameră, își lăsă nevasta mititică să-l mâne spre sufragerie și să-l împingă înăuntru. În tot acest timp însă, își simțea furia și dezamăgirea crescând de la o clipă la alta. Fiică-sa se culcase cu cineva și știa din experiență că nu putea fi un ins pe care să fie bucuroși să-l primească în casa lor. Dacă ar fi fost așa, Imelda ar fi avut destulă minte ca să-l aducă acum în fața lor. Bărbatul ăsta era cine știe ce nemernic cu care se înhăitase, fiindcă, oricât de inocentă ar fi fost, n-avea cum să locuiască în casa asta fără să afle câte ceva despre mersul lumii.

Își trase un fotoliu și se prăbuși în el. Mândria pe care o simțea de obicei când se afla în această încăpere dispăruse acum, distrusă de fapta fiicei lui. Își simți furia criminală potolindu-se doar o idee și fu uimit să constate că nevastă-sa încă-i mai vorbea, încă mai încerca să-l calmeze. Nu auzise nimic, niciun cuvânt din bolboroselile ei. Parcă ar fi fost pe o altă planetă, pe o planetă unde viața lui, așa cum o știuse dintotdeauna, se sfârșise. Se simțea ca într-un univers paralel, prins parcă într-un episod din *The Sky at Night*. Totul era, părea greșit. Totul o luase razna. Cineva îi distrusese copilul și avea să plătească pentru asta. Să plătească – fir ar să fie! – cu vârf și îndesat!

Chiar dacă îi păsa, chiar dacă ținea la toți ceilalți oameni din jurul lui – la nevastă-sa, la băieți etc. – adevărul era că niciunul nu însemna nimic pentru el. Fetița lui era începutul și sfârșitul întregii sale existențe. Din clipa în care se născuse, îi furase inima. Era copilul despre care auzise, dar nu crezuse niciodată că există cu adevărat. Copilul de aur. Fiica despre care prietenii îi garantaseră că o să însemne mult mai mult pentru el decât băieții. Nu îi luase niciodată în serios.

Până în clipa în care privise chipul fiicei lui, o ridicase în brațe și își dăduse seama că, până atunci, nu înțelesese niciodată cu adevărat dragostea. Nu-și închipuise că un bărbat putea adora un copil așa cum își adora el fiica. Se născuse acasă, ca și ceilalți, iar când o ridicase în brațe simțise o emoție atât de puternică încât crezuse c-o să-l doboare la pământ. Îl

bulversase. Când se uita la ea, simțea că vede lumea într-o lumină nouă doar pentru că acum ea făcea parte din această lume. Băieții lui nu avuseseră niciodată efectul acesta asupra lui, deși îi iubea. Într-o bună zi, aveau să fie bărbați în toată firea. Dar nu și acest copil, ea era surpriza lui tomnatică, fetița lui.

Avea o fată, iar conștientizarea acestei realități îl făcuse slab, vulnerabil. Se uitase la ea și văzuse căderea lui Adam. Înțelegea acum de ce bărbații puteau distruge bunurile altora, viețile altora, numai și numai de dragul unei copilițe. Fusese un eveniment de o asemenea intensitate în viața lui, încât nu reușise niciodată să-l lase în urmă, deși făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-l înăbușe. Nu era genul care să-și arate emoțiile în lume, așa că o iubise în intimitatea căminului, și o iubise cu pasiune, la fel de învăpăiat cum o iubise pe nevastă-sa. Pentru prima oară în viață, simțise ce înseamnă frica. O protejase, se îngrijise de ea și îi trecuse cu vederea greșelile. Care erau cu grămada, având în vedere că fusese răsfățată de toți cei din jur din prima zi în care se născuse. Fusese cea care venea în fugă la el să i se așeze pe genunchi, singura dintre toate odraslele care era în întregime a lui. Băieții fuseseră întotdeauna copiii mamei și el acceptase asta, știind că așa era normal să fie. La urma urmei, și el era băiatul maică-sii. Băieții și mamele aveau o legătură puternică, pe care o cunoștea din proprie experiență, dar știa că același lucru era valabil și pentru tați și fiice. Oricât de mult și-ar fi iubit băieții, pe Gerald Junior și pe Brendan, fiică-sa era pentru el un soi de entitate necunoscută. Și asta făcea să o iubească și mai mult.

Imelda sosise târziu în viața lui și, din prima zi, pusese stăpânire pe el și îi furase inima. Devenise rostul pentru care trăia și o văzuse ca pe o stea strălucitoare, ca pe copilul care avea să-i aline bătrânețile. Nașterea ei îi dăduse imboldul de care avea nevoie la cincizeci de ani. Fusese o binecuvântare. Era ca un dar de la Dumnezeu însuși, dovadă a virilității lui, a fidelității și dragostei pentru nevastă-sa. Numai despre ea vorbea, numai de ea îi păsa pe această lume. Și presupusese că și ea avea să fie ca băieții, că va merge pe aceeași linie dinainte trasată, că va face întocmai ceea ce i se va spune, ceea ce se aștepta de la ea. Nu-și închipuise niciodată că ar fi putut ajunge într-o astfel de situație, terfelită și părăsită, ca o târfuliță

oarecare. Ea era mai bună decât atât! Cu siguranță, merita mai mult. Și-o imaginase căsătorindu-se cu un bărbat demn de ea și, mai important chiar, demn de el și de moștenirea pe care i-ar fi lăsat-o. Și-o imaginase fără pată, crezuse că nu poate avea nici cea mai mică trăire sexuală. Fiind copilul lui, o văzuse nu doar lipsită de sexualitate, ci și de orice dorință erotică. O crezuse pură. Se purtase ca o fată cuminte și ca o fiică bună.

Și se înșelase al dracului de mult! Îi îngăduise mai multă libertate decât băieților, o crezuse șmecheră, vicleană, mult prea isteață ca să se lase prinsă în așa ceva. Știuse întotdeauna că era cu mult deasupra fraților ei în ceea ce privea mintea, inteligența. Ce mă-sa, la școală îi spuseseră că era un adevărat geniu, că putea realiza lucruri mari. Ei, la dracu', dacă era chiar atât de deșteaptă, cum mama naibii de era borțoasă și cum se făcea că adusese o asemenea rușine familiei lor? Și lui?

La dracu', totul fusese o minciună, o păcăleală nenorocită. Nu era cu nimic mai bună decât fetele pe care le vedea pretutindeni înjur, ușuratice, stricate. Crescuse ca o viperă la sânul lui. Se prefăcuse că era altfel decât în realitate. Inocența, asta adora la ea, asta îi pretindea. Inocența ei era partea care-i era cea mai dragă. Care o făcea atât de specială în ochii lui.

Acum însă îl doborâse, distrusese totul. Nu era decât o curvă. Chiar dacă n-o făcuse decât o dată, nu avea nicio importanță, fiindcă o dată, în ceea ce-l privea, era, pe toți dracii, o dată prea mult după regulile lui. Și totuși, aici nu era vorba de o singură împreunare. O văzuse, o auzise certându-se cu maică-sa. Gerald își dăduse seama că era mult prea înțepată, târfa dracului, ca să fi fost luată prin surprindere la un moment dat. Să și-o închipuie pe ea, fetița lui, gâfâind ca o cățea în călduri era mai mult decât putea suporta. Era distrus și scârbit.

Fetița lui era însărcinată și, de parcă asta n-ar fi fost destul de rău, știa că vinovatul nu era un bărbat cu care se mândrea. Dacă ar fi fost așa, l-ar fi scos acum la înaintare, ar fi încercat să se justifice. Ar fi avut curajul să le spună amândurora exact ce gândește. Așa ceva ar fi fost în stare să accepte. Asta ar fi putut să înțeleagă. Să respecte chiar. Fiindcă ar fi însemnat că îl iubește. Ar fi însemnat că e destul de matură încât să lupte pentru ceea ce-și dorește. Să lupte pentru convingerile ei. În loc de asta, își ascundea spăsită chipul de el, ca o trădătoare

nenorocită ce era. Era dezgustată de ea însăși, așadar cum se putea aștepta ca el să aibă altă reacție?

Niciodată în viața lui nu fusese atât de profund dezamăgit, atât de rușinat, atât de scârbit de cineva din propria-i familie. Trase adânc aer în piept, se uită la nevastă-sa de parcă n-o mai văzuse niciodată în viața lui și îi spuse încet:

— Află cum îl cheamă. Află cine este.

Mary făcu tot ce putu să-l calmeze. Se așteptase la multe, dar nu la reacția pe care o avusese Gerald. Crezuse că avea să ia apărarea fetei, crezuse că avea s-o ia sub protecția lui. Că avea să păstreze familia unită. Dar bărbatul din fața ei îi părea un străin, un om pe care nu-l mai văzuse niciodată în viața ei și pe care spera să nici nu-l mai vadă. Omul acesta era periculos, extrem de periculos și, pentru prima oară de când îl cunoștea, îi stârnea frica.

De fapt, îl vedea așa cum îl vedeau ceilalți, și nu era o imagine plăcută. Pentru prima oară în viață, nu se simțea în siguranță și ocrotită lângă el. Se simțea absolut îngrozită, iar acesta nu era un sentiment pe care să-l fi asociat vreodată cu soțul ei.

Capitolul 2

Jason Parks stătea întins în pat, simțind moliciunea plăcută a saltelei și așteptând atențiile pe care era sigur că avea să le primească de la maică-sa. Era neîntrecută în această privință. Se ocupa de el în totalitate, de la spălatul și călcatul rufelor până la mesele de la care nu lipseau niciodată vreo câteva beri reci. Avea grijă de el fără să-i pese câtuși de puțin de ea însăși. Era copilul ei, băiețelul ei. Iar el o încuraja în privința aceasta, desigur. Știa prea bine pe care parte a feliei era întinsă mierea.

Partea cea mai bună era că toate astea nu-l costau nimic. Băbăciunea caraghioasă făcea totul din dragoste. Jason era un pierde-vară desăvârșit, până și el acceptase asta. Nimeni și nimic nu îl interesa cu adevărat, decât dacă îi îmbunătățea în vreun fel imaginea în comunitate. Comunitate însemnând acei oameni de a căror părere considera că merită să se sinchisească. Pe care socotea că merită să-i bage în seamă.

În timp ce stătea așa, lungit între cearșafurile curate și ascultând muzica dată la volum maxim, se simți cuprins de obișnuita-i îngâmfare. Maică-sa era criticul lui cel mai aspru, dar tot ea îi era și cel mai mare admirator. Dacă și-ar fi pus în cap să se filmeze în timp ce-și măcelărea familia, tot i-ar fi luat apărarea, nu ar fi crezut niciodată că bărbatul de pe peliculă este cu adevărat fiul ei.

Era unul dintre motivele pentru care o iubea atât de mult. Nimic nu ar fi putut-o face să se supere cu adevărat pe el. Ea îl vedea prin ochelarii aceia speciali de mamă, care colorează totul în roz, iar Jason îi mulțumea Domnului pentru asta în fiecare zi a vieții lui. Avea suficientă minte cât să-și dea seama că oricine în afară de ea l-ar fi scos de mult în șuturi pe ușă.

Taică-său, un jegos de prima clasă, îi era și el destul de util. Avea ceva reputație și vreo câteva parale. Maică-sa îl punea întotdeauna la punct când venea vorba de Jason, deci avea și acest avantaj. Bătrânul îl considera un imbecil notoriu și nu rata niciun prilej de a-și striga în gura mare părerea despre fiu-său. Îl făcea prostovan, dobitoc și în câte și mai câte feluri atunci când îl apucau dracii. Din fericire, maică-sa era mereu acolo ca să-l oprească înainte de a merge prea departe.

Una peste alta, Jason se considera un ticălos cu lipici, o expresie pe care știa că o foloseau și destul de mulți dintre amicii lui. Era șarmant, tâlhar și uneori hoț. Exista o deosebire subtilă între tâlhar și hoț; tâlharii erau respectați, jefuiau bănci, firme sau oficii poștale. Era o ocupație acceptabilă în lumea lui. Cu hoții, pe de altă parte, lucrurile stăteau cu totul altfel. Hoții erau disprețuiți de toată lumea, chiar și de polițiști. Hoții furau de la oameni care nu-și permiteau să piardă. Hoții puneau mâna pe orice le ieșea în cale, erau o categorie atât de joasă încât se turnau între ei și tocmai de aceea erau detestați în așa măsură. Hoții nu aveau niciun fel de conștiință, luau orice voiau de la oricine le ieșea în cale, fără regrete și fără discriminări. Oamenii îi urau fiindcă erau vicleni și nevrednici de încredere.

Un hoț era cea mai joasă dintre scursuri, iar tânărul Parks era chiar mai josnic decât își imaginau cei din jur. Era un escroc înnăscut, își însușea pe dată orice se întâmpla să vadă și să-i placă. Un lănțișor, un inel, un portofel. Avea totuși destulă minte cât să păstreze pentru sine acest aspect al vieții sale. Era un boss în devenire, un tâlhar și îi plăcea imaginea asta. Se vedea

în viitor cu ceva parale în buzunar, cu o mașină ca lumea, cu vreo câțiva copii și cu o păsărică drăgălașă care să aibă suficientă minte pentru a-i trece cu vederea indiscrețiile. Viața, hotărî el, era frumoasă și nu se putea face decât și mai frumoasă.

Imelda Dooley și situația ei nu erau problema lui, doar știuse în ce se bagă. Doar nu-și închipuia acum c-o să se suie pe-un cal alb și-o să dea zor la ea acasă, pentru a i se pune pe tavă. Nu, trebuia să scape de scârnăvia pe care-o purta în burtă, s-o treacă la capitolul experiențe, să se șteargă la nas și să-și continue viața, așa cum avea de gând să facă și el.

Era o dobitoacă dacă-și închipuia că o s-o sprijine. Sigur, era o târfuliță drăguță, dar nu cineva cu care să merite să se complice. Cunoștea foarte bine genul, avea să-i ia la rând pe toți tipii din jur în următoarele optsprezece luni.

O șterse pe Imelda din viața lui în doar câteva minute, așa cum le șterse pe multe altele înaintea ei. Nu mai era acum decât o amintire îndepărtată în ceea ce-l privea, și spera că avea să înțeleagă și ea asta și să accepte situația, așa cum făcuseră multe altele înaintea ei.

Oftând fericit, și-o alungă încă o dată din minte, propunându-și totodată ca în următoarele săptămâni să se ferească de prietena ei, Belinda, ca de ciumă. Ce era și cu păsăricile astea? Toate păreau să aibă o prietenă urâtă și grasă care să le facă treburile murdare. N-ar fi aruncat-o însă din pat nici pe săraca Belinda, urâtele erau întotdeauna foarte recunoscătoare și cu ele avea mult mai multe șanse să încerce vreo perversiune. Alea care arătau bine își cunoșteau valoarea și aveau pretenții să fie tratate în consecință. Pe de altă parte, Belindele din această lume aveau nevoie de ceva special care să le scoată în evidență pentru a se bucura de puțină atenție din când în când, iar Jason știa că Belinda era cât se poate de doritoare, deși o făcea, scârba, pe fecioara neprihănită. Jason rânji, avea să-și bage mâinile în sertarul ei înainte de sfârșitul lunii.

∴

Imelda și maică-sa închegaseră un fel de conspirație. De când cu reacția lui Gerald la vestea sarcinii, văzuseră o latură a lui pe care nu i-o cunoșteau. Nu vorbea cu nimeni, refuza să stea în aceeași încăpere cu fie-sa și refuza să discute situația cu nevasta. Cel mai rău era însă faptul că insista ca pruncul să fie

dat afară. „Trimite bastardul pe apa sâmbetei” era singura lui opinie cu privire la acest subiect. Pentru soție, nici nu putea fi mai rău, erau împinse la săvârșirea unui păcat capital. Băieții, ca întotdeauna, îi luau partea și se dădeau după el. Gerald îi cerea numele tatălui; voia să știe cine îi deflorase fiica, deși, cu toată sinceritatea, Mary nu era chiar atât de sigură că Imelda își pierduse virginitatea chiar atât de recent.

Soțul ei cerea numele bărbatului care îi compromisese familia, care adusese rușinea asupra lor. Fiindcă asta era ceea ce simțea: rușine și dezgust. Mary îl cunoștea mai bine decât oricine. Știa că felul în care era privit de ceilalți însemna totul pentru el. În lumea lui, trebuia să fie văzut ca un bărbat care deține controlul, nu numai asupra oamenilor pe care îi angaja, ci și asupra afacerilor din propria familie. Era respectat pentru că atât el, cât și familia lui fuseseră întotdeauna dincolo de orice urmă de reproș. Gerald își ghidase întotdeauna viața după un cod moral care nu era înțeles decât de cei de-un leat cu el. De cei care urmau același cod. Restul lumii trăia în felul său, și asta era în regulă, dar ei aveau modul lor propriu de trai, iar asta era la fel de în regulă. Până când se întâmpla ceva de genul ăsta. Situația Imeldei aruncase în haos întreaga existență a lui Gerald. Își vedea familia, în special pe fiică-sa, ca pe o prelungire a înseși ființei sale. Copiii lui trebuiau să fie ireproșabili. Trebuiau să-și ducă viața în limitele impuse de el și după regulile lui. Până la recenta escapadă a Imeldei, Mary nu avusese niciodată de-a face cu un soț care suferise o dezamăgire majoră. O acuza pe ea pentru cele întâmplate, era sigură. Deși în sufletul ei știa că nu era drept, Mary mai știa și că bărbatu-său adusese întotdeauna banii în casă și o lăsase pe ea să se ocupe de educația copiilor așa cum crezuse de cuviință. Lucru pe care îl făcuse foarte bine, deocamdată. Până la asta.

Acum tot ea trebuia să găsească o soluție, să rezolve totul și, pe toți dracii, nu știa cum ar fi putut face asta, fiindcă nu-l putea lăsa să afle cine o încălecase pe fie-sa, nu încă, nu înainte de a-l vedea că începe să gândească ceva mai rațional, iar asta nu părea că avea să se mai întâmple vreodată. Mai mult chiar, părea că se înfurie tot mai mult, de la o oră la alta. Devenise ca un străin pentru ea, pentru ei toți. Se schimbase peste noapte dintr-un tată grijuliu într-un bărbat violent și agresiv. Fusese sprijinul ei, omul ei, steaua călăuzitoare a familiei. Acum, avea

senzația că nu-l mai cunoaște, nu mai știa cum să-i vorbească, cum să-l controleze. Fiindcă, până în acel moment, ea îi controlase pe toți. Întreaga familie, inclusiv soțul, se lăsaseră bucuroși în seama ei. Lui Gerald îi convenise asta, îl scutise de efortul de a se implica serios în viața gospodăriei. Putea să se relaxeze și să primească doar laudele pentru familia lui. Fusese fericit să o facă, ba, la dracu', fusese în al nouălea cer! Acum însă se purta de parcă ea ar fi încălzit un șarpe la sân, de parcă ar fi făcut-o dinadins, cu scopul clar de a-l distruge pe el și viața lui perfectă. Nu părea să-i treacă nicio clipă prin minte că și ea suferea la fel de mult. Că era la fel de bulversată ca și el. Faptul că se temea în aceeași măsură ca fiica lor de a-i divulga identitatea tatălui copilului nu părea să conteze câtuși de puțin pentru el. I se părea că Mary complotează împreună cu Imelda ca să-l pună pe el cu fața la zid. O simțea la fel de necredincioasă ca și copilul lor. Pe scurt, o privea ca pe un dușman.

Gerald avusese întotdeauna o anumită doză de paranoia, dar i-o tolerase, i-o toleraseră cu toții de-a lungul anilor. Nu fusese niciodată revărsată direct asupra ei, deși știa că mulți alții suferiseră consecințele. Nu crezuse niciodată că ar putea fi ea ținta furiei și urii lui. Ce-i drept însă, până acum nici nu făcuse nimic care să-i atragă mânia asupra ei sau copiilor. Și, știindu-l de ce era în stare, nu avea de gând să-i dea nici acum o astfel de ocazie. Cât timp își ținuse violența în afara casei, o putuse accepta. Acum însă vedea bărbatul pe care îl vedeau toți ceilalți. Omul pe care toți ceilalți îl cunoșteau atât de bine. Îi întrezărise această latură înainte să se căsătorească și, în tinerețe, îi plăcuse, o considerase un semn de putere. Crezuse, ca multe alte femei înaintea ei, că îl poate controla, că îl poate schimba prin iubire, și reușise, până în acea zi. Nu îl supărase niciodată cu nimic, iar el îi dăduse autonomie totală asupra familiei și casei lor. Cum putuse fi atât de proastă? Cum își permisese să se mintă că avea măcar un dram de putere asupra soțului sau vieții ei?

Nu fusese decât o farsă elaborată la care participase fără voia ei.

Cu toată bravura pe care o afișa, Mary știa că bărbatu-său era capabil de absolut orice atunci când considera că drepturile i-au fost atinse. Peste noapte, devenise un străin pentru ea și pentru

fiică-sa, care fusese lumina ochilor lui până în clipa în care încălcase linia. O linie care, până acum, nu fusese cu adevărat evidentă pentru nimeni în afară de el.

Gerald nu avea de gând să meargă la slujbă, dădea paharele pe gât unul după altul și păstra o atitudine de furie abia stăpânită. Mary avea senzația că-și vede familia destrămându-se sub ochii ei. Până și băieții păreau schimbați; atmosfera din casă era apăsătoare, ca o mantie neagră care plana asupra întregii lor existențe.

Pentru prima oară de când se măritase, Mary nu știa ce să facă, în ce mod să rezolve situația. Pe deasupra, își dădea seama că în curând sarcina fetei avea să fie evidentă pentru toată lumea, pentru toată lumea lor cel puțin, iar rușinea aceasta ar fi fost prea mult pentru ea.

De câte ori nu stătuse în fața bisericii, de câte ori nu se bucurase de nefericirea altor femei, le bârfise copiii, defectele și greșelile? Ca și soțul ei, crezuse că așa ceva nu li s-ar fi putut întâmpla niciodată lor. Își formase și întărise convingerea că fiică-sa era mult prea deșteaptă ca să ajungă vreodată într-o astfel de situație. Acum se afundau în mocirlă fără niciun ciot de care să se agațe și nu-i rămânea altceva de făcut decât să încerce să-și apere odrasla pe cât putea mai bine; trebuia să spere că Gerry avea să accepte situația într-un viitor cât mai apropiat, deși știa că nădejdile nu-i erau tocmai întemeiate.

Atâtea fete făceau copii în ziua de azi fără a mai avea un inel pe deget și, cu toate că părea un fapt acceptat de restul lumii, rămânea totuși o rușine fără margini pentru comunitatea catolică. Această rușine era însă mai suportabilă decât aceea a unui avort, care ar fi însemnat curmarea unei vieți nevinovate. Așa cum pe bună dreptate spunea părintele, cine putea ști care este planul Domnului? Una dintre aceste nefericite creaturi ar fi putut fi omul care să descopere tratamentul pentru cancer sau care să aducă pacea în întreaga lume. Greu de crezut, având în vedere mediul în care s-ar fi născut copilul, însă era vorba de un principiu.

Iar târfa aia de la etaj nici măcar nu voia să-i spună lui Mary cine era tatăl. La un moment dat, îi trecuse prin minte că poate nenorocita nici nu știa. Imelda se încăpățâna să insiste că, până când taică-său nu se calma, nu avea să deschidă gura; la drept vorbind, trebuia să recunoască și ea că fata avea dreptate.

Mary își privi bucătăria imaculată de la Hygena – cu ușile de melamină albă, ușor de curățat, cu blaturile de culoare verde-deschis – și se întrebă de ce brusc nu-i mai stârnea nicio bucurie. În mod normal, încăperea asta îi despovăra inima. În mod normal, se simțea aici ca în propriul ei cocon de relaxare, dincolo de care lumea înceta să mai existe. Acum însă nu-i oferea nicio alinare. Viața lui Mary o pornise dintr-odată în cădere liberă și nu știa cum ar fi putut s-o oprească.

Stoică, acesta era cuvântul pe care l-ar fi folosit înainte să se descrie, primea tot ceea ce îi dădea viața și accepta cu fruntea sus, fie că însemnase să-și vadă băieții în sala de judecată sau să accepte cariera de o moralitate îndoielnică a soțului ei. Putuse să facă față, fiindcă aceste lucruri erau parte din viața ei și din viața celor din preajmă. Felul în care fiică-sa își distrusese viitorul de la o vârstă atât de fragedă era însă cu totul altceva.

Un copil este pentru totdeauna e un soi de durere permanentă de cap care-ți aduce din când în când un zâmbet pe față sau un sentiment de mândrie care te năpădește subit și te face să simți că merită fiecare efort.

Nu aveau să existe avorturi în casa ei, nicio viață nevinovată nu avea să fie curmată, indiferent ce ar fi spus Gerald. Nici Irod din Biblie nu ar fi putut s-o convingă să facă ceva atât de cumplit, nici măcar sub amenințarea morții.

Mary învârti între degete mătăniile din buzunarul șorțului, avea să spună câteva rugăciuni. Maria, cea al cărui nume îl purta, fusese și ea mamă. Poate se îndura să-i trimită o rezolvare la problema ei. În situația în care se găsea, merita să încerce orice.

∴

Gerald era la cârciumă, iar vechiul lui prieten, Jackie Martin, îl privea îngrijorat.

Parcă era alt om. Făcea intenționat pe prostul, era mojic și sarcastic, căuta râcă oricui se apropia la doi pași de el și semăna atât de puțin cu vechiul său prieten, încât Jackie nu știa cum să reacționeze.

Se temea teribil de el, însă acest lucru nu fusese niciodată rostit cu voce tare. Gerry Dooley nu era genul de om care să profite de pe urma unei astfel de situații. Gerry făcuse întotdeauna toate eforturile pentru ca cel mai vechi prieten al lui, din multe puncte de vedere singurul său prieten, să nu aibă

nici cel mai mic motiv pentru a se simți intimidat de el. Până acum.

Jackie voia doar să-l calmeze, să-l ducă acasă. Se temea că Gerry avea să comită o faptă care i-ar fi pus în pericol imaginea, întregul stil de viață. Și asta l-ar fi dat și pe el peste cap. Scotea un ban numai pentru că Gerry garanta pentru el.

În ultimele câteva săptămâni, Jackie îl privise distrugând tot ceea ce se muncise să construiască în treizeci de ani. Peste noapte, se transformase într-un om cu care nu te mai puteai înțelege și până și propriii băieți începuseră să se îndepărteze de el. Nu-i întorseseră chiar spatele, dar se țineau mai la distanță după ce dădea vreo două pe gât. Și cine-i putea condamna?

Comportamentul lui Gerry stârnea bârfe, nu că aceia care le colportau le-ar fi numit vreodată așa. De bârfit, bârfeau nevestele, ei discutau. Dar tot bârfă rămânea, oricum ai fi dat-o la-ntors. Acum, oamenii așteptau să vadă cum avea să se sfârșească ultima escapadă a lui Gerry Dooley. Ar fi trebuit să umble pe la datornici, ca de obicei, numai că el era în cârciumă, beat, și pe deasupra mai și cheltuia bani care nu-i aparțineau. Cei mai mulți din breasla lui ar fi dat un tun bombă – ridicau o datorie, apoi veneau și cereau banii încă o dată. Oamenii cu care avea de-a face ar fi plătit fără să crâcnească, dacă le-ar fi cerut. Însă Gerry Dooley nu luase în viața lui nici măcar un ban de la nimeni, nu profitase niciodată de poziția lui, iar ăsta era un aspect care-l enervase grozav pe Jackie de-a lungul anilor, fiindcă i-ar fi sporit veniturile *lui,* i-ar fi făcut *lui* viața mult mai ușoară. Alții în locul lui și-ar fi tras fără doar și poate câte-un os, dar nu și el. Gerry era corect până în vârful unghiilor, așa că Jackie trebuia să fie la fel.

Gerry Dooley nu era doar prietenul și angajatorul lui, ci și motivul pentru care nu dăduse în viața lui o lovitură ca lumea. Cine ar fi fost tâmpit să facă una ca asta sub nasul lui Gerry? Alte mâini drepte aveau veniturile lor secrete, învârteau propriile mici afaceri, dar nu și el. Gerry se mândrea cu cinstea și cu integritatea lui. Gerry îi dăduse un salariu frumușel, Jackie știa și aprecia asta. Dar nu-i oferise niciodată ocazia să-și întindă aripile, să intre în joc pe cont propriu. Faptul că nu ar fi avut nimic fără generozitatea prietenului său nu părea să conteze, cei mai mulți în poziția lui datorau totul relațiilor, și nu

vreunor calificări anume. Ajunsese până acolo fiindcă Gerry avea încredere în el, iar în lumea lor asta era mai mult decât suficient. Dar asta nu-l împiedica să urască faptul că stătuse prea mulți ani cu mâinile legate din cauza acestui om, că nu avusese voie să facă nici măcar puțin trafic de prafuri sau de cocaină întrucât Gerry Dooley nu era de acord cu așa ceva. Deși indivizii de la care-și ridica el banii vindeau orice oricui avea cu ce să cumpere.

În ciuda tuturor acestor aspecte, iată-l acum alături de Gerry Dooley, privindu-l cum alunecă pe drumul distrugerii, fără să poată face nimic pentru a-l salva. Fiindcă toată lumea știa că, atunci când Gerry fluiera, Jackie venea fuguța. Ce ar fi putut face?

Nu-i venea ușor să accepte situația, dar, când Gerry fusese pe val, putuse și el să profite. Acum însă nu mai era la fel de sigur. Dacă Gerry se dădea la fund, cu el ce dracu' avea să se întâmple?

În clipa asta, toată lumea se uita la el așteptând să-l calmeze pe Gerry, înainte să înceapă cine știe ce scandal; se presupunea că are suficientă influență pe lângă vechiul său prieten cât să reușească să-i bage mințile în cap. Să-l scoată din cârciumă și să-l ducă acasă, la nevastă-sa, cu cât mai puțin tărăboi cu putință. Nimeni nu părea să țină seama de faptul că propriii băieți erau la doar câțiva metri distanță, dar îl tratau cu spatele – adică, dacă fiii lui nu găseau cu cale să-l scoată de acolo, de ce să fie el ăla care să-l enerveze și mai rău? Fiindcă asta s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să discute rațional cu Gerry și să-l convingă să se ducă acasă, la nevastă. De fapt, chiar casa părea să fie problema, o evita de parcă ar fi fost ciumată.

Da, clar era o poveste aici, numai că Jackie știa prea bine că n-avea s-o afle prea curând, ținând cont de reținerea caracteristică a lui Gerry Dooley.

Văzându-l cum dă pe gât un scotch dublu și întinde numaidecât mâna după un altul, Jackie își dori să fi avut curajul de a-l scoate din cârciumă, dar știa că nu era în stare de așa ceva. Nici cu Gerry Dooley și nici cu vreun altul, la drept vorbind. Nu avea curajul să se impună fără un Gerry Dooley lângă el care să-i regizeze întreaga scenă și își dădea seama că mulți dintre cei cu care aveau de-a face erau acum prefect

conștienți de lucrul ăsta. În ultimul timp, suferea umilință după umilință și nu știa cât mai putea îndura.

În clipa aceea, patronul cârciumii îi aruncă o privire directă, pe care nu se putu preface că nu o vede. Jackie ridică din umeri și deschise brațele într-un gest de neputință, dându-și ochii peste cap ca și cum ar fi fost cu mâinile legate. Simțea dușmănia tuturor celor din jur, știa că toți îl consideră un om de nimic fiindcă lăsa lucrurile să meargă atât de departe.

Din punctul lor de vedere, era datoria lui să-și țină șeful pe linia de plutire, să-l protejeze, să netezească totul în jurul lui până când și-ar fi revenit la normal și i-ar fi trecut nebunia asta care pusese dintr-odată stăpânire pe el. Era pentru prima oară când Gerry Dooley întrecea măsura, iar asta nu făcea decât ca situația să fie și mai evidentă.

Oftând din greu, Jackie le aruncă o privire cu subînțeles lui Gerald Junior și fratelui său Brendan, știind, adevărul fie spus, că se aflau cam în aceeași oală cu el. Nu puteau să-și deschidă aripile fără aprobarea tatălui lor și se temeau să-i vină în ajutor fiindcă nu știau ce reacție ar fi putut să aibă. În realitate, Gerald Dooley, cu tot bunul simț și cu toată corectitudinea cu care se lăuda, nu era cu nimic mai bun decât matahalele agresive pe care le disprețuia, fiindcă toți cei din jurul lui erau bineveniți numai atâta vreme cât făceau așa cum voia el, așa cum credea el că e bine. Lucrul acesta devenea din ce în ce mai evident pe zi ce trecea.

În timp ce Gerry ieșea din cârciumă sprijinit de cei doi băieți ai lui, Jackie privi în jur la oamenii care contau și, pocnindu-și cu zgomot buzele, spuse cu o loialitate forțată și teatrală:

— Ce? Nu mai are voie omu’ să bea un păhărel?

Apoi, ridicându-și propriul pahar, privi în jur dezgustat parcă de reacția pe care o întâlnise, conștient că nu păcălește pe nimeni.

Era însă hotărât să afle care era marele secret, fiind conștient că, dacă Gerald Dooley ar fi vrut să-l pună la curent, ar fi făcut-o până acum.

∴

Imelda stătea întinsă în pat. Îl auzea pe taică-său troncănind și bodogănind și, cu toate că înțelegea cât de mult îl dezamăgise, tot nu putea asocia această persoană dură și nesimțitoare cu tatăl ei. Cu bărbatul care o crescuse fără să

ridice aproape niciodată tonul la ea ori să-i spună vreun cuvânt rău. Până acum, îi făcuse poftele, adevărat, nu atât de mult cât maică-sa, dar suficient cât să o facă să se creadă în siguranță și altfel decât băieții. Îi lăsase mai multă libertate decât le lăsase lor, deoarece crezuse că numele și reputația lui erau suficiente ca să o protejeze. Tot ăsta era și motivul pentru care nu voia să le spună cine era tatăl, nici mamei, nici fraților: până nu se calma, era mai bine ca taică-său să nu știe nimic.

Își trase cearșaful peste cap, într-o încercare zadarnică de a nu mai auzi înjurăturile furioase ale bătrânului și eforturile inutile ale maică-sii de a-l calma. S-ar fi zis că era singura fată din lume care se trezise cu burta la gură!

Imelda se dădu jos din pat și, ducându-se lângă fereastră, văzu că mai toți vecinii ieșiseră în grădină și ascultau hărmălaia ce devenise deja un lucru obișnuit la familia Dooley.

Știa că majoritatea femeilor ghiciseră cauza nebuniei care-l apucase dintr-odată pe Gerald Dooley și își dădea seama că nu avea să treacă mult până când avea să afle toată lumea.

Imelda se întrebă dacă mama lui Jason îi transmisese mesajul pe care i-l lăsase. Jason știa că nu era cazul să o sune acasă, dar i-ar fi putut lăsa totuși un mesaj la prietena ei, Belinda. Îi trecu prin minte că Belinda i-ar fi putut ascunde mesajul pe care i-l transmisese tânărul. În momentele mai accentuate de paranoia, când nu-l vedea pe Jason zăcând sub vreo mașină sau vreun autobuz, ajunsese chiar să se întrebe dacă nu cumva acesta o ignora. Dar asta nu era cu putință. Cu siguranță știa cât de adânc se afundase în rahat. Deși n-ar fi putut spune la ce anume se aștepta din partea lui, Imelda ar fi vrut să-i dea măcar un semn de viață, chiar dacă ar fi fost doar un mesaj trunchiat, prin Belinda. Știa însă în sufletul ei că Belinda se văzuse cu el, era sigură, și, dacă nu spusese nimic până acum, nu avea s-o facă nici de-acum înainte.

Imelda trebuia în sfârșit să admită că era pe cont propriu, că nu mai avea nicio ieșire. Era prinsă fără scăpare în acest coșmar. Procopsită cu un copil pe care părea că nimeni nu și-l dorește, ea mai puțin decât oricine. Maică-sii îi era mai frică de popă decât de bărbatu-său și se pare că era o frică puternică, fiindcă taică-său ar fi îngrozit pe oricine în aceste momente.

Își privi dormitorul. Cu câteva luni în urmă, aici fusese paradisul ei, locul unde venea să doarmă și să uite de excesele

pe care le făcuse. Unde maică-sa îi aducea ceaiuri și rulouri cu șuncă și unde taică-său venea să o sărute de noapte bună ori să-i dea ceva bani. Fusese un loc prietenos, unde se simțise în siguranță, unde se simțise iubită. Acum însă era un mediu ostil, dintr-odată plin de colțuri întunecate și mobilă cenușie. Era ultimul loc de pe pământ în care-și dorea să fie, dar nu avea unde să se ducă în altă parte. Nu i se oferea nicio altă opțiune. Imelda sperase în sufletul ei să îl sensibilizeze pe Jason, ca acesta să-i ofere un sălaș. Deși își dădea seama că gândul ei era ridicol, este uimitor până unde poate merge disperarea într-o situație de criză. Iar faptul că un copil, un suflet nevinovat provocase atâta durere era de necrezut. Dar știa că nu copilul îi stârnise mânia lui taică-său, ci felul în care ajunsese în pântecele ei.

Auzi din nou vocea maică-sii, care tot mai încerca să-și calmeze bărbatul, să-l potolească, pentru ca vecinii să nu-i audă iarăși răcnetele și blestemele. Aproape că-i simțea scuipatul cu care știa că împroșca pe oricine aflat într-o rază mai mică de doi metri.

Frica o cuprinse din nou, asemenea unui cancer mare și negru care o mistuia. Știa că Jason o abandonase. Toată bravada caracteristică, tupeul și obrăznicia pe care ceilalți i le toleraseră întotdeauna fiindcă era fata cui era o părăsiseră.

Nici măcar frații nu mai aveau acum timp pentru ea, voiau doar o finalitate, ceva ca să poată încheia întreaga poveste. Vedeau în ea catalizatorul distrugerii tatălui lor, ceea ce și era, o știa prea bine.

Până acum, Imelda nu înțelesese cu adevărat cât de mult pierduse. Școala fusese o bagatelă, mulțumită maică-sii și fraților. De câte ori era dată afară, Mary rezolva problema. La drept vorbind, până acum, întreaga ei viață fusese aproape exact cum și-o dorise. Reacția lui taică-său, reacția lui extremă față de ultima ei escapadă o dăduse complet peste cap. Ar fi pariat pe bani grei că taică-său ar fi iertat-o chiar și dacă ar fi omorât pe cineva, însă acum avea senzația că o crimă n-ar fi avut un efect atât de puternic asupra lui.

Dacă ar fi săvârșit o asemenea faptă, Gerald ar fi mutat munții din loc ca s-o ajute, așa ceva ar fi putut înțelege. Furia, violența. În lumea lui, erau emoții de zi cu zi. Dar sexul, sexul și

dragostea erau noțiuni pe care nu le putea pricepe cu adevărat, cel puțin nu când erau legate de fetița lui.

Maică-sa îl ținea de săptămâni întregi la distanță de ușa ei, dar era conștientă că asta nu putea dura la nesfârșit, bărbatul voia răspunsuri și nu era dispus să mai aștepte prea mult după ele. Sarcina făcea ca timpul să nu fie de partea ei, Mary n-o mai putea apăra mult de furia paternă.

Imelda își imagina scena de la ușa dormitorului, își dădea seama după zgomote și bufnituri că maică-sa încerca să-l țină în loc, îl oprea să dea buzna peste ea. Mai știa și că taică-său, până acum, îi permisese nevestei măcar atâta, să o lase pe Imelda să nu spună cine i-a făcut copilul. Fiindcă, la fel ca și soția lui, de fapt, nu voia să știe. Odată ce forța adevărul, odată ce afla, trebuia să intervină. Imelda se bazase pe asta, dar, din nefericire, nimeni nu venise cu o verighetă la ușa ei. Și ea își îngăduise să-și imagineze că așa ceva s-ar fi putut întâmpla, se rugase pentru asta! apoi se întrebase de ce femeia era arătată cu degetul ca principalul vinovat când vina îi aparținea în egală măsură și tatălui.

— Mai du-te dracului, femeie, și lasă-mă să termin odată!

Imelda auzi bufnitura trupului maică-sii împins pe scări, urmată de strigăte înăbușite; chiar și durerea era mai puțin importantă decât rușinea de a-i lăsa pe vecini să-și dea seama ce se petrecea cu adevărat.

În clipa în care ușa dormitorului se izbi de perete, Imelda tresări fără să vrea și încercă automat să-și protejeze copilul, un copil pe care nici măcar nu-l voia. Un copil pe care nu și-l putea măcar imagina.

Taică-său o apucă de păr și o ridică din pat; fata auzi vocea lui frate-său strigându-i:

— Cine dracu’ este, Mel? Dă-i dracului un nume, până nu-ți face Dumnezeu știe ce!

Știa că frații ei erau îngrijorați mai degrabă pentru taică-său decât pentru ea, nu voiau să-l vadă ajuns la mititica. Asta era teama lor cea mare; el îi sponsoriza pe toți și, dacă nu depășea drama din ultima vreme, aveau să rămână toți cu buza umflată. O bună parte din ea înțelegea asta și ar fi vrut la fel de mult ca ei să pună capăt situației, dar, din nefericire, îi era mult prea frică de el.

Când taică-său își împinse pumnul masiv în fața ei, când îi percepu forța, își dădu seama că era în stare să o omoare. Nicicând în viața ei nu se simțise atât de expusă, de vulnerabilă.

— Te rog, tată, te rog... Nu mă lovi...

Imelda privi chipul bărbatului pe care îl iubise întreaga viață și nu văzu nimic din ce știa. Era un străin pentru ea și în acea clipă avu revelația că și ea era o străină pentru el. De când aflase de sarcină, îi reconsiderase statutul în comunitatea lui și hotărâse că ea, Imelda, nu valora nimic. Mândria lui era cu mult mai importantă decât binele ei.

Era o trezire bruscă la realitate și, ca întotdeauna, venise mult prea târziu ca să mai poată beneficia cu ceva de pe urma ei.

— Spune-mi cine-i nenorocitul sau îți rup dracului gâtul!

Nu glumea câtuși de puțin, își dădea seama din vocea lui, îi simțea furia. Își dădu seama că ajunsese în sfârșit la capătul răbdării, că acea seară era ultima ei șansă de a se redresa în ochii lui.

Maică-sa încă mai încerca să-l tragă de lângă ea, se străduia să-și pună propriul corp între fiica și soțul ei.

— Mai bine te tai, târfa dracului, decât să te las să mă faci de rușinea lumii!

Imelda își văzu frații stând în pragul ușii și își dădu seama că nu aveau de gând să intervină pentru ea. O văzu pe maică-sa privind-o cu groază și înțelese, în sfârșit, că era pierdută. Știa că Jason o abandonase, știa că o lăsase în voia sorții și că avea atât de puțin respect pentru ea și pentru familia ei, încât era sigur de tăcerea ei. Abia în acea clipă știu ce avea de gând să facă. Știu exact cum să se răzbune pentru felul în care o umilise.

Privind în ochii lui taică-său, rosti cu voce tragică:

— M-a obligat, tată, m-a forțat. Eu nu am vrut... Nu ți-am putut spune pentru că nu voiam să știi. Mi-a fost frică.

Plângea acum, cu lacrimi adevărate, lacrimi de ușurare că găsise în sfârșit o rezolvare a problemei. Ușurare că găsise în sfârșit cuvintele care să potolească furia lui taică-său și să-i alunge sentimentul de trădare. Ușurare că găsise în sfârșit ceva permanent, găsise în sfârșit ceva suficient de credibil cât să-l facă pe taică-său să aibă din nou încredere în ea. Ușurare că găsise în sfârșit un mod de a-l face pe Jason Parks să plătească pentru felul în care se purtase cu ea. Era de-acum o femeie disprețuită și voia să afle și el cât de chinuitor de grele îi

fuseseră ultimele săptămâni fiindcă încercase să îl protejeze. Îi oferise suficient de mult timp ca să iasă la înaintare și să-și asume răspunderea pentru copilul ei, timp în care suportase furia lui taică-său și îndurase să vadă dezamăgirea pe care i-o provocase.

Voia să vadă pe unde avea el să scoată cămașa acum că pisica fusese cu adevărat ruptă-n două, acum că acuzațiile erau îndreptate asupra lui. Mai că râdea, gândindu-se prin ce trebuia să treacă Jason. Da, i-o plătea cu aceeași monedă. Să înfrunte și el furia și ura lui taică-său. Terminase în sfârșit cu toate și voia răzbunare, nimic mai mult, nimic mai puțin. Să aibă și nenorocitul de-a face cu taică-său și cu concepțiile lui de modă veche. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult ideea. Era o fată nesăbuită și se știa că face lucruri necugetate.

Fără să stea prea mult pe gânduri, fără să înțeleagă consecințele pe termen lung, Imelda hotărî că povestea asta avea s-o scoată din bucluc și s-o aducă din nou în grațiile lui taică-său. Planul părea să țină, Gerry părea zdrobit, învins de această întorsătură de situație.

— Cine te-a forțat, copilă, cine ți-a făcut asta?

Imelda simțea deja diferența în atitudinea lui taică-său, îl simțea cum se schimbă pe măsură ce înțelege ce-i spune. Văzu cum i se înmoaie trăsăturile, îi auzi durerea din voce când o întrebă din nou, mai blând de această dată.

— Dă-mi un nume, copilă. Știi cum îl cheamă?

Imelda dădu din cap, cu chipul schimonosit într-o mască de tragedie și durere, aruncându-se în rolul victimei și salvându-și totodată, instinctiv, viața și reputația.

— A fost Jason Parks, tată. M-a violat.

În clipa următoare, o strângea la pieptul lui, învăluind-o cu brațele lui imense, făcând-o să se simtă din nou în siguranță, așa cum o făcuse întotdeauna, din copilărie.

Plângea și îi spunea cât de rău îi pare pentru felul în care se purtase cu ea, o implora să-l ierte că nu-și dăduse seama că nu avusese nicio vină în întreaga poveste. Și, în timp ce taică-său o strângea în brațe, Imelda zări privirea mamei, îi citi acuzația din ochi și atunci își dădu seama că mersese prea departe. La fel și frații ei, care urmăreau în tăcere scena din ușă, cu fețele împietrite, lipsite de orice urmă de emoție. Nu se mai putea opri

acum, chiar dacă ar fi vrut. Spusese prea multe minciuni și nu mai avea cum să dea înapoi.

Așa că Imelda Dooley închise ochii și plânse ca un copil, îngropându-și fața în umărul tatălui ei, gândindu-se unde avea să ducă ultima ei izbucnire.

Capitolul 3

Mary își privi fiica preț de câteva momente lungi; încă mai plângea și încă mai făcea pe nevinovata.

Mai putea totuși să își privească mama în ochi, deși era conștientă de scepticismul femeii. Nu avea de gând să înceteze cu teatrul.

Imelda fusese întotdeauna personajul care provocase cea mai mare agitație în casa lor. Băieții fie înțelegeau că nu e cazul, fie își dădeau seama că nu vor avea parte de aceeași susținere ca puiul familiei, ca singura lor fetiță. Această fetiță care, deși părea ca o lumânare de ceară pentru toți cei din jur, refuza să se topească. Mary își lăsase fiica să se abată de la reguli întreaga viață. Mințise pentru ea, pretinsese în fața tuturor că e un copil exemplar, în special în fața lui taică-său, când adevărul era că nici măcar nu catadicsea să-și facă temele pentru școală. Iar bărbatu-său o crezuse fiindcă voise să o creadă, nu-și dorise să se implice prea mult în educația de zi cu zi a fetei. În educația nici unuia dintre copii, la drept vorbind. Cu băieții se străduise însă cât de cât.

Pe ultimul copil îl lăsase în grija ei, numai și numai a ei, se mulțumise să-și admire fiica de la distanță, iar Mary trebuia să recunoască acum că fusese încântată de situație. Încântată de puterea care i se dăduse. Fiindcă, oricât și-ar fi iubit bărbatul, îl detesta uneori. Îl invidia pentru libertatea totală pe care o avea față de ei toți și ura faptul că singură contribuise la propria-i distrugere, îmbrăcând șorțul gospodinei și bucătăresei, pentru că nu știuse ce altceva să facă.

Gerry primise, asemenea majorității bărbaților, șansa de a alege să nu se implice în viețile copiilor lui, lăsând însă impresia că joacă un rol colosal. Se ținuse deoparte și se bucurase de succesele lor, în timp ce ea avusese grijă să nu le afle niciodată

eșecurile, iar eșecurile mezinei fuseseră nenumărate. În sufletul ei, rolul ăsta de părinte de mâna a doua o enervase, o făcuse să creadă că poate, *poate* copiii lor ar fi ieșit mai bine dacă le-ar fi dedicat mai mult timp în loc să le dea mai mulți bani. Bani pe care îi dăduse din abundență, bani care îi cumpăraseră într-un fel totala și absoluta neutralitate în ceea ce le privea pe odraslele sale. Dacă o dădeau în bară, ea era de vină, fiindcă avusese încredere să-i lase pe mâna ei. De-a lungul anilor, Mary își înăbușise aceste gânduri, reușise să se convingă că viața pe care o avea era viața pe care-i fusese sortit să o aibă. În adâncul sufletului însă, știuse că nu era bine. Știa că bărbatu-său era de fapt un pierde-vară care lăsase întreaga greutate a creșterii copiilor pe umerii nevestei, nu fiindcă ar fi crezut că ea putea face o treabă mai bună, ci pentru că îl durea de fapt în dos. Însă Mary nu își ascultase niciodată aceste gânduri până acum. Și le alungase din minte fiindcă, asemenea celor mai multe aspecte ale vieții ei, dacă nu le lua în seamă, însemna că nu există. Până în seara asta.

Acum trebuia să admită că era în parte vinovată de ceea ce se petrecuse cu fiica ei, dacă nu pentru altceva, măcar pentru că îi lăsase mult mai multă libertate decât le lăsase celorlalți copii. Îi lăsase acestei fete o libertate pe care ea nu o avusese niciodată. Îi îngăduise Imeldei o viață care, în comparație cu a celorlalți, era scandalos de ușoară, libertină chiar, mai ales din punctul de vedere al soțului ei. Nu-i spusese niciodată ceva de rău despre fetița lui sau despre animozitatea ei înnăscută față de lume, în general. Mary se asigurase de asta personal, de cele mai multe ori; nu îi spusese decât ceea ce voia să audă, fiindcă acest copil era fetița lui și Gerald nu voia să audă nimic rău despre ea, niciun lucru care i-ar fi putut stârni îngrijorarea.

Chiar și atunci când Imelda fusese exmatriculată din școală, Mary făcuse în așa fel încât Gerry să nu afle nimic despre asta. Imelda chiulise, fumase, făcuse fel de fel de prostii. Ca și tatăl și frații ei, era bătăușă. Mereu se bătea, se certa și se lua la harță cu profesorii și cu ceilalți elevi deopotrivă.

Nu era însă niciodată vina ei, mereu era vina altcuiva. Da, în mod clar era fata lui taică-său, exact așa reacționa și el când apărea vreo situație pe care n-o putea rezolva și pe care știa că el a provocat-o.

Mary făcuse cum se pricepuse mai bine, mințise și complotase ca să fie sigură că bărbatu-său nu știe niciodată întreaga poveste atunci când venea vorba despre copilul lui cel mic. Avusese grijă ca Gerry să nu afle niciodată cine era cu adevărat fiica lui, cum trăia ea de fapt într-o casă unde el era convins că face legea supremă, că e pe deplin ascultat, că e capul familiei. Nu-i trecuse niciodată prin cap că fiică-sa ar fi putut fi o mincinoasă, o pramatie nenorocită care nu se alia cu nimeni decât dacă putea trage vreun folos din asta. Că poate ea nu îl vedea cu aceiași ochi precum cartoforii lui, pentru care era cel mai cumplit coșmar, omul care le apărea la ușă atunci când nu mai aveau bani să-și plătească datoriile. Care era prietenos și tot numai un zâmbet până când rămâneau datori, și atunci bunele maniere zburau pe apa sâmbetei, iar nenorociții își dădeau seama că de fapt îi supraveghease, că prietenia lui nu fusese dezinteresată. În clipa în care aceste gânduri îi veniră în minte, Mary aproape că nu vru să le dea crezare; mai mult decât orice însă, simți că o cuprinde furia; furia și amărăciunea provocate de fiica pe care o protejase și de care avusese grijă atâta amar de ani, din ziua în care o născuse.

Spre deosebire de ea, Gerry credea acum că fiică-sa spune adevărul și era convins că tăcuse în tot acest timp doar de teama de a nu provoca vreo tragedie; se simțea vinovat pentru felul în care se purtase cu ea în ultimele săptămâni, îi era rușine că-și închipuise că fusese folosită și părăsită, cel mai cumplit lucru care i se putea întâmpla fiicei oricui, darămite fiicei lui. Era distrus, încredințat că bănuielile pe care le nutrise constituiau un stigmat cu care avea să rămână de-acum înainte, conștient că instinctul îl înșelase. De fapt, instinctul lui fusese cât se poate de corect, numai că nimeni nu avea să i-o spună prea curând.

Imelda îl jucase pe degete așa cum își joacă un escroc fraierii. Ca și taică-său, avea un instinct înnăscut – cel de conservare –, și îi fusese întotdeauna de mare folos. Seara aceasta nu făcuse excepție.

Mary însă își cunoștea mult mai bine fiica. Știa că Imelda nu spusese în viața ei întreg adevărul despre ceva, nu-i stătea în fire. Era o mincinoasă înnăscută, întorcea orice situație până când servea scopurilor ei, era în stare să te privească în ochi chiar și fiind conștientă că știi că minte de îngheață apele. Ani în șir, Mary o protejase și se bucurase în secret să cunoască un

lucru de care bărbatu-său nu avea habar, și anume că fetița lui, iubirea lui, era de fapt o mare artistă. Îi plăcea chiar ideea că erau partenere în privința asta, erau împreună împotriva lui.

Faptul acesta nu mai era valabil acum, deoarece fiică-sa era pe cale să provoace o tragedie. O crimă.

*

Gerald Dooley era amețit, trecuse de la convingerea că mult iubita lui copilă fusese sedusă, folosită și aruncată la șocul că fusese violată.

Un scenariu pe care, adevărul fie spus, îl prefera. Avea scuza care îi trebuia, pretextul care să-i permită distrugerea celui care, după cum credea, îi nenorocise pe viață fetița. Acum, aceasta purta o creatură în pântece și urma să dea naștere unui nepot care nu-și găsea în niciun chip locul în lumea lui, care avea să se nască lipsit de privilegiul unui pat conjugal. Fără protecția unei căsnicii și fără numele tatălui său. Gerald n-avea de gând să înghită una ca asta, n-avea de gând să ierte pe nimeni când era vorba de fiică-sa, de familia lui și, pe toți dracii, de reputația lor! Faptul că Imelda fusese violată nu-i adusese decât convingerea că reacțiile lui inițiale fuseseră întemeiate.

Tatăl lui Jason Parks era un boss local, dar asta nu înclina balanța nici în rău, nici în bine; era perfect conștient că, după ce avea să se afle, nimeni din zonă n-avea să-l tragă în vreun fel la răspundere pentru faptele lui. Existau anumite lucruri pe care nici banii, nici reputația nu le puteau cumpăra.

Erau în mașină și se duceau spre casa lui Jackie Martin. Băieții erau nefiresc de tăcuți, și asta îl enerva. Păreau că nu-i împărtășesc entuziasmul răzbunării pentru nenorocirea ce căzuse pe capul Imeldei. Îi lăsau impresia, și nu pentru prima oară, că erau prea bătuți în cap ca să priceapă ce se petrecea cu adevărat. Își amintea ce se întâmplase când îi luase cu el la întâlnirea din Canning Town. Trebuiau, cică, să fie bodyguarzii, protectorii lui. În clipa în care intrase în cârciuma Bridge House, presupusese, în mod firesc, că băieții veneau în spatele lui, că îl apărau. Că-i păzeau spatele, că doar, ce mama dracului, pentru asta luau banii! Abia când îl abordase pe cartoforul cu pricina se prinsese că era singur, că fiii lui uitaseră, se pare, să-l însoțească în bar. Prostovanii dracului rămăseseră afară și stăteau la taclale ca doi piptalaci nătângi. Cu toată școala pe care le-o făcuse, nu le trecuse prin cap să intre după el ca să-i

acopere spatele. Intrase și îl înfruntase singur pe Jack Jones, și numai reputația îl salvase de la un sfârșit tragic. Întâmplarea le fusese însă învățătură de minte, nu doar băieților, ci și lui. Își dăduse seama în acel moment că avea lângă el doi imbecili notorii care nu înțelegeau nimic din lumea în care ajunseseră să se învârtă, o lume în care, grație eforturilor lui de-o viață, numele Dooley era suficient ca să le asigure protecția. Și numele ăsta era acum terfelit de Jason Parks; cu un singur gest, Jason Parks subminase tot ceea ce muncise el ani de zile să obțină.

Gerald ridicase, ca întotdeauna, banii datorați, dar simplul fapt că pe dobitocii lui de băieți nu-i dusese mintea să i se alăture fusese o lovitură pentru el. Îl așteptaseră afară, îl așteptaseră în fața unui bar care nu numai că se afla pe o stradă al dracului de aglomerată, pe A13, dar care garanta și o țintă ușoară și o scăpare imediată pentru oricine nu era novice în meserie.

Când privise în jur prin bar și îi văzuse pe toți purtându-se ca mai înainte, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îi venise să urle de frustrare. Ieșise cu plicul de bani în mână și simțise față de fiii lui o furie pe care o știa născută din totalul dispreț pentru ei și pentru tot ceea ce reprezentau. Fusese o întâmplare care-i deschisese ochii. Undeva, în creierul lui afumat de băutură, își dădea seama că ceva era profund în neregulă cu ei. Știa că ar fi trebuit să fie la fel de furioși ca și el, la fel de dezgustați. Dar nu erau.

Parcă erau bărbați doar pe jumătate, doi eunuci nenorociți! Gândul ăsta îi încolțise în minte de multe ori până atunci, dar întotdeauna îl dăduse la o parte. Știa că nu-i semănau, nu cu adevărat. Îi ținea pe lângă el numai pentru că erau sânge din sângele lui. Dacă n-ar fi fost copiii lui, nici n-ar fi stat de vorbă cu ei. Erau doi ratați incurabili, și Gerald era dureros de conștient de asta. Mai știa și că nu era singurul care gândea astfel. Simțea, pe bună dreptate sau nu, că băieții ăștia ai lui ar fi trebuit să știe ce se petrecea cu surioara lor, ar fi trebuit să stea cu ochii pe ea, să o protejeze; dar n-o făcuseră. Nu se obosiseră nici măcar să supravegheze ce se petrecea în viața ei, lucru pe care orice fiu de irlandez catolic l-ar fi făcut fără să fie nevoie să-i spună cineva, l-ar fi făcut fiindcă ar fi însemnat ceva

pentru el. Fiindcă binele surorii lor ar fi trebuit să fie mai presus decât binele propriu.

Situația Imeldei nu făcuse decât să-i întărească o bănuială pe care o avea deja, și anume că nătărăii ăștia doi nu pricepeau o iotă din lumea în care se învârteau. Încă îi mai ducea în spate și avea să-i ducă întotdeauna, deoarece nu erau în stare nici să și-o scuture singuri dacă nu catadicsea el să le facă în prealabil o schemă detaliată.

Afară, în aerul serii, Gerald Dooley îi vedea acum așa cum nu-i mai văzuse niciodată, stând cuminți lângă mașină, cu veșnica lor expresie obedientă, așteptând să li se spună ce să facă. Așteptând să li se spună care va fi următorul pas. Îl făceau de rușine, nu erau decât niște lipitori nenorocite. Știa că le era frică de el, dar asta nu îl deranjase înainte. Văzându-i însă acum, când întreaga lume i se prăbușea în jur, era silit să recunoască adevărul, măcar față de sine. Chiar și în acest moment, fiică-sa avea numai în degetul mic mai multă minte decât gogomanii ăștia doi împreună, în zilele lor bune. Imelda fusese terfelită de un puțoi nenorocit, un puțoi de care frații ei ar fi trebuit să știe, pe care ar fi trebuit să-l țină sub observație. Se opri pe la o cârciumă ca să ridice o datorie ce nu mai suferea amânare, fiindcă știa că după acea seară era posibil să se odihnească o vreme la mititica. Chiar și cu toată agitația prin care trecea, avea încă destulă minte cât să-și facă meseria, să facă treaba pentru care era plătit. Odată rezolvat acest aspect, își putea concentra întreaga energie asupra problemei care îl preocupa.

— Unde mama dracului ați fost?

Aruncase plicul burdușit cu bani în fiul său cel mare.

— M-ați lăsat cu ochii beliți în soare, în voia sorții! Sunteți niște imbecili buni de nimic. Și nici măcar nu pot să vă dau dracului afară!

Urcase în mașină și-i așteptase pe băieți să facă la fel. Clătinând din cap, spusese cu tristețe:

— Mergem la Jackie! Măcar de la el pot să simt și eu că am ceva ajutor.

Când ajunseseră acasă la Jackie, Gerry îi urmări cum se uitau unul la celălalt; aveau o privire ascunsă pe care nu o vedea pentru prima oară. O privire care-i spunea că le apăsase de prea multe ori piciorul pe gât, că nu le îngăduise să-și dezvolte cu adevărat o personalitate proprie. Amândoi așteptaseră

întotdeauna instrucțiunile din partea lui și, cu toate că asta îl mulțumise cândva, acum îl enerva.

Trebuia să le spună ce să facă, apoi când să facă și cum să facă; inițiativa nu se număra printre punctele lor forte. Chiar și acum, într-un astfel de moment, când ar fi trebuit să-și dea seama singuri seama ce era important, niciunul din ei nu avea atâta sânge cât să-și exprime o părere față de întreaga poveste, de situația surorii lor.

Îi țineau trena în tăcere, iar corpurile lor masive și mutrele lipsite de orice expresie îl enervau tot mai tare, de la o secundă la alta. Ca întotdeauna, îl așteptau pe el să dea comanda, să le spună în ce direcție s-o apuce. Teama lui cea mai mare era ce dracu' o să facă marțafoii când el o s-ajungă la răcoare sau când o să dea, în cele din urmă, ortul popii. Cine naiba o să le mai sufle atunci în dos? Când el n-o să mai fie, caraghioșii o să plutească în derivă ca o barcă fără vâsle pe un ocean de neștiință.

Jackie era în pat – se culcase dar nevastă-sa era suficient de isteață încât să observe privirea hotărâtă din ochii lui Gerald Dooley și, prin urmare, să nu-l întrebe ce treabă avea cu bărbatu-său. Se mulțumi în schimb să arate spre dormitorul de la etaj, apoi dispăru în bucătărie, fără niciun cuvânt. O mică parte din ea spera că Gerald venise să se descotorosească de bărbatu-său. Era puțin probabil, dar știa, mai bine decât oricine, ce secătură trădătoare, cu două fețe, era Jackie și spera că șeful lui îl dibuise în sfârșit.

După cinci minute, Jackie ieșea pe ușă cu un rânjet îngâmfat pe față, asigurând-o că avea să dea un semn mai târziu. Femeia își cunoștea suficient de bine soțul cât să-și dea seama că, oricare ar fi fost povestea, nu el o provocase, dar că era hotărât să ia cu orice preț parte la rezolvarea problemei.

∴

— Nu mai plânge, Mel, știm amândouă că joci teatru!

Imelda își dădea seama, după teama din vocea maică-sii, că mersese prea departe. Deși era și ea îngrozită de ceea ce stârnise, undeva, în adâncul sufletului, se bucura. O distra drama pe care o crease în jurul ei.

În ciuda șocului pe care i-l provocase reacția tatălui, Imelda nu-și putea stăpâni un sentiment de adâncă satisfacție. La urma urmei, ea se considera victimă în întreaga poveste. Jason se

folosise de ea și acum avea să plătească, să plătească scump. Spera în sufletul ei că taică-său avea să-l schilodească, spera să nu mai rămână din el decât o umbră a bărbatului care fusese. Să nu mai poată face sex cu vreo femeie câte zile o mai avea. Gelozia ei era atât de crudă, atât de dureroasă, încât era gata să facă orice i-ar fi stat în putere ca să-l rănească, să-l vadă căzut la pământ.

Voia ca Jason să afle ce însemna să fii lăsat cu ochii în soare, cum o lăsase el. Fusese convinsă că avea să-i vină în cele din urmă alături, chiar crezuse că numele familiei ei avea să atârne îndeajuns de greu încât să-l facă pe caraghios să-și vină în fire. Însă el îi întorsese spatele fără cea mai mică ezitare, nu catadicsise să-i dea măcar un telefon ori să-i trimită vorbă prin cineva. O lăsase să rezolve singură problema, iar acum trebuia să plătească pentru asta. El trecuse deja la următoarea fată, și-o trăgea deja cu altcineva. Ei bine, de data asta făcuse o greșeală, *ea* nu avea de gând să se retragă cu coada între picioare. Nu avea de gând să-i permită să iasă basma curată din toată povestea, avea să-l facă să ispășească pentru indiferența cu care o tratase.

Ea trăia de săptămâni întregi cu sarcina asta și cu spaima cumplită în suflet, iar pe el puțin îl interesase prin ce trece. Așa că acum, dacă hotărâse să se răzbune, era numai din vina lui. Cum avea să-i placă faptul că se întorsese roata și el era cel hărțuit și acuzat? Cum avea să-i placă să fie condamnat de toată lumea și privit ca ultima secătură?

Imelda se uită apoi la Mary, văzu uimirea și dezgustul din privirea ei și își dădu seama că nu o dusese de nas la fel de ușor ca pe taică-său, așa că zbieră cu toată ura de care fu în stare:

— Ei, și care-i noutatea? Nu mă crezi, nu? Am tăcut până acum numai ca să evit asta.

Deschise larg brațele și arătă înjur.

— Ca nu cumva tata să omoare pe cineva și, ca de obicei, propria mea mamă nu mă crede, puțin îi pasă de ce s-a întâmplat cu mine. Și te mai întrebi de ce nu ți-am spus nici ție nimic. Dar ascultă ce îți spun acum. Am un copil, mamă, care a ajuns cumva în mine, nu crezi? Sau poate că tu îți închipui că ne aduce pe toți barza. Doamne ferește să auzi pomenindu-se de mizeria aia rușinoasă numită sex, tu, o femeie care nu suportă să vadă nici ziarul *The Sun* în casa ei. O casă care-i atât de

enervant de curată și de sterilă de-ai zice că-i spital, un nenorocit de spital de nebuni. Un azil unde tu ești țicnită numărul unu!

Imelda plângea acum cu lacrimi adevărate; se compătimea sincer, deplângea situația în care se afla. Era prinsă în minciuna pe care o crease și începuse deja s-o creadă pe jumătate. Era mândra posesoare a unui tupeu colosal și asta era tot ceea ce-și dorise, tot ce-i trebuise vreodată. Intră pe deplin în rolul victimei, storcând tot ce putea din el și găsind totodată pe cine să arunce vina.

— Știai că nu-i pot spune lu' tata cine-i de vină fără să pornesc un război, ai văzut ce mi-a făcut în ultimele săptămâni, cum s-a purtat cu mine, și te mai întrebi de ce dracului mi-am ținut gura. Jason m-a folosit, și acum o să dea ochii cu tata.

Chipul gingaș al Imeldei era imaginea nevinovăției, ochii mari și albaștri păreau că imploră să fie înțeleși. În camera ei, cameră tipică de adolescentă, arăta extrem de tânără și de vulnerabilă. Oricine altcineva ar fi crezut-o pe dată, dar Mary Dooley, care știa ce actriță desăvârșită e fiică-sa, o vedea cu aceiași ochi cu care o văzuse întotdeauna. Era doar o zvăpăiată afurisită, însetată de răzbunare. Îi era greu să o recunoască, dar acesta era adevărul. Imelda avusese dintotdeauna o latură întunecată, reușise mereu să dea rău peste cap viețile celor din jur. Imelda mințea și în legătură cu cele mai mărunte lucruri, așa era firea ei. Înflorea totul fără alt motiv decât că i se părea mai interesant. Era complet lipsită de orice simț moral. De când era mică, mințise și manipulase orice situație ca să ajungă unde voia. Era capabilă de gesturi extraordinare atunci când își punea în minte să se răzbune pentru niște afronturi reale sau închipuite. Până acum, Mary nu văzuse nimic dezastruos în asta, dar în acest moment își dădea seama că fetei îi lipsea orice emoție *reală*, orice sentiment *real.* Știa că Imelda era gata să-l ofere pe Jason Parks ca pe un miel pe tavă ca să iasă fără pată din întreaga poveste și ca să-l pedepsească pentru că nu ieșise la înaintare să-și ia bobârnacele în locul ei. O mică parte din ea putea înțelege durerea fiică-sii și dorința ei de a-l face să plătească pentru că o abandonase. O altă parte însă, partea rațională, știa că aceeași fiică acuzase un bărbat de viol. Nu doar că o lăsase însărcinată – fiindcă asta ar fi însemnat că fusese și ea la fel de implicată în întreaga poveste –, ci îl

acuzase pe Jason Parks de cel mai odios lucru de care putea fi învinuit un bărbat. Și, la cum își cunoștea fiica, știa că totul era o invenție, o minciună. O minciună care să o absolve pe ea de orice păcat, o minciună despre care maică-sa știa că avea s-o bântuie până în ultima clipă a vieții. Avea să-i bântuie pe toți. Aici nu era vorba numai de răzbunare, aici se distrugea o viață pentru ca alta să se salveze.

Mary Dooley simțea deja în sufletul ei că pruncul pe care fiică-sa îl purta în pântece nu însemna nimic pentru ea. Era doar o armă, nici mai mult, nici mai puțin. O armă pe care avea să o folosească așa cum se folosea de orice credea că ar fi putut-o ajuta să obțină ceea ce voia.

∴

Tatăl lui Jason Parks se credea un boss de mare importanță, o adevărată legendă vie. Totuși, nu era chiar atât de bine văzut pe cât își închipuia, deși, pe de altă parte, nu era niciunul cu care să te pui rău. Știa să se bată, nu încăpea îndoială. Era șmecher în felul lui, un bărbat care știa să vadă imaginea de ansamblu. Scotea și bani și, prin urmare, era respectat. Singurul lui defect era un orgoliu mult prea umflat. Din această cauză nu avea niciun prieten autentic și tot de aceea nu se înțelegea prea bine nici cu singurul său copil.

Scotea un venit mare, suficient de mare cât să impună respect. Pe scurt, asta însemna că avea o afacere legitimă, o afacere care mergea nemaipomenit de bine și de care se putea folosi ca să-și justifice stilul extravagant de viață, în caz că ar fi fost vreodată nevoie. Mai avea și cealaltă afacere, cea din care ieșeau de fapt banii, și din al cărei profit, spre deosebire de afacerea declarată, trebuia să împartă cu alții un procent considerabil. Și, sigur, îl împărțea, fiindcă nu avea de ales. Deși uneori îl enerva faptul că trebuia să ungă în dreapta și-n stânga.

Timothy Parks considera că depășise de mult vremurile în care avusese nevoie de protecția cuiva, dar îl scârbea faptul că încă i se mai cerea să cedeze săptămânal o bună parte din încasări către cei pe care îi plătise ca să-l lase să intre în joc, cu mulți ani în urmă. Nu era genul de persoană care să înghită ușor un asemenea aranjament pe termen lung. Era mai mult decât recunoscător pentru rampa de lansare de la început și o vreme fusese fericit să plătească asigurarea. La urma urmei, nu era chiar imbecil. Acum însă avea îndoieli serioase privind

justificarea plăților care continuau să i se ceară, deși tipii așa-zis implicați nu mai aveau niciun fel de treabă cu afacerea lui, în care achiziționa produse pe care prietenii lor erau mai mult decât dispuși să i le furnizeze. Prin urmare, din punctul lui de vedere, deveniseră totalmente inutili. Făcuseră ce le ceruse și fuseseră răsplătiți pentru eforturile lor. De-acum, i se părea deja că începe să fie bătaie de joc.

Mai mult chiar, avea impresia că este de-a dreptul jecmănit. Jecmănit la drumul mare, ca s-o spună pe-a dreaptă. Îi răsplătise pe toți cu asupra de măsură, așa că de ce mai aveau încă impresia că le datorează ceva, că le datorează o bună bucată din întreaga lui viață? La dracu', dealeri se găseau pe toate drumurile, doar nu se putea spune că aveau ei cine știe ce produs minune! În lumea lor, cocaina, iarba sau amfetaminele erau un fel de nenorocit de Avon; oricine putea ajunge la ele dacă-și dorea cu adevărat. Chiar nu avea nevoie de un furnizor atât de gelos, mai ales că în ultima vreme apăruseră atâția dintre care să aleagă.

Nici faptul că fiu-său era un idiot notoriu nu-i scăpase neobservat. Îi ajunseseră la ureche zvonuri cum că băiatul lui era acum un jefuitor de bănci profesionist și, în ceea ce-l privea, nu avea decât. Personal, considera că-i o treabă care nu merită, prea multe păsări și, prea puțin de ciugulit. Era ultima zvâcnire a lui fiu-său într-o lume care începuse să-i dea peste nas – ideea îl făcu să zâmbească. În primul rând fiindcă pramatia nu avea atâta minte cât să-și dea seama că tot ce făcea era să se târască pe urmele lăsate de taică-său. Ei, și ce spunea asta despre caraghios? Ce cretin nenorocit ajunsese să adăpostească sub acoperișul lui?

Una peste alta însă, era fiu-său. Deși, la fel ca maică-sa, Jason nu era decât o javră apucătoare. Lua tot ce voia și îl durea în cot de consecințe, puțin îi păsa pe cine ar fi putut călca pe bătături cu găinăriile lui ordinare.

Timmy avea totuși o atitudine foarte deschisă față de fiu-său. Era pregătit să-i dea băiatului o mână de ajutor, să-l ajute să înceapă o afacere de Doamne-ajută pe cont propriu, dacă pramatia ar fi catadicsit măcar să-l roage. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ți dai seama.

Jason îl enerva fiindcă se folosea cu nonșalanță de relațiile lui de familie ca să-și construiască o carieră; în același timp însă,

Timmy îl invidia pentru succesul lui. Același succes de care derbedeul se folosea acum ca să-și poarte face o intrare în lumea interlopă: produsele farmaceutice ieftine, de relaxare.

În momentele când era mai liniștit, Timmy se bucura că toți cei din jur păreau să vadă în Jason aschia ce nu sărise prea departe de trunchi. Admira faptul că fiu-său avusese tupeul să intre în afaceri pe cont propriu, își dădea seama că orice om care nu e imbecil se folosește de toate mijloacele ca să se descurce în viață. Dar nu gândea așa decât atunci când era foarte înmuiat, după ce lua la bord vreo câteva pahare și trăgea vreo două fumuri de iarbă. Atunci și numai atunci îl lăsa sufletul să vadă în fiu-său un băiat de care putea fi mândru.

Nu că i-ar fi spus-o vreodată, desigur, asta era ceva ce avea să priceapă singur într-o bună zi, cu acea deschidere pe care ți-o aduce înțelepciunea cu greu dobândită; prin urmare, avea să conteze mai mult atunci, cu atât mai mult cu cât avea să descopere adevărul de unul singur.

În timp ce deschidea seiful, fu mirat să-l vadă pe Gerald Dooley intrând în biroul lui. Momentan, își avea sediul într-o construcție modulară închiriată dintr-un complex industrial din South London, un birou din care avea grijă să se mute la fiecare trei săptămâni, astfel încât să aibă un avantaj în cazul în care cineva se hotăra să-l dea în gât. Era prin urmare firesc ca apariția unui grup de bărbați să-i creeze senzația că ceva nu era în regulă.

— De unde dracu’ ai știut unde sunt?

Timmy era sincer interesat să afle, fusese absolut convins că schimbarea constantă a sediului avea să-i garanteze siguranța.

Gerald măsură din priviri spațiul micuț, de parcă ar fi crezut că persoana pe care o căuta s-ar fi putut ascunde sub perna unui scaun sau prin vreun sertar. Timmy îl urmări nu doar cu suspiciune, ci și cu o expresie revoltată. Oamenii pe care îi plătise gras atâta amar de vreme ar fi trebuit să aibă grijă că așa ceva să nu se întâmple.

Gerald Dooley și oamenii lui făceau ca încăperea să pară minusculă și, pentru prima oară, Timmy Parks simți furnicăturile spaimei. Își dădea seama că se petrece ceva grav și își muncea creierii să dibuiască motivul care să justifice o astfel de confruntare, și încă în sanctuarul birourilor lui private. Nu reușea

să găsească nimic, nu putea decât să presupună că cineva se hotărâse să ia ce-i aparținea.

Cum bărbații blocau unica intrare și ieșire, singura apărare pe care o avea Timmy era gura lui mare, așa că se hotărî să încerce să-i ducă cu vorba atât cât putea în situația dată. Le zâmbi de parcă prezența lor acolo era cel mai firesc lucru din lume, de parcă, într-un fel, i-ar fi așteptat. Deschizându-și larg brațele într-un gest de bun-venit, li se adresă vesel:

— Haide, Gerry, nu-mi spune că te-ai hotărât să te faci dealer!

Gerry spumega, iar furia i se simțea ca o descărcare electrică în sala de mici dimensiuni. Părea în stare să omoare pe cineva și, desigur, chiar era.

— Unde-i puțoiul ăla de fiu-tău?

Vorbea strângând din dinți și cuvintele îi erau aproape neinteligibile.

Timmy își dădu în acea clipă seama că nu era o afacere care să-l privească în mod direct și se mai relaxă, chiar dacă Dooley arăta ca un personaj desprins dintr-un film de groază. Era un om care avea în primul rând grijă de propria-i persoană, înainte să se gândească măcar la altcineva. Dacă s-ar fi aflat pe Titanic, ar fi ajuns într-o barcă de salvare chiar dacă asta ar fi însemnat să arunce femei și copii peste bord și să dea cu piciorul la o parte bătrânii și bolnavii.

Luându-și cea mai nevinovată expresie, Timothy Parks spuse cu voce tare:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că despre el e vorba! Pramatia aia nenorocită nu are nicio legătură cu mine. Dacă-l vrei, Gerry, n-ai decât să-l iei.

— Unde este?

— La cum îl știu, a ieșit seara prin vreun bar, iar mai târziu o să se ducă acasă, la maică-sa. E băiețelul mamei, boul!

Apoi Timmy ridică din umeri, mulțumit de sine.

Dintr-odată, costumul lui scump și pantofii ieftini deveniră pentru Gerald Dooley ca o capă roșie în fața unui taur. Nu era de mirare că ajunsese să crească un violator, nenorocitul dracului! Ce șanse putea avea un copil în umbra unei astfel de secături? Auzise zvonuri despre bărbatul ăsta și despre singurul lui fiu. Băiatul, pe drept sau pe nedrept, purta numele ticălosului și măcar asta ar fi trebuit să-l facă să-i poarte cât de cât de grijă, măcar din orgoliu pentru ce avea să se întâmple cu numele lui.

Gerald se îngrijise ca odraslele lui să aibă motive de a se bucura că purtau numele Dooley. În mintea lui, asta era și cauza pentru care sărmana de fiică-sa ținuse sub tăcere sarcina, pentru care crezuse că nu poate spune familiei ce i se întâmplase. Rușinea de a fi fost violată era cu atât mai mare cu cât taică-său era cine era.

Și-acum omul ăsta, rahatul ăsta uscat care stătea în fața lui ca o statuie se comporta de parcă fiu-său ar fi fost un nimeni pe lume. Timothy Parks crescuse un copil care îi distrusese fetița. Nemernicul era atât de indiferent la tot ce se petrecea în jurul lui, încât nu avusese nici măcar bunul simț să-i întrebe ce mama dracului căutau totuși acolo. Ce treabă aveau cu băiatul lui. Nici măcar nu fusese curios să afle ce anume făcuse.

Firește că Jason Parks era o canalie ordinară, un nenorocit de molestator, un prădător sexual; doar fusese crescut de imbecilul ăsta! Gerald era dintr-odată convins că Timmy și oamenii ca el erau motivul pentru care întreaga țară se ducea de râpă.

— Mi-a violat fetița. Secătura mi-a lăsat-o cu burta la gură și pe tine te doare undeva, nu-i așa? Ce mă-sa, doar n-ai nicio obligație față de mine, față de ea și nici măcar față de javra aia care-i sânge din sângele tău, nu?

Jackie Martin văzu expresia de nedumerire nefericită de pe fața lui Parks și știu, la fel cum știau și toți ceilalți din încăpere, că omul ăsta nu avea nicio legătură cu ceea ce se petrecea. Dar nu putea face nimic, niciunul dintre ei nu putea face nimic fără să se expună aceleiași furii.

— Ce-a făcut?

Era limpede pentru toată lumea că până și tatălui lui Jason, cu siguranță nu cel mai mare admirator al lui, îi venea greu să creadă așa ceva despre băiat.

Înșfăcându-l zdravăn de beregată, Gerald Dooley începu să-i izbească țeasta de biroul masiv, iarăși și iarăși. Când craniul bărbatului se crăpă și sângele se prelinse din abundență pe podea, Gerry începu să simtă că se mai calmează cât de cât.

Biroul mânjit de sânge cu creieri împrăștiați era singura piesă de mobilier care valora ceva din toată încăperea. Ca și bărbatul care zăcea mort pe covorul bleumarin de poliester, părea complet nelalocul lui.

Jackie se uită la cei doi băieți și văzu că, la fel ca el, respirau întretăiat și mâinile le tremurau. La fel ca și el, își dădeau seama că Gerry Dooley nu mai putea fi controlat.

Capitolul 4

Jason era cât se poate de mulțumit. Fusese bine regulat de o gospodină bine dezvoltată și foarte experimentată. Fusese și bine hrănit, mulțumită îndatoritoarei sale mame. Își satisfăcuse toate poftele, în afară de una. Nu mai trebuia decât să dea pe gât o cantitate copioasă de alcool și ziua ar fi fost perfectă. O zi de care se bucurase din plin mai ales fiindcă, spre deosebire de majoritatea oamenilor, el unul nu făcea, în mare, decât ce avea chef să facă. Nu muncea realmente, în sensul că nu avea o slujbă în adevăratul sens al cuvântului, și îi disprețuia pe toți cei care aveau, îi considera niște prostovani, niște fraieri. Avea o sumă frumușică la dispoziție și o imaginație foarte activă. Trăia de pe o zi pe alta fără nicio bătaie de cap. Ba chiar se credea indestructibil.

Acum, ca să pună și cireașa pe un tort și așa destul de dulce, fusese invitat în camera din spate a cârciumii lui preferate. Asta în sine era o onoare. Acolo intrau cei care urmăreau să pună la cale niscai afaceri, dar cel mai important era că acolo puteai să vorbești fără teama că te-ar putea asculta cine nu trebuie.

În aparență era un local de familie, fetele care serveau nu erau tocmai tinerele, iar clientela era cea obișnuită; bărbați cu soțiile lor și cu copiii mai mari. Beau împreună, zâmbeau și alegeau discurile pe care să le pună la tonomat. La prima vedere, nu se deosebea cu nimic de toate celelalte baruri din bătrâna Londră sau din oricare alt oraș, mai mare sau mai mic, de oriunde din Regatul Unit.

Doar cei care învârteau afacerile prin cartier înțelegeau că localul nu era decât o fațadă. Băuturile erau mai ieftine pentru clienții obișnuiți, și nici polițaii nu se dădeau în lături de la una mică atunci când le venea cheful. Serile prelungite deveniseră o rutină, iar în weekenduri pereții duduiau în acordurile vreunei trupe irlandeze sau ale câte unui DJ local. Vedeai adeseori copii

alergând în jurul barului și în general atmosfera era prietenoasă, chiar dacă suspicioasă față de nou-veniți.

Una peste alta, era o acoperire perfectă pentru proprietari, le oferea un minimum de securitate, fiindcă nimeni nu vedea ce se petrece de fapt. Iar cei care știau adevărul se simțeau ca la ei acasă. Puteau să se oprească la un pahar, ba chiar să mai și pună la cale vreo câteva afaceri, având siguranța că localul nu se găsește pe lista de supraveghere a sticleților. Singurii sticleți care aveau de-a face cu barul ăsta erau cei care încasau taxa pentru protecție. Era o situație din care toți cei implicați aveau de câștigat.

Nu că toată această fațadă ar fi fost ieftină. În culise se întindea o adevărată rețea de plăți, taxe și servicii a cărei complexitate ar fi făcut de rușine întreg fiscul național. Dar funcționa, și ăsta era singurul lucru care-i interesa pe toți cei implicați. Exista un șir lung de persoane care încasau bani frumoși pentru a avea grijă ca localul cu pricina să fie lăsat în pace.

Prin urmare, pentru cineva precum tânărul Jason Parks, o invitație în camera din spate era ca un fel de card de credit de platină; însemna că reușise. Însemna că era văzut drept o persoană cu care merită să se stea de vorbă. În cazul lui, că era perceput ca un tânăr cu mare potențial de câștig. Totul se rezuma la câștig; banii vorbeau și făceau legea în toate limbile.

Jason era încântat de sine peste măsură; în timp ce-și făcea loc prin mulțimea din local, simțea privirile tuturor ațintite asupra lui, făcându-l să înțeleagă de ce viața interlopă era atât de ademenitoare pentru un tânăr ca el.

Știa că îi place să fie în centrul atenției, știa și că asta avea să-i aducă în cele din urmă pierzania. Boșii cei mari nu erau cunoscuți cu adevărat în afara cercurilor intime. Sau poate doar după multă vreme. Poliția aștepta uneori chiar și mai bine de zece ani până să poată începe o anchetă serioasă împotriva lor pentru că, grație pămpălăilor de genul lui Jason Parks, șefii îi scoteau pe fraieri la înaintare, în timp ce ei erau mult prea inteligenți ca să atragă în mod direct atenția asupra lor. Nu trăiau pe picior mare și nu ieșeau cu nimic în evidență.

Odată acceptat înăuntrul cercului, cineva ca Jason Parks putea fi sigur că avea să fie tratat cu respect, catalogat drept un

tip în regulă. Iar în lumea lor asta însemna mai mulți bani în buzunar și mai multă glorie pe stradă.

Barul sobru din spate fu o mare dezamăgire pentru Jason. Nu știa la ce anume se așteptase, dar cu siguranță nu la o încăpere atât de banală, cu oameni de rând, îmbrăcați cu haine mai mult decât modeste. Nu tu muzică, nu tu lumini strălucitoare. Sincer, camera semăna cu sufrageria maică-sii. Cu tapet ieftin și mobilă veche. Nu lipsea decât mirosul persistent de varză. Barul ca atare era mic, iar în spatele tejghelei stătea un boss pe nume Desmond Pollard, un bărbat masiv și păros care părea că transpiră în permanență.

Nu erau decât cinci sau șase oameni înăuntru, iar Jason nu cunoștea cu adevărat pe nimeni. Știa *cine* erau, desigur, dar nu-i cunoștea personal. Simți pentru prima oară o strângere de inimă, însă făcu eforturi să-și alunge îngrijorarea. Doar fiindcă el nu-i cunoștea nu însemna că *ei* nu îl știau pe el.

Așa mergea lumea asta, de aceea era atât de captivantă. Visai să-ți iasă norocul în cale într-o bună zi, acesta era, parțial, motivul pentru care intrai în joc. Sperai ca persoanele importante, care erau de fapt și de drept esența afacerii, să te remarce. Dacă te remarcau, te invitau în acest club extrem, de exclusivist al lumii lor. Iar asta însemna că te-ai ajuns sau, în cel mai rău caz, că erai pe drumul cel bun.

Des era numai zâmbet și pus pe glume, iar în clipa în care îi întinse un pahar mare de scotch, Jason simți cum i se umflă pieptul de mândrie. Dacă l-ar fi văzut taică-său acum!

Cu coada ochiului, observă într-un colț o ușă deschisă. Acolo fusese inițial ieșirea din spate a clădirii și era o soluție la îndemână, în caz de nevoie, pentru majoritatea celor care frecventau localul. Dădea în parcare, o zonă întunecată și neprimitoare care în mod intenționat nu fusese luminată, fiindcă asta, desigur, i-ar fi anulat scopul.

— Ai mai văzut-o pe Imelda Dooley?

Vocea lui Des era neutră, însă Jason sesiză animozitatea ascunsă, simți amenințarea care, abia acum își dădea seama, fusese prezentă din clipa în care intrase. Din spatele camerei, un bărbat micuț, cu sprâncene groase și o lucrare dentară foarte scumpă, îi strigă:

— Te caută taică-său, băiete! E în spate, iar eu, în locul tău, nu l-aș lăsa să aștepte.

Jason privi în jur și văzu că era înconjurat, că i se întinsese o cursă din care nu mai avea scăpare. Pentru prima oară în mulți ani de zile, își dori să fi avut un tată adevărat, la care să poată apela într-un moment ca ăsta. Nu făcuse decât să i-o tragă fetei așa cum i-o mai trăseseră mulți alții înaintea lui. Toată lumea știa că o arde cu oricine, de ce avea tocmai el ghinionul să fie luat la rost pentru asta? Era în stare să-și parieze ultimul bănuț că jigodia îl pârâse lui taică-său ca să se răzbune. Da, o lăsase borțoasă, și? Cu siguranță, nu era prima oară când i se întâmplase. N-avea de gând să fie el țapul ispășitor. Prietena ei îi spusese cu câți mai umblase. Dacă era cu burta la gură, tatăl ar fi putut fi oricine, dintr-o listă extrem de lungă.

Simți un fior rece pe șira spinării: știa că întregul său viitor depindea de felul în care avea să se comporte în această seară. Trebuia să iasă din rahatul ăsta cu capul pe umeri și cu mândria intactă. La urma urmei, Gerald Dooley nu era un amator, dar nu intra nici în clasamentul de frunte al lumii lor. Știa că Imelda era în spatele întregii povești și mai știa și că și-o făcuse cu mâna lui, din multe puncte de vedere. Nu catadicsise să o bage măcar în seamă, iar asta, fără îndoială, o duruse. Dar să-l trimită pe taică-său după el? Asta ce dracu' mai însemna? În clipa aceea, o ura.

Jason dădu pe gât scotch-ul și puse paharul pe masa cea mai apropiată, apoi ieși pe ușa din spate ca un miel care se duce la tăiere. Știa că avea să-l aștepte un comitet de întâmpinare din care nu făceau parte cei mai buni prieteni ai lui. Avea destulă minte cât să-și dea seama că e pe cont propriu, dar era îndeajuns de încrezător cât să aibă convingerea că putea rezolva întreaga neînțelegere dacă își folosea bine capul. La urma urmei, nici taică-său nu era chiar un personaj de neluat în seamă.

Singura problemă era că Jason avea în sânge o cantitate zdravănă de cocaină farmaceutică și era înarmat, o combinație letală, după orice standarde. Asociată cu teama și orgoliul său tineresc, prevestea un dezastru garantat. Jason Parks nu avea de gând să se lase doborât fără să riposteze. De asta era sigur.

∴

— Nu te cred, Mel, minți! Dacă ai fi fost violată, ai fi spus deja de mult! Până acu, ai zis că este iubitul tău, așa că hotărăște-te odată!

Mary Dooley rămânea în continuare nemișcată de lacrimile fetei, de istericalele ei. Mirosea minciuna de la o milă distanță, mai ales când era vorba de copiii ei.

Imelda stătea întinsă pe pat, într-o ipostază cum nu se poate mai tragică, fiindcă știa în sufletul ei că fusese dibuită. Nu avea însă de gând să dea de înțeles că știe adevărul.

Învățase cu ani în urmă că singura șansă de a supraviețui în această casă era să nu dea niciodată înapoi, să nu înceapă o ceartă decât dacă avea șanse de câștig. Detaliu important, știa că Mary ar fi făcut orice ca soțul ei să nu afle niciun amănunt legat de copiii lor care să o pună pe ea într-o lumină proastă.

Pe scurt, orice s-ar fi întâmplat, maică-sa făcea tot ce era necesar ca Gerry să nu afle adevărul despre fiică-sa. Același lucru era valabil și în ceea ce-i privea pe vecini, maică-sa avea o groază de vecini ce se apropia de paranoia. Le amintea mereu vechea vorbă de duh irlandeză: oamenii nu știu decât ce le spui. În lumea lor, ăsta era un sfat cum nu se putea mai bun. Ca majoritatea familiilor irlandeze, știau și ei că până și cel mai mic crâmpei de informație ar fi putut duce la pierzania cuiva.

Acum că fusese încolțită, Imelda era hotărâtă să nu se abată de la povestea inițială, să-i păstreze pe taică-său și pe cei doi frați de partea ei. Știa că și așa era destul de rău că e gravidă, dar, dacă taică-său ar fi aflat că fusese implicată activ în conceperea copilului, ar fi aruncat-o în stradă fără să stea o clipă pe gânduri. Felul în care se purtase din momentul în care aflase de situația ei fusese îndeajuns ca să-i demonstreze cât de nesigură îi era de fapt poziția. Dacă ar fi dat acum înapoi, întreaga ei viață s-ar fi sfârșit.

Dacă-i dădea înainte cu povestea, putea fi sigură de ajutorul și bunăvoința lui Gerry. Dacă-și juca bine cartea, nu era exclus să-l convingă chiar să-i aranjeze un avort; la urma urmei, un copil rezultat în urma unui viol n-ar fi fost un nepot pe care taică-său să-l aștepte cu brațele deschise. Până și un catolic convins cum era el putea fi înduplecat în cazul în care această sarcină i-ar fi periclitat sănătatea fizică, sănătatea mentală și liniștea sufletească. Nu-și dorea decât să scape mai repede de copil și de tot ce implica el.

Îi era clar acum că, după ceea ce spusese despre Jason Parks, nu avea altă opțiune decât să continue șarada. Ceea ce fusese la început doar o minciună spusă la mânie, un mod de a se

răzbuna pe bărbatul pe care îl considera cauza tuturor problemelor ei se transformase cumva într-o dramă colosală, o dramă din care acum nu mai știa cum să iasă. Copilul ăsta îi distrusese deja viața, acum știa că, din cauza minciunilor ei, avea să fie chiar și mai nedorit decât înainte. Nu doar de ea, ci și de oamenii care ar fi trebuit s-o ajute să treacă peste întreaga poveste. De familia ei.

Știa în adâncul sufletului că, dacă nu ar fi mințit, taică-său s-ar fi dat pe brazdă într-un final; în definitiv, o viață era o viață și, sânge din sângele lui, copilul ar fi fost acceptat până la urmă. Era mult prea slab în ceea ce o privea, astfel că ar fi iertat-o și ar fi uitat întreaga poveste odată ce s-ar fi văzut bunic.

Acum însă își dăduse foc la valiză și realiza că singura ei salvare era să scape de copil, dar nu putea face asta decât dacă o convingea pe maică-sa că spune adevărul. Și mai știa din experiență că Mary avea să facă tot ce îi stătea în putință ca să păstreze buna înțelegere cu bărbatu-său. Nu era însă la fel de sigură că avea să accepte o întrerupere de sarcină; pentru ea, o viață era o viață. Ea nu vedea imaginea de ansamblu, nu-și dădea seama că, după acea noapte, copilul pe care-l purta nu va mai fi bine primit de nimeni. De ea cel mai puțin. Nu voia decât să se întoarcă la viața ei de dinainte; nu apucase să zărească decât un mic crâmpei din ceea ce însemna viața de mamă nemăritată și i se păruse de-a dreptul oribil; iar nenorocitul de plod nici nu se născuse încă.

Imelda simți parfumul detergentului în clipa în care își îngropă fața în pernele de pe pat, dorindu-și ca maică-sa să plece și s-o lase în pace.

— Răspunde-mi, Mel, și îți jur că, dacă-mi spui adevărul, o să-ți stau alături, indiferent ce-ar fi. Dar trebuie să știu ce se petrece cu adevărat.

Imelda stătea în continuare cu fața în perne, temându-se să-și privească mama în ochi, conștientă că femeia știa deja răspunsul la întrebare și la fel de conștientă că, dacă și-ar fi recunoscut vreodată minciuna, ar fi fost terminată. Se ridică apoi în capul oaselor și, plângând în hohote și adoptând cea mai nefericită expresie de care era în stare, rosti sfârșită:

— Te rog, mamă, lasă-mă în pace!

Arăta sfârșită. Vocea îi *suna* sfârșită. Dar Mary Dooley știa în adâncul sufletului că nu era decât o altă dramă închipuită, pe

care fiică-sa se forțase să o creadă. Numai că de data asta era ceva foarte serios, de data asta spusese o minciună atât de mârșavă și de periculoasă încât, fără îndoială, avea să aducă multora o sumedenie de necazuri.

— Întotdeauna crezi ce-i mai rău despre mine, nu? Așa ai făcut mereu.

Mary clătină cu tristețe din cap.

— Ești conștientă ce ai provocat cu acuzațiile astea, Mel? Înțelegi de ce este capabil un om ca taică-tău? O să-l omoare în bătaie pe băiat, și poate că merită asta, dacă într-adevăr te-a violat. Dar, dacă nu-i așa, trebuie să-mi spui acum. Dacă îmi spui acum, pot să te apăr.

— De ce nu mă lași în pace? N-am nevoie de asta, mamă, nu sunt în stare să-ți suport predicile în seara asta. Aș vrea ca, măcar o dată, să poți crede ce-ți spun.

Mary oftă din rărunchi, avea fața brăzdată de cute, linii adânci și dureroase ce păreau să fi apărut în decursul ultimelor ore.

— Te cunosc mai bine decât oricine, domnișoară, și știu exact ce-ți poate pielea. Nu mi-ai spus niciodată că ai fost violată. Nu încerca să mă îmbrobodești acum. Fiindcă, ascultă la mine, dacă taică-tău ajunge la închisoare din cauza ta, îți crăp capul cu mâna mea. Dumnezeu mi-e martor, o să te fac să plătești pentru faptele tale, măcar de data asta.

Mary privi chipul încântător al fetei, îi văzu lacrimile de crocodil și groaza ce i se citea pe față și știu atunci, fără umbră de îndoială, că fiică-sa își juca, așa cum făcea întotdeauna, propriul rol în povestea vieții ei. Până la ivirea zorilor, Imelda avea să-și creadă propriile minciuni și să-i convingă pe aproape toți cei din jurul ei că spune adevărul. Era un har al ei, să-i facă pe ceilalți s-o creadă, să le câștige compasiunea și apoi să le manipuleze bunăvoința până când își atingea scopurile.

Însă, de îndată ce obținea ce dorea, le întorcea spatele fără să mai privească o dată înapoi. Pleca lăsându-i să se întrebe ce provocase oare atâta agitație de la bun început. Ei bine, de data asta Mary n-avea de gând s-o lase să iasă basma curată din încurcătură. Purta un copil în pântece și, dar-ar Domnul, un copil putea fi exact ceea ce îi trebuia ca să se potolească, s-o facă să-și schimbe comportamentul o dată pentru totdeauna.

Mary începu din reflex să deretice prin cameră, refuzând să-și părăsească fata care, încă de la naștere, nu-i adusese decât

tristețe și dureri de cap. Fusese părtașă la atâtea minciuni ale Imeldei, încât se întreba dacă nu cumva își avea partea ei de vină în ultima tevatură. Îi îngăduise libertate fiindcă simțise că lucrurile se schimbaseră, fata ei trăia acum într-o lume în care avea dreptul la opinie, în care i se permitea să facă propriile alegeri. Mama ei îi cumpărase hainele până în ziua în care se măritase. Mary era însă conștientă că o mare parte din lipsa de educație a Imeldei constituia rezultatul unei lene crase din partea ei. Pur și simplu, nu avusese energia sau dibăcia necesară ca să o țină în frâu. Imelda avea o personalitate atât de puternică, era atât de insistentă, încât era mai ușor să o lași să facă ce voia. Vina era un sentiment cumplit, Mary o știa mai bine decât oricine. Și mai știa și că acest sentiment nu avea să o deranjeze niciodată pe fiică-sa. Imelda Dooley nu avusese niciodată o conștiință, și Mary se îndoia că avea s-o dobândească vreodată, mai ales acum, când era atât de târziu.

∴

Gerry Dooley era pe deplin pregătit pentru Jason Parks și, văzându-l cum iese în aerul rece al nopții, simți din nou valul de furie și umilință. Gândul că fiica lui fusese pângărită de unul de teapa lui Jason Parks era mai mult decât putea suporta. Întreaga noapte nu făcuse altceva decât să ia urma băiatului, să-l caute, chiar dacă știa că Jackie și băieții considerau că are o reacție exagerată la cele întâmplate. Avea impresia că propriii lui fii nu luau chiar de bună povestea pe care le-o prezentase sora lor. Ei bine, un lucru era cert, era însărcinată, așa că cel puțin o parte din ceea ce spusese tot era adevărat. I se părea și lui că povestea era cam cusută cu ață albă, dar așa era Imelda, întotdeauna înflorise evenimentele. Pe de altă parte, era fată, iar fetele sunt prostuțe, romantice și, mai presus de orice, vulnerabile. Mai ales în fața jigodiilor de teapa lui Parks.

Acum, băiatul stătea chiar în fața lui. Jason Parks luase poziție de gardă ca la box, iar Gerry știa că se pregătea pentru ceea ce se aștepta să urmeze. Privi chipul frumos al tânărului, îi văzu expresia de frică, dar și determinarea de a-și înfrunta soarta. Apoi își lăsă furia colosală să se dezlănțuie.

Jason simți primul pumn de parcă ar fi fost izbit de un tren, iar lovitura fu atât de puternică și de dureroasă, încât se prăbuși pe asfaltul murdar; știa că singura șansă de supraviețuire era să se ridice cât mai repede înapoi pe picioare. Se rostogoli, fericit că

avea pe el haina groasă, de piele. Când se ridică, îi văzu pe ceilalți în jurul lui. Îi zări pe frații Imeldei la stânga și la dreapta tatălui lor și, chiar și în mijlocul întregii brambureli, simți că nu erau cu adevărat implicați în ceea ce se petrecea.

Jackie Martin, ca întotdeauna, aștepta să vadă ce avea să se întâmple; era mâna dreaptă a lui Gerry, deși, în realitate, nu făcea altceva decât să spună „da” la orice indicație a șefului. Îl privea cu atenție pe Jason și, spre deosebire de cei doi frați, era dispus să facă orice ar fi fost necesar pentru ca întâmplarea să aibă un final satisfăcător. În vreme ce evalua situația, Jason auzi vocea lui Gerry Dooley:

— Violator jegos și nenorocit!

Nici măcar lui Gerry Dooley nu-i scăpă expresia de totală uluire de pe chipul lui Jason Parks la auzul acestor cuvinte. Jason era sincer uimit, atât de șocat încât făcu chiar un pas înapoi.

Acum înțelegea ce se petrece, își dădea seama că omul din fața lui avea o misiune. Știa că e terminat fiindcă nu avea nicio șansă să își susțină nevinovăția în fața unui bărbat care era hotărât să apere onoarea fiicei lui cu orice preț.

Jason scutura din cap, negând acuzațiile, iar Jackie Martin știu în acea clipă că nu o luase cu forța pe Imelda Dooley. Era un nenorocit de doi bani și un afemeiat, dar, la urma urmei, era tânăr și nu-i stătea mintea decât la sex, trecuseră cu toții prin etapa asta; numai că ei avuseseră atâta minte cât să-și satisfacă nevoile cu fete renumite pentru generozitatea lor. Fete care nu aveau tați cunoscuți pentru firea lor agresivă și pentru modul de a-și câștiga existența prin acte de violență. Dacă amărâtul ăsta era vinovat de ceva, era cel mult vinovat de nesăbuință.

— N-am violat-o pe fiica dumneavoastră, domnule Dooley…

Gerald Dooley râse, apoi, uitându-se în jur la ceilalți, spuse furios:

— Așa tată, așa fiu. Jigodii! I-ai făcut un copil, iar mie altă dovadă nu-mi trebuie. I-a fost groază să-mi spună cine e nenorocitul care i-a făcut asta, și acum știu de ce. Știa că va trebui să te omor și exact asta o să și fac. Să-ți fie clar.

Gerry înaintă din nou spre el, cu umerii uriași aplecați sub greutatea furiei reprimate, cu pumnii strânși, gata de un nou atac. Jason, cu mintea încețoșată de droguri și îmbibată de băutură era un tânăr care își simțea integritatea lezată fără un

motiv întemeiat și, prin urmare, se socotea dator să o apere. Rosti încet și hotărât:

— Nu am violat-o pe fiica dumneavoastră, domnule Dooley, credeți-mă că nu a fost nevoie.

Chiar în timp ce vorbea, își dădu seama că nu făcea decât să-și înrăutățească situația. Oamenilor de genul lui Dooley le era mai ușor să creadă că preaiubitele lor fiice fuseseră silite să întrețină un act sexual. Era mult mai bine așa decât să admită că îngerașii lor fuseseră la fel de doritori ca partenerii. Jason, la rândul lui, era conștient, undeva în mintea lui ametită de droguri și groază, că mersese prea departe.

Dooley se năpusti asupra lui a doua oară; forța lui animalică lăsa impresia unui bărbat mult mai tânăr și mai în formă. Jason Parks îl aștepta. Scoase cuțitul pe care îl ținea ascuns în buzunarul hainei și, în clipa în care simți greutatea furiei lui Gerald Dooley apropiindu-se iarăși de el, i-l înfipse în piept cu toată forța de care era în stare.

Era o senzație ciudată, aproape ireală, să simtă lama alunecând printre coastele bărbatului și străpungându-i inima în doar o fracțiune de secundă; nu atinsese niciun os, nici măcar stofa hainei. Cuțitul, care avea o lamă de cincisprezece centimetri și mâner de os cioplit, nu întâmpinase niciun fel de rezistență. Pătrunsese în trupul adversarului în tăcere, într-o alunecare ca de mătase. Își atinsese însă scopul; îl oprise în loc pe atacator.

Lui Jason nu-i venea să creadă cât de ușor fusese. Când Dooley se prăbuși în genunchi, apăsându-și ambele mâini pe piept, singurul lucru la care se putea gândi era că nu se vedea nici urmă de sânge. Nimic. Și totuși, știa că bărbatul moare chiar sub ochii lui.

Jason îi dăduse o lovitură fatală și îi părea sincer rău pentru asta. Viteza evenimentelor îl prinsese în vâltoarea ei: într-o fracțiune de secundă luase viața unui om.

Gerald Dooley zăcea prăbușit pe asfaltul murdar în vreme ce bărbații adunați în jur priveau în tăcere, cu toții șocați de cele întâmplate. Fiecare dintre ei era perfect conștient că în doar câteva secunde viețile lor se schimbaseră în mod irevocabil.

Gerry zăcea prăbușit, trupul său masiv era acum inert și diform, întins pe pământul rece pe care cu doar câteva minute în urmă pășise, vorbise și respirase, fusese în viață.

Pentru Jackie Martin și frații Dooley, moartea lui Gerry însemna că rămăseseră fără păstor, fără lumina călăuzitoare. Fără Gerry care să le spună ce să facă, nici măcar nu știau cum ar fi trebuit să reacționeze la dispariția lui. Des Pollard fu cel care, îngrijindu-se de propriul său interes, preluă controlul situației.

Des știa deja că tatăl lui Jason ieșise din peisaj. Din câte auzise, se părea că era țeapăn ca o scândură, iar faptul că moartea îi fusese grăbită de Gerald Dooley nu avea să mai rămână multă vreme un secret. Așadar, și polițaii aveau să afle în viitorul apropiat, lucru deloc rău din anumite puncte de vedere, deoarece însemna că, fiind ocupați, n-aveau să-și mai vâre nasurile pe unde nu era cazul. Prin urmare, luând o hotărâre pe care o considera spre binele tuturor, și în special al lui și al clienților să-i fideli, Des se angajă să se ocupe de problemă.

În clipa în care îi luă cuțitul lui Jason Parks, recunoscu pe chipul tânărului șocul și groaza pe care actele de violență spontană le provoacă aproape întotdeauna. Spre deosebire de agresiunile comandate, fie din motive financiare, fie din alte cauze, cum ar fi, de exemplu, colectarea unei datorii la jocurile de noroc violența spontană genera mult mai multă agitație decât era cazul. Era o violență de amatori, rahaturi dintr-astea se petreceau de obicei în fața cluburilor de noapte ieftine, unde tineri cu prea mult alcool în sânge și prea puțini neuroni în creier făceau cea mai mare prostie a vieții lor, fie pentru o femeie, fie din orgoliu prostesc. Genul ăsta de comportament stupid nu-și avea locul în lumea lor, unde orice act de violență era controlat și nu însemna altceva decât un mijloc spre atingerea unui scop.

Cât timp Gerald Dooley se aflase printre cei vii, înverșunarea lui de a răzbuna reputația relativ dubioasă a fiică-sii fusese acceptabilă. La urma urmei, avea o faimă de întreținut, și deci tot dreptul de a face orice considera necesar pentru a-și regla conturile. Acum însă lucrurile se schimbaseră.

Pentru început, Des avea cadavrul unui boss pe proprietatea lui, iar aspectul ăsta trebuia rezolvat cât mai curând.

— Treceți cu toții înăuntru!

Des știa că ușa care dădea spre barul principal fusese deja închisă și ferecată, așa că nu trebuiau să se teamă că cineva ar fi putut da peste ei. Doi dintre băieții lui ridicau deja cadavrul

masiv al lui Gerald Dooley din parcare și îl urcau într-o dubă din apropiere. Des murea de ciudă; duba era aproape nouă și acum trebuia să se descotorosească de ea, odată cu cadavrul. Operațiunea de curățare se desfășură repede și în tăcere, cu un minimum de agitație. Nu era nici prima, nici ultima oară când cineva dădea ortul popii în incinta localului. Era vorba de diminuarea pagubelor, mai mult decât de orice altceva. Își salva propria piele, dar era totodată îndeajuns de inteligent ca să-și dea seama că toți cei implicați aveau să-i fie pe veci recunoscători pentru că le sărise în ajutor într-un moment de ananghie.

Des reveni în bar și le turnă tuturor câte o tărie. Văzu că frații Dooley – amândoi băieți de treabă, deși nu chiar cele mai inteligente creaturi de pe fața pământului – tremurau șocați de moartea prematură a părintelui lor. Mai văzu și că Jason Parks, pe care chiar îl plăcea acum, după ce asistase la întreaga scenă, era la numai un pas de a suferi o cădere nervoasă. Dacă tatăl lui Jason ar mai fi fost prin preajmă, probabil că i-ar fi luat partea în seara asta, dar nu mai era. Gerald Dooley lucra pentru niște persoane extrem de influente, fapt pe care Des nu-l putea uita. Acești oameni îl plăcuseră și îl respectaseră pe Dooley și aveau să înțeleagă motivele care conduseseră la evenimentele din acea seară. Gerry avusese grijă de ai lui, iar asta era o postură în care fiecare dintre ei se aflase la un moment dat, mai mult sau mai puțin.

Des îi surprinse privirea lui Jackie Martin și, ridicând din umeri, se duse încet lângă Jason Parks, îl înșfacă strâns de păr și îi tăie beregata dintr-o mișcare rapidă și sigură. Era un rău necesar, însă, după acuzațiile aduse de Imelda Dooley, pe care el, la fel ca mulți alții, le considera cam exagerate, băiatul era deja terminat în lumea lor. Multe se puteau trece cu vederea, mai puțin actele de violență asupra femeilor sau copiilor. Existau și în lumea lor anumite tabuuri, iar Jason Parks fusese acuzat de viol. În timp ce sângele încă se mai scurgea din trupul tânărului, Desmond deschisese deja o sticlă de înălbitor industrial, spunându-și că oricum era cazul să cumpere un covor nou.

Jackie Martin era întristat de moartea prietenului său, acum rămăsese pe cont propriu și știa că nu are prezența de spirit și perspicacitatea necesare în această branșă. Fără Gerry, era

terminat. Nu-i venea să creadă ce turnură luase viața sa în decursul a doar câteva ore.

Trei morți într-o singură noapte; pe toți dracii, gemenii Kray fuseseră condamnați pentru mai puțin.

∴

Imelda Dooley își privise mama ascultându-l politicoasă pe polițist. Nu manifestase niciun fel de emoție în timp ce bărbatul îi explica foarte încet și pe un ton foarte respectuos că trupul lui Gerald Dooley fusese găsit pe un teren părăsit, alături de un alt cadavru, și că era de-acum văduvă. Imelda urmărise cu morbidă fascinație cum mama ei le oferea polițiștilor ceai, le punea întrebările pe care aceștia se așteptau să le pună, iar în cele din urmă îi conducea la ușă.

În cele patruzeci și opt de ore scurse din clipa în care tatăl și frații ei ieșiseră pe ușă, lumea pe care o cunoștea ea se sfârșise. Trei oameni erau morți, iar familia ei rămăsese fără protecția numelui lui Gerald Dooley.

Frații ei nu erau buni de nimic dacă nu-l aveau pe Gerry să le spună ce să facă – până și ea putea vedea asta –, iar Jackie Martin, pe care până acum îl văzuse aproape ca pe egalul lui taică-său, părea să se fi micșorat vizibil chiar sub ochii ei.

La fel ca maică-sa, îmbătrânise dramatic în ultimele două zile, iar Imelda știa că nici el, nici ea n-aveau să-și recâștige vreodată forța de dinainte. Era ca și când, prin moartea lui, Gerald Dooley secase forța vitală a întregii familii.

În timp ce se strecura în dormitorul ei, departe de durerea zdrobitoare care învăluia pe oricine și orice îi ieșea în cale, Imelda se minună încă o dată de ușurința cu care maică-sa acceptase moartea soțului ei.

Pentru prima oară în viață se simțea vinovată, se simțea răspunzătoare. Nu era un sentiment cu care să fi fost obișnuită și, cu siguranță, nu unul pe care să-și dorească să-l mai încerce vreodată. Ea era cauza tuturor celor întâmplate și putea recunoaște asta în sinea ei, în ceasurile întunecate ale nopții, dar, rămânând fidelă personalității sale, prefera să dea întreaga vină pe copilul pe care îl purta. Un copil conceput fără nici cea mai vagă răspundere de doi oameni care nu erau în stare să-și poarte de grijă, darămite unui bebeluș; un copil a cărui existență cauzase nu doar moartea tatălui său, ci și a ambilor bunici. Era

un copil care nu aducea decât durere și suferință, astfel că îl ura.

În vreme ce stătea așa, pe marginea patului, Imelda se simți năpădită de o dorință copleșitoare de a urla. Își apăsă mâna pe gură, convinsă că, dacă nu ar fi făcut-o, s-ar fi apucat să țipe și, odată ce începea, nu era sigură că s-ar mai fi putut opri.

Se aplecă în față, strângându-și genunchii cu mâna rămasă liberă, înghițindu-și suspinele care amenințau să iasă. Simțea o durere atât de puternică în capul pieptului, încât credea cu toată sinceritatea că pruncul din ea pricepuse în sfârșit cum stă treaba și-și făcuse bagajele, pregătindu-se să părăsească un pântece care nu îl dorea. Se prăbuși însă pe podeaua acoperită cu mochetă și începu să se balanseze în față și-n spate, în vreme ce lacrimi tăcute i se rostogoleau pe obraji. Simțind șuvoiul revărsându-i-se din ochi, încercă din nou acea senzație de frustrare și furie în vreme ce povestea faptelor sale, a nenorocirii întâmplate numai din vina ei i se derula în minte iarăși și iarăși.

Se înclinase întotdeauna după cum bătea vântul, era prima care s-o recunoască, și cauzase destul de multe neplăceri de-a lungul anilor. Dar niciodată, nici în visurile ei cele mai fanteziste, nu și-ar fi imaginat că ar fi putut săvârși un gest care să abată o asemenea tragedie asupra familiei sale.

Temperamentul ei, ca întotdeauna, antrenase după sine dezastrul. Și de data asta trăsese întreaga familie după ea.

Cum stătea așa, în genunchi, în mijlocul încăperii, auzi un strigăt ascuțit și, preț de câteva clipe, se întrebă de unde putea să provină. Abia când maică-sa intră în cameră și o luă cu forța în brațe își dădu seama că sunetul ieșea din fapt din pieptul ei. Pentru prima oară după mulți ani, se simțea bine în îmbrățișarea strânsă a mamei, nu încerca s-o dea la o parte, să o respingă. După mult timp, nu se mai comporta ca și cum ar fi fost prea mare și prea sofisticată pentru dragostea unei mame, pentru protecția pe care i-o oferea.

O îmbrățișă la rândul ei, recunoscătoare pentru contactul cu o altă ființă umană, recunoscătoare să-i simtă mirosul familiar, amestecul de tutun și Ajax pentru toaletă. Avea o nevoie disperată de dragostea și de susținerea acestei femei. Nu se mai simțise atât de singură, nu se mai simțise atât de părăsită niciodată până acum.

În timp ce plângea pe umărul mamei, Imelda simți niște mâini atingându-i fața și ridicându-i capul pe care și-l îngropase în hainele mamei. Femeia privi fix în ochii goi ai fetei, apoi spuse încet:

— Dacă pățește ceva copilul ăsta, Mel, te voi considera direct responsabilă, înțelegi? După toată tragedia pe care ai provocat-o, ai grijă măcar ca totul să nu fi fost în zadar. Te cunosc, nu ai niciun fel de scrupule, tu i-ai da drumul pe ghenă fără să te gândești de două ori.

Uitându-se intens la femeia pe care o disprețuise și o ridiculizase aproape de când își putea aduce aminte, Imelda observă ceva ce nu mai văzuse până atunci, ceva ce nu-și închipuise niciodată că ar putea să vadă. De data asta, maică-sa fusese împinsă prea departe. Își dădu seama de acest lucru în clipa în care citi nu doar o profundă dezaprobare în ochii ei mari și albaștri, ci și o duritate pe care nu o mai zărise niciodată.

Capitolul 5

— Putem în sfârșit să-l îngropăm pe tatăl vostru. Poliția o să-i elibereze mâine cadavrul.

Mary se uită la cei trei copii ai ei. Băieții, ca de obicei, nu spuneau nimic, erau ca o corabie fără cârmă. Se lăsau purtați de curent de la o zi la alta. Fără tatăl lor care să le spună ce să facă și cum să facă, nu-și mai puteau găsi rostul. Era uluită să constate cât de obtuzi erau, o idee personală ar fi murit de singurătate în mintea lor.

Așteptau acum îndrumare de la ea, așteptau să le găsească ea de lucru; fusese nevoită să facă eforturi pentru a-și depăși propria tragedie și a se îngriji ca Jackie Martin să le asigure existența. Și nici el nu o ducea prea bine; fără Gerald în spate, era cam tot atât de eficient cât un ceainic de ciocolată. Era de râsul lumii, numai că Mary nu râdea. Făcea tot ce putea ca să țintă totul în funcțiune. Avea nevoie de bani mai mult ca oricând. O sumedenie de oameni le săriseră în ajutor și le era recunoscătoare, dar pomenile lor n-aveau să țină la nesfârșit. Trebuia să-și trimită băieții înapoi la treabă și astfel să se desprindă de Jackie Martin, fiindcă nu avea încredere în canalia

aceea nici cât negru sub unghie. Era un atârnător prin excelență, ajuns mână dreaptă din întâmplare; Gerald nu-și dorise niciodată un om care s-ar fi putut transforma la un moment dat într-o amenințare pentru el. Jackie Martin nu era făcut pentru linia întâi, simpla idee de a ocupa o astfel de poziție îl îngrozea. Era un bătăuș, îi plăcea prestigiul pe care i-l aducea faptul că era mâna dreaptă a lui Gerry Dooley și nu ceruse niciodată nimic mai mult. Gerry îl ținuse în spate timp de ani de zile, iar ăsta nu mai era de mult un secret în lumea lor. Faptul că parteneriatul lor îi convenise lui bărbatu-său era un lucru știut și înțeles. Gerry nu era genul de om care să renunțe ușor la autoritatea lui, așa că avusese mare grijă să nu țină lângă el un ajutor care, la un moment dat, să se trezească brusc că vrea să fie vioara întâi.

Jackie Martin fusese cât se poate de mulțumit cu poziția secundă, iar Gerald se purtase întotdeauna ca și cum ar fi luat toate deciziile împreună. Însă fără reputația lui Gerald și fără capacitatea lui mentală, Jackie Martin era terminat. Nici măcar nu știa precis cât de mult se întindea afacerea lor, lăsase totul pe seama lui Gerald, și situația îi convenise de minune, până să se-ntâmple povestea asta.

Acum însă, când toată lumea vedea că băieții ei erau niște retardați și că Jackie Martin se purta de parcă n-ar fi recuperat în viața lui o datorie sau n-ar fi amenințat în viața lui pe cineva, situația începea să se prezinte din ce în ce mai nesigur. Mary își dădea seama că, dacă nu începea să le orchestreze ea fiecare mișcare, aveau să fie distruși și uitați cât ai zice pește. Știa că trebuia să preia afacerile soțului ei și să conducă operațiunile din culise. Știa că destul de mulți dintre cei cu care aveau de-a face înțeleseseră cum stăteau lucrurile. La urma urmei, nu s-ar fi putut spune că Jackie Martin făcuse prea multă vâlvă de la dispariția partenerului său. Părea să se fi micșorat, să fi devenit fizic mai mic. Era ciudat, dar părea să-și fi pierdut cumva îngâmfarea, acea fanfaronadă caracteristică. Era o mare dezamăgire pentru ea. Chiar dacă Mary nu se așteptase să-l vadă preluând în totalitate hățurile, sperase totuși că avea să se ocupe măcar de elementele de rutină ale afacerii.

Adevărul era însă că nici măcar nu încercase. Mary își dăduse repede seama că nu avea niciun motiv personal, nu era din cauză că și-ar mai fi plâns încă bunul tovarăș sau că și-ar fi

gândit următoarea mișcare; adevăratul motiv era că nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Se baza doar pe vechea reputație și acționa numai după ureche. Comportamentul lui o întristase, dar n-ar fi putut spune că o surprinsese; în definitiv, bărbatu-său îi vorbise adesea despre afacerile lui de-a lungul anilor, ba chiar îi respectase sfatul.

Așa că ea era de-acum creierul operațiunii și nu avea altă variantă decât să accepte acest lucru. Era greu, îi măcina sufletul, dar era o realitate. Avea facturi de plătit și o familie de întreținut. Două matahale de fii cu inimă bună, dar fără pic de inițiativă, și care nu se deosebeau cu nimic de niște simpli angajați, iar asta era o realitate pe care, oricât i-ar fi iubit de mult, trebuia s-o accepte. Trebuia să-i acorde o oarecare încredere lui Jackie Martin și să se asigure că avea să continue afacerea în numele soțului ei. Nu putea decât să încerce. Fusese întotdeauna o persoană realistă, fusese întotdeauna puterea din spatele tronului lui Gerry. Se convinsese de mult că afacerea nu era chiar atât de grea pe cât îi plăcea lui bărbatu-său să lase impresia.

Momentan, totul era în favoarea lor. Câtă vreme nu se pierdeau cu firea, aveau o șansă reală. Fiică-sa, pe de altă parte, murea să-și deschidă gura aia mare, și Mary știa că făcea eforturi supraomenești să se abțină. În lunile care trecuseră, Imelda oscilase între supunerea tăcută, cauzată de remușcare, și vechea ei fire tumultuoasă, care se zbătea să iasă din nou la lumină. Fata nu avusese niciodată ceea ce s-ar fi putut numi o percepție de durată asupra vieții. Trăia pentru clipa prezentă, iar asta nu avea să schimbe niciodată. Era egoistă, unul dintre cei mai egoiști oameni pe care Mary îi cunoscuse vreodată. Iar Imelda fiind Imelda, se părea că personalitatea ei caracteristică începea să preia din nou controlul. Simțea că suferise îndeajuns și, la urma urmei, în lumea Imeldei totul se raporta exclusiv la ea și niciodată la vreo altă ființă. În ceea ce o privea, taică-său era mort, la fel și tatăl copilului ei, și nimeni nu mai putea face nimic să-i aducă înapoi. Atitudinea ei era acum: *depășește momentul!*

Plânsese o perioadă scurtă de timp, apoi trebuise să mai joace teatru o vreme. Și își jucase excelent rolul. Ba chiar Mary era extrem de mulțumită de fiică-sa, fiindcă o ajutase în relația cu poliția și cu presa. Nimeni nu spusese niciodată că fusese

violată, nimeni nu o rostise cu voce tare, dar aluziile fuseseră mai mult decât evidente. Până și polițiștii înțeleseseră că pentru ceva de o asemenea magnitudine se putea face moarte de om, la propriu.

Mary oftă disperată. Ciudați mai erau bărbații, din punctul ăsta de vedere! Până și cel mai docil se transforma într-un titan când venea vorba de fata lui. Celui mai blajin dintre bărbați i se putea ierta un gest monstruos într-o astfel de situație. Bărbații, că le plăcea sau nu, erau doar niște ipocriți nenorociți. Încălecau și-un picior de masă și i-o trăgeau și unei cotoroanțe cocoșate dacă aveau chef, apoi râdeau lăudându-se prietenilor. Uitând, desigur, că fata cu pricina era și ea fiica sau sora cuiva. Ba chiar, de multe ori, mama cuiva. Bărbații vedeau totul numai din perspectiva unui bărbat și asta însemna că, deși majoritatea știau că Imelda fusese încălecată de mai multe ori decât o iapă la hipodrom, admirau totuși și înțelegeau motivul pentru care Gerald Dooley făcuse ce făcuse. Era acum un erou din multe puncte de vedere și, deși fusese omorât și familia lui era completamente distrusă, deși toți cei care îl cunoscuseră credeau în adâncul sufletului că fusese un tâmpit, un fraier, tot erau convinși că avusese motive întemeiate pentru gestul lui. Așa că, pentru toți bărbații, fie ei escroci sau cinstiți, devenise acum un erou urban. La urma urmei, Imelda era fetița lui și, oricare ar fi fost adevărul din spatele întregii povești, fusese ucis încercând să-l pedepsească pe bărbatul care îi violase fiica.

Nimeni nu-l considera în vreun fel vinovat, fiindcă agresiunile asupra femeilor erau din ce în ce mai frecvente; de fapt, toate infracțiunile erau în creștere. Societatea devenise periculoasă, iar amploarea pe care o luau punk-rock-ul și rata șomajului nu făcea decât să înrăutățească situația. Catolici din cele șase state ale Irlandei de Nord își aduseseră doleanțele pe insula britanică și erau decișI să se facă auziți; iar în mijlocul întregului haos și al propagandei politice, gestul lui Gerald Dooley fusese trecut cu vederea. Dintr-odată, era un bărbat care nu se făcea vinovat de nimic altceva decât de a fi încercat să îndrepte răul adus fiicei lui. Dacă nu ar fi murit ucis de Jason Parks, dacă nu ar fi fost înjunghiat în inimă, Gerry ar fi fost trimis după gratii pentru o perioadă destul de lungă, cei care știau cum merg lucrurile își dădeau seama de asta. Dar, așa cum îi atrăsese atenția un preot, Gerald era mort, iar morții nu pot vorbi. Gerald devenise

dintr-odată eroul clasei muncitoare. În haosul general care pusese stăpânire pe viețile celor mai mulți membri ai acestei categorii, Gerald Dooley era un bărbat care încercase să ia legea în propriile mâini. Un bărbat care încercase să îndrepte un rău cumplit. Cei mai mulți cetățeni ai Marii Britanii nu primeau niciun fel de dreptate din partea justiției, și o știau prea bine. Oamenii erau „aranjați” după cheful poliției.

Nu conta cât de frecvent se uitau la seriale de doi bani precum *The Sweenev,* oamenii simpli înțelegeau că până și un tip cât de cât șmecher putea fi *aranjat* pentru ceva ce nu făcuse. Dacă polițaii nu găseau suficiente dovezi împotriva unei persoane pe care o considerau vinovată într-un anumit caz, rezolvau singuri problema. Această *aranjare* a suspecților, combinată cu alte potlogării, lăsase sistemul judiciar deschis spre tot soiul de afaceri ilicite. Polițiștii corupți nu erau o noutate, dar niște polițiști corupți care să-și facă singuri aranjamentele, asta chiar că nu se mai pomenise și era o noutate. Secția de moravuri, secția pentru infracțiuni grave, ba chiar și polițaii de pe stradă erau dintr-odată văzuți într-o altă lumină. Toată publicitatea negativă, asociată cu un guvern care trecea cu vederea problemele nu făcuseră decât să înrăutățească situația. Moralul public era mai scăzut decât oricând: se părea că toată lumea umblă să înhațe ceva, într-un fel sau altul.

Așa că Gerald Dooley nu făcuse decât ceea ce ar fi trebuit să facă poliția: avusese grijă de familia lui, își reglase afacerile personale și nimeni nu era șocat că nu găsise de cuviință să implice poliția. Faptul că luase legea în propriile mâini nu era pus la îndoială de nimeni. Nu trebuia decât să citească ziarele: zi după zi, părea că lumea în care trăiau, în care credeau se schimbă până când ajunge de nerecunoscut. Nimeni nu intenționa să spună un cuvânt rău despre Gerald Dooley, iar pentru asta Mary avea să le fie veșnic recunoscătoare, întrucât, la fel ca soțul ei, atribuia o importanță colosală părerii celor din jur. Ca întotdeauna, cartierele muncitorești se ferecaseră în spatele tăcerii, iar poliția locală nu avea pe ce să-și construiască un caz solid; dincolo de asta, nimeni nu avea interesul să transforme această nefericită poveste într-un eveniment mai public decât era deja. Pe scurt, știau ce se petrecuse, dar nu puteau face nimic în legătură cu asta.

De asemenea, Mary era conștientă că fiică-sa era o curvă intrigantă care, dacă nu era supravegheată zi și noapte, ar fi putut să arunce în aer toată afacerea. Pramatia nenorocită începuse deja să facă ifose, se plictisise să mai joace rolul de victimă și i se acrise până peste poate de polițiști și de întrebările lor.

Mary știa că, deși Imelda îi percepea furia înăbușită, n-avea să-și mai mențină mult timp echilibrul. Știa că o perioadă mai lungă de reținere din partea fiică-sii nu era un lucru pe care să poată conta cu adevărat.

Imelda era plictisită. Îi plăceau situațiile dramatice și pasionale, dar care să se termine cât mai repede cu putință. Povestea asta se întindea de prea multă vreme și se părea că fata începea deja să uite din vina cui se întâmplase de fapt totul.

Mary își privi fiica mușcându-și buza de jos și îi zări umflătura din abdomen care adăpostea copilul, un copil despre care nu vorbea niciodată din proprie inițiativă. Mary își dădea seama, privind-o, că era o fată izbitor de frumoasă; și nu era doar părerea ei de mamă, fiindcă toate mamele sunt părtinitoare, ci simpla realitate. Imelda era o adevărată frumusețe și tocmai această frumusețe fusese cea care o ajutase să iasă basma curată din atât de multe încurcături de-a lungul vieții. Putea minți pe oricine în legătură cu orice: privea în ochii unui om și îi spunea exact ce voia să audă. La început, oamenii o credeau, fiindcă voiau să o creadă și fiindcă era atât de frumoasă, iar oamenii frumoși au trecere. În cele din urmă însă, erau forțați să o vadă așa cum era în realitate, deoarece Imelda nu învăța niciodată din greșelile ei. Mințea iar, și iar, și iar, până când minciunile ieșeau la iveală. Până când era descoperită.

Atunci profesorii sau prietenii, sau persoana pe care se întâmpla s-o păcălească la momentul respectiv își dădeau seama că fuseseră amăgiți, că fuseseră duși de nas și că-i crezuseră scornelile fără să aibă nici cea mai mică dovadă. Frumusețea și talentul înnăscut de actriță îi conferiseră acest avantaj.

Din nefericire, Imelda nu învățase niciodată când să dea înapoi, nu înțelesese că minciunile ei aveau să fie în cele din urmă date în vileag. Acesta era, pentru ea, călcâiul lui Ahile.

Mary era însă hotărâtă s-o facă pe fiică-sa să își asume responsabilitatea pentru faptele ei, măcar o dată în viață. Își

făcea griji pentru copilul din pântecele Imeldei, un nepot pe care ea, una, și-l dorea cu disperare, dar pentru care știa că fiică-sa nu avea nici cel mai mic interes. Știa că atâta vreme cât era gravidă, Imelda putea fi cât de cât controlată. Abia după nașterea copilului aveau să înceapă problemele.

Deocamdată, Mary își dorea să termine cu înmormântarea soțului ei, pentru ca apoi să poată prelua cu adevărat frâiele afacerii. Îi avea pe Jackie Martin și pe băieți pentru a-i scoate la înaintare. Orice s-ar fi întâmplat însă, era hotărâtă să nu-și piardă mijloacele de subzistență.

Își dădu seama că ajunsese să nutrească o adevărată antipatie față de fiică-sa, iar această constatare o întristă, chiar și după toate cele întâmplate.

∴

Înmormântarea lui Gerald Dooley avu un răsunet mult mai mare decât sperase soția lui. Erau, la propriu, sute de oameni veniți să-l petreacă pe ultimul drum. Mulțimea era atât de numeroasă, încât poliția a fost nevoită să devieze traficul și toate posturile de radio au menționat evenimentul în buletinele de știri. A fost un rămas bun de pomină, pentru toată lumea.

Casa de Servicii Funerare Cripps făcuse o treabă senzațională, ca întotdeauna. Caii împodobiți cu pene care trăgeau trăsura fuseseră ferchezuiți din cap până-n picioare, iar marginile drumului, ticsite de oameni cu pălăriile scoase, în semn de respect.

Era o înmormântare cum nu se mai văzuse de ani de zile. Figuri tinere se zăreau cu duiumul, puști încântați să devină o părticică a folclorului din East End. Toți mulțumiți să aibă această poveste pentru anii ce vor urma. Se amestecau fericiți printre boși, infractorii adevărați, oameni care nu se grăbeau să-și arate chipul în public decât dacă era absolut necesar. Oameni care-și guvernau lumea cu o mână de fier, dar care ieșiseră din exilul autoimpus ca să-i prezinte omagiile unuia de-al lor.

Mary îi urmărea: îi cunoștea pe fiecare în parte, le cunoștea mamele și soțiile. Știa că era respectată, că era socotită o femeie cumsecade. Mai știa că majoritatea acestor oameni erau conștienți de faptul că ea era de-acum cea care trebuia să asigure venitul familiei. Mai știa și că, deși nu prea le convenea situația, cei mai mulți dintre ei aveau să accepte să închidă ochii atâta vreme cât Jackie Martin avea să pretindă că el era de-

acum cel care învârtea socotelile. Băieții ei erau niște nătărăi musculoși care ar fi putut scoate o sumă rezonabilă cu un minimum de agitație, iar Mary se lămurise că asta era tot ce aveau să facă vreodată. Nicicând nu aveau să evolueze din proprie inițiativă, nu erau în stare să pună la cale nici cea mai elementară escrocherie sau măcar să găsească un mod de a îmbunătăți una veche, de a o reactualiza.

Nici măcar la înmormântare nu-l putea jeli pe Gerry cum se cuvine, deoarece știa că acea zi era singura șansă care i se oferea pentru a-și consolida poziția. Știa că se afla în centrul atenției pentru că își îngropa soțul și, prin aceasta, i se asigura o audiență la oricine își dorea. Avea șansa să demonstreze că era în stare să ducă mai departe afacerea soțului ei, să demonstreze că putea fi la fel de dură ca el, să-i convingă pe cei care făceau legea în această lume că, de fapt, ea fusese mereu cea care condusese jocul, din spatele scenei. Știa că poate conta pe simpatia și compasiunea lor și că, atâta timp cât aducea banii, avea să fie lăsată în pace.

Dar ceea ce voia Mary să dobândească în acea zi nu era doar permisiunea lor de a gestiona mai departe afacerile soțului ei; ceea ce își dorea, ceea ce era hotărâtă să obțină era *mai mult* decât bunăvoința lor. Mai mulți bani. Și era suficient de vicleană încât să știe că în acea zi avea șanse de a obține ceea ce le ceruse.

În timp ce se apropiau de biserică, Mary privi în jurul dricului. Își văzu fiii în costumele negre și scumpe pe care le cumpărase ea, cu banii ei, înaintând cu chipurile întristate. Aplecarea învinsă a umerilor și totala lor apatie o făcură să-i lovească pe amândoi cu furie în piept și, când băieții își ridicară privirile neputincioase spre ea, le spuse cu o disperare șoptită:

— Vreți să renunțați odată la aerul ăsta de victime? Reveniți-vă, dracului! Dacă nu din alt motiv, măcar ca să-l faceți pe tatăl vostru mândru de voi. Purtați-vă dracului ca niște bărbați, ca niște bărbați adevărați! Îndreptați-vă umerii, ca niște bărbați. Purtați-vă cum s-ar fi purtat el, dar, pe toți dracii, nu vreau să vă mai văd atât de slabi!

Îi părea rău de ei, știa că suferă, dar mai știa și că, dacă nu se maturizau, aveau să fie scoși din joc în cele din urmă. Aveau să ajungă simpli executanți ai cine știe cui. Riscul era mare, iar

Mary nu avea de gând să permită ca vreunul din băieții ei să ajungă acolo.

Văduva se uită apoi la fiică-sa, îi văzu aroganța cu care își privea frații mai mari. Știa că, la fel ca ea, Imelda nu vedea în ei decât balast, îi vedea așa cum erau în realitate.

O durea că fiica ei fusese binecuvântată nu numai cu o mare frumusețe, ci și cu mai multă minte decât frații ei la un loc și i se rupea sufletul că băieții nu moșteniseră altceva decât forța fizică a tatălui lor. Nu aveau nici măcar personalitatea care le-ar fi trebuit ca să-și folosească această forță spre a-și atinge scopurile. Era obligată să facă acum exact ceea ce făcuse Gerald cu ei: să-i amenințe și să-i bruscheze pentru a-i domina.

O făcuse și pe asta, făcuse tot ceea ce considerase necesar pentru a-și ține familia pe linia de plutire. Aproape că se prăbușise, fusese la un pas de a cădea pradă durerii și disperării. Dar, dacă ar fi permis asta, ar fi riscat să-și abandoneze familia la ceas de cumpănă. Așa că făcuse eforturi să se calmeze, își folosise durerea și furia și le canalizase înspre ceva constructiv. Femeile erau întotdeauna cele care trebuiau să dea sens lumii din jur. Femeile erau întotdeauna cele rămase să ia deciziile importante pentru familie, pentru copii, pentru casa în care să trăiască împreună în armonie și din care odraslele aveau să plece într-o bună zi fără să privească măcar în urmă, ca să-și întemeieze propriile lor cămine. Femeile hotărau ce mâncau familiile lor, cu ce se îmbrăcau, cu cine se întovărășeau. Femeile adunau bucățile și lipeau la loc inimile și visurile sfărâmate ale copiilor lor. Stăteau lângă băieții lor și-i strângeau cu putere în brațe în timp ce rănile le erau cusute sau oasele le erau puse în ghips. Femeile erau motivul pentru care se întâmplau cele mai bune lucruri pe lume. Și totuși femeile erau considerate inferioare bărbaților pentru că societatea și legea firii le forțau să depindă de bărbați pentru bani, pentru un nume, pentru protecție. Ei bine, Mary Dooley aflase în sfârșit adevărul despre toate astea.

Femeile le stăteau alături bărbaților lor, îi ascultau, îi hrăneau și îi lingușeau atunci când era cazul. Femeile făceau mai ușoară viața bărbaților chiar dacă, de cele mai multe ori, asta însemna să și-o îngreuneze pe-a lor. Bărbații nu aveau cu adevărat noțiunea durerii, dragostei sau a loialității. De ce ar fi avut-o, când le primeau fără umbră de ezitare întreaga viață?

Abia acum, după ce fusese lăsată singură, încercând să-și țină familia unită, Mary își dădea seama ce rol neînsemnat jucase de fapt bărbatu-său în viața lor de zi cu zi. O lăsase singură, și Mary descoperise că era ușor de înlocuit. Îl putea înlocui și îl înlocuise. Prin urmare, despre ce era vorba? Care era de fapt viața ei? Se căsătorise, născuse copiii și făcuse tot ceea ce lumea se așteptase să facă. Și pentru ce?

Mary își păstrase toate emoțiile în sine, își impusese să ignore toate bârfele în legătură cu fata ei, își făcuse un scop în viață din a se asigura că nimeni în jurul lor nu avea să afle niciodată adevărul. Dar fata asta era o bombă cu ceas, nu putea avea încredere în ea. Cel puțin în ceea ce-i privea pe băieți, Mary știa că are un oarecare control asupra lor. Cât despre fiică-sa, era conștientă în sufletul ei că n-o mai putea controla multă vreme, aveau să apară în permanență conflicte de tot felul.

În timp ce intrau în biserică, văduva și tinerii Dooley lăsau impresia unei familii unite și puternice. Mary Dooley știa însă că totul nu e decât o fațadă; era dezamăgită de copiii ei și era dezamăgită de felul în care evoluase viața ei.

Când pășiră înspre altar și se plecară în fața crucii lui Hristos, Mary și Imelda văzură amândouă silueta stinsă și împovărată a mamei lui Jason Parks; era în dreapta lor, îngenuncheată la picioarele statuii reprezentând Imaculata Concepțiune, cu mătăniile deja în mână. Părea cufundată în rugăciune.

Mary se simți străbătută de un fior inexplicabil de bucurie în clipa în care o văzu pe fiică-sa întorcând capul, ceea ce însemna că nici măcar Imelda nu avea curaj să o privească în ochi pe sărmana femeie. Pe de altă parte, nici ea nu avea.

Mary își dădea seama că și lumea din jur o observase și știa că reacția ei față de prezența lui Louise Parks la înmormântare era extrem de importantă; oamenii aveau să o comenteze ani de zile, iar văduva lui Gerry știa că trebuia să se gândească foarte serios înainte de a alege cel mai potrivit mod de a reacționa. Această femeie își pierduse unicul copil, își pierduse fiul, îl pierduse pe tatăl fiului ei și era un om bun. Dintr-odată, Mary își dădu seama cât de cumplită trebuia să fie situația ei, să-și piardă fiul în acest mod, apoi să i se spună că acesta violase o fată.

Până acum, nu se gândise nicio clipă la felul în care trebuia să se fi simțit această femeie. Umilirea pe care o suferise Louise

Parks o năpădi în acea clipă ca un val, enormitatea celor petrecute cu adevărat o izbi asemenea unui baros invizibil. Simți cum i se strânge inima, simți cum i se taie respirația, așa cum se întâmplă atunci când ești cuprins de o mare rușine, și știu că, dacă fiică-sa ar fi fost cu adevărat violată, ar fi alungat-o pe femeie din biserică în secunda în care ar fi dat cu ochii de ea. Dar n-o putea face, nu putea spori povara bietei femei.

Mary îngenunche în primul rând de bănci și-și făcu încet semnul crucii. Închise ochii și se rugă în tăcere pentru odihna sufletului soțului ei și pentru iertarea nenumăratelor ei păcate.

Mary știa că ar fi trebuit să întindă mâna și s-o atingă pe Imelda, într-un gest de susținere, dacă nu din alt motiv, măcar de dragul aparențelor, însă nu fu în stare să o facă. Se întinse în schimb spre băieți și le apucă mâinile atât de strâns încât aceștia fură nevoiți să vină mai aproape de ea.

Apoi simți că cedează, simți șuvoiul de lacrimi pe care-l ținuse cu atâta grijă ferecat în pieptul ei izbucnind în cele din urmă. Plânse așa cum nu mai plânsese niciodată și, după ce toate emoțiile fură eliberate, întrezări un firicel de ușurare. Era totuși apăsată de o greutate uriașă care, știa prea bine, nu avea să dispară niciodată.

Imelda ascultă slujba. Îi plăceau slujbele, îi plăcuseră întotdeauna. Nu considerase mersul la biserică o corvoadă plictisitoare, așa cum o făceau prietenii ei, se dusese întotdeauna la liturghie și o privise ca pe o formă de evadare. Mai ales în școala primară, când mergeau în fiecare miercuri la biserica din cartier. Îi plăcea calmul ceremoniei, îi plăcea continuitatea, faptul că dăinuia de două mii de ani.

Imelda credea în Dumnezeu fiindcă simțea că trebuia să mai existe ceva, ceva după toate astea, și fiindcă socotea că cineva care mai era încă venerat după atâta vreme trebuia să fi fost o persoană deosebită. Despre câți dintre cei în viață astăzi se va mai vorbi peste două mii de ani?

Oftă adânc, copilul se mișca ușor și își simțea trupul obosit.

Imelda privi sicriul în care zăcea trupul tatălui său și își dădu seama că nu simte nimic. Nici remușcări, nici regrete, nimic. Pe de altă parte, ea nu avusese niciodată emoții care să dureze prea mult, în afară de furie și gelozie. O mai străbătuse din când în când și câte un alt fior, dar nimic care să se concretizeze într-o emoție reală și de durată din partea ei.

Învățase încă din copilărie să-i imite pe cei din jur, să le imite reacțiile în anumite împrejurări și descoperise că, atâta vreme cât situația o privea direct și personal, putea să reproducă emoțiile necesare, ba chiar să se convingă pe sine că le simțea realmente, însă nu le simțea, nu cu adevărat, doar se păcălea fiindcă, dacă reușea să le joace cu convingere, atunci o credeau și ceilalți. Era ciudat, își iubise tatăl, dar numai pentru că ceilalți așteptau din partea ei să-l iubească, îl manipulase, se convinsese pe ea însăși de afecțiunea pe care i-o purta. Dar adevărul era că nu fusese decât o altă prefăcătorie, așa cum întreaga ei viață era doar o scenă de teatru. Nici măcar în biserică – deși asista la înmormântarea lui taică-său, deși vedea mulțimea de oameni care veniseră să-și aducă omagiile – nu simțea nimic.

Privi spre mama lui Jason și simți furia începând să crească înăuntrul ei. Ei, da, furia era o emoție pe care o înțelegea, Imelda era o fată furioasă. Așa fusese întotdeauna, furia era singura emoție umană pe care o trăise vreodată.

De fapt, tocmai această furie o făcuse să se simtă că se integrează, dar până și furia putea fi fabricată, la nevoie. Era capabilă de o furie intensă și de resentimente puternice, știind însă că erau în realitate unul și același lucru.

Resentimentele erau un produs derivat al furiei, furia dădea naștere la resentimente și viceversa. Din îmbinarea acestor două emoții distructive se năștea cea mai nimicitoare emoție dintre toate: *gelozia.*

Imelda Dooley nu era cu adevărat fericită decât atunci când simțea furie, ură sau gelozie.

O auzea pe maică-sa plângând, simțea durerea sinceră și tristețea din suspinele ei; conștientă că Mary își descarcă sufletul, Imelda se întrebă de ce aceste sunete nu aveau niciun efect asupra ei.

Știa că-i reușise o figură tragică, știa că abdomenul umflat și chipul angelic îi făceau pe majoritatea bărbaților și pe aproape toate femeile prezente acolo, în biserică, să vrea să o protejeze. Înmormântarea lui taică-său avea să intre în folclorul din East End și își dorea ca lumea să-și amintească delicatețea și tinerețea ei. Un lucru însă era sigur: nu-și imaginase că avea să dea peste dobitoaca aia de mamă a lui Jason.

Mai știa și că, în lumea adevărată, maică-sa ar fi măturat pe jos cu nenorocita de Parks. Dar nu o făcuse, așa că Imelda hotărî să o trateze la rândul ei cu blândețe, ca oamenii să povestească apoi cât era de miloasă, cât era de bună. Apoi ar fi putut să i-o servească pe-aia că toți pierduseră oameni dragi lor și că un copil avea nevoie de toată dragostea pe care o putea primi. Îi plăcea asta, îi plăcea cum sună.

În plus, îi putea vârî apoi copilul pe gât ori de câte ori ar fi avut chef, chestie care ar fi fost o adevărată lovitură pentru maică-sa, care-și închipuia că nașterea copilului avea să fie sfârșitul a tot ceea ce însemnase viața *ei* de până acum. Doar pentru că o dăduse în bară, nu însemna că acum trebuia să plătească.

Din partea ei, ar fi abandonat copilul fără să stea o clipă pe gânduri, dar știa că n-ar fi putut scăpa basma curată. Chiar și un copil apărut în urma unui așa-zis viol, în comunitatea lor, tot copil era. Era o viață. Ei, dacă maică-sa îl voia atât de tare, n-avea decât să-l păstreze.

Își simțise furia crescând de la o zi la alta, o acceptase pentru prima oară, o savurase. O primise cu dragă inimă. Nu avea să mai trăiască niciodată în minciună, nu în minciună față de sine însăși, în orice caz. Știa că trebuia să se prefacă mai departe pentru restul lumii, dar se trezise dintr-odată prinsă în propria ei lume, acea lume pe care o construise încă din fragedă copilărie. O lume în care nu conta nimeni altcineva, o lume în care se putea relaxa, fără să-i pese de reacțiile celorlalți față de ceea ce credea sau simțea.

Acum că taică-său nu mai era, măcar nu mai trebuia să se prefacă față de sine. Era femeie în deplinătatea cuvântului și urma să aibă un copil. În lumea ei, asta îi conferea o oarecare stimă, o anumită distincție; peste noapte, avea să se transforme din domnișoară în mamă; avea să dețină un titlu.

Ar fi vrut să zâmbească, dar se abținu. Principalul șef al lui taică-său se pregătea să-și țină discursul funebru. Observă că Jackie Martin nu fusese rugat să participe cu o cuvântare, deși el și taică-său fuseseră, chipurile, cei mai buni prieteni, fuseseră parteneri.

Michael Hannon se opri în fața altarului și privi peste marea de chipuri. Era un bărbat de treabă, dar cu prea puțină toleranță pentru oamenii proști. Se impusese cu mulți ani în urmă și

ținuse întotdeauna să nu iasă în evidență. Tocmai de aceea mai era încă în joc, când cei mai mulți dintre cei de-un leat cu el înfundau pușcăriile. Fusese întotdeauna adeptul delegărilor de sarcini, și delegase absolut tot ce nu era obligatoriu să facă de unul singur.

Ieșise astăzi în lume doar fiindcă Gerald Dooley îi fusese prieten încă din copilărie. Luaseră împreună prima împărtășanie și avea și o fotografie cu care s-o dovedească. Cât fuseseră mici, Gerald îi purtase întotdeauna de grijă; el fusese un puști liniștit, spre deosebire de Gerry, căruia îi plăcea să se bată doar de dragul bătăii. După ce crescuseră, totul se schimbase; Michael se dezvoltase mai târziu și se înălțase brusc, parcă peste noapte. Avusese întotdeauna mintea mai ageră, și asta îi despărțise în cele din urmă pe cei doi. Dar ținuse întotdeauna să-l folosească pe Gerald înaintea oricărui altcuiva. Ținuse mult la el, așa cum nu o poate face decât un prieten vechi. Îi legase o afecțiune strânsă, deși, desigur, niciunul n-ar fi recunoscut-o cu voce tare.

Când Michael începu să vorbească, delectându-i pe toți cu istorisiri din copilărie despre dandanalele în care intraseră împreună, Imelda îl privi cu interes. Era un bărbat bine pentru vârsta lui, care ar fi putut fi o partidă bună. Era căsătorit de mulți ani, cu o blondă cu părul permanent și o țigară Rothmans care-i atârna tot timpul între buze. Avea reputație de afemeiat care întreținea concomitent mai multe amante, însă Imelda se hotărî că ea avea să fie cea care să-i câștige inima; după naștere, avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a pune mâna pe bărbatul ăsta. El avea să-i poarte de grijă. La fel ca taică-său, avea să se asigure că e fericită. Simțea că ar fi fost în stare de eforturi considerabile ca să o știe pe deplin mulțumită.

Nici nu-i trecu prin minte că Michael ar fi putut fi de altă părere, că ar fi putut-o privea ca pe fiica unui prieten și, prin urmare, ca pe un fruct oprit. Nu vedea în el decât salvarea ei, o modalitate de a păcăli societatea încât să o accepte din nou. Alături de el ar fi putut să șteargă cu buretele ultimele luni și să ia totul de la zero.

În clipa în care se termină slujba, Imelda era atât de adânc cufundată în mica ei lume, încât uitase cu totul pentru ce se afla acolo.

Capitolul 6

Atmosfera din casă se înrăutățea de la o zi la alta; parcă un nor întunecat de ură ar fi planat deasupra tuturor lucrurilor importante.

Mary Dooley nu era în stare să-și mai atingă fiica, o fiică pe care nu de mult o adorase. O fiică în care avusese încredere că va ști să aibă grijă de ea ca să nu intre în vreo încurcătură. O fiică ale cărei minciuni și înșelătorii îi distruseseră întreaga familie.

Băieții rar mai veneau acasă după muncă în ultima vreme, preferând amândoi compania oricui altcuiva, cu condiția să nu facă parte din familie. În sfârșit, se purtau ca niște oameni independenți, în sfârșit, după moartea tatălui lor, ieșeau de sub carapace și începeau să-și contureze o personalitate. Mai erau și unele aspecte care nu-i conveneau: prietenele lor nu se mai înghesuiau să vină în vizită, acum că Mary rămăsese văduvă. Știa prea bine că înainte o băgaseră în seamă doar pentru că bărbatu-său era cel care le umplea portofelele băieților. Ce-i drept, nici ea nu fusese tocmai lapte și miere când venise vorba despre aventurile amoroase ale fiilor ei și recunoștea că era și acum o persoană dificilă, din multe puncte de vedere.

Până la moartea lui Gerry, gospodăria constituise întreaga ei lume. Ca multe alte femei, procedase la fel ca maică-sa: își transformase casa în mica ei bucățică de rai. Acolo deținea în oarecare măsură controlul asupra copiilor și, desigur, asupra soțului. Cât timp trăise Gerald, nu-i trebuise nimeni și nimic din afara micului ei univers. Programele de știri care vorbeau despre războaie și foamete, telenovelele pe care urmărea cu înspăimântătoare regularitate și documentarele la care se forța să se uite pentru că așa era bine se refereau toate la situații care se petreceau în lumea reală: foamete, boli și războaie însângerate. În cele din urmă însă, războiul era întotdeauna esența. Bărbaților le plăceau războaiele și toți voiau să poarte unul, la un moment dat în viață. Chiar dacă era doar cu un vecin sau cu vreun coleg de muncă despre care li se năzărea că se bagă prea tare în sufletul lor. Prin urmare, asemenea multor alte femei înaintea ei, Mary își crease mica sa lume. O lume în care ea era regină, o lume ale cărei legi și reguli le înțelegea. Și le

înțelegeau și toți cei din jurul ei. Urmărea știrile și talk-show-urile de la BBC fiindcă se simțea obligată să o facă și i se părea că în acest mod asigura protecția familiei. Așa că le urmărea, apoi transmitea familiei toate informațiile proaspăt aflate.

Se uita la aceste programe fără să-i pese cu adevărat, fiindcă nu o afectau în mod direct, nu-i schimbau cu nimic viața. Strângea bani pentru biserică, încerca să-i ajute pe sărmanii nefericiți, așa cum le zicea. Dar nu avea niciun sentiment real pentru ei, în afară de compasiunea de moment. Odată programul terminat, i-ar fi fost foarte greu să-și mai amintească numele lui John Pilger[3]. Avea un adevărat talent de a-și șterge din minte imaginile cumplite: copiii care mureau acoperiți de muște și de praf, femeile cu privirea goală, cu pruncii la piept, deși nu mai aveau strop de lapte în sânii uscați. Simțise o mare tristețe pentru toți, o tristețe sinceră, se rugase pentru ei și strânsese bani pentru cauzele lor. În adâncul sufletului însă nimic din toate acestea nu-i afectase cu adevărat personalitatea. Fiindcă niciunul dintre aceste lucruri groaznice nu i s-ar fi putut întâmpla *vreodată* ei sau familiei *ei.*

Se simțise întotdeauna *în siguranță,* în siguranță în lumea pe care și-o crease și pe care soțul ei o încurajase să și-o creeze. La fel ca ea, și Gerry percepuse întotdeauna lumea exterioară ca pe ceva care nu avea nicio legătură directă cu ei. Ceva ce nu afecta în niciun fel familia lor. Aceasta era lumea în care Mary trăise ani buni: soțul, familia și religia. În această ordine. Crezuse întotdeauna că așa urma să decurgă întreaga ei viață, până în ziua în care avea să se întindă pentru ultima oară în așteptarea somnului cel lung. Și abia atunci, numai atunci, își închipuia că avea să fie scoasă din casa ei. Casa din care nu lipsise nici măcar o singură noapte, casa de care fusese obsedată din ziua în care se măritase. La dracu', dacă nu ar fi fost atât de tragică, ar fi râs de toată situația! Nu doar de ea însăși, ci și de ignoranța și egoismul ei, de faptul că-și putuse imagina că avea ceva deosebit. Cum de nu înțelesese până atunci că viața înseamnă mult mai mult decât o existență atât de insipidă și, privind-o cu sinceritate, dezgustătoare în mediocritatea ei?

[3] Celebru jurnalist și realizator de documentare australian, stabilit la Londra, distins cu numeroase premii pentru activitatea sa de-a lungul anilor (n.tr.).

Acum că se aventura în mod constant în afara zonei ei de siguranță, începea să-i placă. Îi plăcea faptul că în sfârșit își putea trăi viața cum voia, chiar dacă resimțea un cumplit sentiment de vinovăție.

Pentru prima oară după ani de zile se simțea vie, plină de energie și știa mai bine decât oricine că numai atât și era motiv suficient ca să-i stârnească sentimentul înăbușit de culpă catolică. Culpa aceasta catolică era, trebuie spus, un sentiment cu totul și cu totul diferit de vina obișnuită. Era o vină ce fusese sădită în ea încă din copilărie și care crescuse apoi de-a lungul anilor ca o buruiană, sufocând orice fărâmă de logică sau de gândire practică ce-i încolțea în minte. Culpa catolică era cel mai distrugător tip de vină, fiindcă persoana care îi cădea victimă nu era cu adevărat conștientă de ceea ce se petrecea. Culpa catolică era ceva ce creștea odată cu individul, odată cu personalitatea sa și, de multe ori, avea efecte benefice. Oamenii simțeau nevoia de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși și aveau impulsul de a-și face copiii mai buni decât ei înșiși. Încercau un sentiment de pace la gândul că își ajutaseră semenii. Pe de altă parte, culpa catolică provoca durere și suferință, fiindcă era transmisă și purtată mai departe de generația următoare. Culpa catolică făcea familiile să se întreacă între ele. De cele mai multe ori, mamele închideau ochii la năzbâtiile băieților în vreme ce își supravegheau fiicele ca niște vulturi. Doar că Mary știa că nu o supraveghease *deloc* pe fiică-sa. Știa că o lăsase de capul ei, pe de o parte fiindcă nu avusese preocuparea, cheful său, la urma urmei, chiar energia de a se ține după ea, iar pe de altă parte, pentru că nu voise ca bărbatu-său să afle cât de multă libertate i se acordase fetei lui. Mary se bazase pe reputația lui Gerry și pe poziția familiei în comunitate ca să o pună pe fie-sa la adăpost de prădători. Așadar, vina ei era acum însutită, după moartea soțului. Lumea ei, viața ei perfect structurată și perfect rotunjită dispăruse. Nu mai era și nu avea să se mai întoarcă niciodată. Pe scurt, o făcuse latră. Și, de parcă toate acestea nu ar fi fost îndeajuns, simțea acum și vina fiorilor de încântare pe care i-i dădea libertatea nou-descoperită. Faptul că era văduvă. Se întrebă câte alte femei trăiseră aceeași senzație. Fuseseră copleșite de această stranie ușurare, ca și cum ar fi primit, dintr-odată, o nouă șansă la viață. La o viață care să nu fie eclipsată și dictată de un soț. Deși îl iubise și îl

venerase pe Gerry pentru tot ceea ce reprezentase – bărbatul care le pusese o pâine pe masă, capul familiei, singura ei iubire, singurul ei amant –, ea fusese forța dinlăuntrul casei, iar el o respectase pentru asta. Mary știa însă că acest pact nu era valabil decât atâta vreme cât proceda așa cum voia el, așa cum se aștepta el să facă.

Mary era conștientă că ar fi trebuit să-și jelească soțul, să se simtă cuprinsă de disperare, dar nu se întâmpla astfel. Cel puțin, nu din cauza morții lui Gerry.

Cu fiică-sa însă era cu totul altă poveste. Oscila între dorința de a o ucide cu propria-i mână, aruncând în ea cu pietre, și fantezia de a-i vedea trupul neînsuflețit zăcând în brațele unui străin. Atmosfera din jur era încărcată de răutate pură, și ea nu era singura sursă. Imelda părea să devină din ce în ce mai ursuză și mai agresivă cu fiecare zi care trecea. Nu vorbea niciodată despre copil sau despre sosirea iminentă a acestuia și nici nu părea să aibă vreun plan în legătură cu ce urma să facă după naștere. Nu se gândea să fugă cu el sau măcar să-l dea spre adopție. De fapt, refuza cu desăvârșire să discute despre asta. Mary bănuia că încă mai bea și mai fuma. Știa prea bine că Imelda nu era persoana care să pună pe altcineva înaintea ei și, într-un fel, o admira pentru asta. Dar să nu-și pună propriul *copil,* sânge din sângele ei, deasupra propriilor nevoi, propriilor dorințe… Asta era ceva ce maică-sa nu avea niciodată să înțeleagă sau să ierte.

Situația nu făcea decât să-i demonstreze cât de egoistă era de fapt fiică-sa. Îi dovedea cât de mult abuzase mezina ei de încrederea pe care i-o acordase. O încredere ce provocase moartea tatălui ei, distrugerea familiei.

Pe lângă toate astea, Jackie Martin încă nu părăsise scena, deși, adevărul fie spus, era mai mult decât fericit să o lase pe ea să ia deciziile, să preia principala răspundere a afacerii. Constatase bucuros că era la fel de descurcăreață ca fostul ei bărbat în chestiunile de afaceri și îl încânta generozitatea cu care îl lăsa pe el să culeagă laurii. Își făcea bine treaba, măcar atâta trebuia și ea să recunoască. Atâta timp cât Jackie știa unde trebuia să fie, cu cine trebuia să fie și, mai important, atâta timp cât era însoțit de un număr suficient de mare de spărgători de oase, era suficient. Mary avea întotdeauna grijă ca băieții ei să fie părtași la câștig. Chiar dacă încă își mai plângeau

tatăl și îi erau cam de tot atâta folos cât un Tampax într-o mănăstire de călugări, le explicase amândurora cu lux de amănunte ce li se putea întâmpla dacă nu-și făceau treaba. Jackie Martin avea o relație bună cu băieții. Știa cum să-i ia, iar ei erau mai mult decât bucuroși să facă ce li se spunea. Mai avea vreo câțiva foști angajați de-ai lui Gerry pe care-i folosea când trebuia să colecteze o sumă mai serioasă, astfel că, una peste alta, treaba părea să meargă bine pentru toți cei implicați.

Michael Hannon era mulțumit de felul în care coordona treburile și, din punctul de vedere al lui Mary, asta era suficient. La urma urmei, Hannon le dădea banii, iar dacă la început îi aruncase doar un os fiindcă îi fusese milă de ea, acum îi dădea de lucru fiindcă obținea rezultate.

Insistase să se ducă după vreo câteva datorii despre care i se spusese că erau irecuperabile. Făcuse cercetări asupra respectivilor și, cu un amestec de vorbă blândă și ceva mai multe amenințări serioase, reușise să recupereze banii. Își dădea seama că are o calitate pe care bărbatu-său nu o avusese niciodată. Lua fiecare datorie personal. O urmărea cu atâta înverșunare, de parcă banii datorați ar fi fost singura ei salvare de la cea mai cumplită sărăcie. Nu dădea înapoi nici dacă persoana implicată avea relații puternice. Spre deosebire de bărbatu-său, Mary nu înțelegea echilibrul delicat al lumii interlope. Le explica celor în cauză că datoria e datorie și că trebuie să plătească, dacă nu din alt motiv, măcar din mândrie. Le spunea că datoriile pe care le aveau erau știute de toată lumea și că, dacă nu plăteau, se făceau de rușine. Ar fi fost priviți ca niște apucători de cea mai joasă speță. Prin urmare, dacă se eschivau de la plata datoriei, nu reușeau decât să arate că nu erau demni de încredere, iar, după cum știau cu toții prea bine, în lumea lor, încrederea era cea care te ajuta să treci de la o zi la alta. Îi vizitase personal pe cei implicați, își prezentase cazul cu voce calmă, dar cu o hotărâre de neclintit și obținuse sumele cuvenite. Între timp, reușise să-și construiască și o oarecare reputație.

Persoanele care puseseră cruce datoriilor, trecându-le la categoria investiții proaste, își primiseră banii înapoi, deși nu înainte ca Mary să-și păstreze pentru sine un comision generos. Îi informase pe beneficiari că le recuperase aceste sume deoarece voia să le demonstreze că, deși soțul ei murise, era

mai mult decât capabilă să-i preia afacerea și că, dacă lucrau cu Jackie Martin și cu fiii ei, nu trebuiau să-și mai facă de-acum încolo griji că anumite datorii erau irecuperabile. Le garanta că avea să se asigure personal ca nimeni să nu mai fie vreodată imun la plata unei datorii. Oricine ar fi fost și orice legături ar fi avut. Nu le spunea că se dusese direct la presupusele relații influente, numele din a căror cauză datoria fusese de la bun început trecută cu vederea. Le explicase acestora în ce mod refuzul de a achita suma cu pricina și împiedicarea urmăririi datoriei așa cum se cuvenea afecta reputațiile tuturor celor implicați și, nu în ultimul rând, chiar pe a lor, fiindcă numele lor fuseseră cele care împiedicaseră recuperarea unei sume datorate cinstit, după toate regulile jocului. Mary le spusese că bărbatu-său, Dumnezeu să-l odihnească, îi explicase că, atunci când i se recomanda să uite de o anumită datorie, creditorul rămânea nu numai cu o gaură considerabilă în buzunar, ci și cu niște resentimente foarte puternice. Resentimente care nu puteau avea decât o singură consecință: pierderea respectului și, chiar mai important, pierderea loialității față de cel din a cărui cauză nu-și putuse recupera banii. Adică, desigur, față de propteaua datornicului. Mary le mai atrăgea atenția și că, spre deosebire de răposatul ei soț, ea una, femeie și mamă, nu fusese în viața ei datoare nimănui nici măcar cu un bănuț. Era dispusă să deschidă acest subiect cu cei direct implicați. Mărturisea că le înțelegea teama de a le fi subminată autoritatea, dar le mai explica și că, din câte văzuse ea, în lumea aceea, integritatea era adesea unicul lor bun de preț. Și, din punctul ei de vedere, datoriile, mai ales cele acumulate la pariuri și jocuri de noroc, presupuneau respectarea cuvântului de onoare. După ce trecea șocul inițial al vizitei, Mary le solicita ajutorul în recuperarea banilor datorați. Pe scurt, le cerea respectuos și cu cea mai naturală demnitate să se dea la o parte și să-i permită să-și facă treaba fără teamă de consecințe, chiar și atunci când o rudă sau un prieten considera că o astfel de legătură îi putea garanta o poziție atât de înaltă încât să nu poată fi atins. Mary le mai semnala și că, dacă mai permiteau unor asemenea indivizi să se folosească de numele familiei lor, în cele din urmă, acest nume avea să rămână pătat pentru totdeauna. Mary Dooley era atât de aprigă, atât de directă și de

sinceră, încât primise asigurări de la absolut toți cei implicați că nimeni nu avea să se amestece în vreun fel în afacerile ei.

Le mulțumise tuturor politicos, subliniindu-și din nou convingerea că înțelegeau cu toții necesitatea achitării datoriilor. Fusese atât de îngrozită la primele vizite, încât nu auzise nimic altceva în afară de bubuitul propriei inimi. Pricepuse că era ascultată numai pentru că avea o argumentație impecabilă și aducea informații din afara micii lor lumi. Iar Mary știa mai bine ca oricine cum e să trăiești în lumea pe care singur ți-ai construit-o.

Reușise să se impună, și oamenii veneau acum la ea în mod firesc. Era mulțumită de felul în care decurgeau lucrurile, dar, mai presus de toate, o uimea câtă plăcere îi făcea să controleze mersul de zi de zi al afacerii. Avea un talent înnăscut și constata cu surprindere că totul i se părea foarte ușor. Spre deosebire de soțul ei, Mary își dădea seama că măsurile extreme nu trebuiau folosite prea lesne, ba chiar că o combinație de rugăminți politicoase urmate îndeaproape de niște solicitări mai vehemente se dovedise destul de productivă. Odată răspândită vorba că își păstraseră locul în branșă, că Jackie Martin era mai mult decât capabil să continue afacerea și fără partenerul lui, de-acum legendarul Gerry Dooley, totul se aranjase. Însă cei care contau cu adevărat în lumea lor știau că Mary Dooley era de fapt creierul din spatele operațiunii și erau bucuroși să-i dea de lucru, mai ales că obținea rezultate.

Faptul că Michael Hannon era partenerul tăcut din afacerea lor ajungea ca să garanteze achitarea urgentă a celor mai multe datorii din cartier, iar Mary nu se împotrivea unei oarecare publicități, dacă dădea rezultate. În plus, după cum aflase, gura lumii începuse deja să insinueze că ea era de fapt noul cap al afacerii și că lucra în foarte strânsă legătură cu Michael Hannon.

Nici nu confirmase, nici nu negase zvonurile, fiind pe deplin conștientă cât de benefice aveau să se dovedească în cele din urmă. Dacă Jackie Martin auzise și el ceva, nu-i spusese nimic. Nici n-ar fi avut de ce: Jackie era bucuros să o lase pe ea la cârma afacerii și se mulțumea cu poziția lui de maximă vizibilitate; era tot ce-și dorea din parteneriatul lor. Dacă ar fi auzit bârfele referitoare la ea, nu ar fi scos o vorbuliță.

Mary se simțea cu adevărat bine pentru prima oară după ani de zile; își folosea din nou mintea și o putea urmări cum își

reintră în ritmul alert de altă dată, pe măsură ce săptămânile se transformau în luni. Curățenia casei prezenta încă o importanță colosală: din acest motiv, aspectul care o încânta cel mai mult la noua ei slujbă era posibilitatea de a-și organiza programul așa cum voia. După cum avea timp. La urma urmei, nu era o meserie care să-i solicite prezența fizică, tot ce trebuia să facă era să se informeze asupra debitorului și să afle pe unde își făcea veacul. Era simplu, cele mai multe dintre persoanele pe care le căuta erau binecunoscute de aproape toată lumea, așa că nu era cine știe ce filosofie să le afle programul zilnic. Clienții mai alunecoși erau cei pe care îi plăcea să-i vâneze, și se părea că avea un talent înnăscut pentru asta.

De când preluase ea afacerea, banii curgeau gârlă și era hotărâtă să nu lase situația să se schimbe. Gerald ascunsese mici sume peste tot și încă mai încerca să le găsească. Abia acum, de când rămăsese văduvă într-un mod atât de neașteptat, Mary înțelegea cât de multe îi ascunsese soțul ei despre afacerile pe care le administra, cât de multe nu știuse despre situația lor financiară. Gerry îi dăduse destul de mulți bani și ea apreciase asta, dar era evident că pusese bani deoparte și, din nefericire pentru ea, nu considerase nimerit să-i împărtășească și ei această informație.

O întrista fiindcă, oricât ar fi încercat să găsească explicații, să-i justifice gestul, una peste alta, era nevoită să accepte realitatea că soțul ei nu-i purtase o prea mare considerație. Altfel ar fi avut grijă să-i spună și ei unde dracului era ascunsă cea mai mare parte a economiilor lor. Nu era proastă, știa că sticleții stăteau mereu la pândă, că nimic nu le plăcea mai mult decât să aresteze pe cineva care își păstra întreaga avere în bani gheață, ca să își poată vârî nițel degetele în ceea ce avea să se numească, în glumă, fondul de vacanță al poliției. Gerry achita multe polițe și plătea sume considerabile ca să obțină informații, cum de altfel proceda și ea acum, dar, oricum ar fi întors-o, ajungea mereu la aceeași concluzie: bărbatu-său nu o socotise vrednică de a primi un acces total la lumea lui. Îl întrebase pe Jackie Martin dacă știa ce ar fi putut să facă Gerald cu surplusul de bani și îl crezuse când negase vehement. Avea însă cumplita impresie că soțul ei nu s-ar fi dat în lături să-l implice și pe vechiul său prieten în afacere. Voia doar să-și poată aminti ceva, orice amănunt care să o conducă spre locul

unde erau ascunși banii. Îi întrebase chiar și pe băieți, dar știuse încă de la început că-și pierde vremea cu ei. Gerald nu le-ar fi spus nimic cu adevărat important.

În definitiv, Mary avea acum o fată care era pe cale să nască și îi trebuiau toți banii de care putea face rost; nepotului ei nu avea să-i lipsească nimic. Spera să fie fetiță; fiind produsul unui așa-zis viol, o fată ar fi fost mai ușor de acceptat în societate. Erau nevoiți să insiste cu povestea violului, deoarece era elementul care justificase moartea soțului ei și totodată salvase ceea ce mai rămăsese din reputația fiică-sii.

Deși, din câte auzise, orice urmă de reputație a Imeldei fusese distrusă încă din primii ani de adolescență. Fiică-sa o dezgusta, era ca o străină, nu o mai cunoștea. Nu mai simțea pentru ea decât dispreț, iar asta îi sfâșia inima. Era vina ei că ajunseseră într-o situație atât de cumplită. Fără protecția lui Michael Hannon, nu ar fi putut niciodată să repornească afacerea. Ar fi murit odată cu Gerald, iar familia s-ar fi luptat să-și asigure strictul necesar pentru existență.

Imelda revenise la firea ei dintotdeauna, arătându-se încă și mai aprigă; era certăreață și agresivă și, fără prezența lui taică-său care să o calmeze, nu mai avea niciun factor stabilizator.

Mary își privi fiica strecurându-se din sufragerie; știa că se ducea sus, în camera ei, ca să fumeze și să bea vreo câteva pahare. Numără până la zece, apoi urcă după ea. O durea inima că un copil pe care ea îl născuse, căruia ea îi dăduse viață, pe care ea îl educase în Biserica Catolică și pe care îl crezuse cândva demn de dragostea și de încrederea ei nu avea nici cea mai mică grijă pentru copilul pe care îl purta.

Nu îi păsa câtuși de puțin de consecințele acțiunilor sale, trecute sau prezente.

∴

Louise Parks era o femeie distrusă.

Moartea singurului său fiu o adusese în pragul nebuniei. Felul în care murise îi bântuia fiecare respirație, chiar și în timp ce dormea.

Că își iubise băiatul era mult prea puțin spus; îl adorase, îl venerase. Jason fusese întreaga ei lume. Îi dăduse viață, îl îngrijise, făcuse absolut totul pentru el, fără să stea o clipă pe gânduri, până în momentul în care fusese ucis. Fusese măcelărit.

Fusese un mic derbedeu, era prima care s-o recunoască. Fusese și încăpățânat și gata să se bage în tot felul de încurcături, admitea și asta. Dar violator nu fusese. Își cercetase sufletul pentru a găsi răspunsul sincer la această acuzație. Făcuse eforturi să descopere ceva, *orice* care să ateste că instinctele ei cu privire la unicul său copil erau greșite. Se forțase să-i privească trupul neînsuflețit în felul acesta. Se forțase să găsească un motiv pentru care fiul ei ar fi meritat stigmatul de violator. Nimic nu o putuse convinge însă că așa ar fi stat lucrurile. Oricât ar fi încercat, nu identificase nicio dovadă în sprijinul acuzației.

Nu fusese violator, fusese doar un băiat sănătos, cu sângele fierbinte, care nu reușise să se apropie de tatăl lui. Ăsta era adevărul; fusese un tânăr lipsit de orice fel de influență paternă.

Jason nu fusese însă genul de băiat în stare să facă rău vreunei fete; dimpotrivă, nutrise întotdeauna o dragoste adâncă pentru femei. Era singurul lucru pe care îl avusese vreodată în comun cu taică-său: ca o corcitură de pe maidan, simțea de la un kilometru mirosul unei cățele în călduri.

Louise știa că oamenii ar fi considerat-o cel puțin naivă pentru că gândea astfel, dar *își cunoștea* fiul. Și era încredințată că nu ar fi fost niciodată capabil să facă rău vreunei femei în felul acesta. Da, poate că frânsese inimi, dar asta era altceva. Iar nenorocita de Imelda Dooley îl suna încontinuu, ba o dată venise chiar până la ușa lor. Dar cine ar fi crezut-o dacă ar fi povestit? Lumea ar fi acuzat-o că minte pentru a salva reputația băiatului ei. Fie ar fi compătimit-o, fie ar fi ridiculizat-o.

Își făcuse curaj să se ducă la înmormântarea lui Gerald Dooley, o văzuse pe fata însărcinată cu presupusul copil al lui Jason, își strânsese toate puterile ca să se ducă la ea și să o roage să spună adevărul. Să o roage să le explice tuturor că minținse când aruncase vina pe umerii fiului ei, fiindcă minținse cu siguranță. Cu siguranță, inventase întreaga poveste.

Însă, indiferent ce credea lumea, copilul din pântecele acelei fete rămânea nepotul *ei* și, după cum se părea, nu mai era mult până să vină pe lume.

Louise nu mai avea nimic: nici soț, nici copil. Dar, dacă era să-i dea crezare acestei Imelda, avea un nepot, care urma să se nască peste vreo câteva săptămâni.

Louise ar fi făcut orice ca să poată fi parte din viața acestui copil, să-l vadă crescând, să-l vadă înflorind. Era atât de singură, încât uneori durerea sfâșietoare părea că avea să-i aducă sfârșitul. Îi strecurase fetei un bilet în care o implora să o lase să-și vadă nepotul, asigurând-o că nu avea să pomenească niciodată în vreun fel de fiul ei, dacă asta-și dorea. Îi lăsase adresa și numărul ei de telefon și îi promisese Imeldei că, dacă avea vreodată nevoie de un prieten sau de un loc în care să se ducă, ușa ei avea să-i fie întotdeauna deschisă, orice s-ar fi întâmplat. Simțise un fel de nevoie, nevoia de a o contacta, de a stabili o relație cu această fată.

Era tot ce putea face și, dacă trebuia să își renege fiul mort pentru a-și putea vedea nepotul, atunci era dispusă să o facă până și pe asta. La urma urmei, copilul era sânge din sângele ei și, indiferent cum fusese conceput, iar ea una credea cu tărie că nu fusese prin forță brutală, era totuși parte din familia ei, parte din copilul ei mort.

Louise se așează pe marginea canapelei; era atât de slabă, încât oasele șirei spinării i se vedeau prin bluză. Avea un chip foarte frumos, dăltuit în formă de inimă, cu pomeți înalți și ochi albaștri și adânci. Părea mai degrabă o fetișcană și, chiar și cu părul strâns la spate, tot s-ar fi zis că e mult mai tânără decât în realitate. O durea că după atâția ani de diete, după atâta vreme în care fusese obsedată de greutatea ei, moartea singurului ei copil o adusese imediat la dimensiunile râvnite. De-abia acum înțelegea vorbele maică-sii: „Ai grijă ce-ți dorești, s-ar putea să capeți”.

Plătise un preț uriaș pentru noua ei suplețe și până și ea știa că acum era prea slabă. Mult prea slabă pentru un om sănătos; se privea în oglindă și nu se mai recunoștea.

Simți din nou lacrimile adunându-i-se în capul pieptului, simți acel nod sufocant care apărea ori de câte ori își aducea aminte de băiatul ei. Ar fi vrut să urle în fața sorții, în fața lui Dumnezeu care îi luase copilul într-un mod atât de violent și de neașteptat. Care o lăsase singură în această lume, lipsită de unica ființă care îi făcuse viața suportabilă.

Moartea soțului ei nu o afectase câtuși de puțin, nici măcar nu se gândise la el decât atunci când avocații o informaseră că era unica lui moștenitoare, și asta numai pentru că trăise mai mult decât fiul lor. Faptul că bărbatu-său îi lăsase totul lui Jason îi

oferise o oarecare consolare. La urma urmei, nu-i dăduse prea multe cât timp fusese în viață.

Se trezea adesea în dormitorul lui Jason, îngropându-și fața în hainele lui, încercând să-i simtă mirosul. Mirosul lui; transpirația lui, after-shave-ul lui, deodorantul lui. Simțea groaza pe care i-o trezea golul apăsător din jur. Simțea realitatea cruntă a pierderii lui strângându-i pieptul ca într-o menghină, făcând-o să spere că poate era un infarct, că poate în sfârșit inima ei se rupea în două. Dar era încă în viață, era încă în viață. Numai credința și teama de pedeapsa de pe lumea cealaltă, teama de a fi ținută departe de fiul ei o opreau să-și pună capăt zilelor. Trebuia să se concentreze asupra copilului pe care Jason i-l făcuse Imeldei Dooley, trebuia să unelteasscă, trebuia să comploteze. Chiar dacă nu ar fi putut decât să privească bebelușul de departe, trebuia să se asigure că acest lucru avea să-i umple existența.

Dacă urma să fie bunică, trebuia să accepte situația așa cum putea mai bine. Trebuia să se controleze și să-i spună Imeldei orice ar fi vrut să audă, să fie de acord cu absolut orice ar fi spus despre fiul ei și să o convingă că era dispusă să facă tot posibilul ca să compenseze purtarea fiului ei. N-ar fi fost nicio problemă, poseda mulți bani și multe bunuri de valoare, cum le numise avocatul. Așa că știa că avea măcar atâta de partea ei. Dacă nu-i rămânea altă cale, putea să cumpere dragostea nepotului ei.

Louise auzise bârfele, știa că Imelda Dooley nu era vreo floare neprihănită și mai știa și că fiu-său se întâlnise de multe ori cu ea. Louise schimbase câteva cuvinte rapide cu Imelda la înmormântare și văzuse reacția maică-sii la prezența ei. Imelda sunase de multe ori la ușa casei lor, chiar ea îi deschisese în câteva ocazii și, Dumnezeu s-o ierte, minținse nu o dată pentru fiu-său. Jason nu o violase, de asta Louise era sigură, și își cercetase sufletul încercând să găsească cea mai mică umbră de bănuială în ceea ce-l privea pe băiatul ei.

Își mai turnă un pahar de apă și, sorbind încet, făcu ce făcea aproape toată ziua de când îi murise băiatul.

Se rugă.

∴

Michael Hannon stătea în biroul din spatele stației de taxiuri pe care o deținea pe Ilford High Road. Tulburat, simțea cum îl cuprinde enervarea. Că Mary Dooley reușea să-i recupereze

datoriile nu era ceva de care să-i pese cu adevărat; că Jackie Martin era, după toate aparențele, noul șef al afacerii iar nu-l interesa. Că tocmai fusese informat de către un vechi și loial prieten că același Jackie Martin îl vorbea de rău întrucât i se părea că este nedreptățit la împărțirea comisionului din recuperarea banilor, ei, asta îl interesa. Mai ales că acum plătea chiar mai mult decât plătise înainte; în plus, nu suporta lipsa de loialitate, indiferent de formă.

Jackie Martin căzuse în aceeași capcană în care cad până la urmă toți nenorociții cu două fețe. Îi permisese văduvei lui Gerald Dooley să preia afacerea și îi mulțumise Domnului pentru asta, deoarece era pe deplin conștient că nu are creier nici cât o găină; avea tot atâta minte câte convingeri democratice avea Idi Amin. Jackie Martin suferea de un orgoliu mult prea umflat pe care, acum că Gerry dispăruse, nu se mai găsea cine să i-l țină sub control. Era un jucător pătimaș, toată lumea știa, iar Gerry stătuse întotdeauna cu ochii pe el și pe cât de mult cheltuia. Pe scurt, Gerald Dooley avusese întotdeauna grijă ca Jackie Martin să nu ajungă în rând cu aceia pe care erau plătiți să-i zgâlțâie. Gerry se asigura că toate datoriile lui Jackie erau plătite cât mai repede cu putință. Era o logică pe care orice ins cu un dram de creier o putea înțelege.

Fără escorta personală însă, se părea că bătrânul Jackie începuse dintr-odată să calce pe de lături, iar Michael Hannon avea sentimentul că Mary Dooley nu cunoștea acest aspect. Băieții ei nu erau chiar cele mai ascuțite minți de pe planetă și Hannon se temea că n-ar fi găsit de cuviință să-și informeze mama în această privință. Erau în continuare bucuroși să lucreze pentru Jackie și să facă ce li se cerea.

Michael oftă adânc – nu era de mirare că Gerry Dooley primea bani grei ca să-i pregătească pe copiii imbecili ai altora, doar avusese destulă experiență cu ai lui. Cretinii ăia doi plus Jackie Martin nu aveau să aducă decât necazuri.

Pentru Michael Hannon, problema nu era deloc simplă, fiindcă, în definitiv, el era motivul pentru care Jackie Martin avea de lucru și motivul pentru care Mary Dooley era luată în serios de toți cei care contau. La urma urmei, el ținea mașinăria în funcțiune.

Pe de altă parte, nu avea reputația unui om îngăduitor, mai ales când era vorba despre afacerea lui sau despre niște

amatori închipuiți. Prin urmare, trebuia să fie sigur că Mary Dooley era pregătită să dea totul, chiar și atunci când venea vorba de propriii ei oameni. Jackie Martin avea nevoie de o *discuție* serioasă, și Hannon trebuia să afle dacă Mary Dooley era în stare să execute un ordin.

Capitolul 7

Gerald Junior și Brendan stăteau amândoi la masa din bucătărie, cu frunțile plecate sub revărsarea de furie a mamei lor. Aproape că plângea în timp ce-i ocăra, fiindcă înțelegea în sfârșit că n-aveau să-i fie niciodată de vreun real folos. Știa că trebuia să-și găsească o altă mână dreaptă, că trebuia să-l înlocuiască pe Jackie Martin cât mai curând și să se asigure că omul ales avea suficient de multă minte ca să lucreze cu ea.

Nu pricepea cum de Jackie putuse fi într-atât de nesăbuit. Se lămurise încă de la începutul discuției că nu-și permitea să-i ofere o a doua șansă. Încălcase o linie foarte subțire, iar ea trebuia să rezolve acum situația cât mai repede și cât mai curat. Nu avea nicio reținere să renunțe într-o clipită la dobitoc, l-ar fi înlăturat, ca pe-o tumoare. Adevărata ei dilemă era însă găsirea unui înlocuitor.

Michael Hannon fusese cât se poate de clar cu privire la poziția lui Jackie Martin, și Mary îi înțelesese punctul de vedere. Mai supărată era că nu aflase mai curând de stupizenia strigătoare la cer a lui Jackie; dacă ar fi știut, poate că ar fi reușit să rezolve problema încă din fașă. Poate ar fi reușit să salveze ceva din parteneriatul lor.

Brendan era bucățică ruptă din taică-său – din punct de vedere fizic dar nu avea niciun dram de personalitate, iar frate-său nu era cu nimic mai bun. Gerry își impusese cu asemenea forță opiniile și caracterul asupra băieților, încât deveniseră incapabili să producă măcar și o singură idee personală sau măcar ceva care să aducă a gândire conștientă. Așteptau mereu să le spună altcineva ce păreri să aibă. În timp ce îi privea cum o așteaptă să se potolească, Mary percepu întreaga gravitate a situației. Recunoscu față de sine însăși că niciodată nu se simțise atât de singură sau de izolată. Panica începea să-și

croiască drum în sufletul ei, astfel că înghiți în sec și se forță să se calmeze.

— Niciunul din voi nu s-a gândit că poate ar fi fost cazul să știu și eu că Jackie are o problemă cu jocurile de noroc?

Vocea îi sună până și ei rezonabilă și Mary se minună să vadă ce efect avu asupra atitudinii băieților. În sfârșit, se uitară direct la ea și îi veni să urle de disperare când le văzu expresiile identice de ușurare de pe chipuri.

Brendan fu cel care îi răspunse:

— Haide, mamă, mereu i-a plăcut să joace, știi și tu. Tata n-a zis niciodată nimic.

Mary știa că era cea mai puternică acuzație pe care o putea formula fiu-său.

— Tatăl vostru îi supraveghea pariurile, sunt convinsă că știați amândoi asta. Și ce-am auzit, că-l vorbește de rău pe Michael Hannon? Nu v-a dus capul c-ar fi trebuit să știu și eu? La urma urmei, existăm în afacerea asta numai pentru că ne-a susținut Hannon.

Trăgea de ei să-i spună ceva important, un detaliu pe care să-l poată folosi în interesul lor.

Gerald Junior ridică din umeri.

— Știi doar, mamă, că noi n-am făcut niciodată decât ce ne-au spus tata și Jackie. Nu ne poți cere să-l ținem din scurt, toată lumea îi cunoaște felul. Și are dreptate, de ce să ia Hannon partea leului când noi suntem cei care ne murdărim mâinile?

Ascultându-i vocea, auzindu-l ce spune, Mary acceptă pe dată că băieții ei n-aveau să devină niciodată oameni pe propriile picioare. Dumnezeu s-o ierte, erau copiii ei și îi iubea, dar nu îi erau de niciun folos real. Dacă nu avea mare grijă, aveau să sfârșească, într-o zi, scormonind după o coajă de pâine, iar Mary era hotărâtă să nu permită una ca asta.

Trase adânc aer în piept și-și potoli bătăile inimii. Băieții erau atât de tâmpiți, că înghițiseră pe nemestecate discursul lui Jackie, nici măcar nu aveau atâta minte cât să evalueze singuri situația. Cum de nu-și dăduse seama până acum cât de colosal de inutili erau tăntălăii? Cum de nu-și dăduse seama până acum că nu erau nimic mai mult decât niște imbecili lipsiți de coloană vertebrală? De una singură, le salvase slujbele, stilul de viață și reputațiile. Iar ei stătuseră deoparte și îl priviseră pe Jackie Martin cum pune în pericol tot ce muncise ea să obțină, iar

partea cea mai cruntă era că nici măcar nu erau în stare să vadă asta. Trebuia să-și găsească un om ambițios, un om loial, cineva care să aibă nevoie de o viață bună în aceeași măsură ca ea. Lumea avea să observe că le aduce un șef băieților ei, era conștientă de asta. Dar, după cele petrecute în ultimele luni, avea senzația că un asemenea gest nu avea să stârnească prea multă mirare. Băieții ăștia n-aveau să fie niciodată nimic mai mult decât niște matahale bune de scos la intimidare. Măcar la asta Mary știa că se pricep.

Zâmbind blând, Mary spuse cu toată sinceritatea de care era capabilă:

— Ei, băieți, Jackie și-a dat foc la valiză. Hannon a insistat să-l dau afară și va trebui să facem asta. Dar nu putem să renunțăm pur și simplu la el, trebuie să-l împăcăm pe Hannon. Jackie are nevoie de-o lecție, trebuie să învețe că nu poți să muști mâna care te hrănește. Știți amândoi că tatăl vostru, Dumnezeu să-l odihnească, v-ar spune același lucru dacă ar fi acum aici. Deci, pot să am încredere în voi că veți face ceea ce trebuie sau e cazul să apelez la cineva din afară?

Brendan și Gerald Junior se uitară unul la celălalt și primul deschise larg brațele – ca și cum ar fi acceptat inevitabilul –, apoi rosti așezat:

— Cât de tare vrei să-l batem, mamă?

∴

Imelda asculta în tăcere predica pe care maică-sa le-o ținea fraților ei. Faptul că îi luase atâta timp ca să-și dea seama că nu erau nimic mai mult decât niște imbecili notorii îi dădea o oarecare satisfacție.

Trase adânc din țigară și simți copilul lovind înăuntrul ei. Își masă abdomenul dilatat și își dori ca întreaga experiență să se termine mai repede.

Hotărâse că, după ce năștea, avea să-i dea copilul maică-sii, în felul ăsta scăpa de el și, în același timp, mai scotea și un profit.

Niciuna dintre prietene nu-i rămăsese alături până la capăt; deși se consola spunându-și că era din cauza situației actuale, știa că în realitate se purta mizerabil cu toată lumea.

Cât timp trăise taică-său, Imelda nu apreciase în ce măsură contase numele lui. Nu înțelesese cât de mult îi influențase viața și felul în care era tratată de ceilalți.

Faptul că maică-sa încerca să recreeze acea lume pentru ei și, mai mult, faptul că părea să mai și reușească o enerva, sporindu-i regretul după zilele lipsite de griji de altă dată. Spre deosebire de frații ei, Imelda era conștientă că avea o minte extrem de ascuțită, pe care și-o folosise mereu în propriul avantaj. Învățase încă din copilărie cum să-i manipuleze pe cei din jur. Înțelegea acum de ce taică-său o preferase întotdeauna și îi făcuse hatâruri pe care le refuzase fraților ei. Era din cauză că își dăduse repede seama că băieții lui nu erau decât niște retardați, niște imbecili de primă clasă. Mai mult chiar, fusese unul dintre factorii principali care contribuiseră la stoparea dezvoltării lor.

Acest gând o făcu să zâmbească, iar zâmbetul îi schimbă întregul chip. Imelda părea, ca întotdeauna, cea mai nevinovată făptură de pe fața pământului, iar zâmbetul ei era cu adevărat frumos. Îi dădea un aer angelic și masca furia și ranchiuna care musteau înăuntrul ei. Se agăța de orice remarcă, reală sau imaginară, pe care o simțea îndreptată împotriva ei. Ținea minte cu îndârjire orice insultă sau orice răutate care-i era adresată și își repeta la nesfârșit cele întâmplate, își amintea cum se simțise în acel moment și ce avea să-i facă persoanei în cauză atunci când i se va fi ivit ocazia de a se răzbuna.

Se simțea folosită, nu doar de prietenele ei, ci și de bărbații de care avusese nesăbuința să se îndrăgostească. Imelda Dooley se vedea întotdeauna în postura de victimă, iar acesta era un rol pe care ajunsese acum să-l savureze, să-l joace cu cea mai sinceră plăcere. Atâta încrâncenare o distrugea încetul cu încetul, însă asta era o realitate pe care refuza s-o accepte. Nemulțumirea Imeldei creștea odată cu dimensiunile abdomenului său, iar depresia care o sufoca nu făcea decât să-i sporească senzația de persecuție și izolare. Casa copilăriei se transformase acum în închisoare, și absența lui taică-său îi amintea constant ce se întâmplase din cauza ei, ce pierduse. Trădarea lui în clipa în care aflase că e însărcinată fusese cel mai cumplit lucru pe care-l îndurase vreodată până atunci. Contase pe el, sperase că o va ajuta ca totul să fie bine, în schimb el nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Își ținuse gura și îl așteptase pe Jason să vină după ea. La fel ca taică-său, nici el nu făcuse decât să agraveze și mai mult situația. Și acum,

ea rămăsese cu burta la gură, victimă a dezastrului pe care ei îl provocaseră.

Simți din nou copilul tresărind; după ce acesta se așeză într-o poziție mai comodă, își ridică brațul și percepu apoi durerea ascuțită și satisfacția produsă de pumnul pe care și-l trăsese în propriul corp.

Începuse să lovească fătul atunci când se mișca înăuntrul ei, deoarece era convinsă că, dacă ar fi reușit să-l prindă în momentul potrivit, ar fi avut poate norocul să scape de el. Îi încolțise în minte o imagine, se vedea în postura sărmanei fete care-și pierduse nu numai tatăl, ci și copilul, o figură oropsită și îndurerată. Atunci toată lumea ar fi iertat-o, de milă că suferise o atât de cumplită pierdere. Dar fătul părea de neclintit.

Citea în ziare și auzea în permanență povești despre femei care nu puteau avea copii, care nu-și puteau purta pruncii în siguranța confortabilă a pântecului. Văzuse femei atât de disperate să aibă un bebeluș al lor, încât se înghesuiau să fie primele care să țină în brațe un nou-născut, luându-se după babele care le spuneau că, dacă țineau primele în brațe pruncul altei femei, aveau să fie binecuvântate, la rândul lor. Binecuvântate. Ce naiba mai era și asta? De ce nu-i spusese nimeni cât de mult îți schimbă un copil viața, și asta înainte chiar să se nască? De ce era trupul său umflat și diform, când existau femei care ar fi dat orice să fie în locul ei, însă nu reușeau cu niciun chip să rămână însărcinate? Care se rugau să li se întâmple asta, care ar fi văzut într-o sarcină ceva bun, un motiv de bucurie? Unde erau femeile alea care nu se simțeau împlinite pentru că nu izbuteau să facă ceva atât de al dracului de ușor, atât de al dracului de firesc, care considerau absolut necesar să facă un copil ca să fie fericite? Ce era în capul lui Dumnezeu de le lăsa pe amărâte să sufere în asemenea hal? Pe de altă parte, uită-te le ea, încă gravidă după toate cele întâmplate, după toate nenorocirile și după toată durerea pe care o cauzase acest nenorocit de copil!

Și maică-sa, așteptându-i sosirea ca un vampir însetat de sânge, convinsă că acest copil avea să îndrepte totul, că era ultima ei șansă de a salva totul.

Imelda simți din nou groaza pe care i-o stârneau aceste gânduri și încercă, așa cum făcea întotdeauna, să și le alunge din minte. Știa că, dacă le lăsa măcar o singură dată să prindă

formă, nu avea să le mai poată controla. Știa că era în pericol să-și piardă cu desăvârșire mințile. Știa că, dacă nu-și stăpânea gândurile și reacțiile la aceste gânduri, și-ar fi pierdut și ultima fărâmă de sănătate mintală care-i mai rămăsese.

Așa că trase de mai multe ori aer adânc în piept și se lovi încă o dată în stomac. Durerea pe care și-o provoca era aproape terapeutică; îi dădea senzația că exercită un anume control, cel puțin asupra propriului trup. Auzi pașii grei ai maică-sii pe dușumeaua de deasupra, oftă și, aprinzându-și încă o țigară de iarbă, o fumă în tăcere.

∴

Michael Hannon era foarte mulțumit de promptitudinea cu care primise răspuns la cererea lui. Faptul că Jackie Martin primise o bătaie zdravănă în fața unui număr considerabil de cetățeni importanți îi domolise cu vârf și îndesat furia.

Mary Dooley era o surpriză, la început o ajutase doar pentru că-i cunoștea nevoia stringentă de bani. La urma urmei, toată lumea știa, mulțumită lui Jackie Martin, că nu avea nici cea mai vagă idee unde-și dosise bărbatu-său averea câtuși de puțin neglijabilă. Lui Michael îi fusese milă de ea pentru că, la fel cum păție și maică-sa, fusese înșelată de persoana în care avusese cea mai mare încredere din lume.

Gerald nu era un fante, nu se ținea după fete tinere cu picioare lungi și capacitatea de înțelegere a unei insecte. Nu semăna cu taică-său, care se dusese după orice chip drăguț care-i zâmbea binevoitor. Nu, Gerald Dooley făcuse ceva mult mai grav, nu spusese familiei unde erau banii, unde îi ascunsese pentru situațiile de urgență. Michael știa că Mary, la fel ca maică-sa, fusese cu siguranță mult mai implicată în viața și în munca soțului ei decât își dăduseră seama cei din jur. Ar fi pus prinsoare că ea fusese întotdeauna adevăratul creier din spatele întregii operațiuni. Așadar, faptul că îl distrusese cu desăvârșire pe Jackie Martin era, din punctul lui de vedere, singurul rezultat care să-l poată mulțumi. Îi satisfăcuse cererea, repede și fără pic de milă. Acum însă știa că Mary era în căutarea unui boss nou pentru afacerea ei. Mai știa și că nu era o treabă ușoară, având în vedere că băieții nu-i erau de niciun folos real, iar cei pe care Gerald Dooley îi pregătise în trecut nu deveniseră faimoși pentru capacitatea lor intelectuală.

Lui Michael îi plăcea că Mary stârnea valuri în rândul vechilor boși, îi plăcea că făcea treabă mai bună decât făcuse bărbatu-său și că era dispusă să orchestreze totul din culise, că nu simțea nevoia să-și trâmbițeze poziția în fața întregii lumi, așa cum se întâmpla în cazul bărbaților.

Intuia că Mary Dooley avea să se dovedească o achiziție valoroasă, că era capabilă de mult mai multe decât lăsa să se vadă și constata satisfăcut că-și dăduse seama de asta înaintea tuturor celorlalți. Dar cel mai mult îi plăcea că era ultima persoană pe care ar fi putut s-o bănuiască cineva că i-ar fi parteneră în operațiunile de cămătărie și de spălare a banilor.

Ea avea nevoie de un om pe care să-l scoată la înaintare în afacerea de recuperare a datoriilor, iar el avea nevoie de o persoană care să-i conducă afacerile de cămătă. Avea nevoie de o persoană pe care nimeni să nu o suspecteze nici într-un milion de ani, la care polițaii nici măcar să nu se gândească vreodată. Pe care oamenii cu care venea în contact zi de zi să nu o bănuiască vreo clipă că ar putea avea cea mai mică legătură cu treaba în sine.

Michael simți fiorul de încântare ce-l străbătea ori de câte ori știa că dăduse lovitura. Spre deosebire de alții din generația lui, el, unul, înțelegea că anii 1970 erau pe sfârșite și că, după ce laburiștii aveau să fie înlăturați – iar cu săptămâna de trei zile și cu grevele permanente, asta nu avea să mai dureze prea mult –, conservatorii și veșnicele lor promisiuni de împrumuturi, împrumuturi și iar împrumuturi aveau să devină catalizatorul care să-i permită scrierea unei pagini complet noi în lumea escrocheriilor. Companii ipotecare, cămătă mascată în credite și inevitabila spălare a profiturilor pe care le obținea din celelalte întreprinderi ilicite prin astfel de firme.

Era o situație din care toată lumea nu avea decât de câștigat. Mary Dooley era ultima persoană pe care s-ar fi așteptat cineva s-o angajeze, și exact pe asta miza el.

∴

Mary înțelegea că avea câteva săptămâni de grație până să-l înlocuiască pe imbecilul de Jackie Martin. Își storcea creierii încercând să găsească pe cineva nu doar vrednic de încredere, ci și aflat într-o asemenea situație încât propunerea ei să i se pară o afacere profitabilă pe termen lung, după cum și era. Nu voia vreun tinerel care să vadă în ea o rampă de lansare, niciun

bărbat în vârstă, dornic de un trai liniștit înainte de pensie. Voia pe cineva care să poată percepe imaginea de ansamblu, care să aprecieze aspectele pe termen lung ale afacerii și să-și dea seama că aveau mult spațiu în care să se extindă. Știa că toți acei ani în care îl ajutase pe Gerry începeau să dea roade și mai știa că, dacă nu rezolva cât mai curând problema, altcineva avea să-i ia afacerea chiar de sub nas. Frustrarea produsă de imensa stupizenie a lui bărbatu-său era încă puternică. La dracu', dacă ar fi avut acces la banii lui, ar fi putut prelua în întregime controlul, ar fi putut face tot ce-ar fi vrut, când ar fi vrut. Sorbi din ceai, însă băutura era rece bocnă.

În acel moment Imelda intră în bucătărie, și Mary o privi cu un dispreț abia mascat. Îi văzu greutatea abdomenului, accentuată de cămașa de noapte subțire, de bumbac, îi văzu brațele și picioarele descărnate și își dădu seama, spre groaza ei, cât de mult slăbise. Simți un junghi de teamă în capul pieptului, nu pentru soarta fiică-sii, ci pentru cea a copilului pe care îl purta.

— Mănânci?

Întrebarea o făcu pe Imelda să râdă.

— Nu prea. Se pare că nu reușesc să rețin nimic în stomac.

Știau amândouă că minte, însă niciuna din ele nu voia s-o recunoască. Era un joc pe care-l practicaseră de foarte multe ori în ultimele luni.

Mary oftă și, pentru prima oară de la moartea soțului ei, i se adresă Imeldei cu o îngrijorare sinceră în voce.

— Ascultă, Mel, chiar e totul în regulă? Arăți rău.

Imelda deschise frigiderul și scoase o sticlă de coca-cola; deșurubă dopul și luă o înghițitură lungă din lichidul cafeniu.

— Mă simt bine, mamă, îți jur! Doar că mi-e foarte des greață, atâta tot.

Mai luă o gură de cola și apoi, râgâind cu zgomot, îi zâmbi, cu unul dintre acele zâmbete angelice ale ei. După care îi arătă sticla și spuse veselă:

— Ei, dar mi-e mai bine după votcă!

Se aștepta ca maică-sa să explodeze și fu surprinsă văzând că aceasta se uita doar fix la ea, cu ochii adânci plini de o tristețe atât de puternică, încât era aproape tangibilă.

— Înțeleg că simți nevoia să mă rănești, Mel, și pot să suport. Pot să suport orice chin căruia vrei să mă supui. Dar să faci rău copilului, un copil pe care l-ai conceput întinsă pe spate, fără te

forțeze nimeni, pe care ai sperat ca Jason Parks să-l recunoască, pe care l-ai așteptat săptămâni întregi în casa asta, un copil pe care l-ai folosit ca pe-o armă criminală, la propriu! Nu pot înțelege înverșunarea cu care îi faci rău propriului tău copil. Sânge din sângele tău. Să te ia dracu', Mel, bea, fumează, fă ce vrei. Este exact așa cum îmi spui întruna, e copilul *tău*, nu al meu. Dar ține minte asta: eu măcar mi-l doresc, ceea ce e mai mult decât s-ar putea spune despre mama lui.

Imelda privi chipul maică-sii și văzu mânia firească, uluirea sinceră în fața realității că ea nu-și dorea copilul. Știa că, pentru Mary, așa ceva echivala cu un păcat capital. Știa că i se părea contra naturii faptul că nu-și putea iubi copilul deoarece nu și-l dorea, nici pe el, nici tot ceea ce aducea după sine. Dar, pentru prima oară de când începuse întreaga poveste, zărea un licăr de compasiune, de tristețe pentru ea.

— Îmi pare rău, mamă, am încercat, dar nu-l vreau. Îl urăsc. Parcă aș avea un albatros nenorocit atârnat de gât. Știu că tu nu înțelegi cum de pot să simt așa ceva față de propriul meu copil, dar asta este.

Imelda plângea în suspine, și trupul fragil i se zgâlțâia de durere. Mary se ridică de pe scaun și se forță să se ducă lângă fiica ei, se forță să o mângâie. Iar când își simți copilul cuprinzând-o cu brațele de după talie și strângând-o cu toată forța de care era în stare, se forță să-i îndure atingerea. Tristețea și compasiunea erau pentru nepotul pe care îl aștepta, contactul cu fiică-sa încă îi mai provoca repulsie.

Ar fi putut trece peste faptul că Imelda nu-și dorea copilul, ba chiar ar fi încercat s-o înțeleagă, însă disprețul ei față de binele pruncului îi pusese în cele din urmă capac, o făcuse să-și piardă orice urmă de compasiune pentru Mel.

Imelda bea și fuma întruna și refuza să mănânce ce-i pregătea, iar Mary se temea că toate astea ar fi putut dăuna unei sarcini. Citise în reviste că alcoolul făcea rău fătului și că americanii, care erau mereu cu zece ani înaintea tuturor, catalogaseră recent ceva numit *sindromul alcoolic fetal.* Și își făcea griji și din cauza drogurilor. Pe măsură ce o vedea pe fiică-sa bând din ce în ce mai mult, aversiunea și dezgustul ei creșteau proporțional.

Mary o simți pe Imelda îndepărtându-se și așteptă până când o văzu că se așază la masa din bucătărie.

— Sincer, nu beau chiar atât de mult pe cât las impresia, doar…

Imelda își ridică brațele într-un gest de disperare.

— Mă simt îngrozitor pe dinăuntru! Mă simt ca prinsă într-o cursă, mamă, chiar nu poți să înțelegi asta?

Mary clătină din cap cu tristețe.

— Nu, Mel, nu pot. Copilul ăsta nu a făcut nimic ca să merite să te porți așa cu el. Bei, fumezi și îl lovești.

Văzu ochii fetei mărindu-se la auzul acestor cuvinte.

— O, știu că ești violentă cu sărmanul copil. Și Dumnezeu mi-e martor că nu reușesc să înțeleg cum de ți-a putut măcar trece prin gând un lucru atât de oribil, darămite să-l mai pui și-n practică. Știu că ți-am trecut multe cu vederea fiindcă am fost prea comodă, dar și din cauză că există astăzi o lume nouă pentru femei, o lume în care poți primi o educație și o slujbă bune. Știam că ești o fată deșteaptă, știam că ai cap mai mult decât alții. Măcar de-ai fi avut atâta minte cât să ți-l folosești la ceva. Dar, în loc să profiți de inteligența care ți-a fost dată, ai irosit-o ca o proastă pe minciuni și înșelătorii ca să-ți satisfaci nevoile egoiste. Nici măcar nu poți înțelege că ai o persoană în tine, un om! Iar într-o zi omul ăsta va fi adult și o să vrea să-i răspunzi la întrebări, și va trebui să faci asta la un moment dat, fie că vrei, fie că nu. Dar știu că-mi răcesc gura degeaba, fiindcă *tu* n-o să vezi niciodată mai departe de *tine.* Mi-ai frânt inima, Mel. Chiar și cu toate necazurile pe care le-ai adus acestei familii, dacă ai fi stat măcar o clipă să te gândești la bietul copil, te-aș fi putut ierta până la urmă. Nu și acum, Mel, mi-ai confirmat o bănuială pe care o aveam dintotdeauna. Ești complet lipsită de cel mai elementar bun-simț, de orice fărâmă de empatie sau grijă față de oricine altcineva în afară de tine. Și știi ceva, Mel? Sincer, îmi pare rău pentru tine. Mi se rupe sufletul fiindcă nu vei avea niciodată habar cum este să iubești pe cineva mai mult decât te iubești pe tine și nici nu vei simți cum este să fii iubită la rândul tău.

Imelda ridică din umeri, apoi, îndreptându-se în scaun, privi în ochii maică-sii și rosti tare și apăsat:

— Să înțeleg că vorbești din proprie experiență, mamă? Doar că, spune-mi, din cei trei copii ai tăi, care dintre noi ți-a întors dragostea sau, mai exact, pe care dintre noi l-ai iubit *tu* mai mult decât pe tine însăți? Ceainicul, cratițele și podelele tale,

numai de asta ți-a păsat. Ne-ai distrus pe toți, unul câte unul, dar, spre deosebire de băieți, eu nu te-am lăsat niciodată să te apropii prea mult. Ce dracu', familia ta perfectă era doar pentru ochii celor din afară! Pentru vecini și pentru cei pe care-i considerai vrednici de așa-zisa ta prietenie. De fapt, știam toți trei că te-am dezamăgit, fiecare în felul lui. Dar *tatăl meu* m-a iubit, pe când de tine a fost atât de înamorat încât nici n-a catadicsit să-ți spună unde dracului și-a pitit banii!

Râse de felul în care maică-sa se dezumflă brusc și păru să se topească sub ochii ei.

— Și vrei să-ți spun ceva? Te urăsc atât de mult, încât e unicul lucru care mă mai ține pe linia de plutire. Sper să mori urlând în chinuri, singură și nedorită de nimeni. Mă rog să înțelegi într-o zi cât rău ai făcut cu corectitudinea ta închipuită, cu lăcomia ta. Nu am nicio mustrare de conștiință în ceea ce te privește, mamă; pe de altă parte însă, eu nu am conștiință.

Lovitura, când își atinse ținta, fu dură și rapidă, o doborî pe Imelda de pe scaun și o trânti la pământ. Fusese destul de puternică încât să-i dea sângele, îi simțea gustul. Întinsă pe dușumea, o văzu pe maică-sa apropiindu-se, pregătindu-și al doilea atac. Instinctiv, își puse mâinile pe abdomen, iar gestul nu rămase fără efect asupra nici uneia din ele.

Ridicându-se de jos, Imelda se sprijini de masă și, clătinând din cap într-un gest de nefericire exagerată, spuse:

— Sunt sigură că te simți mult mai bine acum, mamă, nu-i așa?

Lui Mary îi era rușine de gestul ei, de faptul că o lăsase pe fiică-sa să o împingă până într-acolo încât să vrea să-i facă rău fizic; chiar așa gravidă cum era, tot simțise un impuls să-i spargă capul.

— Ești ca un animal, Mel, iar asta e o insultă la adresa animalelor; cel puțin, ele-și apără puii. Dar tu… ție puțin îți pasă de soarta bietului copil! Tu nu ai suflet, nu ai pic de considerație sau grijă pentru nimeni și pentru nimic.

Imelda râse și, ștergându-și sângele din colțul gurii, se uită ostentativ la roșul aprins care-i păta mâna și degetele. Apoi exclamă veselă:

— Ei, mamă, doar am avut un profesor al dracului de bun, nu crezi?

∴

Jimmy Bailey, la douăzeci și opt de ani, avea un păr des și negru, ochii de un albastru-închis și un nas roman care, pe chipul lui, reușea să arate bine. Era înalt de un metru optzeci și cinci, avea o constituție atletică și era cunoscut drept un băiat pe care să te poți baza la nevoie și un aliat bun în situație de criză. Se remarcase lucrând pentru Michael Hannon în ultimii opt ani și știa că, dacă Michael îl chema la o întrevedere privată, nu putea însemna decât unul din două lucruri. Fie îi oferea o poziție cu oarecare cheag, fie, Doamne ferește, îl jignise cu ceva și în cazul ăsta mergea pe ultimul drum.

Personal, prefera prima variantă și, oricum, era mult prea dibaci ca să-și dea vreodată cu părerea vizavi de vreun om de seamă. Numai un imbecil putea face o asemenea prostie. Dar erau mulți imbecili pe lume, după cum singur văzuse în repetate ocazii. Ba chiar era în mod constant uimit de prostia fără margini pe care o manifestau unii dintre compatrioții săi. Câteva pahare, o puicuță vioaie, vreo două linii erau suficiente ca să-și uite dintr-odată întreaga imagine construită cu atâta grijă, biruiți de dorința atotputernică de a se lăuda.

Și atunci dădeau totul pe gură – pe cine cunoșteau, de unde-i cunoșteau, unde locuiau persoanele cu care se dădeau mari; apoi, mici frânturi de informații care le fuseseră încredințate cu maximă discreție erau dintr-odată repetate în gura mare, de parcă ar fi fost niște nestemate de înțelepciune.

Era tot atât de penibil pe cât era de șocant. Jimmy ar fi vrut să moară de rușine pentru ei. Dar, desigur, el își vedea de treaba lui. O singură dată încercase să intervină într-o astfel de situație, când cel implicat, un vechi tovarăș, după multă cocaină și multe pahare de Jack Daniel’s, simțise subit nevoia de a da amănunte despre un jaf ce avusese loc recent la o bancă și mai ținuse morțiș și să le spună tuturor numele celor implicați. Jimmy se amestecase discret în discuție și, după vreo câteva glume înțepătoare despre turnători și despre Bertie Smalls[4], reușise să se facă înțeles, însă persoana în cauză îi interpretase demersurile bine intenționate drept o acuzație directă de turnătorie. Faptul că Jimmy câștigase bătaia declanșată imediat

[4] Bertie Smalls (1931-2008), unul dintre cei mai prolifici infractori din Marea Britanie, primul informator interlop care a căzut la înțelegere cu procurorii. Mărturia lui a condus la condamnarea a zeci de figuri marcante ale lumii mafiote; la schimb, a primit scutire totală de pedeapsă (n.tr.).

nu-l consolase câtuși de puțin, fiindcă pierduse un tovarăș bun, care rămăsese stupefiat de gestul lui; pe de altă parte, deși cu un dinte mai puțin, se alesese cu o cicatrice pe sprânceană care i se părea că îi conferă o oarecare distincție. Știa că avea norocul să arate bine; avea acel ten măsliniu de țigan irlandez care, pe lângă faptul că îi dădea o notă exotică, aducea după sine și nevoia de a se bărbieri de cel puțin două ori pe zi. Dar femeile îl adorau și, prin urmare, era conștient că aspectul fizic îi atrăgea antipatia bărbaților care nu fuseseră la fel de bine înzestrați din acest punct de vedere. Asta se întâmpla de obicei din cauză că soțiile sau prietenele amintiților bărbați îl fixau cu privirile, părând să nu-și mai poată dezlipi ochii de la el.

Aflase de foarte tânăr ce putere poate avea frumusețea unui bărbat asupra femeilor și tot de atunci aflase și ce furie le poate provoca aceeași frumusețe celorlalți bărbați. Felul în care arăta era o sabie cu două tăișuri și, pe măsură ce îi crescuse reputația și devenise un personaj tot mai proeminent, nevoia de a se lua la bătaie din cauză că vreo muiere îi aruncase ocheade chiar sub nasul lui bărbatu-său se diminuase considerabil. Ba chiar în anumite cercuri ajunsese să i se spună Jimmy cel Frumos, pentru a fi deosebit de Jimmy cel Urât, care era un tovarăș și care era urât.

În timp ce-l aștepta pe Michael Hannon, Jimmy simți în piept primul fior de nerăbdare. Spera să-i ofere o poziție din care să poată câștiga bine și care să presupună ore de lucru rezonabile. Detesta să se scoale cu noaptea în cap, dar, firește, nu era atât de tâmpit încât s-o spună. Dacă trebuia să facă o treabă la ora patru dimineața, atunci asta era. Făcea tot ce era nevoie ca să avanseze în cariera pe care și-o alesese.

Afacerea lui Jimmy, și prin asta se referea la afacerea lui personală, nu-i adusese prea multă apreciere în lumea lui. Achiziționase un salon de masaj cu ceva ani în urmă, în contul unei datorii, și se străduise să scoată bani de pe urma lui. Acum avea șase saloane în Londra și mai deținea și o companie de taximetre, folosită în special de fetele lui, pentru vizitele la domiciliu. Câștiga o avere și treaba era mai mult sau mai puțin legală. Știa că mai existau încă oameni care disprețuiau genul ăsta de meserie, de *pește,* cum îi spuneau; fusese întotdeauna privită ca o ocupație pentru jamaicani sau maltezi. Ei bine, primise apelative mult mai urâte de-a lungul anilor, așa că se

hotărâse, chiar cu mărinimie, după părerea lui, să nu se lase afectat. Obținea un profit considerabil și asta era suficient pentru el. Jimmy avea fler pentru afaceri și mai avea și un fel de radar intern cu care depista fetele potrivite să facă această meserie. Nu trebuia decât să le țină vreo câteva zile și știa că banii pe care îi scoteau în timpul ăsta aveau să le aducă înapoi. Aveau copii, aveau facturi de achitat și niciuna nu se ținuse prea tare de școală. Dacă li se dădea de ales între oferta lui și ajutorul social, știa dinainte ce vor alege. Banii de la el însemnau haine noi pentru copiii lor, mobilă nouă în casă, precum și un lucru care până la urmă era mult mai profund decât bunurile pe care le cumpărau: aveau în sfârșit siguranță financiară, iar pe asta tinerele lui mame puneau mare preț. Așa că da, poate că era pește, numai că, la poziția pe care și-o asigurase, era puțin probabil ca cineva să îndrăznească să i-o spună în față. Ajunsese departe și, pe toți dracii, muncise ca să fie respectat. Își cunoștea valoarea și nu-și îngăduia nicio clipă s-o uite. În plus, știa exact cât ajunsese să câștige și era conștient că performanța de a fi transformat o speluncă într-un serviciu de escortă de cea mai înaltă clasă îi forțase până și pe cei mai severi critici să-l trateze cu toată considerația.

În clipa în care Michael Hannon se strecură pe bancheta din spate a mașinii, Jimmy marcă mintal un punct în favoarea lui Hannon pe o tabelă de scor imaginară. La dracu', nici măcar nu-l văzuse apropiindu-se de mașină și, în plină zi, asta chiar era o performanță. Îl impresionase, jos pălăria.

Capitolul 8

— Ascultă, Mary, nu vreau să-ți iau afacerea. Michael zice că aș fi un paravan bun pentru tine și, sincer să fiu, cred că are dreptate. Poți să-ți coordonezi în continuare toate operațiunile de recuperare a datoriilor, pe mine nu mă interesează câtuși de puțin partea asta. Nu vreau să mă cert cu tine, da? S-a stabilit, gata, am încheiat discuțiile.

Mary știa când este înfrântă. Dar tânărul ăsta, cu înfățișarea lui atât de virilă și cu firea lui atât de deschisă, o dăduse pe spate. Se așteptase la un tip mai în vârstă, cu care să poată

avea ceva în comun, din același soi cu ea. Nu se așteptase defel la un băiețaș care arăta ca un actor de cinema și avea, după cum umbla vorba, o afacere cu prostituate. Chestia asta o deranja sincer, Gerald îi disprețuise întotdeauna pe bărbații care își câștigau existența de pe urma femeilor, a fetelor. Niște fete disperate, cele mai multe, care încercau să câștige o bucată de pâine și ajungeau în cele din urmă să fie reduse la niște simple animale de unii bărbați vicleni și buni de gură ca puștanul din fața ei.

Era ceva la afacerea asta care îi punea un nod în gât. Îi considera niște hiene pe bărbații care se ocupau de asemenea lucruri, iar instinctul îi spunea că nu poate avea încredere într-un om care trimite o fată pe mâinile unui străin ca să scoată bani de pe urma ei. Însă Jimmy îi prezentase situația ca deja încheiată: dacă Michael Hannon îl voia la bord, ea nu putea decât să i se supună. Dar el era în primul și-n primul rând pește și abia după aceea recuperator.

Jimmy îi zâmbi, conștient că farmecul lui irezistibil nu avea niciun efect asupra lui Mary Dooley.

— Ascultă, Michael nu avut decât laude la adresa ta și la felul în care reușești să-i pui la punct pe cei care ne datorează bani. Acum, dacă el spune că ești o nestemată, sunt convins că așa este. Nu-i plac neghiobii, după cum știi prea bine.

Mary dădu din cap, nevoită să recunoască logica spuselor lui Jimmy.

— Așadar, treaba asta e valabilă în ambele cazuri, nu crezi? Am și eu ceva de adus în combinația asta. Însă domeniul la care mă pricep e cu totul diferit de al tău. Tu găsește papagalii și eu o să scot banii de la ei. Bine? Acum, știu că băieții tăi sunt cunoscuți pentru firea lor iute la mânie și pentru dorința de a zdrobi țestele oricui le iese în cale. Și cred cu tărie că ostilitatea lor înnăscută combinată cu talentul meu de a explica lucrurile într-o manieră atât clară cât și, să spunem, violentă formează o echipă perfectă. Eu știu să aplic torturi, torturi rafinate și artistice dacă este nevoie, și îi voi învăța și pe băieții tăi. Mai știu și să amenințoamenii în așa fel încât propriile lor mame ar putea să stea chiar lângă ei fără să-și dea seama că ceva nu e în regulă. Deși omul în cauză va face o criză de panică în doar câteva secunde, desigur. Așa că ce zici, Mary, putem să facem o încercare, să vedem cum iese?

Mary dădu din cap, așa cum Jimmy știa că va face și așa cum știa și ea că se va întâmpla.

— Băieții mei sunt buni în meseria lor, să nu uiți asta. Au învățat de la un maestru, de la tatăl lor.

Jimmy Bailey dădu din cap într-un acord desăvârșit, apoi, rânjindu-i cu dantura lui perfectă, zise trist:

— Cred că-i simți lipsa, scumpo. Așa a fost și mama când s-a prăpădit bătrânul.

Mary zâmbi atunci, îi zâmbi sincer, pentru că îi înțelegea situația și pentru că avea amabilitatea să i-o spună. Pentru că avusese grijă să-i prezinte condoleanțe.

Jimmy nu-i mărturisi că nu avea nicio familie, că taică-său fusese o aventură de-o noapte dintr-o serie lungă de astfel de aventuri, nici că maică-sa îl abandonase din primele luni de viață doar ca să reapară periodic de-a lungul copilăriei lui, distrugându-i orice șansă de a avea vreodată o relație cât de cât normală cu o femeie. Și în niciun caz nu-i dezvălui că băieții ei erau cam tot atât de utili cât un pompier de carton și că nu erau câtuși de puțin respectați, absolut de nimeni.

Îi spusese ce trebuia să audă, ce voia să audă, iar asta era o artă pe care o învățase cu mulți ani în urmă. În plasament învățai de la o vârstă fragedă cum să-i manipulezi pe cei din jur, era singurul mod în care puteai supraviețui într-un sistem în care toate șansele erau permanent împotriva ta. Un sistem în care te aflai întotdeauna la mila oricui era mai puternic decât tine, mai deștept decât tine sau, de cele mai multe ori, la mila celui care conducea instituția evident spre propriul folos. Puteau fi alți copii, dar, de cele mai multe ori, erau adulți în care ar fi trebuit să ai încredere, care ar fi trebuit să aibă grijă de tine. În principiu, te găseai întotdeauna la mila cuiva, care foarte rar era o persoană cu o fire bună și generoasă.

Jimmy cunoștea toate dedesubturile acestei lumi; era mulțumit de felul în care reușise să-i supraviețuiască, dar mai ales era mulțumit că ajunsese acum să poată povesti despre asta.

Mary Dooley avea să fie destul de ușor de controlat. În niciun caz nu era proastă, și avea o rețea de oameni la care putea apela pentru a descoperi ascunzătoarea oricărei persoane pe care o căutau. Nu era o femeie care să joace după cum îi cânți,

dar semăna cu toate femeile pe care le cunoscuse, avea să fie bucuroasă să-i lase lui frâiele afacerii.

Privindu-i bucătăria imaculată, care mirosea a detergent amestecat cu dezinfectant, Jimmy simți un fior de regret la gândul că nu cunoscuse viața de familie decât în foarte puținele ocazii pe care i le oferise sistemul de ocrotire a minorilor.

Și chiar și atunci devenise deja un copil mult prea cinic ca să se lase păcălit de idilicul scenei, știind că nu avea să dureze și că după numai o săptămână așa-zișii părinți adoptivi nu aveau să-și mai aducă aminte nici cum îl cheamă. Prin urmare, nu trăise experiența vieții de familie decât din exterior, de la distanță. Niciodată nu-i trecuse prin minte că tocmai această atitudine rece și teama de apropiere îi determinau în cele din urmă pe părinții adoptivi să-l trimită înapoi la orfelinat, fiindcă dragostea și înțelegerea lor se izbeau de un zid de piatră. Aceeași strategie pe care Jimmy o folosise ca să se asigure că nu avea să mai fie rănit era cea care îl împiedica să trăiască experiențele după care tânjea în secret și din a cărei cauză ajungea să sufere oricum.

Își deschise agenda, scoase un pix din buzunarul interior al hainei, zâmbi din nou și spuse:

— Deci, cine cu cât e dator și unde-i pot găsi pe nemernici?

∴

Louise Parks spăla de mână, nevrând să dea la mașină hainele mai mici și pe cele pe care le considera intime și personale, când auzi soneria.

Oftând din greu, își șterse mâinile pe un șervet și traversă încăperea cu calmul și rezervarea-i caracteristice. Odată ajunsă în hol, întrezări o siluetă feminină prin geamul sablat al ușii de la intrare.

Nu aștepta pe nimeni, căci de la moartea soțului și fiului ei oamenii păreau hotărâți să o evite; cei care avuseseră curajul să înfrunte opinia publică nu găsiseră de cuviință să revină cu o a doua vizită. Vreo câțiva, își dădea seama, veniseră doar să o tragă de limbă, restul, majoritatea, avuseseră intenții bune, dar nu știuseră cum s-o aline, nu știuseră ce cuvinte să-i spună într-o astfel de ocazie. Louise nu le-o luase în nume de rău, exact la fel se simțea și ea.

Când deschise ușa de la intrare și o văzu pe Imelda Dooley stând în prag, crezu, preț de câteva momente, că are

halucinații. O privi timp de câteva momente lungi, încă nesigură că ea era cu adevărat. Vedea întunericul nopții în spatele ei, auzea zgomotul îndepărtat al traficului pe Mile End Road și îi simțea mirosul înțepător de țigări ieftine și alcool.

Imelda o privea intens, cu trupul încordat, gata să o ia la fugă la primul semn de agresivitate.

— Pot să intru?

Louise Parks își simțea inima întorcându-i-se în piept în fața acestei vizite neașteptate. Deschise larg ușa și spuse încet:

— Desigur.

În clipa în care Imelda păși în casa ei, Louise se trezi dintr-odată că nu știe cum să reacționeze. Nu avea habar cum ar fi trebuit să se poarte cu fata asta. Își dorea cu disperare să o întrebe despre copilul din pântecele ei, dar îi era teamă să facă vreo aluzie. Se simțea ca o ostatică, era complet lipsită de orice putere. Simțea că nu mai are nicio brumă de control asupra propriei vieți.

Imelda se duse în bucătărie; era o cameră primitoare, dar nu și-o amintea așa. Își amintea casa mereu dată peste cap, mereu dezordonată. Acum era atât de curată, încât semăna cu un spital. Presupunea că era din cauză că femeia își pierduse soțul și fiul.

Apoi Louise vorbi, cu voce blândă.

— E frig afară, după cum se pare.

Imelda dădu din cap.

— E răcoare. Te deranjează că am venit aici?

Louise zâmbi, un zâmbet sincer care o făcea să pară cu mulți ani mai tânără decât era.

— Sigur că nu. Sunt fericită că ți-ai călcat pe inimă și te-ai hotărât să vii să mă vizitezi. Nu știu ce să-ți spun. Cum să încep…

Imelda prinse mâinile nefericitei femei și i le strânse cu putere.

— Am simțit nevoia să te văd, am simțit că trebuie să vin aici.

Louise Parks fu uluită de cuvintele ei și uimirea i se simți în voce atunci când șopti tristă:

— Pot să-ți fac ceva de băut? Un ceai sau o cacao? Mie mi-era poftă de cacao când eram însărcinată cu Jason.

Louise se opri brusc, speriată că îi rostise numele cu voce tare în fața bietei fete cu burta umflată și cu ochii rătăciți.

Imelda clătină încet din cap.

— Am venit să te văd fiindcă am nevoie de ajutorul tău.

Louise păru să prindă viață la auzul acestor cuvinte.

Trase un scaun și spuse blând:

— Stai jos, scumpo. Dacă pot, o să te ajut, draga mea. Îți jur că voi face tot ce-mi stă în putere ca să te ajut.

Imelda se așează cu greutate, folosindu-se de sarcină ca să-și joace rolul, prefăcându-se că suferă.

— Știu că, dacă Jason ar mai trăi și dacă ar ști în ce situație m-a adus, în ciuda tuturor celor petrecute între noi, ar încerca să se revanșeze cumva. De dragul copilului.

Louise încuviință energic, încântată de direcția în care se îndrepta conversația.

— Sigur că da, draga mea, ar fi în al nouălea cer să știe că îmi oferi ocazia să te ajut, să îndrept lucrurile…

Imelda dădu din cap aproape imperceptibil; părea întruchiparea inocenței lovite de tragedie.

— Așa credeam și eu, asta speram c-o să spui.

— Cât mai ai? Până să nești, vreau să zic…

— Vreo patru săptămâni, nu mai e mult.

Imelda își frecă abdomenul, îl mângâie, smerindu-se parcă în fața miracolului vieții.

— O, draga mea, aș vrea să pot face ceva pentru tine, m-am tot frământat. Am vrut să-ți trimit niște bani, dar mi-a fost frică, de-aia ți-am dat numărul meu de telefon. M-am temut că, dacă veneam la tine acasă sau dacă mă apropiam de tine pe stradă, mi-ai fi strigat să te las în pace. Nu știu ce-ar trebui să fac, înțelegi tu, în situația asta, nu știu cum ar trebui să mă port.

Plângea acum, un plânset tăcut, înăbușit, care era cu atât mai impresionant prin simplitatea lui.

— Voi fi sinceră, doamnă Parks, mi-ar prinde bine banii. Am nevoie de lucruri pentru bebeluș, înțelegeți. Nu am nici măcar un pătuț, nimic… Speram să puteți înțelege cât de grea este situația pentru mine, cât de complicată a devenit viața mea din cauza acestui copil. Mama îl urăște, dar știe că nu am putut să renunț la el…

Louise Parks se simțea de parcă ar fi trăit în același timp toate zilele de naștere și toate Crăciunurile. I se împlinea visul, copilul băiatului ei, singura legătură pe care-o mai avea cu el, devenise dintr-odată tangibil și era dispusă să facă absolut orice ca să se

asigure că avea să joace un rol în viața lui. Dumnezeu era bun; răspunsese rugilor ei, îi adusese pruncul la ușă.

— Cât îți trebuie, scumpo, o mie? Pot să ți-o aduc mâine, la prima oră.

Imelda se ridică și, strângând-o în brațe pe femeia îndurerată, simți imensitatea puterii pe care o exercita asupra ei și pe care avea să o exercite mereu prin acest copil din pântecele ei.

Spera să fie băiat, s-ar fi putut chiar lăsa înduplecată să-l boteze Jason, pentru un preț bun.

Ei, s-o vadă acum pe scorpia de maică-sa! Dacă se îngroșa gluma, din acest moment avea unde să se ducă și nu era exclus să facă asta, numai așa, ca să-i dea cotoroanței o lecție de bună purtare. Suspinele lui Louise Parks nu-i stârneau nicio emoție. Le socotea doar o altă slăbiciune pe care o putea exploata în avantajul ei.

Avu însă destulă minte cât s-o țină îmbrățișată până când se potoli. Apoi făcu un ceai pentru amândouă, cu cea mai îngrijorată și tremurătoare expresie cu putință.

Cercetând casa cu privirea, Imelda își dădu seama că femeia din fața ei avea destui bani. Și pentru cine ar fi putut să-i cheltuiască dacă nu, desigur, pentru unicul ei nepot?

∴

Brendan era cu desăvârșire uluit de Jimmy Bailey. De unde era obișnuit să dea buzna peste oameni dărâmând ușa de la intrare sau chiar pe geamul verandei, dacă avea noroc, era uimit și impresionat de felul în care Jimmy Bailey dirija acțiunea.

Bătea încetișor la ușa cu pricina și, când i se deschidea, întreba politicos de stăpânul gospodăriei. Dacă era acasă, Jimmy cerea să-i vorbească afară, sub pretextul că aveau de discutat afaceri, și, de îndată ce nu mai puteau fi auziți de restul familiei, îi zâmbea prietenește, apoi îi explica în cele mai mici amănunte ce aveau să pățească nevastă-sa, fiică-sa, fiu-său, maică-sa, bunică-sa ori logodnica, vizând persoana pe care o simțea că este călcâiul lui Ahile. Începea apoi să-i povestească, pe un ton apăsat și tărăgănat, cu câtă plăcere avea să-i scoată pe rând ochii ori să-i taie vârfurile degetelor. Rânjea încântat în timp ce amintea de ultimul nesăbuit care uitase să-și achite datoriile, de felul în care îl pândise și-l așteptase să vină acasă pentru a-și vedea nevasta, mare pasionată de grădinărit, pierzându-și

degetele unul câte unul, degete pe care i le tăiase cu propriile ei foarfece.

După ce schimba vreo câteva cuvinte cu împricinatul, Jimmy intra în casă și stătea de vorbă cu soția și copiii acestuia, îi întreba cum îi cheamă, la ce școală merg, iar copiii și soția, ca mai toți oamenii pe care-i întâlnea, erau pe loc câștigați de trăsăturile lui plăcute și zâmbetul senin. Îi răspundeau la întrebări fără o clipă de ezitare. Jimmy știa că în nouă din zece situații, bărbații implicați luau cât se poate de în serios amenințarea. Banii erau plătiți de obicei în cel mult douăzeci și patru de ore de la momentul vizitei.

Lui Gerald Junior nu-i plăceau amenințările la adresa copiilor și, deși Jimmy îi asigurase că doar atâta erau, niște amenințări pe care nu intenționa vreo clipă să le pună în practică, tot nu-i convenea situația.

Jimmy spunea că, dacă întâmpinau vreo problemă cu plata, singura persoană care ar fi pierdut un deget de la mână sau de la picior ar fi fost bărbatul care datora banii. Chiar și așa, lui Gerald Junior tot nu-i plăceau aluziile, era de părere că Jimmy merge prea departe cu presiunile. Însă trebuia să admită că dădeau rezultate. Nu fuseseră nevoiți să atingă pe nimeni, în afară, desigur, de vreo câteva lipitori, bețivi care datorau vreo câteva sute și refuzau să le plătească. Iar în cazul ăsta, desigur, gestul era justificat. Datoriile cu adevărat mari erau cele însoțite de amenințări la adresa familiei și rudelor apropiate și trebuiau achitate cu cea mai mare urgență. Cu toate astea, recuperau banii și, de cele mai multe ori, nu trebuiau să facă mare lucru.

Soția lui Gerald nu era însă prea fericită, avea senzația că, de la moartea lui taică-său, bărbatul ei rămăsese un simplu cal de bătaie: unul pe care să-l trimiți de colo până colo cu instrucțiuni precise. Gerald nu aprecia deloc sugestiile potrivit cărora devenise un atârnător. Și, după cum îi atrăsese nu o dată atenția, maică-sa era cea care conducea jocurile acum, iar Jimmy Bailey răspundea în fața ei. Se pare însă că această remarcă nu făcea decât să stârnească o avalanșă și mai mare de ocări la adresa lui și a familiei lui. Dacă maică-sa era șefa, de ce nu se îngrijea să-i asigure o slujbă garantată pe viață?

Bietul Brendan se afla într-o poziție asemănătoare, prietena îl tot presa să facă nuntă în viitorul cât mai apropiat, iar el nu era genul de bărbat care să fie zorit. Adevărul fie spus, Brendan nu

prea era făcut pentru însurătoare, o știa la fel de bine ca maică-sa și frate-său, dar prietena pe care o avea de șapte ani, Tania, nu părea să accepte acest lucru. Era la vârsta la care își dorea să se mărite și să aibă copii, iar Brendan i-ar fi făcut bucuros un plod, însă partea cu însuratul nu-i prea convenea.

Gerald constata uimit cât de repede și cât de des se poate schimba viața. Cu mai puțin de un an în urmă, îl avea pe taică-său, avea familia întreagă, avea o direcție; acum o avea pe maică-sa drept șefa și pe Jimmy Bailey care să-i spună ce să facă.

Cu toate astea, nu avea nici cea mai mică dorință de a conduce el personal ceva, știa că treburile astea nu erau de el și, spre deosebire de nevastă-sa, acceptase situația cu mult timp în urmă.

Încerca să nu se gândească la soră-sa, la starea ei și la minciunile ei, așa cum făcea și Brendan, dar amândoi știau că nu puteau discuta cu nimeni. Nu-i spuseseră adevărul propriului lor tată, doar nu era acum să înceapă să vorbească față de alții, nu? Era periculos să cunoști un secret, deoarece îți veneau permanent în minte lucruri pe care ai fi preferat să le uiți. Și aveai imboldul să-ți pui întrebări despre chestiuni în care ar fi fost mai bine să nu te amesteci.

Gerald Junior dădu pe gât halba de Guiness și, cu un zâmbet, se interesă nonșalant:

— Tu o duci bine, Brendan? Care mai e viața ta?

Era vorba lui taică-său, și Gerald o mai folosea uneori, ca să-și înveselească fratele și ca să păstreze vie amintirea părintelui lor.

Brendan ridică din umeri, își termină berea și spuse trist:

— Am avut și zile mai proaste, am avut și mai bune.

Și asta era tot o vorbă de-a lui taică-său, iar Gerald nu știu cum să reacționeze.

∴

— Pe unde ai fost?

Mary era hotărâtă să-și păstreze calmul și să nu ridice vocea.

— Pe-afară.

Mary zâmbi forțat.

— Ai văzut camera copilului? E frumoasă, decoratorul a terminat-o azi.

Imelda se forță să adopte o expresie de viu interes și, urcând scările, intră în ceea ce era de-acum camera *copilului.* Era minunată, până și ea trebuia să recunoască. Pereții fuseseră zugrăviți în galben-deschis, iar draperiile și cuvertura pătuțului erau dintr-un material cu model de curcubeie. Culorile erau subtile și creau un efect general de liniștire. Covorul era crem și mobila era din lemn masiv de stejar.

— E minunată, mamă!

Și nu mințea, chiar era minunată.

Mary zâmbi atunci, un zâmbet sincer care-i schimbă total fizionomia.

— Îți place? Sincer?

Avea nevoie de aprobarea fiicei sale, iar Imelda simți o mică strângere de inimă din această cauză. Nu-i păsa câtuși de puțin de toate rahaturile astea, Imeldei nu-i păsa decât de sine. Dar știa cum să-și joace rolul.

— Sincer, mamă, e foarte frumoasă. Dacă aș vrea să păstrez copilul, atunci i-aș alege camera asta.

Răspunsul o mulțumi pe maică-sa, cum știa că avea să se întâmple.

— O, Mel, nu putem încerca să fim prietene? Cel puțin până se naște bebelușul.

Imelda zâmbi din nou.

— Că veni vorba, mamă, ce-o să se întâmple cu mine după ce se naște? Zău, trebuie să știu ce se va întâmpla cu mine.

Imelda văzu chipul maică-sii revenind la acea bine-cunoscută expresie de neutralitate calculată, care-i masca adevăratul interes.

— Păi, nu mă aștept să vrei să stai aici, nu? Vreau să spun, aici, împreună cu copilul. Dacă l-ai vrea, ar fi altceva… Dar cred c-ar trebui să mergi mai departe. Cum am discutat, cu cât reușești mai repede să te întorci la viața ta, cu atât mai bine va fi pentru toți cei implicați.

Imelda dădu din cap. Mary își privi fata splendidă, îi văzu chipul acela atât de angelic încât simți c-o podidesc lacrimile atunci când înțelese în cele din urmă că fiica pe care o iubise, pe care o adorase nu era în stare să trăiască nici cea mai elementară emoție autentică. Acceptase faptul că Imelda jucase dintotdeauna un rol, acela de membru cu drepturi depline al speciei umane, dar acum știa cu certitudine că nu era capabilă

să simtă nimic pentru altcineva în afară de sine, se concentra exclusiv pe ceea ce voia, pe ceea ce-și dorea.

Regreta ieșirea de mai devreme, îi părea rău că își lovise fata însărcinată și știa că fusese atât de proastă cât să se lase coborâtă la nivelul Imeldei. Să se lase târâtă în povestea ei, ca întotdeauna. Se ruga în fiecare zi pentru nașterea cât mai grabnică a copilului, ca să-l poată lua în sfârșit de lângă fiică-sa și, totodată, să o alunge pentru totdeauna pe aceasta din viața ei. Nu avea să-i ierte niciodată minciunile și înșelătoriile care conduseseră la moartea soțului ei. Mary era hotărâtă să nu-i permită să se apropie de bebeluș și știa că nu avea să reușească decât cu mulți bani și cu multă fermitate. Dar avea mai mult decât suficient din amândouă.

— Așadar, mamă, dacă înțeleg eu bine, după ce se naște copilul, rămân pe drumuri. Mă dai afară din casă. Asta îmi spui, mamă?

Mary scuturâ vârtos din cap, râzând de parcă tocmai ar fi auzit cea mai amuzantă glumă din lume.

— Încetează cu prostiile! O să te-ajut să te pui pe picioare și să-ți găsești ceva de lucru. Te-ajut să-ți iei un apartament și ceva mobilă. Pentru Dumnezeu, doar ești copilul meu! N-aș vrea să știu că-ți lipsește ceva.

Imelda zâmbi răutăcios, iar maică-sii i se păru că era mai degrabă un rânjet născut din ură, care îi îngheță sângele în vine. Văzuse și altă dată rânjetul ăsta și aflase ce însemna pentru nefericiții cărora le era adresat.

— Și cam ce fel de slujbă te-ai gândit tu c-ar trebui să-mi iau, mamă? De chelneriță, de femeie de serviciu sau, da, știu, poate una de bonă? Aș putea avea grijă de plodul plângăcios al alteia, doar că, de data asta, aș fi plătită. Sincer acum, oare ce meserie ai tu în minte?

Zâmbi din nou, cu același rânjet care îi dezvelea toți dinții.

— Ei, hai, răspunde-mi! Sunt foarte interesată să-ți cunosc planurile, mamă. Vreau să-mi imaginez ce voi face în timp ce tu o să ai grijă de copilul meu. Numai că, vezi tu, am aflat că am dreptul la un apartament din partea primăriei dacă păstrez copilul și că pot să cer și bani pentru el. Și asta fără să fie nevoie să muncesc, înțelegi? Acum, nu știu ce părere ai tu, mamă, dar eu zic că asta ar fi o afacere mai bună pentru mine. Mai potrivită cu lenea mea patologică, așa cum îți place ție să-i spui. Se pare

că guvernul o să-mi dea chiar și banii de chirie. După cum se întrezărește, copilul ăsta ar putea fi chiar profitabil.

Mary știuse în sufletul ei că va veni și această zi, știa că fiică-sa va alege întotdeauna calea cea mai ușoară, că se va folosi de orice și de oricine, chiar și de propriul ei copil ca să răzbată fără efort.

— O să-ți dau tot ce-mi ceri, dar trebuie să-mi încredințezi mie copilul, Mel. Tu nici măcar nu-l vrei, de ce mă șantajezi în felul ăsta? O să-ți dau bani, o să fac tot ce poftești. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să dai înapoi, că n-o să mă lași cu ochii-n soare după tot ce-am făcut pentru tine.

— Dacă îmi poți face o ofertă pe care s-o consider acceptabilă, atunci ne-am înțeles. Dacă nu, eu și copilul meu vom fi nevoiți să trăim din mila primăriei.

Mary dădu din cap în semn că era de acord, îngrozită de ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu pruncul care creștea înăuntrul fiicei ei.

— Spune tu cât vrei și, dacă pot, o să-ți dau banii. Spune tu ce dorești, așa va fi mult mai ușor pentru amândouă.

Imelda zâmbi din nou, însă nu răspunse la întrebare.

— Frumoasă cameră, mamă, sper ca japița asta mică să apuce să doarmă în ea.

Mary era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Of, Mel, ce se-ntâmplă cu tine? De ce ești atât de rea? Tu nu-ți dorești copilul ăsta, știi bine.

Imelda ridică veselă din umeri.

— Nu, mamă, ai dreptate, eu nu mi-l doresc. Dar mai important este că ți-l dorești tu.

∴

Jimmy Bailey ajunse acasă la Mary puțin după opt și un sfert. Îl aștepta pregătită, ca întotdeauna, și, ca întotdeauna, Jimmy era profund impresionat de cunoștințele ei aproape enciclopedice despre viețile oamenilor. Știa cine cu cine este înrudit, chiar și pe departe, știa unde locuiește fiecare persoană și ce face în timpul liber și știa cine era dator cui și de la cine avea de recuperat datorii. Îi putea descrie lui Jimmy arborele genealogic al oricărei familii pe trei generații și, cel mai important, îi putea spune exact de cât timp avea nevoie fiecare ca să adune banii pe care îi datora. Îi putea indica până chiar și la cine s-ar fi dus nenorocitul în cauză ca să ceară un împrumut.

Era absolut incredibilă. Nu era de mirare că bărbatu-său fusese un recuperator atât de bun. Cu femeia asta lângă el, trebuie să-i fi fost ușor. Mary Dooley știa totul despre oricine. O întrebase cum făcea să adune informații despre datornici și îi răspunsese că nu ar fi înțeles, așa că nu mai insistase. Dar trebuia să admită că era o adevărată mină de informații.

Observă că astăzi era mai tăcută decât de obicei și se trezi întrebând-o unde erau băieții, doar ca să înceapă o conversație.

— Nu știu, sunt bărbați în toată firea.

Era clar că Mary nu intenționa să se lase atrasă într-o discuție de natură personală, așa că renunță. Fusese întotdeauna de părere că oamenii au dreptul la intimitate și la propriile lor gânduri. Cu condiția să nu se regăsească pe lista lui de datornici, desigur. Atunci, viețile lor deveneau o carte deschisă până când obținea ce dorea, după care își pierdea cu desăvârșire orice interes. Vedea cum marile bănci luau casele oamenilor pentru împrumuturi nerambursate, vedea cum tribunalul era de partea companiilor ipotecare, de partea celor care dădeau banii cu împrumut. Știa și el, ca tot restul țării, că acela care lua un împrumut trebuia și să-l dea înapoi. Ce dracu', doar asta era legea. Numai că, atunci când cineva lua bani cu împrumut de la el sau de la alții ca el, nu mai avea dreptul la un proces, nu mai putea alege să-și declare falimentul, știa că va trebui să plătească până la urmă, altfel nu mai venea de la bun început să-i ceară bani. Din clipa în care luai un împrumut, erai dator, din clipa în care erai dator, deveneai vulnerabil, din clipa în care deveneai vulnerabil, puteai fi sigur că o să ți-o iei. Totul era de o simplitate aproape biblică.

Jimmy mai știa și că băieții lui Mary nu puteau înțelege toate astea. Dar își urma propriul sfat, avea să dispună de suficient timp pentru discuții și păreri personale în viitor.

În timp ce se pregătea să plece, ușa se deschise și Jimmy Bailey văzu o fată atât de frumoasă, încât i se tăie răsuflarea.

Efectul pe care îl avu asupra lui nu trecu neobservat de Mary Dooley și în acea clipă Jimmy remarcă asemănarea dintre cele două. Probabil că în tinerețe Mary arătase exact ca fiica ei. Era uimitor și, ca întotdeauna, invidia pe care o simțea față de familiile altora ieși la suprafață. Nu era o invidie ranchiunoasă, ci mai degrabă un viu interes. Își simțea mai acut propria lipsă

atunci când era în preajma unor oameni care aveau neamuri de a căror soartă să le pese.

Mai știa și că aceasta era fata care provocase mai multă bătaie de cap decât Joe Bugner, care purta în pântece odrasla nefericitului Jason Parks. Jimmy se număra printre cei care nu credeau că Jason ar fi fost capabil de viol, dar tot el spunea că nimeni în afară de cei direct implicați nu poate cunoaște vreodată întreg adevărul unei povești. În plus, se zvonea că această fată avea o faimă în comparație cu care tapiseria de la Bayeux ar fi părut o biată batistuță.

Chipul ei însă parcă ar fi fost coborât dintr-un tablou: avea un ten impecabil, niște ochi imenși și de un albastru atât de închis încât părea aproape indigo. Arăta absolut uluitor și, când își aținti asupra lui privirea limpede și intensă, Jimmy simți că începe să roșească.

Îi zâmbi dulce.

— Bună, eu sunt Imelda! Mel.

Jimmy îi strânse mâna, minunându-se cât era de mică și de delicată.

— Bună, eu sunt Jimmy. Jimmy Bailey.

Își spuse numele, ca întotdeauna, cu o anumită mândrie, fiindcă era de-acum bine-cunoscut în anumite cercuri.

— Știu cine ești.

Apoi, întorcându-i spatele ca și cum, dintr-odată, ar fi încetat să mai existe, îi surâse maică-sii și i se adresă calm:

— Îmi trebuie niște bani.

Mary îi aruncă o privire lui Jimmy și spuse repede:

— Lasă-mă câteva minute să-l conduc pe Jimmy și vorbim după aceea, bine?

Imelda zâmbi larg, iar Jimmy simți că i se strânge inima văzând-o cât era de frumoasă.

— Îmi trebuie bani acum, mamă, se naște copilul.

— Hei, vă pot duce la spital cu mașina, dacă vreți!

Jimmy se simțea cuprins de panică la gândul că un bebeluș avea să sosească pe lume în următoarele minute.

— Mai durează încă vreo câteva ore și aș prefera să mă duc singură, dacă nu te deranjează.

Jimmy era uluit de calmul ei, de cât era de liniștită. Din câte știa, cele mai multe dintre femei erau cu desăvârșire bulversate

de iminenta sosire a copilului lor, a unei vieți ce avea să apară. Nu știa cum ar fi trebuit să reacționeze în fața ei.

O văzu cât era de grea, cel puțin cât de mare îi era burta, în afară de asta, părea o vrăbiuță. Purta o bluză violet, mulată pe corp și, dintr-o parte, sarcina se vedea foarte bine; din față însă, arăta exact ca oricare altă fată de vârsta ei. Deși ceva-i spunea că majoritatea fetelor nu aveau așa niște ochi; parcă ar fi văzut totul, din cele mai vechi timpuri, parcă ar fi știut tot ce era de știut pe lume. Presupunea că situația în care se afla avea oarecare legătură cu asta.

Jimmy știa că Imelda era considerată acum o partidă de mâna a doua. Ca toate fetele care făceau copii fără a fi măritate, avea să fie automat etichetată drept un cetățean de categorie inferioară. Ceea ce era nedrept, sincer, fiindcă, dacă ar fi ales să avorteze, viețile lor și-ar fi reluat numaidecât cursul și nimeni n-ar fi știut niciodată că fuseseră însărcinate. Fetele care făceau această alegere primeau automat o a doua șansă de a avea o viață, de a fi respectate. Jimmy trebuia să recunoască însă că le admira pe fetele care preferau să nască, asta, desigur, dacă nu-și abandonau copiii, așa cum făcuse scârba de maică-sa.

— Te duc eu, relaxează-te. Ia-ți haina, Mary.

Percepu tensiunea dintre cele două femei și teama care emana dinspre Mary și văzu cât de tare se albise la față așteptând ca fiica ei să-i dea voie să o însoțească.

— Pot să vin? Te rog, Mel!

Aproape că o implora; dintr-odată, Jimmy simți că asistă la o scenă intimă și foarte personală, o scenă nu tocmai plăcută, care îl făcea să se simtă vinovat că e acolo. Avu senzația că Mary este cumva șantajată.

Imelda ridică din umeri.

— Puțin îmi pasă. Fă ce vrei.

Jimmy sesiză indiferența din vocea fetei. O singură dată mai auzise această cumplită indiferență în vocea unei persoane. A maică-sii.

Pe maică-sa nu o interesase niciodată nimeni și nimic în afară de ea și de viața *ei,* din câte știa Jimmy.

Simțea din partea acestei fete frumoase aceeași nepăsare rece pe care o simțise din partea propriei sale mame în puținele ocazii când se aflase în compania ei.

Jimmy își puse haina și, zâmbindu-le prietenos, le conduse pe amândouă afară din casă, la mașina lui. Avea un Daimler Sovereign și fu puțin dezamăgit că niciuna din ele nu observă cât era de frumos. Dar, având în vedere că fata era în travaliu, își spuse că, de data asta, putea să treacă peste lipsa lor de entuziasm.

În timp ce le conducea spre spital, Jimmy nu putu să nu observe că Mary și Imelda, care semănau fizic atât de bine, nu schimbă nici măcar un cuvânt.

Nu era chiar un expert în comportamentul feminin și nu avea pretenții că-l înțelege, dar până și el era de părere că nașterea unui copil ar fi trebuit întâmpinată cu măcar o umbră de entuziasm.

Pe măsură ce se apropiau de spital, cumplita tăcere dintre cele două păru să se adâncească tot mai mult, iar când în sfârșit ajunseră, Jimmy fu fericit să le vadă dispărând înăuntrul clădirii.

∴

Trei ore mai târziu, după un travaliu rapid și lipsit de evenimente, veni pe lume Jordanna Dooley. Nu ajunsese în brațele mamei decât după douăzeci și patru de ore de la naștere. Imelda îi fluturase din mână în semn de la revedere și insistase să fie dusă în salonul de zi, ca să poată fuma o țigară în liniște. Aici exista un telefon; telefonul îi asigura Imeldei legătura cu lumea de-afară, iar lumea de-afară îi asigura drogurile de care avea nevoie ca să facă față copilului nou-născut.

Așa că bunică-sa fusese prima care o luase în brațe pe Jordanna, o ridicase cu grijă și se îndrăgostise de ea instantaneu. Mary strânsese copilul la piept și știuse din acel moment că, fără protecția ei, biata fetiță ar fi fost distrusă fără ezitare de propria ei mamă.

Jordanna nu plângea asemenea celorlalți copii, de parcă ar fi intuit deja, chiar din primele clipe de viață, că maică-sii nu-i păsa de ea cu adevărat.

CARTEA A DOUA

„Dar toți copiii cresc.
Poate chiar și ai tăi”.

Ogden Nash, 1902 – 1971

Soliloquy în Circles

„Adevărul spus cu gândul de-a răni
Este mai grav decât orice minciună ar putea născoci”.

William Blake, 1757-1827

Auguries of Innocence

„Cine poate găsi o femeie cinstită?
Ea este mai de preț decât mărgăritarele”.

Proverbe 31:10

Capitolul 9

1981

Mary o privea pe Jordanna cum mănâncă și, ca întotdeauna când o avea în câmpul ei vizual, izbuti să se relaxeze în sfârșit. Remarcă vânătăile de pe mânuțele fetiței și știu că fusese apucată cu forța de maică-sa cel puțin o dată și azvârlită într-un pat, pe o canapea sau pe un scaun, dar asta era ceva obișnuit pentru Imelda. Își vărsa toată furia și toate frustrările pe fiica ei, pe deplin conștientă că nimeni nu putea face mai nimic s-o oprească. Atuul se găsea la ea; ea era mama, și asta însemna totul pentru cei implicați în viața mizerabilă a plodului.

Mel era un adevărat coșmar, nu-i păsa de bietul copil, nu-l voia, dar era hotărâtă să nu lase nici pe altcineva să-l aibă. Își utiliza fiica pe post de pârghie, de cele mai multe ori pentru a obține bani. Imelda avea *întotdeauna* nevoie de bani; oricâți ar fi avut, îi trebuiau mai mulți.

Era dependentă de droguri, și asta era viața drogaților. Căuta bani, bani ușor de obținut, cu care să poată face rost de praful pe care și-l dorea atât. Mel își mai folosea copilul și ca să ridice cecul garantat de serviciile sociale, în fiecare luni, de la poșta din cartier, precum și pentru banii de alocație la care avea dreptul, bani pe care îi încasa cu regularitate ca să-și cumpere droguri.

Imelda considera că banii sunt ai ei, pentru uzul ei personal, ori de câte ori avea nevoie de ceva mărunțiș în plus. Asistenta socială care se ocupa de ea era atât de convinsă de basmele siropoase referitoare la niște ghinioane incredibile pe care i le servea Imelda, încât îi mai aducea chiar și bani din fondurile de caritate și avea întotdeauna grijă să acopere facturile pentru strictul necesar al fetiței. Asistenta socială nu cunoscuse niciodată o persoană ca Imelda, iar asta se vedea. Era atât de impresionată de poveștile ei și de crâmpeiele din viața de narcoman pe care aceasta i le prezenta, încât i-ar fi iertat orice.

Toți banii pe care îi obținea Imelda prin diversele ei escrocherii mergeau direct la dealerul ei. Se înscrisese chiar și în programe de administrare a metadonei ca să-i păcălească pe asistenții sociali, să-i facă să creadă că încerca sincer să se lase. Vindea apoi metadona prin cârciumi și, cu ce scotea, își cumpăra marfa adevărată. Era un cerc al disperării, iar bietul ei copil, văcuța de la care mulgea laptele, era prins la mijloc.

Biata Louise Parks ajunsese la capătul disperării. Și Mary simțea o tristețe cumplită pentru ce se întâmpla cu nepoata ei, dar, uneori, o îndurera și mai mult soarta lui Louise Parks. Imelda promitea s-o lase pe Jordanna cu buni Parks, și atunci Louise îi dădea banii pe care îi ceruse. Fetița era livrată ca un pachet, totul devenise o rutină, și se înveselea imediat, simțindu-se în siguranță. Apoi, Imelda se înființa acasă la Louise, fără niciun fel de avertisment, și pleca târând după ea copilul care urla. Mary știa cum se simte, fiindcă Imelda îi făcea și ei același lucru, cu regularitate. Câteodată, ținea fetița la ea timp de câteva săptămâni, ba chiar luni, apoi, în doar zece minute, Jordanna era smulsă din spațiul și rutina care ar fi trebuit să constituie viața unui copil de vârsta ei. Era dusă cu forța într-un pat murdar dintr-un apartament murdar, înconjurată de oameni care nu erau chiar stâlpii comunității.

Mary privea de la distanță cum fetița pe care o iubea se retrăgea în sine pe zi ce trecea, până când încetase să mai vorbească, refuzând să mai comunice în vreun fel.

Mary suna la Asistența Socială și le spunea ce se petrece, însă primea mereu același răspuns. Jordanna era bine, era hrănită și stătea lângă mama ei. O mamă care făcea mari eforturi ca să-și refacă viața. Aluzia fiind că *ea,* Mary, ar fi cauzat ura fenomenală a fiicei ei și dependența acesteia de droguri. Îi spuneau apoi că, dacă nu ar fi criticat-o atât de aspru pe Imelda, fiica ei ar fi avut șanse să-și revină complet. Îi explicau că o casă murdară nu însemna că fetița nu era *iubită.* Că lipsa hainelor curate sau a meselor regulate nu însemna că are o mamă *rea.* O întrebau pe Mary dacă nu cumva avea așteptări prea mari de la fiica ei și dacă nu-și punea problema că tocmai pretențiile ei exagerate ar fi putut fi sursa problemelor Imeldei.

Era de-a dreptul *scandalos* felul în care serviciile sociale permiteau să fie tratat bietul copil, modul în care îl lăsau să trăiască. Fetița era într-o permanentă stare de teroare, nu reușea niciodată să se relaxeze, nu primea nici măcar o fărâmă de dragoste din partea maică-sii. N-aveau decât să-i spună că o casă murdară nu constituia un motiv întemeiat ca să ia fetița de-acolo sau că oamenii care vizitau apartamentul veneau acolo invitați, că erau *musafirii* Imeldei. Îi recomanda că ar trebui să încerce să construiască o punte către fiică-sa, în loc să facă demersuri pentru a-i lua bebelușul. În opinia lor, repetatele ei acuzații de neglijență și criticile referitoare la modul în care Imelda își îngrijea copilul și stilul de viață pe care aceasta îl alesese nu sporeau cu nimic respectul de sine al fiicei ei. Pe toți dracii, care respect de sine? ar fi vrut Mary să-i întrebe. Fiică-sa și-ar fi tras-o cu oricine dacă din asta i-ar fi ieșit bani de-o priză. Imelda îi manipula pe toți, iar ei o lăsau în pace, îi dădeau voie să-și facă de cap. Asistenții sociali erau motivul pentru care fiică-sa era o drogată nenorocită, ei îi permiteau să facă tot ce făcea și îi dădeau puterea de a-și amenința și manipula copilul și familia. Asistenții sociali vedeau dependența Imeldei ca pe o boală. Mary încerca să le explice că fiică-sa era o manipulatoare, că folosea oamenii, că se folosea de oricine avea impresia că o poate ajuta pe termen lung, nu doar să facă rost de droguri. Dar avea senzația că vorbește la pereți.

I se părea că *ea* era singura persoană care vedea cât de retrasă devenise Jordanna. Că numai ea observa cât de nefericită era fetița și cât de singură și de speriată devenise în urma neglijenței maică-sii, ca efect al depravării la care Imelda o supunea zi după zi.

Ce dracu' era cu oamenii ăștia? Nu aveau calificări, diplome? Nu vedeau cât de afectată era sărmana copilă, cum înflorea ori de câte ori stătea departe de lipitoarea de maică-sa și de așa-zișii ei prieteni?

Sau pur și simplu alegeau să-i ignore scăderile dramatice în greutate atunci când se ducea înapoi la așa-zisa ei casă și crizele bruște de tremurat de care era cuprinsă fetița atunci când maică-sa o forța să se întoarcă acolo? Când nu i se dădea voie să-și ia măcar rămas-bun de la bunica ei, la care locuise săptămâni întregi, uneori chiar luni?

Jordanna era târâtă din pătuțul ei în mijlocul unui puhoi de acuzații și înjurături. Sau ridicată de la masă și luată pe sus ca o păpușă, cu chipul schimonosit de groază și cu strigătele răsunându-i între pereții casei. În acele momente, lui Mary, mama nebunei isterice care-i apăruse la ușă, i se interzicea să mai vadă vreodată copilul; femeia trebuia să stea și să înghită în sec în timp ce fiică-sa o învinuia de câte-n lună și-n stele, de la abuz sexual asupra fetiței până la faptul că o întorcea împotriva ei.

Îi vedea ochii injectați, împăienjeniți de droguri, și nu putea face absolut nimic. Dacă-i spunea ceva, Imelda n-ar fi tăcut decât să aștepte și mai mult până când să-i dea telefon s-o anunțe că putea să vină iar în vizită și să-i mai ceară niște bani. Și totuși Mary trăia pentru aceste telefoane, dădea numaidecât fuga la fiică-sa, aducându-i suma cerută, indiferent cât ar fi fost. Apoi o întreba, cu toată umilința de care era în stare, dacă-i dădea voie să ia fetița la ea pentru vreo două zile, așa, ca să se mai odihnească și ea, ca să mai poată lua *o pauză* de la tot efortul pe care îl presupunea meseria de mamă. Iar Imelda intra în joc, așa cum Mary știa de la început că avea să se întâmple. O făcea însă să aștepte, o punea să muncească pentru fărâmă de libertate pe care i-o oferea Jordannei. Savura puterea pe care o avea asupra tuturor. Insista asupra orelor de culcare, o forța pe Mary să accepte un program imposibil, pe care știa că nu putea să-l respecte, oricât ar fi încercat. Imelda îi spunea apoi că fetița

era foarte rea și foarte *vicleană* și că avea nevoie să fie ținută foarte din scurt, cerându-i lui Mary să-i promită că avea să o atingă dacă făcea în pat sau nu mânca totul din farfurie.

Mary se angaja fără să clipească, după cum era de așteptat, și observa privirea triumfătoare a Imeldei, satisfacția perfidă că îi manipulase încă o dată pe toți cei din jur. Trebuia să o aprobe când zicea că Jordanna era o închipuită exagerată, că avea nevoie de o mână fermă, că era vicleană și mincinoasă. Lui Mary i se rupea inima să audă aceste lucruri îngrozitoare despre un copil care era atât de iubitor și atât de disperat să primească puțină afecțiune, încât încă mai alerga în brațele maică-sii atunci când era chemat. Asta vedeau asistenții sociali, o vedeau pe fetiță sărind în brațele deschise ale mamei sale și sperând, în zadar, că de data asta avea să rămână acolo. Doar ca să fie iar încuiată în dormitorul murdar imediat ce asistenții plecau. O fetiță care petrecea ore în șir privind pe fereastră, o fereastră la care nu avea nici măcar perdele. Care dormea pe o saltea ce duhnea a urină și a disperare și pe care nu erau cearșafuri sau o pătură de Doamne-ajută, o saltea pe care o foloseau prietenii maică-sii fără să se sinchisească în vreun fel.

Jucăriile Jordannei erau vechi și rupte, fiindcă cele noi ajungeau îndată la vânzare; i se interzicea până și să meargă la toaletă și, când în cele din urmă nu mai putea și se uda, era bătută și acuzată că e împuțită și că o face dinadins.

Era un cerc vicios pe care Mary nu știa cum să-l oprească. Se ruga în fiecare zi ca Imelda să ia din greșeală o supradoză și totuși, chiar în acele clipe, simțea vina oricărei mame care-și dorește moartea propriului copil.

Jordanna avea doi ani și cunoștea deja lumea drogaților și a dependenților, știa deja cum să interpreteze toanele oamenilor și cum să evite scandalurile.

În timp ce îi zâmbea copilului pe care-l iubea atât de mult, Mary vedea murdăria care-i acoperea picioarele până la glezne, părul încâlcit și mucii verzi care i se uscaseră la nas. Știa că fetița fusese lăsată zile în șir într-un dormitor înghețat și că ăsta era motivul pentru care îi curgea întruna nasul.

Îi făcea baie, se juca cu ea, îi dădea pijamale curate și îi citea povești. O privea cum adoarme și tresare în somn, cum geme înainte de a se trezi cuprinsă de spaimă, întrebându-se unde

era, și Mary îi observa ușurarea din ochi în clipa în care își dădea seama că e în siguranță. Că e la buni.

Apoi, după câteva zile, Mary o vedea că începe să se mai liniștească puțin, că începe să se comporte ca un copil. Atâta timp cât nu auzea soneria, sau telefonul, sau orice alt zgomot strident. Atunci rămânea nemișcată, în stare de șoc, așteptând-o pe maică-sa să vină și să ia întreg coșmarul de la început.

Nu era bine, nu era bine deloc, iar oamenilor care îi dădeau Imeldei puterea să facă toate astea ar fi trebuit să le fie rușine.

— Haide, scumpo! Vino să-ți facă buni băiță, vrei?

Jordanna dădu din cap. Ochii ei, identici cu ai maică-sii, străluceau în anticiparea momentului ce avea să urmeze. Încă mai tresărea frecvent, conștientă că această scurtă pauză de la viața ei obișnuită putea să înceteze în orice clipă.

Mary strânse cu putere copilul la piept și își dori încă o dată ca Imelda să moară mai repede.

∴

Jimmy Bailey spumega. Încercase să-l convingă pe Michael Hannon să-i devină partener tăcut în noua sa afacere. Nu se gândise nicio clipă că Michael Hannon l-ar fi putut refuza sec, dar exact asta se întâmplase.

Jimmy îi prezentase afacerea cu calm și la obiect, scoțând în evidență comisioanele garantate. Îi arătase calculele din care se vedea cât de ușor aveau să-și scoată banii. Apoi se lăsase pe spătarul scaunului, așteptându-l pe Michael să-i accepte propunerea. Era o schemă atât de profitabilă, încât echivala cu o tiparniță de bani.

Dar Michael Hannon îi zâmbise prietenește, apoi îi spusese *mulțumesc, dar nu, mulțumesc.* Văzuse despre ce sume era vorba, dar nu-l interesau bordelurile și nimic altceva legat de prostituție, punct. Îi mulțumise pentru ofertă, după care mai băuseră împreună un pahar și se despărțiseră în aceleași relații bune pe care le avuseseră și înainte de întrevedere.

Jimmy simțise însă disprețul lui Michael cu privire la afacerea pe care i-o propusese, îi zărise buzele încrețindu-se în timp ce se uita peste cifrele profitului estimat. Știa că, deși erau prieteni buni, Michael avea să rămână întotdeauna puțin dezgustat de domeniul lui de activitate, pentru că, asemenea multora din lumea lor, vedea prostituția ca pe cea mai veche meserie din lume, dar asta nu o făcea și o meserie respectabilă. Și asta din

partea unui om care alimenta piața cu cea mai mare parte a drogurilor vândute în sud-estul Angliei.

Jimmy oftă. Ei bine, dacă Michael nu dorea să se bage, avea să înceapă afacerea pe cont propriu. Oricum, nu voise decât să se poată folosi de numele lui Hannon, i-ar fi asigurat o oarecare protecție în fața polițailor și un comportament acceptabil din partea clienților, dar, la urma urmei, nici el nu era chiar un zero în branșă. Deci, nu pierduse, practic, nimic, îl deranja doar acea umbră pe care o detectase, acea expresie instinctivă de dezgust. Îl enerva faptul că Michael îl considera inferior lui, nedemn de luat ca partener în afaceri.

Jimmy sorbi din băutură, cercetând cârciuma din ochi. Când privi pe fereastra mare care dădea înspre grădină, o văzu pe Imelda Dooley și, ca întotdeauna, rămase fascinat de chipul ei. Era o drogată, asta o aflase deja. Mai era, se pare, o ușă deschisă oricui avea nevoie de-un pat peste noapte. Pe scurt, era o stricată.

Deși era la curent cu aceste lucruri, tot simțea o atracție față de ea, ceea ce era ieșit din comun; de obicei, îi plăceau femeile curate și aranjate, și mai ales cu o bună reputație. Atunci când ajungea în sfârșit în patul lor, îl incita gândul că nimeni nu mai răzbătuse acolo. Ei, cel puțin nu prea mulți. Nu era genul de bărbat care să se mulțumească doar cu o păsărică pe care-o avuseseră încă cine știe câți alții înaintea lui și care să nu arate măcar vreo umbră de remușcare în privința asta.

Jimmy își considera trupul un templu, însă, chiar dacă femeile ca Imelda Dooley erau în general sub standardele lui, fata asta avea ceva care îl atrăgea. O văzu dându-și capul pe spate și râzând, iar dinții ei albi și pometii înalți erau atât de frumoși, încât, ca de fiecare dată când o privea, Jimmy simți un nod în stomac.

Încă mai râdea când se întoarse cu fața spre el și, dându-și seama că o urmărește, îi zâmbi și-i făcu semn cu mâna. Era un gest atât de copilăresc, o făcea să pară atât de tânără și de lipsită de griji, încât Jimmy se trezi că îi răspunde în același fel.

O văzuse în mai multe ocazii de-a lungul anilor, dar starea în care era de cele mai multe ori fusese îndeajuns pentru a-l determina să bată în retragere cât mai repede cu putință. De fapt, mai curând ar fi dat bir cu fugiții decât să arate că o cunoaște.

Acum însă, observând-o în razele soarelui de iarnă, cu ochii ca două luminițe și cu trupul incredibil de micuț, se trezi că răspunde la semn, de parcă ar fi băut ceva. Imelda înclină din cap și intră în bar, la căldură. În timp ce se apropia de el, tânărul observă efectul pe care îl avea asupra celor mai mulți dintre bărbații din jur.

Avea o sexualitate aproape sălbatică, atât de evidentă, atât de puternică, încât era aproape fizică în intensitate. Părea să nu fie conștientă de senzația pe care o producea, dar Jimmy bănuia că era ceva mai vicleană decât lăsa impresia, îi zâmbi și se așeză pe scaunul din față; picioarele lungi îi erau învelite în niște colanți negri pe deasupra cărora purta o fustă scurtă, de blugi. În sus avea un tricou de punker și o geacă minusculă, strânsă pe talie. Mai mult ca sigur, era înghețată, dar, evident, Jimmy nu aduse vorba despre asta. Se duse în schimb la bar și veni cu câte un pahar pentru fiecare. Avu grijă ca porția Imeldei să fie dublă, părea să aștepte asta din partea lui.

Femeia înșfacă amestecul de Jack Daniel’s și cola și dădu pe gât jumătate din pahar înainte să i se adreseze.

— De unde-ai știut că beau Jack Daniel’s?

Jimmy zâmbi și-i răspunse cu prefăcută vinovăție:

— Te-am văzut de multe ori și am remarcat că-ți place Jacky D. Nu-i chiar așa o filosofie, nu?

Imelda nu-i întoarse zâmbetul, credea că face aluzie la dependența ei de heroină. Majoritatea celor care consumau heroină beau tării atunci când așteptau să facă rost de o doză, le mai calma nervozitatea. Dar Jimmy nu făcea aluzie la nimic și Imelda se convinse de asta atunci când îi mărturisi:

— Trebuie să-ți spun sincer, n-am văzut multe femei să prefere băutura asta. Vezi, de-asta am ținut minte.

Termină restul cocteilului dintr-o singură înghițitură, apoi, întinzându-i paharul gol, ridică întrebător din sprâncene.

Jimmy se ridică și merse la bar. Îi luă de data asta o porție triplă și, când i-o duse, văzu cum o soarbe pe jumătate din două înghițituri. Era o băutoare adevărată și se vedea clar că îngurgita cantități mari în mod obișnuit.

— Hei, relaxează-te! Dacă le mai dai așa pe gât, o să te-ntinzi pe spate cât ai zice pește.

Imelda râse. Apoi, bând ce mai rămăsese în pahar, spuse cu voce răgușită:

— Ei, eu mă bag, dacă te bagi și tu.

Fu uimit de efectul cuvintelor ei. Simți că-l trece un fior și, de parcă i-ar fi citit gândurile, Imelda se aplecă spre el și-i șopti:

— Și eu simt la fel. Mergem?

O privi în ochi și îi văzu atât de deschiși, atât de sinceri, încât fu încă o dată vrăjit de ei. Dacă oricare altă femeie s-ar fi dat la el așa cum o făcuse ea, ar fi trimis-o cât colo cu un comentariu tare și vehement. Dar se trezi că o urmează în aerul rece al nopții și, odată așezați comod în Mercedesul lui sport, foarte scump și foarte curat, se întinse pe canapeaua de piele neagră și, închizând ochii, îl întrebă politicos:

— Putem merge la tine? Apartamentul meu arată ca după bombardament.

În timp ce ieșea din parcarea barului Prospect of Whitby, Jimmy simțise o dâră din mirosul pe care îl emana trupul ei – avea un iz adânc de mosc care trecea chiar și peste parfumul ieftin cu care evident își dăduse din cap până-n picioare.

Până ajunseră la apartamentul lui din Kensington încă nu schimbaseră niciun cuvânt și, când deschise ușa din față și îi făcu semn să intre, Imelda îi zâmbi, bucuroasă să fie tratată cu atâta politețe. O văzu apoi cum privește uimită în jur și simți din nou mândria pe care i-o dădea acest apartament.

Era absolut senzațional, și îl luase ieftin, gata mobilat; un practicant înrăit al jocurilor de noroc făcuse greșeala să apeleze la el pentru a-i cere un împrumut destul de gras. Jimmy acceptase fără să stea o clipă pe gânduri, ba îi mai dăduse și un al doilea, chiar și un al treilea împrumut. Respectivul primise toate șansele pe care le poate avea un om în viață: mersese la o școală particulară, avusese o slujbă extrem de bună, cu toate astea era un ratat nenorocit, un cartofor care trăia pe spatele familiei.

Bărbatul în cauză îl adusese în apartamentul lui o singură dată, când abia se cunoscuseră; voise să-i arate că e un om cu stare și că posedă, la o adică niscaiva bănuți. Un fel de a-i demonstra că era mai mult decât capabil să-i plătească orice eventuală datorie. Dar Jimmy evaluase situația încă de la început. Era piptalacul clasic, avea bărbia subțire și era incapabil de un echilibru financiar. Jimmy își dorise apartamentul din prima clipă și fusese hotărât să pună mâna pe el. Mulțumită dependenței fraierului de hipodroame și de ruletă,

nu trebuise să aștepte prea mult până să-l obțină. Afacere cinstită.

Acum plesnea de mândrie când vedea expresia oamenilor care-l vizitau; avea stil până în cele mai mici detalii, iar stilul nu se putea cumpăra. Măcar calitatea asta trebuia să i-o recunoască dobitocului de la care luase casă, chiar dacă altele nu prea mai avea. De ce jucau oamenii, asta era o enigmă pe care Jimmy nu o putea pricepe, era de o prostie care îl depășea.

— Îți place?

Imelda dădu din cap, luând dintr-odată o atitudine serioasă și gânditoare. Se simțea copleșită, lucru pe care îl știau amândoi.

— E minunat, Jimmy! Pot să mă duc la toaletă?

Jimmy râse, amuzat de mutrița ei sinceră; era foarte dulcică atunci când voia. Era o latură pe care nu i-o mai văzuse până atunci. Hotărî că-i plăcea.

O conduse până la baie și îi deschise ușa, mereu un gentleman. Se duse în living și puse albumul *Goodbye Yellow Brick Road* al lui Elton John; când ieși iar în hol ca să ia cuburi de gheață, observă că ușa de la baie era deschisă larg. Știind că nu face bine, nu rezistă să nu bage capul și, în clipa în care se pregătea să glumească, o văzu împingându-și un ac în abdomen. O văzu în acea clipă așa cum era. Era uluitor cum reușise să treacă de la o frumusețe naturală la o drogată jegoasă în doar câteva clipe. Dintr-odată, îi remarcă părul slinos și negreala de sub unghii. Îi văzu nuanța gălbuie a pielii, pe care toți drogații o căpătau în cele din urmă, și tocurile jupuite ale cizmelor întinse de-o parte și de cealaltă a toaletei lui. Simți că i se face greață numai la gândul că avusese intenția să i-o tragă. Era o secătură, o târfă împuțită.

Dădea din cap, era pe tărâmul viselor, și Jimmy știa că avea să rămână în starea asta preț de cel puțin zece minute. Așa că se întoarse în living și, turnându-și un pahar mare de brandy, se întrebă cum de fusese la un pas de a se înjosi până acolo încât să se trântească în pat cu o făptură care avea atât de puțină considerație față de sine, că flirta cu moartea în fiecare zi, doar pentru vreo câțiva fiori. Simțea că îi întinase apartamentul, că adusese în casa lui mizeria putredă care pentru ea trecea drept viață. Îi venea să verse.

Cincisprezece minute mai târziu, Imelda intră tiptil în cameră. Îi văzu expresia transfigurată de pe chip și percepu duhoarea depravării emanând din ea.

Îi zâmbi timid.

— Aveam nevoie de asta. A fost superciudat să vin aici și să te văd, dar, vezi tu, voiam să te rog ceva. Sper să nu te enervezi, fiindcă știu că tu și cu mama sunteți apropiați.

Jimmy era uluit că Imelda nu simțea niciun pic de rușine pentru ceea ce făcuse. Că Imelda nici măcar nu considera că *făcuse* ceva greșit, deși se drogase la el în casă fără să-l întrebe măcar dacă îl deranjează. Fără *să-i pese* măcar de felul în care îl afecta gestul ei.

— Ce, Mel? Ce vrei să mă rogi?

Abia reușea să-și mai țină furia sub control.

— Ei bine, voiam oricum să-ți dau una gratis, fiindcă, în principiu, mi-aș dori un loc într-una din casele tale. Sunt *magnifică* la pat, am fost dintotdeauna, chiar de când eram mică.

Brusc, păru că resimte atmosfera din încăpere. Rânji în semn de scuză, apoi spuse pe un ton serios:

— Și îți dau cuvântul meu că n-o să mai aduc niciodată nimic cu mine. Mi-am dat seama că nu-ți place.

Jimmy știa că Imelda e conștientă că își distrusese toate șansele. Știa că acum își dorea cu disperare s-o scoată din casa și din viața lui cât mai repede și cu cât mai puțină agitație posibil. O vedea acum ca pe-o leproasă care-i infecta locuința; drogatei îi era rușine până și să se așeze fără o invitație clară, fiindcă își dădea seama că făcuse o gafa colosală.

— Aranjează-te, îți chem un taxi să te ducă acasă, bine?

Imelda dădu încet din cap și îl urmări cum își termină brandy-ul. Văzându-l că scoate din buzunar o bancnotă de cinci lire, simți furia care bolborosea mereu în adâncul ei ieșind la suprafață. O refuza, se prinse ea în sfârșit. Desigur, era din cauză că se drogase în nenorocita lui de toaletă. În așa-zisul lui spațiu personal. Ei, la dracu’ cu el!

— Și cu treaba cealaltă cum rămâne, Jimmy? Mă iei?

Bărbatul clătină din cap.

— Nici vorbă. Nu angajez târfe drogate.

Imelda râse în fața acestei ipocrizii.

— O, înțeleg, o prostituată care nu se droghează este perfect acceptabilă, dar o prostituată care ia droguri e de neconceput. Îmi scapă logica ta, Jimmy. La dracu', n-ai vrea să mă lămurești?

Jimmy îi aruncă bancnota de cinci lire și spuse tare:

— Dispari din fața mea, vagaboando! Ia taxiul și du-te acasă sau du-te să-ți bagi în venă ori ce mama dracului faceți voi ăștia, drogații, când vă pică niște bani în mână. Fă ce vrei tu, numai șterge-o dracului din casa mea!

Imelda luă banii și, îndesându-i în buzunarul fustei, îi ridică sub ochi cutiuța în care ținea drogurile și rosti amenințător:

— Oi fi eu o drogată nenorocită, dar cel puțin este alegerea mea. Tu n-ai să fii niciodată nimic mai mult decât un pește, unul care se îmbogățește pe seama femeilor. Așa că nu veni să-mi ții mie predici, băiete. Pe o scară de la unu la zece, nu ești cu mult deasupra mea și vezi să nu uiți vreodată asta.

Cu aceste cuvinte, își trecu brațul pe deasupra unei mese din cale și râse în clipa în care toate obiectele căzură cu zgomot pe podea. Apoi ieși din încăpere cu toată demnitatea de care fu în stare.

Jimmy așteptă până când o auzi trântind ușa de la intrare. Privi apoi ceramica spartă, scrumiera făcută bucăți pe dușumeaua splendidă, de lemn. Se uită în jur și-i văzu trupul bolnav și putrezit pretutindeni. Nu-i venea să creadă că se lăsase vrăjit de ea, știind ce știa, și că, mai rău, o adusese aici, în *casa* lui. Iar ea îi pângărise spațiul cu drogurile ei nenorocite. Mai mult decât atât, se simțea dezgustat de sine, fiindcă îi trecuse realmente prin cap gândul să se culce cu ea. Pe toți dracii, *el* cu ce se drogase?

Făcu două dușuri, apoi strânse dezastrul pe care îl lăsase în urmă Imelda. Se simțea murdar, se simțea violat. Iar faptul că, de la bun început, nu venise cu el decât ca să-i ceară de lucru îi provoca o silă mai mare decât ar fi recunoscut vreodată în fața oricui, cu atât mai puțin față de sine însuși.

∴

— Haide, Jordanna, dă-i un pupic lui buni!

Mary simți mânuțele cuprinzând-o de după gât și sărută iarăși și iarăși fețișoara care i se întindea, bucuroasă să-i adulmece mirosul curat și să-i știe trupușorul fragil strâns lipit de al ei. Fetița asta era viața ei; fără vreo umbră de îndoială, indiferent cât ar fi abuzat-o fiică-sa, indiferent câți bani i-ar fi cerut ca să o

lase în preajma ei, i-ar fi plătit bucuroasă. Era ca un înger, un îngeraș cu părul blond.

După ce o așează pe Jordanna pe canapea, auzi un ciocănit în ușa de la intrare. Deschise fără să se gândească și dădu nas în nas cu fiică-sa, drogată în ultimul hal și atât de furioasă încât era aproape incoerentă.

— O, nu! Haide, Mel! mai las-o în seara asta, de-abia a adormit.

Chiar în timp ce vorbea, Mary văzu copilul ridicându-se în picioare pe canapea, cu ochii măriți de spaimă, încleștându-și mânuțele într-un gest de groază.

Jordanna începu apoi să plângă, s-o strige pe bunica ei, în speranța că, măcar de data asta, va reuși s-o țină la ea.

— Ascultă, Mel, am o hârtie de-o sută în bucătărie. Ia-o. Du-te și mai distrează-te și tu, cred că ți-ar prinde bine.

— Mai du-te dracului, mamă! Ești o scârbă, la fel ca jegosul ăla de partener al tău, Jimmy!

Mary fu atât de surprinsă să audă numele lui Jimmy rostit în aceeași frază cu al ei, încât, preț de-o clipă, se întrebă dacă nu cumva i se păruse.

Imelda o ridică pe copilă zgâlțâind-o și o înfășură într-o pătură.

— Te rog, Mel, nu o lua! Las-o aici! Stai să-ți aduc banii, bine?

— N-ai decât să ți-i vâri undeva! Și spune-i amicului tăi Jimmy că nimeni nu se poartă așa cu mine fără să plătească.

— Ce tot spui, Mel? Ce legătură are Jimmy Bailey cu povestea asta?

Încerca s-o împiedice pe fiică-sa să plece din casă cu Jordanna.

Imelda o îmbrânci la o parte din drum.

— Mă așteaptă taxiul afară, iar copilul meu vine acasă cu mine! O vrei, jigodie nenorocită? N-ai decât să-i mulțumești amicului tău Jimmy că ți-a scurtat vacanța. Știu că m-ai vorbit de rău în fața lui, de asta m-a tratat ca pe o cârpă. Dar așa ești tu, nu-i așa, mamă? Pun pariu că i-ai spus toate porcăriile despre mine. Mereu mă faci de rahat! Ei, gata, s-a terminat. N-o să te las să faci la fel și cu fata mea.

Imelda era deja la jumătatea aleii care străbătea grădina și, în timp ce o privea îndepărtându-se cu fetița, Mary simți furia și

lacrimile neputincioase de frustrare care acompaniau întotdeauna orice vizită a fiică-sii.

Ridică de pe jos ursulețul cu care Jordanna dormea întotdeauna când stătea la buni și, strângându-l cu putere la piept, începu să plângă de parcă i s-ar fi rupt inima.

∴

Lance Bradford era un bătăuș. Fusese dintotdeauna, chiar de mic copil se învățase să amenințe și să-i intimideze pe ceilalți și tot de atunci descoperise că experiența aceasta îi făcea mare plăcere.

Stătea în apartamentul Imeldei și se amuza s-o vadă agitându-se și urlând, furioasă pe toată lumea. Nu știa cine o zgâlțâise din balamale, dar, oricine ar fi fost, făcuse o treabă de zile mari. Aproape că își ieșise din minți de furie.

Fetița era înlemnită. Stătea pe dușumeaua rece, albă la față de spaimă. Mititica era suficient de isteață cât să nu miște un deget, simțea că maică-sa căuta doar un pretext ca să-și descarce nervii. Lance știa că Mel se bucura de groaza pe care i-o inducea copilei, aproape la fel de mult pe cât se bucura el s-o privească vărsându-și furia de parcă era nebună. După o vreme, se hotărî să o ia nițel la descusut. Să afle ce anume provocase această ultimă criză, ca apoi s-o poată întărâta din nou, până izbucnea iar.

Imelda își apucă fiica de-o mână, o ridică de pe jos și o trânti apoi pe canapea, iar Lance fu uimit să vadă că se gândește totuși să acopere copilul cu o pătură. Casa era mizerabilă, ca întotdeauna, iar Jordanna, proaspăt îmbăiată, făcea o notă extrem de contrastantă. Privi cum fetița închide ochii și încearcă să se retragă în inconștiența somnului. Imelda era încă furioasă, dar începea să se calmeze, își turnă un pahar mare de votcă și-l întrebă pe un ton cât se poate de serios:

— Unde dracului sunt banii mei?

Lance uitase că-i folosise ca să cumpere droguri și spuse vesel:

— Am luat ceva prafuri de ei. Am adus niște Henric al VIII-lea.

Scoase apoi o punguță de plastic din buzunarul blugilor.

Imelda nu schiță niciun gest. Îl privea de parcă nu-l mai văzuse în viața ei, iar Lance îi cunoștea privirea asta. Ba chiar îl speria când o vedea așa.

— Vrei să-mi spui că mi-ai *furat* banii și ai cumpărat *droguri* de ei? Adică, tu chiar mi-ai *furat* banii, banii pe care-i strânsesem ca să iau mâncare la *copil* și ai cumpărat *droguri* de ei?

Era cât se poate de serioasă acum, cuprinsă de o indignare justificată, iar chestia asta îl speria de-a binelea.

— Ce dracu', îți bați joc de mine? Îmi scrie *vacă* pe frunte sau ce?

Lance izbucni în râs. Era un băiat destul de masiv și știa că, odată ce începea el să ardă zahărul, Imelda nu avea să reziste. Se apucă să prepare pentru amândoi câte o porție bunicică, fiind convins că femeia nu putea să refuze odată ce vedea marfa în fața ei.

Imelda îl observă cum începe pregătirile și, în clipa în care deschise punguța ca să măsoare heroina, îl izbi cu bocancul direct peste mână. Îi privi chipul în clipa în care văzu granulele maronii împrăștiindu-se în aer ca o bombă atomică în miniatură. Când în sfârșit ajunseră jos, se răspândiră pe peste tot, pe haina lui, pe covorul murdar și pe măsuța de cafea ticsită cu scrumiere pline și căni încleiate de ceai.

Lance rămăsese șocat de gestul ei. Aruncase pe apa sâmbetei o cantitate considerabilă de droguri și nu părea să-i pese câtuși de puțin. Cea mai mare parte era distrusă, nu mai putea fi salvată.

— Târfa dracului, ce faci?

Imelda era deja prea înverșunată ca să-i mai pese de altceva în afară de următoarea ceartă pe care era hotărâtă s-o aibă. Jimmy și reacția lui vizavi de ea o distruseseră, o făcuseră să se vadă așa cum era în realitate. Își ieșea din minți, dar își dădea totodată seama, cu dureroasă claritate, că viața ei îi scăpa încă o dată de sub control și știa că nu-i pasă îndeajuns de propria existență ca să înțeleagă de ce i se întâmpla din nou acest lucru. Credea că e vina acestui bărbat, credea că el este cauza nefericirii, a disperării ei.

— Pleacă din casa mea, Lance! Pleacă acum!

Era atât de fermă și vorbea cu atâta hotărâre, încât Lance o luă în serios. Privi în jur la marfa irosită, se uită la ea și, în clipa în care îi zări licărul triumfător din ochi, simți cum îl cuprinde furia. Se purta mizerabil cu toată lumea, se purta cu toți de

parcă ar fi fost niște gunoaie. Dintr-odată, îi era silă de ea, de aroganța și de lipsa ei de loialitate.

Dintr-un salt, se ridică de pe canapea și o izbi cu pumnul în față cu toată puterea de care era în stare. Imelda se chirci sub forța lui, sub furia lui. Apoi îi văzu ura pe care o ținea de obicei ascunsă în el. O lovi din nou, de data asta mai tare. Decis să o facă să priceapă cât de greșit era comportamentul ei.

— Târfa dracului, crezi că poți să faci pe deșteaptă cu mine? Ei, lasă că te învăț eu cum să te porți!

Când Lance se năpusti asupra Imeldei, lovind-o fără întrerupere, cu mintea întunecată de furie, Jordanna începu să țipe speriată. Se învățase să intuiască stările oamenilor, numai așa putea supraviețui în această casă, și simțea acum că prietenul lui mami era atât de furios, încât le putea răni pe amândouă foarte grav. La urma urmei, n-ar fi fost pentru prima dată.

În timp ce Lance căra pumni peste pumni în capul și-n burta maică-sii, Jordanna se dădu tiptil jos de pe canapea și fugi în bucătărie. Deschise dulapul de sub chiuvetă și luă arma cea mare pe care celălalt prieten al lui mami, Georgie, o ținea întotdeauna acolo. O strânse cu putere la piept și așteptă până când gălăgia și violența încetară.

În cele din urmă, se uită în sufragerie, încercând să nu facă niciun zgomot. Era lipsită de orice mișcare. Cufundată în tăcere. Dar le putea simți focul furiei, simțea ura ce părea să se țină scai de maică-sa, ca o duhoare.

Văzu că Lance nu o mai lovea pe mami, încerca acum să mai salveze ce se mai putea din granulele maronii, se străduia să le culeagă din covor, de pe mobilă și o vedea pe mami a ei întinsă pe dușumea, plină de sânge și cu fața umflată.

Jordanna așteptă răbdătoare în bucătărie, tremurând pe gresia rece ca gheața, până când mami se târî în cele din urmă lângă ea. Îi curgea sânge din nas și din gură și arăta ca o fantomă. Își privi fiica și rânji, dar sângele încleiat pe dinți o făcea să pară și mai înfricoșătoare.

— Bravo, Jorge! Ești o fetiță cuminte.

Luând arma din mâinile copilului, Imelda se ridică de jos și, intrând înapoi în sufragerie, îndreptă țeava spre Lance.

Bărbatul oftă enervat. Încă mai încerca să recupereze ce se mai putea din heroină, să își salveze drogurile. Faptul că tocmai

o bătuse măr pe Imelda nu însemna nimic pentru el, o considera o pedeapsă, era de părere că o meritase. Cu siguranță nu socotea că fusese ceva grav, ceva ce ar fi putut speria copilul, o scenă pe care fetița ar fi putut-o percepe ca amenințătoare nu doar pentru sine, ci și pentru maică-sa. Lance era furios. Era furios și nu-i păsa. Nu-i păsa câtuși de puțin de femeia pe care o bătuse sau de copilul care fusese martor la întreaga scenă.

— Ei, mai potolește-te dracului, Mel! De parcă ar fi încărcată! Și, chiar dacă ar fi, nu ai tu tupeul să împuști pe nimeni. Nu ești decât o proastă scandalagioaică!

În clipa în care rosti ultimele două cuvinte, Imelda apăsă pe trăgaci. Împușcătura răsună atât de tare în tăcerea camerei, încât o făcu să sară de spaimă.

Lance zăcea prăbușit pe canapeaua ei, și jumătate din cap părea să-i fi dispărut. Imelda era în stare de șoc, nu-și conștientiza gestul. Își dorise din tot sufletul să-l împuște, și exact asta făcuse. Temperamentul ei impulsiv o determinase să tragă fără să se gândească o clipă la consecințele faptei sale. Îl văzu cum zăcea întins pe canapea și știu că era mort. Asta o bucura. Era mulțumită că plătise prețul suprem pentru felul în care se purtase cu ea, pentru aroganța lui. Îi auzi apoi pe vecini strigând și-și dădu seama că focul de armă le atrăsese probabil atenția. Știa că trebuia să-și folosească mintea, că trebuia să găsească o ieșire din întreaga situație. Șterse arma cu o cârpă și, ținând-o cu grijă, se întoarse în bucătărie și o puse din nou în mâinile copilei.

— Ai grijă de asta pentru mami, bine?

Mișcă apoi degețelele micuței în așa fel încât să lase amprentele pe trăgaci și pe mâner. Se asigură că erau peste tot.

Arma se declanșase ușor, fără să fie nevoie să apese prea tare pe trăgaci. Era atât de bine îngrijită, încât oricine putea trage cu ea.

Își frecă mâinile cu clor în timp ce aștepta sosirea poliției. Așa cum bănuise, nu dură prea mult.

Jordanna ținea arma în mână, după cum îi ceruse maică-sa; făcea întotdeauna cum îi spunea mami, viața ei era mult mai ușoară așa. Încă mai strângea arma la piept în clipa în care poliția se năpusti în apartament, dărâmând ușa de la intrare.

Capitolul 10

Jordanna tăcea; ca întotdeauna, aștepta să poată evalua situația, înainte de a face greșeala să-și deschidă inimioara și să-și îngăduie o reacție la afecțiunea manifestată de noii ei asistenți parentali. Fără ca ea să știe, buni Mary încă mai încerca să-i obțină custodia, dar până când maică-sa avea să fie eliberată pe cauțiune sau trimisă la închisoare, Jordanna rămânea în grija familiei Baker.

Emily Baker era o doamnă drăguță, mergea cu regularitate la biserică și făcea toate eforturile să gândească numai de bine despre oameni, însă, trebuia să recunoască, nu era întotdeauna un lucru ușor. Fiind o persoană credincioasă, găsea adeseori lumea din jurul ei foarte greu de înțeles și, deși știa că greșește, nu putea să nu-i judece pe oameni și să nu le găsească defecte celor mai mulți dintre ei.

Vicarul din parohia ei era un om foarte deschis și maleabil, iar Emily știa că o consideră prea aspră cu cei din preajmă. Dar nu se putea abține.

Ca de pildă, fetița asta absolut superbă, cu ochii ei mari și albaștri și părul des și blond. Arăta ca un copil dintr-o reclamă. Perfectă din toate punctele de vedere. Și totuși era bănuită de crimă, era bănuită că luase o armă și-l împușcase pe amantul mamei sale. Era scandalos. Și totodată Emily Baker trebuia s-o admită, foarte incitant.

Neputând să aibă copii, își convinsese soțul să se înscrie în programul de asistență parentală, vrând să le ofere copiilor sărmani și oropsiți câteva săptămâni sau luni de fericire, să le arate cum ar fi trebuit să fie un cămin adevărat.

Din nefericire, nu luase în calcul și munca grea pe care o solicitau micuții ajunși în plasament. De obicei, se prezentau într-o stare avansată de degradare, fizică și psihică deopotrivă, și erau foarte retrași și incapabili să răspundă avansurilor ei afective imediate.

De fapt, Emily avea distincta impresie că, de cele mai multe ori, copiii nu o *plăceau* foarte mult. Încercase neobosit, dar nu reușise niciodată să priceapă cât de greu le era acelor copii să stabilească o legătură emoțională cu alți oameni, cât de cinici ajunseseră din cauza mediului și felului în care fuseseră

crescuți, cât de suspicioși trebuiseră să devină pentru a putea supraviețui.

Emily Baker știa că micuții erau în multe cazuri victimele unor tratamente cumplite, că fuseseră neglijați, lăsați de izbeliște sau chiar abuzați. Cu toate astea, nu putea să le ierte lipsa de recunoștință, refuzul de a răspunde avansurilor ei de prietenie. Nu-i trecuse niciodată prin minte că acești copii care-i erau aduși spre îngrijire nu avuseră niciodată până atunci o relație sănătoasă cu un adult, că se așteptau să fie tratați cu dispreț, că luau drept o regulă a firii faptul că dorințele lor nu erau niciodată ascultate. Nu-și dădea seama că era nevoie de timp ca să le câștige încrederea și afecțiunea.

Femeia îi vedea ca pe niște buruieni care își băteau joc de bunătatea ei și al căror unic scop în viață era să facă o mizerie cât mai mare cu putință. Și asta era, din punctul ei de vedere, tot o palmă peste față, o altă insultă din partea acestor copii pe care îi socotea inferiori și care se încăpățânau să facă exact pe dos decât le spunea ea.

Detesta să vadă cum îi dădeau peste cap casa perfectă, detesta să vadă cum mâncarea ei bine gătită era înfulecată pe nemestecate, fără cea mai mică urmă de considerație pentru timpul pe care îl petrecuse în bucătărie.

Știa că soțul ei nu-și dorea să păstreze pe niciunul dintre acești copii pentru un timp mai îndelungat, că nu voia să adopte, și fusese de acord cu asistența maternală doar pentru că le mai aducea vreo câteva lire în casă și o ținea pe nevastă-sa ocupată cât timp era el la muncă.

Cu toate astea, încă mai avea sentimentul că ar fi trebuit să realizeze ceva, însă ce anume n-ar fi putut spune cu siguranță. Își închipuise că acești puști care-i erau aduși în grijă aveau să-i fie veșnic recunoscători pentru șansa de a locui într-o casă atât de frumoasă și de curată, lângă doi părinți atât de drăguți. La urma urmei, îi aduseseră pe lume niște oameni care nu aveau nicio altă calitate decât capacitatea de a face copii. Și păreau să-i facă în mod regulat, într-un ritm alarmant. Observase de-a lungul anilor și acceptase faptul că băieții și fetele care ajungeau la ea erau deja lipsiți de orice speranță sau șansă de viitor.

Jordanna urmărea fiecare mișcare a femeii și știa că aceasta îi urmărea, la rândul ei, fiecare mișcare. Știa că această doamnă

corpolentă, cu buze țuguiate și ochi obosiți, nu era tocmai încântată de prezența ei.

O voia pe buni, buni Mary era singura persoană din lume căreia îi păsa cu adevărat de ea, care o iubea cu adevărat. Și buni Louise o iubea, dar ea lipsea foarte des din viața Jordannei, uneori luni în șir. Sesizase că maică-sa o ura chiar și mai mult decât o ura pe buni Mary. În plus, buni Louise era și mult mai ușor de speriat decât buni Mary. Jordannei îi era greu să înțeleagă politica și relațiile complicate dintre maică-sa și oamenii din afara lumii lor; nu știa niciodată cu certitudine cine era catalogat drept o companie acceptabilă la un moment dat.

Așa că proceda cum descoperise că era întotdeauna cel mai bine să facă, observa și încerca să facă puțină gălăgie, până când putea ghici temperamentele oamenilor din jurul ei.

Tocmai acest mecanism de autoapărare al Jordannei era cel care o enerva pe Emily Baker. Nu avea suficientă experiență ca să înțeleagă cât de grave erau de fapt problemele pe care le avea această fetiță încântătoare. Prin urmare, lua reticența firească a copilei drept un afront personal, simțea că ofertele ei de grijă și dragoste erau nedorite și, mai rău decât orice, socotite inutile. Încă nu înțelesese că nu era vorba de ea, de visurile și dorințele ei, ci de copiii pe care îi primea în casă.

Așa că micuța Jordanna, la vârsta de doi ani și opt luni, fusese aruncată, după cum bine spune proverbul, din lac în puț.

∴

Imelda încă mai încerca să convingă pe oricine era dispus să o asculte că Lance fusese iubirea vieții ei, că o atacase într-o criză de gelozie și că fiica ei îl împușcase într-un impuls de moment, din greșeală, din dorința de a-și apăra mămica. Până și ei i se părea un mare rahat, dar fusese singura ei găselniță. Știa că polițiștii nu aveau cum să o lege de moartea lui Lance, indiferent cât de mult bănuiau că fusese implicată.

Sticleții nu știau altceva decât că Lance era *mort* și nimeni nu cunoștea precis derularea evenimentelor, în afară de ea și de fiică-sa. Iar copila, ca de obicei, nu avea nimic de spus nimănui. Imelda îi explicase deja cât de important era să-și țină gura *închisă.* Oricum, Jordanna nu era decât un ghimpe-n coaste. N-avea minte nici cât un păduche și, una peste alta, nu era nici pe departe un copil vorbăreț.

Imelda știa că era posibil să primească o amendă fiindcă avea o armă în casă, armă despre care garantase poliției că-i aparținea lui Lance, dar, oricare ar fi fost pedeapsa pentru deținerea unei arme de foc, era o nimica toată în comparație cu o sentință pentru omucidere.

Simțea că o cuprinde o criză de râs isteric, dar știa că era mult mai bine pentru ea să nu cedeze într-un astfel de moment. Totuși, ori de câte ori își amintea fața lui Lance în clipa în care apăsase pe trăgaci, simțea un impuls teribil de a râde în hohote. Nu o crezuse în stare să-l împuște și, pe toți dracii, Imelda aflase odată cu el că era.

Când îl văzuse stând acolo, atât de îngâmfat și de sigur pe el, zâmbind, convins că o doză frumușică, plătită din banii *ei,* avea să fie îndeajuns ca s-o pună cu botul pe labe, ca s-o facă să danseze după cum îi cânta el, în clipa aia îl urâse din tot sufletul. Își dădea seama că Jimmy Bailey nu era singurul care o considera o ratată distrusă, o imbecilă nenorocită, și până și un nemernic precum Lance i se considera superior.

Fusese o palmă peste față să-l vadă în sfârșit cum era în realitate, să înțeleagă că nu făcea decât să se folosească de ea și de apartamentul ei, chiar și de banii ei, fără bunul simț de a se preface măcar că o respectă pentru tot ce-i oferea. Avusese nesimțirea ordinară să râdă de ea, să o trateze ca pe-o proastă, ca pe-o *imbecilă* notorie. Ei bine, ea fusese cea care râsese la urmă și din acest motiv se simțea foarte bine.

Gata, o terminase cu oamenii care o exploatau, care profitau de inima ei bună, care-o făceau să se simtă de parcă nu ar fi valorat nimic, chiar dacă depindeau de ea ca să le facă rost de tot ce aveau nevoie.

Imelda era totalmente șocată de abuzurile cu care Lance îi răsplătise generozitatea și cu care oamenii, în general, replicau la dovezile ei de încredere. Oricât de mult și-ar fi închipuit că se poate baza pe ei întotdeauna reieșea că nu sunt nimic mai mult decât niște escroci, niște prefăcuți ordinari. Imelda începea să-și între de-a binelea în rol: era femeia de care se profitase, naiva îndrăgostită.

În același timp, nevoia de droguri o presa cu o intensitate enormă. Metadona pe care o primise de la doctorul poliției o ajutase să rămână cât de cât lucidă, însă îi trebuia ceva mai

puternic decât porcăria asta ca să poată face față zilelor care urmau.

Atâta vreme cât Jordanna nu deschidea clanța, n-ar fi trebuit să aibă probleme; chiar dacă ar fi vărsat totul pe gură, cine ar fi luat de bun cuvântul unui copil? Imelda nu avea cum să piardă.

Totuși, era obosită și simțea dureri în tot corpul. Spera că doctorul împărțea somnifere cu tot atâta dărnicie cu care împărțea metadonă.

Să întrebe ce se întâmplase cu fiică-sa era o chestiune care nici măcar nu-i trecuse prin cap, iar aspectul acesta nu rămăsese neobservat de polițiștii implicați în anchetă. Nu manifestase nici cel mai mic interes cu privire la bunăstarea fetiței și nu voise nici măcar o dată să afle care-i era soarta. Chipurile, o venera și o adora, dar până și ziua ei de naștere părea să-i fi scăpat momentan din memorie.

Imelda Dooley era vinovată ca vulpea prinsă cu rața-n gură, însă poliția nu putea s-o dovedească. Se știa că e narcomană și că provoacă adesea scandaluri. Avea reputația unui comportament agresiv și violent și de ani de zile fusese limpede că o situație de genul ăsta avea să se petreacă în cele din urmă. Se considera deja că exercitase o influență decisivă în alte două cazuri de crimă: propriul ei tată și tatăl copilului ei muriseră amândoi din cauza Imeldei.

Chiar dacă erau la curent cu toate aceste lucruri – când singurul martor era un copil de nici trei ani ce refuza să vorbească –, polițiștii erau conștienți că nu pot dovedi nimic. Iar faptul că victima crimei se numise Lance Bradford nu era de natură să ușureze situația. Dacă dosarul lui ar fi fost citit la proces, ar fi existat o șansă destul de bună ca Imelda Dooley să primească felicitări. Lance fusese urmărit pentru toate infracțiunile cu putință, de la jaf până la tentativă de viol, și nu era tocmai o victimă care să stârnească multă compasiune. Provenea dintr-o familie bogată, cu părinți care îi făcuseră poftele întreaga viață și care, când nu se mai descurcaseră cu monstrul creat de ei, îl eliberaseră într-o lume nebănuitoare. Viața îi oferise toate șansele cu putință; cu toate astea, el alesese acul.

Chiar și așa, polițiștii credeau cu tărie că Imelda Dooley îl împușcase cu sânge rece, că îl ucisese fără o clipă de ezitare. Nici măcar vânătăile și tăieturile pe care i le lăsase pe corp nu-i

impresionau. Se știa că Imelda Dooley era în stare să-l facă până și pe bunul Dumnezeu să-și piardă cumpătul. Nu era o soție bătută sau o victimă de orice alt fel. Nimeni nu vedea în ea nimic mai mult decât o drogată dezlănțuită. Rănile pe care le avea ar fi putut fi făcute de oricine; la urma urmei, părea să aibă un adevărat talent de a le stârni oamenilor dorința s-o trosnească.

Știa însă foarte bine cum să-și joace cartea, știa cum să se poziționeze în rolul de victimă autentică a întregii povești. Știa cum să se folosească de cei implicați, cât de importante erau persoanele nevinovate pentru cazul ei și cât de ușor îi era să le manipuleze. Polițiștii se lămuriseră că avea să le dea mult de furcă și o luau ca atare.

Avea mai multe cunoștințe de drept decât toți detectivii la un loc. Era foarte deșteaptă, dar și foarte periculoasă, fiindcă nu se temea de lege sau de consecințele ei.

Polițiștii care anchetau cazul știau că, odată ce aveau să se amestece asistenții sociali și cei de la eliberare condiționată, trebuiau să se considere norocoși dacă mai reușeau s-o condamne măcar pentru deținerea unei arme de foc. La urma urmei, Imelda Dooley pretindea că arma în cauză aparținuse victimei. Lance Bradford fusese împușcat de o fetiță de la care nu trăgeau prea mare nădejde să afle amănunte despre cele petrecute cu adevărat în acea noapte. Era retrasă. Le-ar fi fost greu să scoată de la ea și ultima poezioară pe care o auzise. Amprentele ei erau pe armă, iar arma se declanșa ușor, nu avea nevoie de o presiune prea mare pentru a lansa glonțul. Putea fi folosită de un copil și era foarte posibil ca un copil să împuște din greșeală pe cineva cu ea. În special pe cineva care îi bătea mămica. Dar povestea nu era credibilă, părea cusută cu ață albă. Polițiștii știau când să se considere învinși, dar tot îi sâcâia treaba asta.

∴

Jimmy Bailey se simțea vinovat, își dădea seama că reacția lui față de Imelda și de stilul ei de viață avusese o oarecare legătură cu ceea ce i se întâmplase lui Lance Bradford. Era o persoană realistă, putea să adune doi și cu doi și să înțeleagă că făceau patru.

Când Mary îi povestise cum venise fiică-sa la ea acasă zbierând și urlând în gura mare că Jimmy își bătuse joc de ea și

cum îi luase apoi copilul, ca pedeapsă pentru o conspirație care nu exista decât în mintea ei, Jimmy se prefăcuse surprins și sperase din tot sufletul ca Mary să-l creadă nevinovat.

Îl crezuse. Mary era o femeie de treabă, nu i-ar fi trecut prin cap că Jimmy își găsea locul în nebunia de zi cu zi a Imeldei. Nu și-i putea imagina pe el și pe fiică-sa alături sub nicio formă.

Și totuși, Jimmy Bailey știa fără vreo umbră de îndoială că tocmai gestul lui provocase ultima escapadă a Imeldei. Încă o dată, furia și impulsivitatea ei conduseseră la crimă, doar că de data asta era implicată fiica ei, iar Jimmy avea presentimentul că Imelda avea să tragă sforile în așa fel încât copilul să fie scos vinovat. Era o secătură, de la început până la sfârșit.

— Mary, scumpo, relaxează-te, bine? Stai jos să-ți aduc ceva de băut.

Deschise sticla de brandy pe care o adusese cu el și turnă o porție zdravănă într-o cană de ceai ce fusese lăsată la scurs lângă chiuvetă.

O obligă să se așeze pe un scaun din bucătărie, îi puse cana în mâini și așteptă până când o văzu că ia câteva înghițituri mari.

Brandy-ul păru să o liniștească, fiindcă se opri din tremurat și, după ce mai trase de câteva ori aer în piept, spuse trist:

— Ea l-a împușcat, Jimmy, sunt foarte sigură. Dă vina pe copil fiindcă știe că fetița n-ar deschide niciodată gura împotriva ei, i-ar fi mult prea frică. Jordanna este absolut îngrozită de maică-sa, Imelda se poartă cu ea de parcă ar fi un animal nenorocit.

Până acum, Mary nu mai mărturisise nimănui, în afara asistenților sociali, că fiica ei se purta urât cu propriul copil. Jimmy fu șocat de această confesiune: de când o cunoștea, nu o auzise niciodată pe Mary să spună un cuvânt rău despre calitățile de părinte ale fiicei ei.

Oftă din greu, iar chipul frumos i se încruntă într-o expresie îngrijorată, în timp ce încerca să găsească răspunsul cel mai potrivit la această schimbare de situație.

— Haide, Mary, doar nu vorbești serios!

Îi oferea o ieșire, o șansă de a-și retrage acuzațiile, fiindcă, odată ce ar fi făcut-o, ar fi putut și el pretinde din nou că nu avea nici cel mai mic amestec în ultima catastrofa provocată de Imelda.

Însă Mary dădu din cap cu o violență născută din frustrare:

— Ăsta e adevărul, Jimmy. Se poartă cu Jordanna de parcă ar fi un animal de companie. Se folosește de biata copilă ca de o armă ca să mă oblige să fac cum vrea ea. O folosește ca să ia bani de la mine pentru droguri; dacă îi dau destui, mă lasă cât de cât să joc un rol în viața ei. Dar știu de fiecare dată că în scurtă vreme o să vină la ușa mea și-o să mi-o ia înapoi, acuzându-mă de câte și mai câte, când de fapt nu are nevoie de ea decât ca să le-o arate celor de la serviciile sociale și să le ia banii, să-i ridice alocația. Trebuie să le facă dovada că fetița locuiește la adresa ei. Știu că n-ar trebui să spun asta, dar îmi urăsc fiica din adâncul inimii. Nu pot să am grijă de propria mea nepoată și nu știu ce să mai fac!

Jimmy o cuprinse pe Mary cu brațul pe după umeri; o compătimea sincer. Știa că nepoata ei însemna totul pentru ea și regreta din tot sufletul că trecuse vreodată pragul la *Prospect of Whitby.*

— Ascultă, Mary, o să vorbesc cu Michael Hannon, și el o să ne găsească un avocat specializat în drepturile copilului. Asta îți trebuie ție, cineva care să cunoască legea și care să fie de partea ta. Și știm amândoi că un avocat bun valorează cât propria-i greutate în aur, deși e la fel de clar că o să te taxeze cam cu tot atâta pe oră. Așa că nu lăsa treaba asta să te doboare. Ai preluat o afacere al dracului de serioasă când ți-a murit bărbatul și am ajuns să mă bazez pe tine, fiindcă te pricepi atât de bine să dai de urma oamenilor. Așa că ține minte asta. Imelda este o canalie, dar ne ai pe mine și pe Michael alături, așa că șansa ta nu e de ici, de colo. Acum, hai, te rog nu mai plânge, și lasă-mă să mai torn câte un pahar.

Mary se simți înviorată de cuvintele lui, avusese nevoie de cineva care să o susțină, să-i arate încredere, iar Jimmy Bailey era ultima persoană de la care ar fi așteptat așa ceva. Viața e ciudată, găsești alinare în cele mai bizare locuri.

— Mulțumesc, Jimmy, sunt conștientă că toată povestea asta nu te privește câtuși de puțin și îmi cer scuze că mi-am descărcat sufletul în fața ta. Dar nu știu ce să mai fac, băieții nu-mi sunt de niciun folos și pe ei nu-i interesează câtuși de puțin Imelda sau copilul ei. Și mă tem ca Jordanna să nu fie inclusă pe termen nelimitat în sistemul de plasament ori să fie dată spre adopție. Este o fetiță minunată, dar nu se deschide decât în fața unor anumite persoane. Pentru cine nu o cunoaște așa cum o

cunosc eu ar putea părea oarecum prostuță, însă nu e decât un mecanism de autoapărare față de furia și ura maică-sii.

Jimmy Bailey își scotocea mintea după niște cuvinte de îmbărbătare. El unul crescuse în sistemul de plasament, iar ceea ce aflase din experiență directă despre crunta lui realitate nu dorea să-i împărtășească tocmai atunci lui Mary Dooley. Simțise pe pielea lui violența, dezgustul, brutalitatea de natură fizică și sexuală, dar fusese totodată victima celui mai cumplit tratament dintre toate: indiferența.

Să fii ignorat ca și cum nu ai exista era mai rău decât orice abuz fizic, fiindcă în cele din urmă ajungeai să crezi că ești atât de inutil și de neinteresant, încât ai fi putut la fel de bine să fii invizibil. Mai grav, dacă așa-zisele figuri autoritare nu găseau de cuviință să-ți înregistreze prezența, ceilalți copii vedeau în asta o șansă de a găsi pe cineva pe care să-l disprețuiască la rândul lor.

Jimmy știa exact cum este să fii exclus doar pentru că erai ultimul venit, iar cel de dinaintea ta de-abia aștepta ocazia să persecute și el pe careva, cu tot entuziasmul de care era în stare.

Indiferența adulților era însă cea care lăsa adevăratele urme: degeaba voiai să le spui ce ți se întâmpla după ce se dădea stingerea, să descrii modul în care băieții mai mari îi foloseau pe cei mai mici ca pe sclavii lor personali; persoana căreia încercai să-i atragi atenția avea toate informațiile despre ce se petrecea și, cu toate astea, nu dădea doi bani pe viața ta și binele tău. Atunci, abia atunci deveneai conștient de faptul că ești pe cont propriu, că nimănui pe lumea asta nu-i pasă de tine și că singura persoană pe care te vei putea baza vreodată ești tu însuți. Ideea aceasta te izbea mai tare decât un pietroi aruncat din vârful unui turn. Așa că fie îți acceptai soarta, fie te hotărai să o înfrunți cu întreaga tărie de care erai capabil.

Jimmy alesese a doua variantă și, după ce ascunsese din timp două cărămizi mari în fețele de pernă, se lansase într-un atac fizic asupra unui găligan arogant, de cincisprezece ani, pe nume Dennis Crosby, și îl izbise în cap cu arma improvizată până când îl văzuse că nu mai mișcă. Crosby îl urmărea din motive sexuale, iar Jimmy simțise asta. Și mai știuse că, dacă nu-l termina definitiv din prima, ar fi fost distrus încetul cu încetul, noapte de noapte.

Luase apoi averea lui Crosby din noptiera de lângă patul lui. Erau mărfuri obținute prin contrabandă, în special țigări, bani și droguri. Drogurile erau în mare parte somnifere și Valium. Mai erau și câteva inimioare mov și niște stimulente pentru băieții mai mari, băieții care erau prea mari sau prea puternici ca să mai poată fi luați cu forța. În sistemul de plasament însă, majoritatea copiilor nu voiau decât să uite. Somnul, după asta tânjeau mai mult decât după orice altceva. Un somn adânc, nederanjat de nimeni.

Jimmy învățase o lecție importantă, că nu cel mai mare era întotdeauna și cel mai puternic. Că, la nevoie, o armă era un mijloc bun de a te face auzit, mai ales de anumite persoane care nu ascultau decât de o voință mai tare decât a lor.

După acea noapte, îl lăsaseră în pace, însă fusese o lecție strașnică și Jimmy nu mai coborâse niciodată garda. Învățase cum să se apere și înțelesese în sfârșit cât de importantă era o reputație de om dur.

Auzise însă și povești despre cum erau abuzate fetele, iar gândul că acea copilă ar fi putut fi forțată să îndure *distracțiile* pe care știa că și le îngăduie mulți dintre bărbații angajați în sistemul social era mai mult decât putea suporta.

Jordanna era copia maică-sii, de la ochii albaștri și adânci până la pomeții parcă sculptați. Știa din proprie experiență că era exact genul la care visau obsedații ăia mizerabili. Și își dorea să nu se fi amestecat dracului niciodată în povestea asta nenorocită, fiindcă acum trebuia să intervină cumva. Știa mai bine decât oricine ce le făcea sistemul de îngrijire socială copiilor care aveau nenorocul de a trăi în umbra familiilor lor.

∴

— Nu o mai vreau și știu că tu, personal, n-o să ai nicio opinie în ceea ce o privește, fiindcă nu ai niciodată. Dar cred că este unul din acei copii mult prea afectați ca să mai poată fi ajutați de cineva. Nu vorbește, nu se mișcă, nu face nimic. Este foarte frumoasă, ca o păpușică, dar nici măcar nu clipește în prezența mea. Vreau un copil cu care să pot cel puțin să comunic, care să reacționeze fizic, să mă ia în brațe, să mă sărute. Aș vrea să ne trimită măcar o dată un copilaș care să se poarte ca un copilaș.

Emily știa că bărbatu-său nu o ascultă, dar asta nu o deranja. Nu avea nevoie decât de un interlocutor lângă ea care să pară interesat.

— Nu-i aici decât de puțină vreme, Em, dă-i o șansă. Având în vedere prin ce a trecut, nu-i de mirare că nu vorbește. Pare un copil drăguț, până și eu îmi dau seama că e foarte frumușică.

Era pentru prima oară când bărbatu-său făcea un comentariu la adresa vreunuia dintre copiii care trecuseră prin casa lor, iar Emily fu de-a dreptul entuziasmată să constate această schimbare din partea lui. Dintr-odată o copleși emoția pentru fetița cu părul lung și ochii goi, pentru prima oară văzu în ea o persoană și nu doar un alt copil care nu era pregătit să-i răspundă cu îmbrățișări și sărutări la numai două ore după ce sosise în casa ei, care nu aprecia confortul căminului pe care ea se dădea peste cap să i-l ofere.

— Ai dreptate. Este o drăgălașă și aștept prea multe de la ea, prea devreme.

Zâmbi apoi; bărbatu-său zâmbi la rândul lui, sperând ca de data asta femeia să-i lase fetiței timp să se acomodeze cu noul mediu.

Jordanna asculta conversația cu aceeași expresie impasibilă; nu împlinise încă trei ani, dar înțelegea tot ce se spunea în jurul ei. Când o văzu pe doamnă zâmbind sincer pentru prima oară de când ajunsese în casa ei, încercă să-și dea seama care era cea mai bună modalitate de a se adapta acestui nou scenariu. Cum trebuia să se poarte ca să fie sigură că nu va fi bătută ori lăsată să flămânzească, pedepse pe care maică-sa le aplica de regulă ca să o pună la punct, ca să o oblige să facă așa cum voia ea.

— Apă, te rog.

Vorbise încet, cu vocea tremurândă, însă Emily fu atât de încântată la auzul acestor trei cuvinte, încât simți că-i explodează pieptul de mândrie.

Îl văzu pe bărbatu-său zâmbind larg și ridicând din sprâncene, într-un gest de uimire în fața rugăminții copilului.

Pe Emily o bucura enorm interesul brusc pe care fetița îl manifesta față de lumea din jurul ei.

— Nu vrei suc de portocale?

Jordanna văzu bunătatea și recunoștința de pe chipul femeii și intui că făcuse ceea ce trebuia. Poate că nu avea să stea mult aici, dar era hotărâtă să-și facă șederea cât mai ușoară cu putință.

Dădu din cap în semn că da și zâmbi larg, cu toată energia de care era în stare. Lucrase mult timp la acest zâmbet, ca să o facă pe maică-sa să creadă că era încântată de atenția pe care i-o acordă, să o facă să creadă că e fericită în compania ei. Simțea cum i se încordează mușchii feței, obrajii, chiar și urechile. Pe când încerca să-i mulțumească pe cei doi adulți, Jordanna se întreba, în felul ei buimac, ce avea să i se întâmple în continuare. Spera din tot sufletul că, orice ar fi fost, n-o să mai aibă nicio legătură cu mămica ei.

În timp ce era strivită la pieptul imens al femeii, îi simți mirosul aparte, de transpirație veche și parfum. Dar știa că ar fi fost o greșeală să o respingă; la urma urmei, maică-sa și prietenii ei miroseau mult mai rău.

∴

Michael Hannon era bulversat, pentru prima oară în viața lui nu știa ce să facă. Mary Dooley era o stea printre stele, dar rahaturile fiică-sii nu erau problema lui; cu toate astea, Jimmy Bailey stătea la el în birou și îl aștepta să-i înșire numele persoanelor care o puteau ajuta.

— Ce dracu', nu cunosc pe nimeni specializat în drepturile copilului. Chiar există așa ceva?

Michael zâmbi consternat, arătându-și dantura impecabilă, conștient că pe Jimmy nu-l impresionau nici albul imaculat, nici răspunsul la întrebarea pe care i-o adresase.

Dar era sincer, nu cunoștea niciun avocat specializat în probleme de minori și, pe toți dracii, nu avea nici chef să cunoască personal vreunul prea curând. Era cât se poate de enervant, oamenii o dădeau în bară și-apoi veneau la el, așteptându-se să le găsească o soluție, de parcă ar fi fost cine știe ce mare guru.

Ei bine, oricum nu era el vreun mare cunoscător al legii, cu excepția situațiilor care îl priveau în mod direct, ceea ce, evident, nu se întâmpla în cazul de față.

— Sunt sigur că știi pe cineva care ne poate recomanda un specialist, e tot ce-ți cer. Mary are nevoie de cel mai bun dintre cei mai buni, iar numele tău e cunoscut prin sălile de judecată. Speram doar să te poți interesa, atâta tot. Ce dracu', doar e una de-a noastră și se numără printre cei mai buni oameni pe care îi avem.

Michael Hannon zâmbi la aceste cuvinte. Se simți prost preț de câteva clipe, își dădu seama că ar fi trebuit să facă asta pentru Mary Dooley, nu pentru Jimmy Bailey.

— Sigur c-o ajut. Îl sun pe avocatul meu și fac rost de niște numere. Care mai e situația cu Imelda? Îi dau drumul?

Jimmy ridică din umeri cu o indiferență exagerată.

— Mă doare undeva, îți spun sincer. În clipa asta, pe mine mă interesează ce se întâmplă cu Mary și cu fetița.

Michael Hannon zâmbi, minunându-se.

— De ce te preocupă atât de mult soarta ei?

Jimmy privi chipul prietenului său și, căutând în ochii lui o umbră de înțelegere, spuse trist:

— Eu am fost crescut de părinți plătiți, ai uitat? Asta, desigur, când nu eram prin orfelinate. Așa că, spre deosebire de tine, Michael, eu știu din proprie experiență cum funcționează sistemul de ocrotire a minorilor și nu i-aș dori nici celui mai mare dușman să încapă pe mâinile lui, cu atât mai puțin unui copil de doi ani.

Michael avu eleganța să afișeze o atitudine jenată.

— Atunci, o să-ți fac rost de numere, bine?

Jimmy ar fi vrut să-l snopească în bătaie până când nu ar mai fi fost în stare să se ridice de jos. În loc de asta, rosti încet:

— Ești un om bun.

∴

Trei zile mai târziu, Imelda era eliberată pe cauțiune de maică-sa, cu condiția să locuiască la adresa acesteia și să se înscrie într-un program de administrare a metadonei ce avea să fie ales de asistentul ei social. I se spuse că Jordanna avea-i să fie încredințată în următoarele douăzeci și patru de ore.

Pe Mary nu o încânta prezența Imeldei sub acoperișul ei, dar era dispusă să accepte orice ca să o aducă înapoi pe micuța Jordanna. Simțea, undeva în adâncul sufletului, că Imelda nu avea să fie condamnată pentru uciderea lui Lance. Știa că fiică-sa îl împușcase, știa cât de furioasă și de pornită fusese în acea seară. La urma urmei, o văzuse cu ochii ei atunci când venise să i-o ia pe Jordanna.

Mel susținea în continuare că fiica ei îl împușcase pe Lance din greșeală, încercând să-și apere mama de izbucnirea lui violentă. „Din greșeală” trebuia să însemne că Jordanna, copil fiind, nu își dăduse seama ce face. Teoria era că Jordanna își

văzuse mama zvântată în bătaie și se dusese să ia arma pe care o ținea sub chiuveta din bucătărie, apoi îl împușcase pe Lance ca acesta să nu-i mai poată face rău mămicii ei. Mel avea vânătăile care dovedeau că bărbatul o agresase în acea noapte și, la cât de drăgălașă era fiică-sa, nimeni nu voia să formuleze o acuzație care să o implice pe fetiță.

Deși auzise zvonurile potrivit cărora polițiștii făceau tot ce le stătea în putință ca să găsească dovezi împotriva fiică-sii, Mary știa că, având în vedere cât de neobișnuite erau circumstanțele și ce secătură fusese victima, șansele ca adevărul să iasă vreodată la lumină erau extrem de mici.

Era hotărâtă să o descoasă pe micuța Jordanna, dar aflase deja de la polițiștii care anchetau cazul că fetița nici măcar nu înregistra vreo întrebare legată de evenimentele acelei nopți, cu atât mai puțin era în stare să ofere detalii sau răspunsuri de orice natură. Nu împlinise încă trei ani, însă era deja destul de isteață cât să știe să-și țină gura în fața polițiștilor.

Mary era enervată la culme de faptul că se întorsese în punctul din care plecase, că fiică-sa era din nou închisă în vechea ei cameră și că fetița era cu desăvârșire ignorată de maică-sa, deși bunica o adora.

Iar cel mai rău era că văzuse încruntarea care se întipărise pe chipul Jordannei în clipa în care constatase că Imelda stătea și ea acasă la buni. Mary se minuna cum de propriul ei copil se putuse transforma într-o asemenea canalie mincinoasă și, mai grav chiar, cum de putea fi o mamă atât de denaturată. Până și o cățea de pe stradă ar fi făcut mai multe pentru puii ei decât făcuse fiică-sa pentru acest copil. Se întreba uneori, în momentele de depresie, dacă nu cumva ea fusese cauza pentru care Imelda ajunsese în halul acela. Dacă nu cumva făcuse ceva fără să-și dea seama și acest lucru, orice ar fi fost, îi transformase copilul în scorpia egoistă și depravată care era astăzi. Dar nu putea identifica o cauză cât de cât clară care să justifice comportamentul Imeldei. Presupunea că era vorba de droguri, întotdeauna dădea vina pe droguri, nu putea găsi nicio altă explicație.

În timp ce o strângea la piept pe micuța Jordanna, Mary o văzu pe Imelda privindu-le cu coada ochiului. Mary era în al nouălea cer că Jordanna se întorsese la ea și, în timp ce o îmbrățișa, îi vorbea ca unui bebeluș, cu mici gângureli și

onomatopee. Jordannei îi plăcea la nebunie, adora sunetul cuvintelor și încerca să le repete cât de des putea. Dar nu se putea concentra decât pe perioade foarte scurte, ochii îi alunecau mereu spre maică-sa, o urmărea să vadă ce face. Era, în mod firesc, speriată de prezența mamei sale în casă, dar Mary nu putea face nimic ca să schimbe asta.

Imelda se apropie de fiică-sa și spuse tare:

— Fetiță rea!

Jordanna nici nu tresări. În schimb, își fixă mama cu privirea și, pe când se îndepărta pe piciorușele ei nesigure, rosti clar:

— Mami rea!

Mary rânji încântată, nici nu-i trecea prin cap să o contrazică. Fetița avea perfectă dreptate.

— Mami bună, Jordanna rea. Jordanna e o mică ticăloasă afurisită!

Mary trase copilul spre ea și îi îngropă capul la pieptul ei, în încercarea de a o împiedica să audă cuvintele pe care i le adresa maică-sa.

— Nu-i spune așa ceva copilului! Ce dracu’ e cu tine? De ce nu poți, măcar o dată, să fii ca toată lumea?

Imelda râse, ca și cum acest comentariu ar fi fost atât de jalnic încât nu merita niciun răspuns.

Mary apucă brațul fiică-sii și, întorcând-o spre ea cu o smucitură deloc blândă, o întrebă din nou de ce insista să fie atât de rea cu propriul ei copil.

Imelda se trase din strânsoare și, ștergându-se de o mizerie imaginară, spuse sarcastic:

— Nu ți-a spus avocatul? O să mai am unul. Sunt gravidă, mamă. Lance era tatăl. Poate că ăsta o să-mi placă.

În timp ce-și urmărea fiica dispărând pe aleea din fața casei, Mary simți un impuls copleșitor de a o trânti la pământ. Vru s-o atace, să o rănească așa cum îi rănea ea pe toți cei din jur.

Dar se stăpâni, știa că era exact genul de reacție pe care Imelda spera să i-o provoace. N-ar fi făcut decât să-i atragă compasiunea celor din jur și să-i ofere un motiv în plus pentru a-i împiedica accesul la copil.

După ce închise ușa ca să fie sigură că fiică-sa plecase cu adevărat, Mary își privi nepoata și, oftând din greu, murmură:

— Dumnezeule mare, asta-mi mai lipsea! Încă un copil pentru care să mă lupt!

∴

Acuzațiile împotriva Imeldei fură retrase câteva săptămâni mai târziu, iar femeia se întoarse în apartamentul dat de primărie. Faptul că locuința fusese scena unei morți oribile nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin, ba noua ei notorietate chiar o amuza.

Și, pe măsură ce burta îi creștea, interesul față de Jordanna scădea și mai mult. Noul copil era singurul lucru care o preocupa cu adevărat, dar sarcina nu îi afecta în niciun fel stilul de viață. Ba, mai mult, părea chiar să-i sporească puterea de autodistrugere.

Mary o avea în sfârșit pe Jordanna la ea, dar asta nu o liniștea, fiindcă acum își făcea griji și pentru al doilea copil, întrebându-se neîncetat care avea să fie soarta noului ei nepot sub tutela maică-sii.

Capitolul 11

Kenneth Dooley era un copil încântător, iar maică-sa părea chiar să-l placă, atunci când își aducea aminte. Părea interesată de el, cel puțin atât cât putea. În comparație cu sentimentele pe care le avea pentru fiica ei, preocuparea pe care o manifesta față de băiat putea fi considerată chiar exagerată. Nu-i păsa realmente de viața de zi cu zi a copiilor. De fapt, era atât de absorbită de sine și atât de rece față de Jordanna, încât agitația neobișnuită pe care o făcea în jurul fiului ei era percepută ca singura ei calitate salvatoare. Îi făcea pe oameni să creadă că, poate, nu era chiar atât de rea, la urma urmei, își *iubea* fiul. Faptul că nu avea niciun pic de timp pentru fiică-sa, că ambii copii locuiau cu bunica – întrucât autoritățile nu o considerau suficient de stabilă pentru a avea grijă de ei – și că, oricum, nu intenționa defel să se preocupe de micuți era un lucru pe care toată lumea părea să-l uite în mod miraculos. Kenneth era dragostea vieții ei și, grație sentimentelor pe care le nutrea pentru el, păcatele îi erau aproape uitate.

Imelda era surprinsă, dar chiar încerca niște emoții reale pentru fiul ei. Era mare și frumos și atrăgea atenția oamenilor în rarele ocazii în care ieșea cu el în public. Avea părul des, blond

și cârlionțat și picioare lungi și puternice. Avea să fie un bărbat înalt, cu siguranță, și era un copil senin, care le zâmbea tuturor celor care pătrundeau în mica lui lume.

Mary Dooley simțea pentru nepotul ei o dragoste atât de puternică, încât o uimea. Cu o mamă ca Imelda, avea nevoie de toată iubirea și ajutorul pe care le putea primi. Jordanna știuse din prima zi că nu putea avea încredere în Imelda și avusese toate motivele să-și mențină această părere, dar Kenneth nu ajunsese încă să reprezinte ținta frustrărilor și furiei sale devastatoare. Așa că nu o văzuse cum era de fapt, nu se întrebase de ce nu locuia cu el, de ce nu avea grijă de el așa cum făceau mamele altor copii. Avea să se lovească într-o zi de toate astea și Mary spera că, asemenea surorii lui, în acel moment avea să priceapă că nu era vorba de el sau de Jordanna, că era numai vina ei, a mamei lor, a Imeldei și a vieții mizerabile pe care o ducea aceasta.

Jimmy Bailey era bun, se interesa întotdeauna de copii și Mary aprecia asta. Își asumase rolul de unchi-surogat pentru amândoi.

Când cei doi fii ai ei o informaseră, într-o după-amiază, că se asociaseră la gestionarea unui depozit de fiare vechi, fusese atât supărată, cât și rănită de evidenta lor renunțare la unitatea familiei. Vestea o șocase, dar, după ce Jimmy îi reamintise că cei doi băieți nu aveau să-i fie niciodată de vreun folos real, trecuse peste mâhnirea inițială și le dăduse amândurora binecuvântarea ei. Făcuse asta fiindcă știa că nimic din ceea ce le-ar fi putut spune nu i-ar fi convins să se răzgândească ori să rămână în viața ei. Acceptase faptul că se îndepărtau, nu doar de Imelda, ci și de ea și de copii, și îi ura pentru asta, chiar dacă le putea înțelege motivele.

Nici unuia din băieți nu părea să-i treacă prin minte să-i dea vreun ajutor financiar; nu că ar fi avut nevoie, dar ca idee. Pe de altă parte, erau mai mult decât dornici să ia de la ea, dacă și când considerau că le trebuie.

Însă cel mai dureros era că niciunul nu mai catadicsea s-o viziteze și asta o întrista, asta era o lovitură care lăsase urme adânci. Chiar dacă îi putea înțelege într-o anumită măsură, nu le putea ierta trădarea. Erau amândoi niște jigodii, niște incapabili nenorociți.

Nu avea pe nimeni pe care să se poată baza, iar propriii ei copii îi dovediseră că nici nu va avea vreodată. Fusese un lucru care îi deschisese ochii, moartea tatălui lor îi lăsase pe toți în derivă. În loc să simtă însă măcar un dram de loialitate pentru ea, amândoi aleseseră să facă un pas înapoi. Nu arătaseră nici măcar o fărâmă de devotament față de ea personal, față de propria lor mamă, femeia care le dăduse viață, care îi crescuse, care îi hrănise și-i șterse la fund.

Faptul că-i luase la ea pe ambii copii ai Imeldei fusese un gest pe care niciunul nu era în stare să-l priceapă, dar, după cum se alina singură, în ceea ce-i privea pe trădătorii ăia doi, nici nu se aștepta la mai mult. Nu erau chiar cele mai inteligente ființe de pe planetă și nici cele mai preocupate de soarta celor din jur, nu-i oferiseră nici măcar un umăr pe care să plângă după moartea soțului ei, a tatălui lor.

Așa că nu avea nicio reținer să se dedice în totalitate noii ei familii. Știa că micuții aveau nevoie de ea și, mai important chiar, ea avea nevoie de ei.

Prin urmare, le făcuse vânt băieților, cu avertizarea că se aștepta să-i vadă cel puțin o dată pe lună; spre tristețea ei, fiii ei păreau să fie cât se poate de mulțumiți de acest aranjament. Le convenea tuturor, păstrau aparența unei familii unite fără să fie nevoiți să se suporte în fiecare zi, iar Mary se putea concentra asupra celor doi nepoți și nevoilor lor imediate.

Imelda era singura muscă într-un lapte altfel destul de alb. Nu își dorea câtuși de puțin copiii, în orice caz, nu voia să-i aibă de tot, dar se înființa la intervale cât de cât regulate și își făcea de lucru cu ei, de dragul aparențelor. Imelda nu mai încerca acum să-i ia cu forța de lângă buni, deși încă mai era capabilă să amenințe, atunci când o apuca. Însă Mary știa acum că amenințările fiică-sii erau la fel de nefondate pe cât de goale îi erau buzunarele; nu trebuia decât să-i mai dea niște bani ca s-o facă să-și ia din nou tălpășița și să-i lase în pace.

Mary continua să găsească oameni care datorau diverse sume de bani în diferite părți și își desfășură activitatea fără eforturi prea mari. Rețeaua ei de femei era vastă, sigură și creștea de la un an la altul. Puteau lua urma oricui în numai câteva zile și erau bine plătite pentru informațiile aduse. Mary știa că asta era suficient pentru a-i garanta loialitatea și susținerea lor în continuare. Ea reprezenta un adevărat plan de pensie pentru

multe dintre femeile cu care avea de-a face. Mulțumită ei, aveau câțiva bănuți puși de-o parte cu care reușeau să treacă de zilele mai negre. Așa nu mai erau nevoite să depindă de pomenile primite de la copii, pentru că, după cum se lămureau toate mai devreme sau mai târziu, nici copiii lor nu o duceau cu mult mai bine. Lumea se schimbase și, cu toate că ele toate se îngrijiseră de părinții *lor,* își dădeau curând seama că nu aveau să beneficieze de aceeași favoare. Mary le ajuta să se mențină la suprafață, mulțumită ei mai aveau încă o fărâmă de respect de sine.

Pentru Mary Dooley, viața era frumoasă din multe puncte de vedere și, deși se simțea singură uneori, știa că nepoții trebuiau să fie principala ei grijă. Băieții treceau pe la ea în fiecare lună și vizitele lor îi făceau plăcere, dar întotdeauna se bucura să-i vadă plecați. Veneau de obicei cu o listă lungă de nenorociri și ghinioane și cu nevoia de bani pentru a depăși momentul. Mary nu i-ar fi numit niciodată oameni de afaceri. Îi ajuta și, după ce plecau, ofta în secret, ușurată că rămânea din nou singură cu copiii ei surogat; copiii pe care îi iubea mai mult decât își iubise vreodată propriile odrasle.

Micuțul Kenneth era senin ca o rază de soare și de două ori mai frumos, pe când Jordanna era o mânuță de om care își iubea la nebunie frățiorul.

Singura îngrijorare a lui Mary era că, în vreme ce Jordanna nu era deloc atașată de maică-sa, fapt lesne de înțeles pentru oricine, ținând seama de felul în care se purtase cu ea, Kenny Boy, cum îi spuneau băiețelului, părea să o adore pur și simplu.

Jordanna nu vorbise niciodată cu nimeni despre acea noapte fatală care culminase cu moartea lui Lance. Mary se întreba uneori cum avea să reacționeze Kenny când avea să afle, în mod fără doar și poate inevitabil, că sora lui îi împușcase tatăl și îl lăsase întins pe pământ, mort. Deși ăsta era un lucru pe care niciun om întreg la minte nu l-ar fi putut crede.

Uneori, Mary o privea pe Jordanna în timp ce dormea și încerca să și-o imagineze cu o armă în mână, însă nu reușea niciodată. Nu reușea să o vadă pe această sărmană copilă apărându-și mama, o mamă care întreaga ei viață nu făcuse altceva decât să o învârtă ca pe o nuia cu care să-i bată pe toți cei din jurul ei. Polițiștii fuseseră însă nevoiți să accepte mărturia fiică-sii, deoarece nu aveau nicio altă declarație pe

care să o poată folosi împotriva ei. Ca și Mary, știau că ceva era îngrozitor de putred la mijloc, dar, la fel ca ea, nu aveau cum să o dovedească. Mary își privea nepoata dormind, o urmărea cum tresare și cum se zvârcolește, cum geme de durere și groază, și se ruga atunci Sfintei Fecioare ca bietul copil să-și găsească măcar un dram de liniște, să găsească măcar o fărâmă de fericire.

Imelda susținea în continuare că Jordanna săvârșise crima și, cum toată lumea știa acum că Lance era tatăl lui Kenny Boy, însemna că Jordanna îl ucisese pe tăticul fratelui ei. Era un stigmat care avea să-i marcheze întreaga viață. Amândoi copiii aveau să fie chinuiți de această realitate, dar, fiind atât de apropiați, întrucât Mary era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în putință pentru asta, spera să poată rezista, să se iubească îndeajuns de mult încât să priceapă că nu erau decât victimele modului de trai al mamei lor, ale neglijenței și egoismului acestei femei. Era o situație cumplită pentru toți cei implicați, dar, ca în tot ce o privea pe fiică-sa, Mary încerca să nu se gândească prea mult la asta, fiindcă, dacă s-ar fi gândit, inima i-ar fi fost sfâșiată din nou. Nu putea totuși să nu se întrebe ce le rezerva viitorul acestor doi copii și să nu se teamă de felul în care aveau să-i afecteze cele întâmplate în acea noapte fatidică; să nu se întrebe dacă legătura dintre ei avea să fie îndeajuns de puternică încât să-i țină împreună odată ce adevărul avea să iasă la lumină.

∴

Imelda era superbă, și o știa. Era ciudat cum, chiar dacă era dependentă de heroină, tot nu arăta ca ceilalți drogați. Avea o strălucire naturală a pielii și o structură osoasă de toată invidia, așa că frumusețea ei era oarecum protejată. Până și ea intuise asta și era mulțumită că natura găsise cu cale să-i atribuie un avantaj în fața majorității oamenilor.

Purta o fustă scurtă de piele, o geacă de motor, tot din piele, cu o bluză simplă, mulată, pe dedesubt, și nelipsitele-i cizme negre cu tocuri înalte. Era o tipă sexy din cap până-n picioare și practica un tarif pe măsură pentru serviciile ei. Făcea trotuarul de ceva vreme și găsea că este o viață potrivită cu firea ei. Îi plăceau banii care ieșeau din asta, orele de lucru și, mai mult decât orice, îi plăcea că putea lua droguri din toate părțile Londrei, când taxiul o ducea spre diferitele ei destinații.

Nu-și bătea absolut deloc capul în legătură cu clienții, erau atât de mult sub standardele ei, încât deveneau aproape invizibili. Dar zâmbea atunci când era cazul, le spunea că-i oferiseră cea mai grozavă partidă din viață și avea întotdeauna grijă să folosească prezervativ. Dacă voiau s-o încalece fără protecție, îi taxa în plus. Întotdeauna o uimea să constate cât de mulți bărbați își puneau bucuroși în pericol viețile și căsniciile de dragul unei partide *naturale.* Nu se injecta niciodată în brațe, învățase de mult că urmele de ace te transformau într-o țintă. Pentru polițiști, pentru matahalele străzii; te dădeau de gol, te arătau drept ce erai cu adevărat. Se injectase întotdeauna în părțile genitale, în glezne, în orice loc care nu era vizibil în mod normal sau care putea fi ascuns – de aici și cizmele pe care le purta în permanență. Bărbații nu plăteau pentru drogate și nu plăteau suplimentar pentru o partidă fără protecție cu o femeie pe care o bănuiau că ar putea fi bolnavă. Imelda nu împărțise în viața ei acul cu nimeni, cel puțin nu de la prima ei incursiune în lumea heroinei. Era ea drogată, dar îi mai rămăsese încă atâta minte cât să-și dea seama că e mai bine să nu te amesteci cu alții; era vorba de autoconservare, nici mai mult, nici mai puțin. Își schimbase comportamentul în așa fel încât să poată scoate cât mai mulți bani și intenționa să scoată mai departe.

Avea o sumă frumușică, o rezervă considerabilă de *zahăr* și o reputație care i-o lua înainte, oriunde se ducea. Și îi plăcea asta, îi plăcea să fie celebră, îi plăcea ca lumea să vorbească despre ea, să o remarce în mulțime.

Juca bine și, după vreo câteva băuturi, i se întâmpla uneori să retrăiască noaptea în care fiica ei îl ucisese pe tatăl propriului ei frate. Uneori, înflorea povestea în așa fel încât Jordanna apărea ca o micuță eroină care își salvase mama de la o bătaie ce i-ar fi adus cu siguranță moartea, alteori descria un accident tragic care îi răpise pofta de viață și îi lăsase fiul fără tată.

Oricum ar fi fost, nu intenționa să spună adevărul și, deși erau mulți cei care credeau altceva despre cele întâmplate, aveau destulă minte să-și țină părerile pentru sine. La urma urmei, Imelda Dooley nu era persoana cu care să-ți dorești să te pui; era mai mult decât capabilă să-și poarte singură de grijă la nevoie, lucru pe care îl dovedise.

Imeldei îi plăcea să se plimbe cu taxiul prin oraș, îi plăcea să călătorească spre o destinație necunoscută și, fiindcă era o

bucată bună, era adesea cerută în mod expres, așa că avea mulți clienți și mulți bani. Din nefericire, ca majoritatea femeilor din branșă își cheltuia banii fără prea mare chibzuință, convinsă că portofelul avea să se umple la loc a doua zi. Ceea ce se și întâmpla, numai că, în mod inevitabil, avea să vină și ziua în care tinerețea și frumusețea ei aveau să înceapă să pălească; atunci avea să-și dorească să nu fi fost atât de risipitoare cu banii pe care îi câștiga acum în sume mari. Atunci avea să înțeleagă cât de grea era slujba pentru femeile care îmbătrâneau și avea să observe dintr-odată cum o mulțime de fete noi și tinere apăreau în scenă în fiecare lună. Atunci avea să regrete că nu a pus ceva deoparte și pentru zilele negre.

Pentru moment însă, Imelda era pe val, îi plăcea la nebunie și era încă suficient de speriată de ce se întâmplase cu Lance cât să-și țină sub control faimosul ei temperament, cel puțin o vreme.

Făcuse trei luni de pușcărie pentru o acuzație de vătămare corporală și îi fusese de ajuns, nu avea de gând să repete greșeala. Scăpase după ce omorâse pe cineva și apoi fusese trimisă după gratii pentru un scandal cu o colegă de breaslă. Pe toți dracii, era de mai mare râsul!

Imelda se întreba adesea dacă Lance chiar era tatăl lui Kenny. Știa că nu putea fi sigură sută la sută și, desigur, nu era dispusă a o recunoaște cu voce tare, dar uneori se uita la micuțul Kenny și-l vedea pe Georgie Boy, proprietarul armei cu care îl împușcase pe Lance din cauza comportamentului lui imbecil. Lance căutase cu lumânarea tot ceea ce primise, nu încăpea nicio îndoială. Nimeni nu-i vorbea ei în felul ăla fără să i-o plătească. Dar când se uita la Kenny al ei, îl vedea pe Georgie Boy, nu pe Lance. Parcă era scuipatul din gura lui Georgie, cum se spunea în East London.

Imelda nu încerca niciun regret; ba chiar ar fi făcut totul din nou, exact la fel, dacă ar fi simțit nevoia, iar ăsta era un alt aspect care o bucura. Era de părere că oamenii prea înghit toate mizeriile în ziua de azi și, dacă ar avea cât de cât minte, și-ar da seama că există persoane pe care e mai bine să le elimini din peisaj. Mai știa, în adâncul sufletului ei, și că nu era la fel ca restul oamenilor, că juca în altă ligă. Imelda Dooley simțea că nu are de ce să se supună regulilor întrucât, la urma urmei, reușise să scape basma curată după ce ucisese un om. Acest gând îi

aduse pe față un zâmbet care, ca de fiecare dată, o făcu să arate ca o fetiță, nu ca o femeie care născuse doi copii și care își injecta heroină într-o asemenea cantitate și de atât de multă vreme, încât oricine altcineva ar fi fost de mult la doi metri sub pământ.

Taximetristul era un bărbat însurat pe nume Arnold Dukes, puțin trecut de șaizeci de ani. Se apucase de taximetrie după ce ieșise la pensie de la docuri. O urmărea pe fată în oglinda retrovizoare, iar frumusețea ei îi pusese stăpânire pe imaginație. Părea nouă în meserie și ăsta, ca întotdeauna, era atuul ei cel mai mare. Încă nu arăta trecută, nu ai fi ghicit ce era în realitate: o târfă drogată. Avea încă o mină proaspătă. Era una dintre puținele persoane care își puteau abuza trupul cu droguri și alcool fără ca urmele să fie vizibile asupra lor. Aspectul ei corespundea vârstei; tenul îi strălucea, mușchii îi erau fermi. Le dădea bărbaților care apelau la serviciile ei iluzia tinereții crude, detaliu suficient pentru a-i face să creadă că este novice în branșă. Știa asta și-și juca bine cartea, o folosea în avantajul ei ori de câte ori era nevoie.

Arnold era posesorul unei freze cărunte, pieptănate pe spate, și al unei danturi aflate într-o spectaculoasă stare de degradare, iar ideea lui de igienă personală consta într-o baie o dată la două săptămâni și în schimbatul zilnic al șosetelor, deși asta era mai degrabă o necesitate, dată fiind lipsa de spațiu din taxi. Din cauza mirosului i se întâmplase în câteva rânduri să fie rugat să tragă pe dreapta.

Fuma Capstan Full Strength și avea o predilecție pentru vestele tricotate manual și pentru cămășile Ben Sherman. Aproape că renunțase total la viața sexuală până acum, până în momentul în care o văzuse pe această fată. Știa că e o curvă, dar era splendidă. Avea corpul unei vedete de cinema din anii 1940, sâni mari și o expresie nevinovată care i se părea foarte atrăgătoare. O dorea cu disperare și, fiindcă știa că oricum era de vânzare, spre deosebire de majoritatea femeilor care i se urcau de obicei în taxi, simți că ar putea avea totuși o șansă.

Imelda sesiză că Arnold Dukes o privea în oglindă și îi zâmbi seducător, depărtându-și ușor picioarele, astfel încât bărbatul să poată întrezări o părticică din ceea ce avea de oferit. Arnold se simțea în al nouălea cer văzând-o că se dădea la el. Chiar credea că ar fi fost posibil să-l placă.

— Care-i tariful, scumpo?

Imelda surâse larg și, râzând răgușit, îi răspunse într-un mod care ar fi putut fi interpretat chiar ca un fel de jenă în fața unei întrebări atât de îndrăznețe. În clipa aceea îl făcu să creadă că era singurul bărbat pe care și-l dorise vreodată, iar Arnold înghiți momeala, cu tot cu cârlig.

— Douăzeci, pentru tine.

Arnold știa că ia patruzeci pe partidă, știa că ăsta e tariful. Douăzeci era ieftin și era conștient de asta. Tot erau mulți bani pentru el, însă îi avea și ardea de nerăbdare să-i pună mâna pe sâni, să-i atingă carnea fragedă și să-i exploreze păsărică strâmtă.

Zece minute mai târziu, parcaseră pe o stradă pustie, și Arnold începuse deja să gâfâie și să tremure de emoție în secunda în care Imelda se urcă peste el. În timp ce bărbatul îi vărsa în ureche un adevărat șuvoi pornografic, Imelda se gândea la următoarea doză de heroină.

Arnold era doar unul dintr-un lung șir de bărbați pe care îi vedea slabi și neghiobi, dar care o vedeau pe ea tânără și nevinovată. Nici măcar reputația sa și poveștile care roiau în jurul ei nu-i împiedicau să o dorească, știa că are această calitate, știa că, pentru unii, notorietatea nu făcea decât să-i sporească farmecul și, în consecință, să-i mărească veniturile. Spre deosebire de majoritatea fetelor, ea nu avea un pește propriu-zis, își purta singură de grijă. Dar, spre deosebire de majoritatea fetelor care practicau această meserie, ei puțin îi păsa dacă lumea știa cum își câștigă existența. Era mândră de asta.

Douăzeci de minute mai târziu, Imelda bătea la o ușă din Hammersmith. Un profesor pensionar cu probleme de spate, respirație urât mirositoare și o soție plecată în acea seară la Slough pentru a-și vizita primul nepot o invită în casa lui cu un zâmbet nervos și cu speranța vinovată că îl va face să se simtă din nou ca la douăzeci și unu de ani. Stătea cu un ochi pe ea și cu un ochi pe obiectele pe care le considera de valoare și, ca atmosfera să fie și mai încordată, aștepta telefonul care să-l informeze că soția lui ajunsese în siguranță și că noul lui nepot îi semăna la cutare sau cutare trăsătură. Era la fel ca majoritatea bărbaților care solicitau vizite la domiciliu – se gândise mult timp la această noapte și o visase intens, dar, atunci când în

sfârșit se întâmpla, se simțea copleșit de sentimente de vină și dezgust pentru că adusese o prostituată în casa lui. Mai târziu, avea să se teamă că femeia în jurul căreia construise atâtea fantezii îi știa de-acum adresa, știa unde locuiește. Că s-ar fi putut întoarce în orice moment, ca să-i dea peste cap mica lui lume.

Nici nu-i trecea prin minte că fetele în cauză mergeau la atâtea adrese de prin întreaga Londră, încât nici măcar nu mai băgau de seamă împrejurimile. Nu-și dădea seama că bărbatul la care veneau le interesa personal cam tot atât de mult ca o dezbatere politică pe tema sistemului sanitar și că tot ce-și doreau era să termine treaba cât mai repede cu putință ca să se poată duce apoi la următorul fraier, și la următorul, și la următorul, până când toți ajungeau să se contopească într-o singură persoană. Vina era un lucru minunat pentru prostituate, le făcea viața mult mai ușoară. Aceasta era întotdeauna problema pe piața ieftină.

∴

Michael Hannon era enervat. Foarte enervat. Nu-l caracterizau manifestările spectaculoase de furie sau izbucnirile temperamentale, însă, pentru prima oară, era acum foarte aproape să-și piardă cumpătul.

La un moment dat, Jimmy Bailey îi oferise o intrare într-o afacere nouă. Michael Hannon era un bărbat cu vederi largi, dispus să asculte orice i-ar fi putut oferi ocazia de a scoate un profit, însă îi dăduse cu flit atunci, în ziua în care Jimmy îi propusese să deschidă un bordel împreună, fiindcă era un om de modă veche și considera că afacerile cu femei și fete erau apanajul străinilor, al maltezilor, spaniolilor și chiar al jamaicanilor.

Aflase însă că, spre paguba lui, bordelul lui Jimmy ajunsese să producă acum o adevărată avere. Prin urmare, Michael Hannon avea tot dreptul să fie înciudat. Să se simtă rănit, înfuriat și plin de mâhnire.

Acum, Jimmy îl întreba iarăși dacă voia să se bage în noua lui afacere și Hannon știa că Jimmy Bailey, un băiat excepțional când îl luai la bani mărunți, se baza pe răspunsul pe care el i-l dăduse întotdeauna, acel *nu* liniștitor. Îl întreba numai din respect și, odată ce spunea „nu”, după cum se aștepta, Jimmy

era liber să se ducă la alt investitor pe care-l considera potrivit pentru acest gen de afacere.

Din nefericire pentru Jimmy Bailey, Michael își dăduse recent seama de greșeala făcută, văzuse cu ochii lui cum anii 1980 se anunțau drept epoca de aur pentru cea mai veche meserie din lume. Prostituția părea să se fi instalat dintr-odată în gândurile tuturor și să se fi dezvăluit în deplina ei profitabilitate. Nu mai avea niciun stigmat, oamenii se prinseseră că banii astfel obținuți puteau fi utilizați în alte scopuri, pentru a finanța alte întreprinderi. Până și cluburile cu animatoare apăruseră din nou pe piață, odată cu alte variante ale afacerii.

Mulțumită noii legislații, dar și unor legi foarte vechi, atâta vreme cât o femeie nu-și oferea serviciile sexuale pe trotuar la propriu și atâta vreme cât se deplasa cu taxiul la o adresă, nu încălca în niciun fel legea. Odată aflată înăuntrul unei proprietăți private, era liberă să-și facă meseria și nimeni nu avea cum s-o împiedice.

Legile acestei țări nu consideraseră niciodată de cuviință să-l aducă și pe *cumpărătorul* de favoruri sexuale în sala de judecată și, atâta vreme cât femeia în cauză nu acosta bărbați pe un drum public, nu avea de ce să se teamă. Stațiile de taxiuri erau uneltele care-i garantau lui Bailey niște câștiguri considerabile. Iar aceste câștiguri erau acum aduse în discuție și analizate în detaliu de toți cei pe care-i cunoștea.

Prin urmare, Michael Hannon hotărâse că dorea să intre în afacere, și încă la modul cel mai serios. Voia întreaga structură și avea dreptul să o ceară. La urma urmei, putea să ia pur și simplu ceea ce-i trebuia, dacă i s-ar fi părut că asta era singura soluție viabilă.

Avea totuși eleganța de a recunoaște față de sine însuși că se înșelase în presupunerile inițiale, când îl disprețuise pe Jimmy și ideea de a vinde corpul femeii, când văzuse totul ca pe o întreprindere degradantă. Considerase că acest gen de afacere nu era o opțiune pentru el, crezuse că se preta doar oamenilor dintr-o anumită tagmă, lipsiți de respect atât față de sine, cât și față de cei din jur. Dar genul ăsta de gândire era învechit, își dădea seama acum. Era pentru lupii bătrâni, pentru cei din altă generație, care socoteau codoșlâcul o treabă înjositoare. Și așa și fusese, în vremea lor.

Michael îi vedea însă potențialul, înțelegea că era cel mai bun mod de a scoate sume mari într-un timp scurt și că era o afacere pe care putea să o desfășoare mult timp de-acum înainte. Era calea perfectă de a scoate niște bani serioși, bani pe care avea apoi să-i folosească în alte scopuri.

Și, cu toate că simțea în continuare un dezgust total pentru întreaga poveste, era destul de deștept cât să-și dea seama că, dacă nu sărea acum în trenul ăsta, existau mulți alții dispuși să o facă.

Privindu-l pe Jimmy Bailey așezat în fața lui, Michael îi adresă un zâmbet pe care-l spera deschis și prietenos, întrebându-se ce reacție avea să aibă Jimmy în fața acestei totale schimbări de situație. Fiindcă știa la cine intenționa Jimmy să se ducă dacă el refuza, deși fusese respins și de acesta până acum. Graham Parker avea și așa prea multă putere. Michael mai știa și că, de data asta, Parker ar fi înhățat ciolanul din mâna lui Jimmy cu tot cu degete.

În concluzie, Michael Hannon trebuia să informeze cât se poate de clar pe toată lumea că se răzgândise și că acum era dispus să intre în această nouă afacere cu toată forța considerabilă pe care o aducea numele lui.

Știa că Jimmy Bailey se aștepta la obișnuitul „mulțumesc, dar nu, mulțumesc” și că era posibil să nu fie chiar atât de încântat de brusca lui hotărâre de a-i deveni asociat. Pe de altă parte, Jimmy Bailey era suficient de deștept cât să nu-și trădeze în vreun fel dezamăgirea. Așa că, dacă amândoi își jucau bine rolurile, totul ar fi trebuit să meargă ca uns.

∴

Imelda era pe altă lume. Era atât de ametită, încât nu mai știa unde se află, cum ajunsese acolo și cu cine trebuia să se întâlnească.

În timp ce privea în jur prin întunericul pâlpâitor al discotecii, simțea muzica tare și smucită invadând-o, iar trupul îi sălta în ritm cu pulsările basului. Luminile intermitente o făceau părtașă directă la întreaga experiență; în timp ce le urmărea cum își schimbă culoarea și frecvența, avea sentimentul că se născuse anume pentru acest moment. Mereu i se întâmpla la fel, trăia de la o zi la cealaltă, de la o experiență la alta și nu se gândea niciodată la viitor. Numai cu ajutorul drogurilor era în stare să participe la orice tip de activitate în care erau implicați oameni.

Fără droguri, știa că nu este în stare să stabilească nicio legătură cu ceilalți. Îi plăcea heroina fiindcă o ajuta să se desprindă de lumea înconjurătoare, iar Imelda avea motive întemeiate pentru a-și dori să fie singură cu sine însăși și cu gândurile ei. Cu LSD-ul, pe de altă parte, putea face ceea ce făcea acum, putea chiar să se bucure de compania semenilor ei. Putea trăi experiența de a fi într-o mulțime fără obișnuitul sentiment de detașare. Imeldei îi plăceau halucinațiile, îi plăcea întregul concept, îi plăcea să știe că oamenii din jurul ei simțeau același lucru. Erau singurele momente când avea sentimentul de apartenență. Când se simțea parte din ceva mai mare decât ea.

Făcând eforturi să se adune, se uită la cei din preajmă și, oftând din greu, constată ușurată că îi cunoștea pe cei mai mulți dintre ei. Fu totodată oarecum dezamăgită de faptul că pe toți îi știa doar la suprafață, doar prin intermediul altora.

Erau tineri care nu aveau cu adevărat experiența drogurilor. Imelda accepta situația, învățase cu mulți ani în urmă că, spre deosebire de ea, majoritatea petrecăreților plecau acasă la un moment dat. Acceptase faptul că aveau slujbe și vieți la care se întorceau la intervale regulate. Că, spre deosebire de ea, ceața indusă de droguri nu-i ajuta să-și vadă lumea în totala ei realitate înspăimântătoare și că, spre deosebire de ea, ei nu puteau funcționa în acea lume într-o ceață indusă de droguri.

Dar ea *putea,* ea funcționa chiar mai bine, fiindcă vedea lumea așa cum era de fapt. Știa că cei din jurul ei luau droguri ca să pătrundă într-o lume închipuită de care se bucurau o scurtă perioadă de timp, după care ieșeau. Ea nu făcea asta, ea nu se simțea cu adevărat normală decât atunci când era foarte drogată; atunci era ca și cum s-ar fi întors acasă, abia atunci îi înțelegea pe ceilalți.

Fără chimicale, nu avea nimic de oferit nimănui, nu avea niciun fel de sentimente sau de interes pentru restul oamenilor, dar cu narcotice sau cu LSD, fie că era Soare de California sau marfa veritabilă, Microdot, care devenea din ce în ce mai greu de găsit de când cu apariția sugativei și a evidentelor sale avantaje de vânzare, simțea că revine în sfârșit la viață. Încercase să-i explice psihiatrului închisorii, încercase să îl facă să priceapă de ce avea nevoie de droguri și în ce mod reușeau acestea să-i dea senzații realiste.

Fusese însă o pierdere de vreme. Deși omul încercase să o înțeleagă, fusese fascinat de ea, lucru pe care Imelda îl conștientizase cu mult înaintea lui. Era din cauza felului în care arăta, nimeni nu voia să creadă că o asemenea frumusețe putea fi cu adevărat o persoană rea, lipsită de orice emoții sau sentimente.

Imelda știa că până și judecătorul de la tribunalul Snaresbrook fusese uluit de chipul ei frumos și de trupul ei perfect.

Dar cei mai mulți oameni nu aveau nevoie decât de vreo câteva zile în compania ei ca să-și dea seama că era un măr putred pe dinăuntru. În ceea ce privea primele impresii însă, avantajul ei era decisiv.

După moartea lui Lance fusese trimisă la penitenciarul Holloway și, în doar câteva ore, toți cei de acolo o abordaseră, fără excepție. Frumusețea îi garanta întotdeauna interesul celorlalți, iar Imelda era de mult lămurită de acest lucru. La nevoie, era destul de isteață cât să se muleze după așteptările interlocutorului de la acel moment și să devină persoana pe care și-o dorea acesta. Știa asta despre ea. O știuse de ani de zile. Știa că se *prefăcea* că simte, că mima emoțiile celor din jur, le copia reacțiile și sentimentele ca să se poată integra. Învățase ce atitudine aștepta lumea în diverse situații și era conștientă că instinctul ei de a elimina pe oricine îi stătea în cale avea să-i creeze numai probleme. Nu avea niciun fel de sentimente pentru familia ei, nici măcar pentru propriii ei copii. Îl plăcea pe Kenny Boy pentru că era băiat și cu sexul masculin i se mai întâmplase, în foarte rare ocazii, să aibă o relație bună. Avea ceva ce bărbații își doreau și Imelda era dispusă să le ofere lucrul acesta, pentru un preț. Înțelegea acum că stilul ei de viață nu era cel obișnuit, dar nu-i păsa prea mult de asta, Imeldei nu-i păsa de nimic.

În clipa în care ridică un pahar cu votcă și apă tonică de pe o măsuță din apropiere, Imelda intui fără nicio umbră de ezitare că era băutura ei. Nu avea habar de unde venise această idee, dar așa era. Adora această senzație de a fi complet desprinsă de realitate și de a ști cu toate astea tot ce se întâmpla în jurul ei, în orice moment.

Dădu pe gât cocteilul dintr-o înghițitură și simți fiorii inițiali ai LSD-ului părăsind-o. Intra acum în faza de amețeală, percepea greutatea indusă de chimicale învăluind-o pe măsură ce-i ataca

trupul; apoi, cinci minute mai târziu, simți o explozie de sunet și culoare anunțându-i cele mai bune douăzeci de minute ale întregii experiențe. După asta rămânea într-o stare grozavă, însă nu la fel de intensă, lipsită de aceeași rezonanță. Era ca orice altceva în viață: după ce trecea prima senzație, nu mai era niciodată la fel.

Închise ochii și se lăsă copleșită de trăiri, acum putea simți cu adevărat muzica, de parcă i-ar fi emanat din piele. Când DJ-ul puse *Play That Funky Music, White Boy* de la Average White Band, Imeldei i se păru că toate Crăciunurile și zilele de naștere i-ar fi sosit dintr-odată. În timp ce dansa de una singură, pierdută în lumea ei, nu-i observă pe cei doi bărbați care o urmăreau îndeaproape. Oamenii de care se atașase la începutul serii erau bucuroși să se distreze în compania ei. Le conferea un oarecare respect pe care, tineri fiind, nu îl câștigaseră încă pentru sine. Se asigurau că avea o băutură nouă ori de câte ori îi trebuia una și erau încântați dacă îi băga câtuși de puțin în seamă. Erau încă atât de naivi încât își imaginau că Imelda Dooley era o persoană importantă, cu un oarecare renume. Acești copii îi considerau reputația drept un lucru de admirat și erau încă destul de proști cât să fie încântați de a fi văzuți în compania sa.

Imelda știa toate astea undeva în sinea ei, dar, precum cei mai mulți oameni care au măcar o fărâmă de creier în cap, era în același timp uimită de totala lor admirație. Singurul lucru care o interesa pe ea era să se facă praștie și nu se lipise de gașca asta decât pentru că avea nevoie de compania cuiva. Era perfect capabilă să se descurce și singură, însă experiența o învățase că, asemenea animalelor sălbatice, era mult mai bine pentru ea să fie văzută ca făcând parte dintr-un grup.

Imelda depăși punctul culminant al călătoriei senzoriale și se îndreptă spre ieșire. În clipa în care luă contact cu aerul rece al nopții și chemă un taxi negru, era deja pe deplin conștientă de prezența celor doi bărbați care o urmăriseră aproape întreaga seară. În timp ce se îndepărta, îi fixă lung cu privirea pe amândoi, ca să și-i poată aduce aminte în viitor. Fiindcă nu ieșise încă pe deplin de sub influența drogurilor, își dădu seama că avea să-i fie destul de greu.

Capitolul 12

Lui Jimmy Bailey nu-i venea să creadă. Fusese refuzat regește de Michael Hannon când se oferise să-l implice în afacerea lui, cu luni în urmă, și, adevărul fie spus, se simțise jignit, îl rănise să vadă că Hannon îi respingea din prima și fără drept de apel afacerea deosebit de profitabilă și în continuă dezvoltare. Desigur, nu ar fi recunoscut-o niciodată cu voce tare, însă refuzul inițial al lui Michael Hannon – și fusese un refuz rapid și direct – îl enervase la culme. Fusese un refuz calculat, îi fusese prezentat în așa fel încât să priceapă că, deși poate că Michael îl simpatiza și colabora cu el sub alte aspecte, în ceea ce privea afacerea personală a lui Jimmy nu avea nici cel mai mic interes și o socotea un domeniu sub demnitatea lui.

Fiindcă era implicat în prostituție, Michael Hannon insinuase că el, Jimmy, era vrednic de dispreț. Nu spusese nimic de genul ăsta cu voce tare, desigur, nu-și dorea să inducă o răceală între ei, însă Jimmy mirosise care erau adevăratele lui sentimente. Hannon se considera superior jocului cu vânzarea de trupuri, era o afacere de care i-ar fi fost rușine. O afacere cu care nu voia să-și asocieze numele.

Ei bine, fusese o experiență care îi deschisese ochii lui Jimmy, una dintre multele lecții pe care i le dăduse viața. Înghițise insultele voalate și glumele fățișe despre profesia pe care și-o alesese, în special din partea tovarășilor lui. Își impusese să râdă mai tare decât toți la glumele lor. În realitate, le înghițise batjocurile, dar simultan își extinsese imperiul, în liniște și încrezător, și întotdeauna îi oferise șefului său posibilitatea de a se implica în afacere. Șeful îl refuzase, însă îi dăduse personal permisiunea de a se extinde și aprecia faptul că Jimmy găsea de cuviință să îl informeze în legătură cu evoluția lucrurilor. Jimmy nu era un neghiob, era un om pragmatic și tocmai de aceea se afla acum în poziția de a-i cumpăra sau de a-i vinde pe toți, la nevoie. Și tocmai de aceea Graham era atât de dornic să-și unească forțele cu el.

Acum, când Jimmy se dusese la Michael cu ultimele lui planuri de extindere, din politețe, dar și pentru că era o formalitate necesară, se așteptase să i se răspundă cu obișnuitul „nu” categoric și era pregătit să zâmbească și să se poarte ca și cum

i-ar fi înțeles reticența vizavi de afacerile lui, și asta ar fi trebuit să fie totul. Doar că de data asta nu se întâmplase așa.

Michael Hannon îl informase că regreta refuzurile anterioare și, gândindu-se mai bine, era dornic să îi devină partener. Și nu un partener tăcut, deși Jimmy nu ceruse niciodată mai mult de la nimeni. O, nu, Hannon voia să fie pe deplin implicat. Pe scurt, Michael intenționa să intre în afacere din postura de șef. În afacerea pe care el, Jimmy, o ridicase singur-singurel, fiindcă nimeni nu voise să lucreze cu târfe și curve. După anii 1960 și după declinul cluburilor de noapte, proxenetismul devenise domeniul străinilor, în special al maltezilor și al imigranților din Indiile de Vest, astfel că mulți dintre membrii anturajului lui Jimmy încă le considerau ca fiind sub demnitatea lor.

Jimmy ridicase din umeri în fața indiferenței lor, așa cum știuse să ignore ani de-a rândul părerile celor din preajmă, și își condusese întreprinderea în liniște și cu maximă discreție. Reușise în cele din urmă să câștige respectul tovarășilor să-i și să bage în buzunar, cu regularitate, sume de proporții herculeene. Asta însemna că deja scotea prea mulți bani și că Michael Hannon, deși un tovarăș de încredere la nevoie, îi vedea acum succesul ca pe o amenințare directă.

Jimmy știa că buzunarele lui se umpleau mai repede decât ale oricui altcuiva, fiindcă se băgase într-o afacere care nu numai că era cea mai veche meserie din lume, dar rămânea neafectată de recesiuni, tendințe, modă sau alte influențe externe. Era o afacere care se căuta întotdeauna, fiindcă cei care foloseau serviciile pe care le oferea le folosiseră dintotdeauna. Și aveau să le folosească întotdeauna, deoarece trebuiau mereu să-și justifice cheltuielile pentru propria distracție. Sumele acestea, venite de nicăieri, erau plătite pe șin. Jimmy știa foarte bine că prostituția era singura industrie pentru care exista *întotdeauna* cerere, indiferent ce s-ar fi întâmplat în lume.

Singurii din afacerea cu carne vie care simțeau înțepăturile recesiunii erau patronii cluburilor cu animatoare, lor le era greu să-și atragă clienții fiindcă aceștia erau nevoiți să cheltuiască o avere pe băutură și servicii suplimentare înainte de a se putea măcar gândi să plece acasă cu vreo fată.

Jimmy avusese grijă să elimine intermediarii și tăiase din cheltuieli, deoarece clienții lui nu mai trebuiau să plătească pentru locație atâta vreme cât fetele lucrau în propriile lor case.

Bordelurile lui Jimmy erau toate adrese private și, având în vedere că el era proprietarul spațiilor, constituiau o investiție profitabilă. Bordelurile lui erau bine administrate, impecabil de curate și frumos decorate. Aveau oferte pe toate gusturile și pentru toate buzunarele și erau totodată extrem de discrete și prevăzute cu o zonă de bar foarte apreciată, unde fetele își derulau negocierile fiind păzite de niște portari masivi, pachete de mușchi, plătiți să țină la distanță elementele turbulente.

Tot ei aveau grijă ca fetele care lucrau acolo să fie tratate decent și corect. Dacă vreo fată era abuzată, verbal sau fizic, știa că e ocrotită.

Da, poate că era pește, dar Jimmy se preocupa ca toate fetele care lucrau pentru el să aibă parte de o protecție pe care nimeni nu le-ar fi garantat-o pe străzi sau în cluburile de animatoare, că veni vorba. Odată ce o fată pleca din club cu un client și se ducea la hotel, era pe cont propriu. Până și șoferii taxiurilor lui Jimmy trebuiau să aștepte fetele după ce le lăsau la adresă. Și, dacă nu coborau după ce se scurgea timpul stabilit, trebuiau să bată la ușa casei și să aștepte acolo până când primeau asigurări că femeia în cauză nu pățise nimic. Dacă fetelor li se cerea să mai rămână, taximetriștii trebuiau să mai stea la rândul lor, să aștepte până când în cele din urmă apăreau. Taxiurile lui Jimmy asigurau servicii pentru bărbații care nu voiau să fie văzuți într-un bordel, oricât de discret ar fi fost acesta. Jimmy înțelegea și respecta treaba asta. Bordelurile lui, pe de altă parte, erau frecventate de bărbați cărora le plăcea să socializeze cu tinere atrăgătoare și deschise avansurilor lor și care apreciau compania altor bărbați cu vederi asemănătoare. Bordelurile erau pe gustul bărbaților care nu pierdeau niciun prilej să facă pe grozavii. Clienții lor erau acel gen de bărbați cărora le place să vâneze în haită, care au nevoie de aprobarea prietenilor înainte de a fi în stare să execute, care au nevoie de tovarăși. Jimmy înțelegea psihologia clienților săi, înțelegea că erau toți diferiți și totuși, în esență, la fel. Bărbații cărora le oferea serviciile erau niște consumatori. Nu vedeau în femeia pe care o cumpărau nimic mai mult decât o gaură. Jimmy îi disprețuia, dar se asigura că erau toți bine primiți și îi trata ca pe niște prieteni dragi. Din acest motiv, era cel mai influent și mai dorit pește din Londra.

Fetele se buluceau în stabilimentele lui, inclusiv Imelda Dooley, iar Jimmy veghea să fie bine tratate, lucru care îi garanta atât loialitatea lor, cât și șaizeci la sută din câștiguri.

Și acum, după atâta muncă și după așa niște investiții, trebuia să zâmbească fericit și să-i întindă pe tavă lui Michael Hannon tot ce construise. Pur și simplu, dintr-o toană nenorocită. Pe toți dracii, asta n-avea să se întâmple, nu în timpul vieții lui și în niciun caz în timpul vieții lui Michael Hannon. Jimmy spera să nu se fi ajuns la asta, însă trebuia să fie viclean, abil, trebuia să găsească o ieșire care să-i lase pe amândoi cu orgoliile intacte și care să nu le afecteze prietenia.

∴

Imelda se trezi fără să aibă pe nimeni prin preajmă, exact așa cum îi plăcea.

Radioul mergea, ca întotdeauna, îl ținea pornit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Îi plăcea să audă voci în fundal, îi plăcea sunetul vieților altora, îi plăcuse întotdeauna.

În timp ce își punea capotul, își zări silueta în oglinda dulapului din fața patului. Se privi ca întotdeauna, de parcă s-ar fi uitat la un străin. Se minună că, deși născuse doi copii, abia dacă avea vreo urmă pe piele. Văzu apoi în ce hal îi arătau picioarele și gleznele și își dădu seama că, în curând, nu avea să mai găsească niciun loc în care să se injecteze, își folosea zona genitală cel mai adesea, din când în când și gâtul. Dar avea destulă minte cât să nu se înțepe în părțile cele mai vizibile, și anume brațele. În cizmele lungi putea ascunde o multitudine de păcate. Rămânea mereu încălțată și știa că bărbații cu care se acupla nu aveau absolut nimic împotrivă, din contră. Mai știa și că, dacă ar fi aflat că e dependentă de droguri, ar fi fost oripilați. O plăteau pentru a întreține acte sexuale, însă aceiași bărbați ar fi considerat consumul de droguri un lucru de-a dreptul dezgustător. Imelda nu putea să nu le sesizeze ipocrizia.

Se duse în bucătărie și începu ritualul zilnic de ardere a primei doze; adora prima doză a zilei, era întotdeauna cea mai intensă. În timp ce privea substanța bolborosind în lingură, simțea entuziasmul care prevestea primii fiori. Întregul proces îi amintea că e pe drumul spre uitare și îi aducea gândul liniștitor că are multe provizii, că are pungi peste pungi de prafuri, așa că, spre deosebire de majoritatea drogaților, nu-și ardea o doză

gândindu-se în același timp de unde o să facă rost de următoarea. Avea întotdeauna mai mult decât îi trebuia. Se îngrijea de asta.

Era o senzație extraordinară să știe că posedă o cantitate suficientă din singurul lucru pe care și-l dorise vreodată cu adevărat. La asta foloseau banii. La urma urmei, bogații nu trebuiau niciodată să-și scormonească pe sub unghii după resturi. De asta nu erau descoperiți, ca ceilalți; puteau să-și țină ascunse metehnele. Într-un apartament drăguț, cu o grămadă de bani, puteau funcționa de minune, la nevoie. Numai cei săraci erau dați în vileag. Aceștia furau, mințeau și chiar își jefuiau propriii tovarăși pentru a potoli focul care îi mistuia pe dinăuntru. Imelda știa că era ceea ce se numea oficial o dependentă funcțională, învățase despre asta la închisoare. Mai știa și că, asemenea alcoolicilor funcționali, era capabilă să-i păcălească pe toți cei din jur, și exact asta făcea.

Își privi bucătăria. Era infectă, ca întotdeauna, însă ea nu văzu asta. În clipa în care își împinse acul între picioare oftă adânc, fericită. Simți drogul ajungându-i în creier și explodând în tăcere, amorțind-o din nou, rupând-o de lumea celorlalți. Se prăbuși pe scaun și se lăsă pradă primei senzații de totală uitare în vreme ce, precum toți drogații, se gândea deja la următoarea doză.

Pe când stătea așa, pe jumătate dezbrăcată, cu picioarele depărtate, cu părțile intime ale trupului expuse fără a-i păsa vreun pic de ea însăși sau de oricine altcineva pe lume, zâmbi larg; în sfârșit, era împăcată. Era contopită cu mediul ei înconjurător.

Zece minute mai târziu, era suficient de trează încât să-și facă o cafea și să numere banii pe care-i îndesase în geantă cu o zi înainte. Apoi își planifică restul zilei cu o meticulozitate de care până și generalul MacArthur ar fi fost mândru.

∴

Mary Dooley era îngrijorată. Pe de altă parte, ea era mereu îngrijorată de câte ceva. Nutrea în continuare convingerea că e urmărită și, chiar în timp ce lăsa acest gând să-i încolțească în minte, își spunea că este o caraghioasă.

Privind-o pe Jordanna la micul dejun simțea că o podidesc lacrimile, fiindcă, la fel ca întotdeauna, micuța își lăsa porția să se răcească având grijă ca frățiorul ei să și-o mănânce pe-a lui.

Kenneth o iubea pe Jordanna, știa, din instinct, că nu-i voia decât binele. Văzându-l cum îi zâmbea, cu întregul chip luminat de fericire, Mary se simți din nou pe punctul de a ceda și de a izbucni în plâns.

Dar se stăpâni, desigur; nu plângea niciodată, cel puțin nu în fața altora. Era puternică și trebuia să rămână puternică, acești doi copii aveau nevoie de ea și *aveau nevoie* de ea normală, era singurul lucru stabil din viețile lor, singura persoană pe care se putuseră vreodată baza.

Mary se duse din nou la fereastră și se uită prin perdea; cei doi bărbați pe care îi observase dând târcoale de câteva zile nu se vedeau acum nicăieri. Dar știa că o urmăresc. Nu-și dădea seama de unde avea informația, tot ce știa cu certitudine era că îi urmăreau fiecare mișcare.

Eliminase deja din schemă poliția, agenții sub acoperire nu s-ar fi lăsat atât de ușor văzuți și, la urma urmei, nu făcuse nimic interzis de lege, localizase doar niște persoane. Era curată ca lacrima, vorba ceea. Ba chiar polițaii veniseră de vreo câteva ori la ea ca să o roage, politicos, să găsească niște indivizi *pentru ei.*

Mary se interesase de tipii în cauză și, dacă erau căutați pentru infracțiuni de natură sexuală sau fiindcă își bătuseră nevestele ori își lăsaseră familiile în plata Domnului, să se descurce singure, îi servise pe tavă pe nenorociți. Mica ei contribuție îi asigurase o relație bună cu oamenii legii, pe viitor. Dacă însă o rugau să găsească pe cineva care era, după criteriile lui Mary, unul dintre ai ei, își cerea scuze și spunea că nu putuse afla nimic despre persoana respectivă, deoarece se părea că fugise din țară.

Avea grijă să-i anunțe pe cei implicați, iar aceștia erau întotdeauna foarte recunoscători. Mary opera într-o afacere în care încrederea și sinceritatea constituiau principalele ingrediente. Oamenii pe care îi avertiza că se aflau în vizorul poliției erau adesea mai mult decât fericiți să o răsplătească dându-i adresa curentă a vreunuia dintre clienții pe care îi căuta ea.

Așadar, astfel stând lucrurile, Mary știa că, dacă avea senzația că este urmărită, atunci cel mai probabil chiar era. Eliminase deja ipoteza că ar fi putut fi oameni care datorau bani vreunei persoane cu greutate și aveau indicii că urma să fie

contactată pentru a-i localiza. Nu ar fi așteptat atât de mult să o confrunte. Se aflase deja de două ori până acum într-o astfel de poziție și îi potolise pe ambii bărbați în doar câteva secunde, explicându-le că ea nu era decât un simptom al problemei lor, nu leacul. Avusese, de asemenea, curajul să-i informeze că, în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva, vinovatul ar fi fost vânat ca un câine. Se bucura de o reputație bună, oamenii veneau de departe ca să apeleze la ea și, atâta timp cât le putea oferi ce căutau, avea garantat un venit frumușel.

Așa că acești doi bărbați, despre care știa că o urmăresc, o intrigau în mod deosebit. Îi pândea acum la rândul ei, așa cum o pândeau și ei pe ea.

Mary își mai turnă o cană de ceai și, zâmbindu-le larg copiilor, se întoarse la fereastră ca să-și reia supravegherea.

∴

Michael Hannon îl privea pe Jimmy Bailey chinuindu-se să găsească vorbele cu care să-l scoată din afacerea lui o dată pentru totdeauna.

La o oră matinală pentru el, puțin peste zece și jumătate, Jimmy se prezentase acasă la Michael tot numai un zâmbet prietenesc. Michael se așteptase la această vizită, ba chiar se pregătise pentru ea.

Îl plăcea pe Bailey, era un băiat de treabă și nu ar fi vrut să strice relațiile cu el decât dacă nu avea încotro. Caz în care, desigur, relațiile s-ar fi deteriorat serios. După cât se părea, Jimmy tot nu reușise să accepte faptul că el era masculul alfa în acel teritoriu. Trebuia să i se aducă aminte că nu-și putea desfășura afacerea decât cu bunăvoința și permisiunea lui Michael. Fusese al dracului de bun cu Jimmy de-a lungul anilor și, cu toate că strâmbase din nas față de obsesia lui pentru prostituție, cum o considera el, aflase de curând cât de productivă putea fi în realitate afacerea asta.

Jimmy Bailey scotea sume uriașe și asta nu era ceva ce Michael Hannon să poată trece cu vederea. La dracu', dacă obținea niște sume demne de luat în seamă, și, din câte auzise el, era vorba de o adevărată avere, atunci Michael voia o porție din cașcaval. Chiar dacă Jimmy respectase toate formalitățile, de exemplu invitându-l să se implice de la bun început, iar Michael nici nu voise să audă. Problema era însă că Bailey avea să se găsească în curând într-o poziție financiară mult mai bună

decât a lui, dacă acest lucru nu se întâmplase deja, iar faptul că se gândea să intre în parteneriat cu Graham Parker era și acesta un element ce nu trebuia trecut cu vederea. Împreună, ar fi făcut o echipă formidabilă.

Michael avea încredere în Jimmy Bailey, dar asta nu însemna că va mai putea avea încredere în el și peste doi ani. Banii, în special sumele mari, aveau darul de a-i schimba pe oameni, fie că voiau, fie că nu. Cu adevărat, banii erau esența tuturor relelor. Mai ales în lumea lor.

Așa că, sorbind din cafea, Michael își sprijini coatele de birou și, zâmbind prietenește, spuse blând:

— Atunci, care este problema?

Jimmy oftă. Chipul lui negricios era închis acum, fața-i era lipsită de orice expresie.

— Nu știu cum să-ți spun, Michael, așa că am să ți-o zic pe șleau.

Michael nu se mișcă, nu schiță nici cel mai mic gest, așteptă doar ca Jimmy să vorbească.

— Vreau un partener, dar vreau un partener inactiv, la dracu', vreau un partener care să fie de-a dreptul în comă. Am construit afacerea asta de unul singur, de la bun început, și nu știu dacă pot suporta ca altcineva să vină dintr-odată și să-și dea cu părerea asupra ei. Mă poți înțelege, Michael?

Michael Hannon nu rosti niciun cuvânt preț de câteva clipe; știa că ceea ce urma să spună avea să fie etalonul care să măsoare raporturile dintre ei pe viitor. Știa că trebuia să gândească limpede și succint înainte de a-i răspunde lui Jimmy, fiindcă omul ăsta nu-l rugase politicos să se retragă în umbră, ci îi declarase pe față că nu era dispus să împartă conducerea de zi cu zi a întreprinderii cu nimeni altcineva. Michael trebuia, prin urmare, să-și cântărească reacția la această afirmație cu mare grijă. Puse în balanță avantajele și dezavantajele în doar câteva fracțiuni de secundă, apoi, oftând din greu, deschise larg brațele într-un gest de uimire și tristețe.

— Nu vreau să dau buzna peste ceva ce ai construit singur. Tu ai vrut un partener și sunt dispus să fiu acest partener. Dacă nu vrei să-mi dau în vreun fel cu părerea, atunci îți voi respecta dorința. Nu vreau decât o felie din tort, doar atât, prietene.

Jimmy Bailey își simți trupul relaxându-se, nu-și dăduse seama cât fusese de încordat. Știa că Michael se așteptase să

intre direct în afacere și să preia controlul și mai știa că nu reușise să-l domolească decât pentru moment. Nu era în firea lui Michael Hannon să se asocieze la o treabă fără să încerce, la un moment dat, să-și ia partea leului. Aceasta era natura fiarei, era vorba despre selecția naturală. Și era ceva ce nu avea să se întâmple, cel puțin nu atâta vreme cât era el în viață.

Ei bine, reușise să-l calmeze de data asta, dar știa că era doar începutul. La un moment dat, Michael Hannon nu avea să mai fie atât de ușor de potolit și abia atunci aveau să înceapă cu adevărat problemele.

∴

Imelda se uita la cei doi copii cu acea expresie pe care maică-sa o descrisese întotdeauna în sinea ei drept o nesănătoasă lipsă de interes. Mary își urmărea fiica în timp ce aceasta își privea copiii pe care îi crease din propriul trup și îi citea în ochi o totală și desăvârșită uimire. Parcă Imelda nu-și putea aminti nici că-i purtase vreodată în pântecele ei, nici durerea pe care o îndurase când îi născuse. Nu-i păsa de ei câtuși de puțin. Îi plăcea să se laude cu Kenny Boy, dar asta pentru că era un băiat mare, un băiat frumos și pentru că Imelda nu-și putea crea o legătură, fie ea și fragilă, decât cu persoanele de sex masculin. Biata Jordanna era văzută de maică-sa ca o amenințare, pentru Imelda toate femeile erau o amenințare. Jordanna era deja o frumusețe, și astea nu erau doar cuvintele unei bunici mândre. Jordanna era senzațională, era dublura mamei ei, din multe puncte de vedere. Dar, slavă Domnului, nu moștenise nimic din personalitatea maică-sii. Jordanna era o persoană bună, generoasă și altruistă și găsea de fiecare dată puterea interioară de a-și ierta mama pentru neglijența ei furioasă și pentru remarcile răutăcioase.

Mary își supraveghea fiica asemenea unui uliu atunci când venea să-și viziteze copiii. Nu reușise să o scoată totalmente din viața ei, pentru că fiică-sa încă mai deținea custodia copiilor, așa că micuții nu stăteau la ea decât cu acordul Imeldei.

Mary nu credea că Imelda avea să-și mai bată vreodată capul cu circul de altă dată, nu credea că o să mai încerce să-i ia copiii doar ca să-i facă în ciudă, era mai matură și mai înțeleaptă acum, dar încă mai era în stare să-i folosească pentru a obține ce-și dorea, dacă ar fi fost nevoie.

Pe de altă parte însă, Mary era conștientă că moartea lui Lance reprezenta încă un caz deschis pentru multă lume, în special pentru poliție. Așa că știa că Imelda trebuia să-și supravegheze cu mare băgare de seamă comportamentul și spera că fiică-sa n-avea să-și lase viața întoarsă pe dos din cauza a doi țânci, țânci care erau în permanență monitorizați de asistenții sociali și ofițerii de eliberare condiționată. Nu că aceștia ar fi fost buni la ceva ultima oară. Erau niște imbecili inutili, le curgea saliva din gură de proști ce erau. Și dacă Imelda le-ar fi dat foc de vii micuților, dobitocii tot ar fi încercat să găsească ceva bun în ea!

Cunoscând toate aceste lucruri, Mary avea grijă să nu uite că Imelda era în stare de orice dacă i te puneai împotrivă, era capabilă să se folosească de fiecare amănunt ca să-și impună părerea, ca lucrurile să iasă așa cum și le dorea ea. Era schimbătoare și periculoasă și trebuia s-o țină lângă ea. Ca orice inamic demn de luat în seamă, trebuia supravegheată îndeaproape.

— Nu-i așa că are picioarele ciudate?

Mary își privi fiica și, încruntându-se ușor, se uită din nou la televizorul din colțul camerei. Nu-l stingeau niciodată, și Mary fixă imaginea preț de câteva secunde, încercând să-și dea seama la cine se referea fiica ei. Nu vedea decât trei bărbați care dezbăteau cele mai recente evenimente petrecute la nivel mondial.

— La cine te referi?

Imelda arătă spre fetiță și spuse tare:

— La ea, la Jordanna! Pe toți dracii, e ciudată. Uită-te ce picioare are, parcă nu stau cum trebuie la locul lor. N-am observat până acum, tu?

Mary văzu expresia îndurerată de pe chipul Jordannei și, clătinând încet din cap, își privi fiica și-i răspunse batjocoritor:

— Te-ai mai uitat în oglindă în ultima vreme? Micuța asta e copia ta fidelă, fetițo, așa că, dacă are picioarele strâmbe, de la tine le-a moștenit.

Imelda râse de indignarea maică-sii.

— Ce dracu', mamă, e crăcănată! Poți să treci cu autobuzul printre picioarele ei.

Kenneth le urmărea pe cele două femei, intuia tensiunea dintre ele, le percepea antipatia reciprocă și simțea nervozitatea

Jordannei de parcă ar fi fost a lui. Se apropie instinctiv de sora lui; Jordanna deschise brațele să-l primească și-l trase lângă ea. Stăteau lipiți unul de celălalt de parcă ar fi fost o singură ființă, și Mary văzu furia pe care acest simplu gest i-o provocase Imeldei în expresia de dezgust ce apăru brusc în ochii fiică-sii.

O detesta pe Imelda când o vedea așa: meschină, încărcată de ură, răzbunătoare. Uneori, își dorea ca fiică-sa să moară, iar vina pe care o simțea la aceste gânduri era cumplită, dar tot le nutrea, în fiecare zi.

Imelda purta o rochie frumoasă, bleumarin, petrecută pe talie. Era foarte simplă și îi pica minunat pe silueta zveltă. Părul îi era perfect aranjat, ca întotdeauna, iar machiajul era impecabil. Purta nelipsitele-i cizme, dar se asortau bine cu rochia. Cu asemenea picioare lungi și subțiri putea purta orice și tot ar fi arătat bine. Imelda, fiica sa narcomană, spre deosebire de toți ceilalți de teapa ei, semăna atât de puțin cu o drogată, încât ai fi jurat că e cu neputință să facă parte din această categorie. Avea o personalitate atât de puternică, încât, deși viața ei gravita în jurul drogurilor, avea încă ambiția și energia de a se asigura că arată bine.

Mary nu se putea abține să nu o admire uneori; pe toți dracii, Imelda știa cum să ducă de nas pe oricine. Pentru întreaga lume, arăta ca o tânără în drum spre serviciu.

— Vino, Kenny, hai la mami!

Imelda întinsese mâna spre băiat, cu întreg trupul încordat de enervare, și Mary observă nedumerirea de pe chipul copilului.

— Am spus să vii, Kenny! La dracu', sunt maică-ta, indiferent ce-ți bagă în cap dobitoaca *asta!* Hai, vino când îți spun!

Stătea în continuare cu mâna întinsă, iar Kenneth rămăsese încă lipit de soră-sa, întrebându-se ce ar fi fost mai bine să facă.

Mary își împinse fiica înspre bucătărie.

— Încetează, Mel! Nu mai accept așa ceva, ți-am spus de data trecută.

Continua să o împingă, să o îndepărteze de copii și, în clipa în care ajunse în dreptul ușii de la bucătărie, o înghionti pe fiică-sa înăuntru cu toată forța de care era în stare.

În timp ce Imelda ieșea împiedicându-se din cameră, Mary surprinse privirea șocată a celor doi copii. Le făcu semn cu ochii înspre tavan și amândoi pricepură pe dată aluzia și urcară în dormitoarele lor. Jordanna tremura vizibil în prezența maică-sii,

iar Kenny, ca de obicei, nu știa de cine ar fi trebuit să asculte în astfel de situații.

Imelda, pe de altă parte, spumega de furie.

— Dacă mă mai împingi vreodată așa, să mor eu dacă nu te trântesc la pământ, cotoroanță bătrână!

Mary îi ignoră cuvintele, era obișnuită cu vocabularul fiică-sii și oftă adânc înainte de a spune cu tristețe:

— Lasă copila în pace, Mel. Zi, cu ce ți-a greșit ea vreodată?

Imelda își aprinse o țigară, încet, cu o nonșalanță exagerată, înainte de a-i răspunde pe un ton ridicat:

— Cu ce mi-a greșit vreodată? Mă mai întrebi asta după tot ce-a făcut, după toate câte s-au întâmplat din cauza ei?

Mary ascultase de prea multe ori același vechi discurs despre biata copilă, însă de această dată nu mai putu răbda și, uitând de orice prevedere, urlă, mistuită de furie și frustrare:

— La dracu', încetează, Mel! Nimeni nu crede c-a făcut asta, în afară de distrușii ăia cu care umbli tu. Te-a salvat de la un concediu prelungit la răcoare, fiindcă eu una sunt convinsă că tu l-ai împușcat. Și sunt la fel de sigură că, dacă n-ar fi fost Lance, tot ai fi omorât pe cineva până la urmă. Ești o bombă cu ceas, asta ești! Din cauza ta au murit și taică-tău, și tatăl Jordannei. Provoci dezastre pretutindeni înjur, fără să te gândești o clipă la cei care rămân prinși în mizeria asta pe care tu o numești viață. Copila asta, fetița asta scumpă și minunată nu a făcut în viața ei vreun rău nimănui. Mi-am ținut gura când ai învinovățit-o de moartea lui Lance, pentru că sunt maică-ta și nu voiam să te văd înfundând pușcăriile. Dar ascultă la mine, acum îmi pare rău că nu te-au azvârlit după gratii, măcar atunci n-ar mai fi trebuit să îndur umilința de a ști că te-ai apucat să faci trotuarul, că ești o curvă. Nu te mai lua de ea, Mel, sau noi două o să avem probleme serioase. Știu că-n mintea ta îți închipui că te poți purta cu oamenii după cum ți se năzare. Ei bine, nu poți!

Imelda era, ca întotdeauna, total neimpresionată de cuvintele maică-sii. Nimic nu o afecta decât dacă alegea să se lase afectată, și atunci fie exploda într-o criză de furie, fie, în funcție de toane, era în stare să joace perfect rolul de victimă profund îndureratã.

Mary o asemăna pe fiică-sa cu un robot; era cu desăvârșire lipsită de orice sentimente autentice și, de unde înainte acest lucru o îngrijora, învățase acum să-l accepte ca atare. Aceasta

era personalitatea firească a Imeldei, dacă o putea numi astfel. Era o fată ciudată și trăia o viață ciudată, în care exista ea și numai ea.

Mary încetase cu mult timp în urmă să se mai zbuciume pentru asta. O iubea, însă nu o plăcuse niciodată cu adevărat. Dar era procopsită cu ea și trebuia să accepte situația.

Imelda se găsea într-o dispoziție furioasă astăzi, și Mary își urmărea fiica prefăcându-se mistuită de emoții pe care ea știa prea bine că este complet incapabilă să le simtă. Era doar teatru, întreaga ei viață Imelda nu făcuse altceva decât să joace un rol sau altul.

— Te urăsc! Și o urăsc și pe ea! Ce bine semănați voi două, mamă. Poate că arată ca mine la exterior, dar înăuntru este exact ca tine, o vrăjitoare diabolică și perfidă!

Mary râse în fața acestor cuvinte. Nu înceta niciodată să o uimească.

— Zău, Mel, ce-aș mai vrea să te auzi uneori cum vorbești, ca să-ți dai seama singură ce aberații spui.

Imelda râdea acum împreună cu ea, și Mary știa că, încă o dată, fiică-sa trecuse printr-una dintre acele fulgerătoare schimbări ale stării de spirit.

Mary clătină din cap disperată. De ce nu reușea nimeni altcineva să vadă cât de grav bolnavă era fiică-sa? De ce se lăsau toți înșelați de chipul ei minunat și de teatrul pe care-l juca în fața întregii lumi? Își aminti de psihiatrul din Holloway. Fusese păcălit la numai câteva minute după ce o întâlnise pe Imelda, iar ea fusese nevoită să stea deoparte și să urmărească totul, fără a putea face nimic. Își privise fiica făcând pe victima, apoi pe cocheta, pentru ca în cele din urmă să abordeze rolul făpturii nevinovate, îndrăgostită până peste cap de bărbatul din fața ei. Amărâtul nu avusese nici cea mai mică șansă, iar Mary știa că, probabil, încă se mai mândrea și se felicita pentru succesul pe care îl obținuse cu Melly, cum îi spunea el.

— Haide, mamă, nu vrei să nu ne mai certăm?

Imelda aproape că o implora acum, se ruga de maică-sa să renunțe.

Mary clătină din nou din cap, încet, cu o expresie tulburată în care i se citea uluirea absolută în fața totalei nepăsări pe care o avea fiica ei pentru morală, pentru decență. Puse ceainicul pe

foc, apoi, așezându-se la masa din bucătărie, deschise ziarul și se concentră asupra careului de cuvinte încrucișate.

Imelda scotea rotocoale de fum și stătea relaxată lângă ea, dându-i răspunsurile la unele definiții de parcă nimic nu se întâmplase.

∴

Jimmy Bailey se afla în barul *Crown and Two Chairmen* din Dean Street. Avea o porție mare de scotch cu gheață din care sorbea cu mai multă grijă decât Florence Nightingale. Îi plăcea cârciuma; ca multe localuri din Soho, avea o atmosferă plăcută. Pe de altă parte, pentru cine nu era din Soho, aceste locuri ar fi putut părea rupte de undeva de la capătul lumii. Aici știai exact unde ești și cunoșteai pe toată lumea. În timp ce bea, nu-și dezlipea privirea de pe ușă. Ori de câte ori se deschidea, își simțea inima oprindu-i-se în piept și, când nu o vedea intrând pe Imelda, se relaxa la loc. Era furios pe sine când o aștepta așa, când nu-și dorea decât să o zărească o clipă, să-și satisfacă o nevoie. Trebuia doar să o vadă uneori, nu să o atingă, nici măcar să-i vorbească, doar să-i vadă chipul, nimic mai mult.

Jimmy știa că, dacă și-ar fi dorit-o, n-ar fi trebuit decât să stea la coadă și să o plătească, la fel ca toți ceilalți. Și știa că i-ar fi oferit aceleași servicii ca și celorlalți. Dar mai știa și că femeia asta reușise cumva să-i intre pe sub piele și, cu toate câte le cunoștea despre ea, tot nu putea scăpa de obsesia ei. Așa că făcea asta periodic, se ducea și aștepta într-unul dintre locurile prin care-și făcea ea veacul, doar ca să o poată privi.

Era o obsesie câtuși de puțin sănătoasă, dar nu avea cum să i se împotrivească. O privea preț de câteva minute și apoi pleca, pentru o scurtă perioadă de timp cu setea domolită.

Jimmy o iubea pe Imelda într-un mod straniu, nu pe ea în sine, ci imaginea pe care o avusese întotdeauna despre ea, imaginea pe care i-o arăta lui și tuturor celorlalți.

Cu părul lung și blond și ochii mari și albaștri, arăta ca o fată obișnuită, doar că era un model mai bun, mai nou, cu îmbunătățiri. Și Jimmy se întreba iarăși și iarăși de ce era ea singura femeie care-l făcuse să se simtă astfel. De ce era nevoie de o târfă, și încă de o târfă periculoasă, ca să-l facă să înțeleagă ce însemna dragostea adevărată. O ura pentru ceea ce era și se ura pe sine fiindcă nu se putea abține să o dorească, deși știa că fusese sub mai mulți bărbați decât o latrină publică.

Însă, indiferent ce și-ar fi spus, realitatea rămânea că tot o dorea, ba chiar o dorea cu disperare.

În clipa în care sorbea ultima gură de scotch, Imelda intră pe ușă. Era singură, ca întotdeauna, și era deja drogată, Jimmy își putea da seama după ochi, deși pentru un bărbat neexperimentat ar fi putut părea doar sexy. Privirea sticloasă o făcea și mai atrăgătoare, îi făcea ochii mai blânzi, de un albastru și mai adânc. Pupilele dilatate, ele îi dădeau acea expresie inocentă.

Jimmy văzu cum toți bărbații din încăpere întorceau capul spre ea și se dojeni aspru pentru blestematul fior de gelozie care-i săgetă pieptul, repetându-și în minte că oricare dintre tipii de-acolo îi putea poseda trupul, dacă plătea tariful cerut. Ba, mai mult, o parte dintre acești bani intrau chiar în buzunarul lui. Imelda făcea orice i se cerea, de bunăvoie și cu o pricepere considerabilă; avea grijă ca toți clienții ei să trăiască o experiență de neuitat.

Se detesta fiindcă aștepta să o vadă, amintindu-și, pentru a câta oară, că nu se afla acolo decât între doi clienți și că în orice moment unul dintre taximetriștii lui avea să bage capul pe ușă și s-o cheme afară, pentru a o duce la următoarea adresă.

Când lăsă paharul jos, Jimmy văzu că Imelda se uita acum la el și, apropiindu-se de masa la care stătea, se lăsă să alunece în scaunul din fața lui.

— Nu ne-am văzut de mult. Ce mai faci, Jimmy?

Îi zâmbi, și Imelda văzu cât de chipeș putea să fie, atunci când nu se încrunta.

— Sunt bine. Tu?

Imelda ridică din umeri.

— Eu sunt mereu bine. Sunt o norocoasă, iau fiecare zi în parte, mă las dusă de val.

Râse de propriile ei vorbe de duh.

— Ce bei, Jimmy? Fac cinste.

Jimmy o urmări aducând băuturile, îi văzu feminitatea naturală la lucru. Fusese înzestrată cu o anumită demnitate care era cumva numai a ei. Desigur, cu condiția să nu deschidă gura, fiindcă atunci întreaga iluzie dispărea în doar câteva clipe.

Dar, așa cum era acum, Jimmy nu vedea în ea decât perfecțiune. Mâinile lungi și subțiri, osatura magnifică, ușurința cu care se mișca, fluiditatea membrelor în timp ce se întorcea la

masa lui. Puse whisky-ul pe masă și-și ridică propriul pahar, ca într-un toast.

— M-am despărțit de Jack Daniel's. Acum beau votcă.

Jimmy dădu din cap, neștiind cum ar fi trebuit să-i răspundă. Ca și ea, își amintea ultima lor întâlnire. Și tocmai de aceea simțise nevoia să aducă vorba despre Jacky D.

— Mă simt foarte prost în legătură cu seara aia, știi tu, când am fost la tine.

Jimmy făcu semn că nu mai conta.

— A trecut, nu te mai gândi. Eu am uitat deja.

Imelda îi zâmbi larg.

— Aș vrea să fi uitat și eu. La dracu', m-ai scos așa de repede pe ușă, că mă mir cum de nu ți-am lăsat o gaură în covor.

— Ascultă, Mel, am întrecut măsura în seara aia. Am fost nepoliticos și bădăran, dar avusesem o zi foarte proastă, mă înțelegi? Și să te văd cum îți bagi în vene în toaleta mea nu era tocmai ce-mi doream.

Jimmy luă o gură mare de whisky, simțind arsura lichidului alunecându-i pe gât, dorindu-și să o întâlnească acum pentru prima oară, dorindu-și să fi fost o fată ca oricare alta, o fată obișnuită.

Imelda râdea. Latura ei nesuferită era mereu prezentă, așteptând să iasă la suprafață.

— Ce față ai făcut! Trebuia să te fi văzut. Dar eram atât de nervoasă, că aveam nevoie de ceva ca să mă calmez. Știi, chiar mi-am închipuit, pe bune, că *noi* eram la o întâlnire sau așa ceva. Ce zici cât de nebună sunt? M-am dus la budă ca să-mi limpezesc mintea. Fiindcă în mașina ta, până am ajuns la tine, totul a mers ca pe roate, îți amintești? Și m-am simțit de parcă, nu știu cum să-ți explic, m-am simțit de parcă eram, știi tu, un cuplu sau ceva de genul ăsta. Nu știu de ce-ți spun toate astea, dar voiam doar să știi că înțeleg de ce ți-ai pierdut interesul față de mine. Și, desigur, dacă-ți aduci aminte, aia a fost noaptea în care a murit Lance, nu-i așa?

Dintr-odată, Jimmy avu impresia clară că vorbele Imeldei aveau o anume încărcătură, că îl acuza parcă de ceva. Îi zâmbea în continuare, cu acel zâmbet al ei, larg și deschis, zâmbetul care o făcea să arate ca o persoană normală. Ca o fată de treabă. O fată pe care să fii mândru să o aduci acasă și să le-o prezinți părinților. Dar știa că zâmbetul, ca de altfel totul la

Imelda, nu era decât o prefăcătorie. Nici măcar nu era un zâmbet real, îl folosea ca să-și atingă scopurile. Simți atunci că îi pare îngrozitor de rău pentru ea, pentru faptul că întreaga ei viață nu era decât o serie de împunsături și de aluzii dibace și o permanentă goană după droguri. Se întreba de ce făcuse greșeala de a intra în vorbă cu ea, de ce nu se putuse mulțumi doar să o privească? Era cu mult mai ușor dacă nu i se ivea ocazia să deschidă gura și să-și exprime părerile.

— Mă trezesc că mă întreb uneori, mă înțelegi, Jimmy? Mă întreb uneori, mai ales noaptea târziu, când sunt singură, dacă nu ți-ai fi ieșit din fire cum ai făcut-o și dacă nu m-ai fi aruncat așa în stradă, mă întreb dacă nu cumva poate, *poate,* zic, bietul Lance ar mai fi azi în viață.

Jimmy își simți chipul împietrindu-se, percepu furia controlată care era adevărata față a Imeldei și știu că savurase fiecare secundă a atenției lui și că jubila acum în fața jenei evidente pe care cuvintele ei i-o provocaseră.

Făcând un efort să-și revină, zâmbi leneș și, ridicând din nou paharul, rosti cu toată răceala de care era capabil:

— Corectează-mă dacă greșesc, dar tocmai ai spus că tu ai fost cea care i-a făcut felul în seara aia, nu fetița ta. Că, dacă nu te-aș fi dat afară și aș fi ales să mă murdăresc cu o târfă pentru prima și singura dată în viața mea, zici că nu te-ai fi dus acasă și, prin urmare, Lance ar mai fi încă printre cei vii, și nu la doi metri sub pământ?

Jimmy observă cum i se dilataseră pupilele și știa că, de data asta, era din cauza fricii. Văzu cum i se încleștează maxilarul, cum strânge din dinți. Își dădea seama că atinsese un nerv undeva înăuntrul ei și că, orice gânduri ar fi nutrit cândva pentru această femeie, nu le mai avea acum. Dispăruseră. Se terminase.

Imelda Dooley era otrăvitoare, o otravă periculoasă. Dar îi putea face față și acum o știa și ea, aproape la fel de bine pe cât o știa el.

— Mi-a fost clar de la bun început că minți, numai tu puteai fi atât de javră încât să-ți învinovățești copilul, o biată fetiță, pentru greșelile tale. Până și poliția a avut bănuieli, nu-i așa? Chiar maică-ta mi-a spus.

Jimmy clătină teatral din cap, râzând de ea cu un amestec de batjocură și dezgust.

— Ești o secătură și, chiar dacă am știut întotdeauna asta, până azi am încercat să-ți acord totuși o șansă.

Se aplecă peste masă până când fața îi ajunsese la numai câțiva centimetri de a ei.

— Acum, cară-te! Ești o târfă nenorocită și, dacă te mai apropii vreodată de mine într-un loc public, o să-ți rup gâtul, frumoaso!

Imelda își dădea seama că făcuse o greșeală, că Jimmy nu era atât de moale pe cât îl crezuse, că nu mai era îndrăgostit în secret de ea, ba, mai rău, era în stare să facă exact ceea ce spusese.

Îi văzu ura din ochii goi și pricepu că știa adevărul despre cele petrecute cu Lance ca și cum ar fi fost cu ei în cameră. Nu i se întâmpla adesea ca instinctele să o înșele, însă de această dată păreau să fi fost pe o pistă complet deviată.

În clipa când încercă să plece, Jimmy o prinse strâns de mână.

— Și, apropo, ai ieșit din afacere. Dacă toate fetele mele s-ar îmbolnăvi de sifilis peste noapte, și tot n-aș vrea să te văd în fața ochilor. Târfa nenorocită ce ești!

O trânti înapoi în scaun cu toată forța de care era în stare, apoi, ridicându-se, îi aruncă o ultimă privire, de parcă ar fi fost un gunoi.

Jimmy ieși din local, cu spatele drept și cu mintea în sfârșit limpede. Imelda fusese ca o boală nenorocită de care reușise în sfârșit să se vindece. Se simți cuprins de un sentiment de ușurare, ca un om proaspăt eliberat din pușcărie.

Și era bine.

Cu adevărat bine.

Capitolul 13

— Îmi făceam griji pentru tine cândva, știi asta?

Jimmy Bailey râse de seriozitatea lui Mary.

— Pentru ce Dumnezeu?

Mary se simți dintr-odată jenată, dar știa că trebuia să termine ce începuse. Așa că trase adânc aer în piept și spuse calm:

— Credeam cu toată sinceritatea că ai o slăbiciune pentru Mel a mea. Știu că pare o nebunie, dar chiar am crezut asta, multă vreme. Speram că vei fi bărbatul care s-o aducă pe drumul cel bun și totodată mă temeam că o să te distrugă.

Jimmy simți că începe să roșească, iar Mary era prefect conștientă că intuiția ei fusese corectă și își dădea seama că, într-un fel sau altul, Imelda reușise să-și distrugă și această șansă, ca de obicei.

— Eu și Imelda? La dracu', vorbești serios?

Râdea și era mulțumit că râsul părea sincer. Se întreba cine altcineva îi mai descoperise oare secretul.

— Nu vreau să te jignesc, Mary, dar, pe toți dracii, nu-s atât de bătut în cap.

Mary nu-i răspunse. Îl privea cu acei ochi albaștri și adânci pe care părea să-i fi transmis tuturor copiilor și nepoților ei. Jimmy întrebă preț de câteva clipe dacă Mary își vedea vreodată propriii ochi privind-o, dacă realiza că le dăduse tuturor trăsătura ei cea mai frumoasă.

— Nu știu de unde ți-au putut veni asemenea idei, scumpo. Dar ascultă ce-ți spun, eu și Imelda avem mai multe șanse să luăm sifilis de la Papa de la Roma decât să stăm în aceeași încăpere fără să ne încăierăm.

Mary zâmbi, însă remarca lui acidă o întristase și nu putea ascunde acest fapt. Pe de altă parte, știa că nu avea niciun rost să încerce a îndrepta conversația într-o direcție cât de cât serioasă. Prin urmare, făcu un pas mintal înapoi și oftă cu subînțeles. Trebuia totuși să-i dea de înțeles că ea știa adevărul, indiferent cât de mult ar fi încercat Jimmy să nege.

— În orice caz, mă bucur că ne-am lămurit.

Jimmy nu râse, deși aceasta fusese intenția ei, și nu râse nici Mary. De fapt, rămăseseră amândoi într-o postură destul de încurcată. Se simțeau amândoi jenați de cuvintele lor și, chiar mai mult, de adevărul din spatele acestora.

Jimmy își dorea să fi știut cum să-i poată ușura situația lui Mary. Ar fi vrut să o cuprindă în brațe și să o mângâie, să-i aline durerea cauzată de atâtea pierderi și tristețea pe care fusese nevoită să o îndure. Femeia începuse să înjure ca un marinar în ultima vreme, i se strecurau blesteme până și în cele mai banale conversații, dar tânărul își dădea seama că vocabularul urât nu era nimic altceva decât o formă de autoconservare. Folosea

limbajul murdar pe care îl detesta ca pe o metodă de a-i ține pe oameni la distanță. Avea de dus o cruce pe care până și lui Iisus i-ar fi fost greu să o care atâta amar de vreme.

O admira, o admira cu adevărat. Pentru majoritatea oamenilor era o floare trecută, iar asta, în mintea bărbaților pe care îi cunoștea Jimmy, însemna că era sub nivelul lor de interes. Odată ce o femeie atingea o anumită vârstă, devenea invizibilă pentru populația masculină. Ce nu știau ei era că Mary Dooley avea un adevărat talent de a găsi oameni care nu voiau să fie găsiți. Era absolut fenomenală, controla o întreagă rețea de *flori trecute* pe care le cunoștea de ani de zile. Cunoștea mamele aproape tuturor boșilor din Londra și chiar de mai departe și afla de la ele unde erau fiii lor, pentru cine lucrau, apoi strecura parcă din întâmplare în conversație numele care îl interesa pe el sau pe asociații lui și, dacă era un nume care să le spună ceva acestor femei, Mary afla pe dată tot ce era de știut despre persoana în cauză. Și nu-și nota niciodată nimic, ținea totul minte, până și numerele de telefon de care făcea rost. Știa că se poate trezi cu o razie în orice clipă, prin urmare avea grijă ca poliția să nu găsească nimic, nici măcar o para chioară. Așa că, atunci când vedea că figurile mai noi și mai tinere nu catadicseau nici măcar să o salute cu o înclinare a capului, Jimmy își simțea sângele clocotindu-i în vine și avea grijă să le dea pușlamalelor de doi bani o lecție de etichetă între infractori. Mai precis, le spunea că Mary nu era numai văduva unui bărbat pe urmele căruia oricare dintre ei și-ar fi dorit să calce, dar mai era și unul dintre cei mai respectați și mai distinși furnizori de informații interesante. Încheia prin a le atrage atenția că era o femeie respectată de unii dintre cei mai duri bărbați și că încasa niște câștiguri de dimensiuni olimpiene. Îi plăcea la nebunie să le vadă expresiile după ce le dezvăluia toate aceste lucruri. Îl urmărea pe cel ce fusese victima izbucnirii lui furioase în timp ce digera informațiile și, dacă era suficient de deștept cât să caște urechea și să-și schimbe atitudinea, știa că putea să-l păstreze. Dacă, pe de altă parte, se uita la el de parcă tocmai ar fi aterizat de pe Marte, știa că nu valorează nici cât o ceapă degerată. Își dădea atunci seama că individul în cauză nu făcea decât să tragă de timp până când avea să i se iveească exact ceea ce considera el a fi marea șansă. Asta însemna fie trafic de droguri, fie jafuri bancare, și pe ambele avea să le întreprindă

fără niciun pic de finețe, asigurându-se astfel că va fi prins într-un viitor apropiat. Îi părea rău să vadă cum se pierde un băiat bun, fiindcă era prea prost ca să-și dea seama că respectul trebuie câștigat și că jocul pe care-l jucau ei nu putea fi învățat peste noapte, dar mulți tineri cădeau în plasa câștigurilor rapide.

Lui Jimmy nu-i făcea nicio plăcere să le atragă atenția că traficanții de droguri cu adevărat buni se ocupau asta încă din adolescență, iar spărgătorii buni, care foarte rar erau prinși, aveau atâta succes numai fiindcă, la fel ca în cazul doctorilor, profesorilor și asistentelor, meseria de spărgător de bănci era, la dracu', o adevărată vocație. Era ceva ce respectivul simțea încă din copilărie, aproape un talent. Făcea parte din el, era viitorul lui, singurul lucru care-l interesa în viață. Orice om care era dispus să petreacă luni de zile supraveghind ținta, urmărindu-i rutina zilnică și punând la cale felul în care putea exploata punctele slabe era în stare să scape fără să fie prins. Spre deosebire de jefuitorii de rând, care intrau în oficiile poștale din propriul cartier cu o doză foarte mare de tupeu și cu nefericita convingere că arma pe care o aveau în mână era de ajuns pentru a le asigura cooperarea celor implicați și care, din cauza pregătirilor defectuoase și a momentului prost ales, erau prinși în numai câteva ore sau zile, pomenindu-se dintr-odată cu o sentință de doisprezece ani.

Adevărații spărgători de bănci, care aveau un talent înnăscut pentru asta, știau cum să facă față întâmplărilor neprevăzute și neplăcerilor cu care te trezeai în permanență în acest domeniu. Nu ieșeau în evidență și nici măcar nu încercau să folosească banii furați timp ce cel puțin optsprezece luni. Până atunci, aveau grijă să îi distribuie în cât mai multe locuri cu putință. Adevăraților spărgători le plăcea urmărirea, le plăcea să facă planurile și știau că finalul va fi în favoarea lor.

Cealaltă față a acestei monede o reprezentau însă tinerii pe care încerca el să-i formeze, care, dacă ar fi avut cu adevărat stofa, ar fi dat deja prima lovitură cu mult timp înainte să ajungă în atenția lui. Primea numele și CV-urile de la tații lor, care trăgeau nădejde că le va putea transforma fiii în niște recuperatori mai de Doamne-ajută și că astfel îi va face să uite de povestea cu băncile. Vedeau în el persoana care le putea da bazele meseriei și le putea oferi șansa unei cariere care să nu le

aducă o sentință de optsprezece ani. O sentință pe care nu ar fi fost capabili să o execute, fiindcă băieții nu plecaseră nici măcar în vacanță fără părinții lor, darămite să fi stat la mititica.

Când Jimmy îi trimitea înapoi pachet, cei mai mulți, nu aveau nici măcar atâta minte cât să-și dea seama că, din punctul de vedere al părinților lor, el fusese ultima lor șansă. Erau cei care se foloseau de numele taților lor la fiecare ocazie și pe Jimmy îl durea să vadă că erau într-atât de obtuzi încât nici măcar nu se prindeau că era mai bine să-și facă singuri intrarea în viață. Li se părea că numele cu care se născuseră le era suficient pentru a obține tot ce doreau. Era un lucru extrem de trist?

Jimmy era un băiat destul de maleabil, din multe puncte de vedere, dar dacă piptalacii ăștia nu aveau atâta creier sau măcar atâta bună creștere încât să vadă că o persoană precum Mary Dooley merita nu numai respectul, ci și atenția lor, atunci n-avea rost să-și mai piardă vremea cu ei. Un recuperator adevărat avea maniere impecabile, era în stare să farmece o mamă și să o scoată din casă pentru a putea ajunge la fiu-său, să convingă o nevastă îndatoritoare să le spună unde se afla soțul ei. Un recuperator adevărat și-ar fi folosit stima și modestia și nu ar fi făcut apel la violență decât ca ultimă soluție. Nu făcea rău cuiva decât dacă persoana în cauză era într-atât de nesăbuită încât să-i ignore amenințările voalate și încercările de a rezolva problema pe o cale civilizată. Odată epuizată această cale, respectivul merita tot ceea ce primea. Se deschidea sezonul la vânătoare; la urma urmei, trebuia să-și câștige și el existența, la fel ca toată lumea. Iar violența, violența pe care o preda Jimmy, când ajungea în cele din urmă la ușa numitului datornic, era de o asemenea atrocitate, de o asemenea ură controlată, încât omul acela se gândea extrem de bine înainte de a risca să mai facă vreodată un împrumut.

Jimmy se mira în sinea lui de stupiditatea și aroganța celor mai mulți reprezentanți ai populației masculine. Erau atât de nesăbuiți, încât nu-și imaginau că li s-ar fi putut întâmpla vreodată ceva rău. Și când li se întâmpla, se purtau ca niște adolescente răsfățate, plângeau și se smiorcăiau.

Mary îi surâdea din nou, de data asta cu sinceritate, și Jimmy înțelese că mica lor discuție în contradictoriu trecuse și era deja uitată.

— L-ai găsit pe Dicky Mullen?

Un zâmbet larg se lăți pe fața lui Mary la aceste cuvinte.

— Firește că l-am găsit. Dar cu ocazia asta am mai aflat și că nu este căutat pentru o datorie. Cineva vrea să dea de el pentru o socoteală personală. Așa că să-i transmiți persoanei interesate, oricare ar fi, că vreau o cireașă în plus peste tortul obișnuit ca să spun ce știu.

Jimmy râse zgomotos, așa cum râdea întotdeauna atunci când lui Mary îi intra în cap că nu era suficient de bine plătită pentru informațiile furnizate, lucru care, desigur, era adevărat.

Și avea dreptate, Jimmy trebuia să recunoască asta în sinea lui. O socoteală personală era cu totul altceva decât o datorie. Însemna că tipul căutat era conștient de situație. În același timp, dacă o chestiune personală ajungea la ei, însemna că urmăritorii epuizaseră deja toate celelalte metode de a dibui persoana în cauză. Mary era, la propriu, ultima lor șansă.

Avea dreptate și să ceară o plată pe măsură. La urma urmei, ea reușise în douăzeci și patru de ore ce nu reușiseră ei în luni, poate chiar ani de zile.

— Vorbesc eu cu ei, Mary, nu-ți face griji, colega.

Femeia ridică nonșalant din umeri.

— Nu fac pe nebuna, Jimmy, dar îmi cunosc valoarea. Spre deosebire de proasta de fiică-mea, eu mi-am știut întotdeauna valoarea, care a fost mereu cu mult mai mare decât a acceptat cineva să plătească vreodată, chiar și bărbatu-meu. Tatăl copiilor mei. De-asta îmi joc tare cartea. O să iau cât mi se cuvine în cele din urmă, o să iau totul, cu vârf și-ndesat.

Brusc, Mary era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Jimmy știa că era singură și speriată și tot nu reușea încă să priceapă cum i se schimbase viața atât de radical, peste noapte.

— Mă uit la Mel și mă întreb ce s-a întâmplat de-a ajuns în halul în care este? Ce dracu' am făcut de s-a transformat într-o drogată nenorocită? Și, de parcă asta n-ar fi de-ajuns, este rea, nesimțitoare, parșivă, vicleană și o târfă ordinară. Intră și iese în viața copiilor după cum bate vântul, iar pe micuța Jordanna o urăște. Cât despre Kenny Boy, ei bine, el parc-ar fi jucăria ei personală, în timp ce bietul Kenneth, ocroti-l-ar Dumnezeu, e moale ca o bucată de plastilină. O lasă să facă tot ce vrea cu el, îi e groază să nu cumva să supere pe cineva, mititelul. El nu o vede așa cum o văd ceilalți, observă doar cadourile pe care i le aduce și tristețea din ea. Îi iese tare bine partea cu tristețea,

Jimmy, sincer îți spun, este de-a dreptul fascinant s-o vezi cum își joacă rolul. Până și eu mă las păcălită, cu toate că știu mai bine decât oricine de ce este capabilă.

Lui Jimmy îi părea rău de Mary și își dădea seama că femeia îi înțelegea atracția pe care o avea pentru fiică-sa mai bine decât o înțelegea el însuși. După cum intuia, Mary sperase că el, Jimmy, o va lua pe Imelda sub aripa lui și că va reuși, printr-o minune, s-o transforme într-o persoană de treabă. Lasă că nici lui Iisus Hristos nu i-ar fi fost ușor să înfăptuiască o asemenea minune.

— Uite ce e, Mary, la cum văd eu lucrurile, ai două variante: poți fie să înghiți în sec și să o accepți pe Imelda așa cum e – cu toate defectele ei –, fie să faci ceea ce știm amândoi că ar trebui. S-o elimini din viața ta ca pe o tumoare canceroasă și, în felul ăsta, să le dai și bieților copii o șansă la o viață și la o educație normale. Imelda o să-i infecteze cu firea ei, și știi că am dreptate. Distruge tot ce atinge. E narcomană și, dacă asta ar fi singura ei problemă, la dracu', i-am putea face cu toții față, într-un fel sau altul. Dar femeia asta este complet distrusă, are creierii făcuți terci, și știi și tu asta la fel de bine ca mine, Mary. Este o nenorocită rea și răzbunătoare și se agață de tine numai ca să aibă o casă la care să se întoarcă atunci când i se năzare sau când celor din lumea ei li se ia de ea, când se satură de ura și de manipulările ei. O văd ca pe o secătură egoistă și fără scrupule, așa cum sunt, de fapt, toți drogații. Și-ar vinde propriii copii fără măcar să clipească, dacă așa ar putea obține ce-și dorește. Știi că așa e.

Mary înțelegea că Jimmy se referea acum la implicarea Jordannei în moartea lui Lance, că avea aceeași părere ca și ea în legătură cu cele ce se petrecuseră de fapt în acea noapte.

Jimmy o văzu cum se schimbă la față și știu că Mary nu avea să mai fie niciodată aceeași persoană bună și generoasă care fusese cândva. Era prea târziu acum pentru toate astea. Soarta îi dusese pe altă cale. Oftă, regretându-și cuvintele, regretând că îi vorbise atât de franc, fără s-o menajeze.

Mary dădu încet din cap, conștientă că tot ceea ce-i spusese era adevărat. De-a lungul anilor, devenise foarte apropiată de Jimmy Bailey și știa că era un sentiment reciproc. El o privea ca pe o mamă onorifică, și ea ca pe un fiu onorific.

Ba chiar avea o impresie mai bună despre el decât despre propriii ei băieți. Erau doi imbecili notorii, așa-zișii ei fii. Amândoi trăiau sub papucul nevestelor, și halal neveste! Mary trebuia să admită, cu toată sinceritatea, că, dacă ideea de fericire matrimonială a fiilor ei fusese să fie conduși de câte o cotoroanță veșnic nemulțumită, atunci își atinseseră scopul. Iar Brendan nu acceptase să se însoare decât ca să-i închidă gura femeii. Mary i-ar fi putut înțelege dacă ar fi fost vorba de cine știe ce frumuseți, însă era clar că gena aceasta sărise vreo două generații în familia lor. Pe deasupra, cele două erau prietene la cataramă; nevestele băieților ei erau ca niște clone. Dar măcar atâta putea să priceapă, vorba aia, cin' se-aseamănă se-adună. În ultima vreme, nu-și mai vedea băieții decât atunci când aveau nevoie de bani și, după părerea ei, asta se întâmpla mult prea des.

Jimmy Bailey zâmbi în fața tristeții ei și spuse cu blândețe:

— Frumoasă pereche mai facem, nu crezi, Mares? Dar hai să luăm și partea bună, cel puțin avem o poziție solidă. Scoatem un ban frumos și nu datorăm nimănui nicio ceapă degerată.

Mary râse la aceste cuvinte și chipul i se lumină de încântare când îi răspunse cu o altă vorbă de duh din East End:

— Bărbatu-meu spunea întotdeauna: poți să-ți alegi prietenii, dar, din păcate, nu-ți poți alege familia.

— Dacă ai putea, Mary, te-ai mulțumi cu ai tăi sau i-ai schimba pe toți pe un model mai nou?

Mary se opri brusc din râs și, privindu-l fix în ochi, mărturisi fără ocolișuri:

— I-aș da pe toți într-o clipită, în afară de nepoți, firește.

Apoi, după câteva minute de tăcere, spuse cu sinceritate:

— Pe de altă parte, ei sunt încă mici, nu? Cine știe ce ne rezervă viitorul, mie și lor? Un lucru mi-e clar însă, cu o mamă ca Imelda, le-ar prinde bine să facă șoricul gros. E și așa destul de rău cât se amestecă în viața lor, dar stai să vezi când vor afla copiii de la școală! Sărăcuții vor fi ca niște mielușei la tăiere. Mai ales micuța Jordanna.

— Cel puțin au pe cineva de partea lor, Mary. Pe tine. Și, indiferent ce li se va întâmpla, știu că vor putea conta întotdeauna pe tine.

— Vom vedea. Tot ce știu sigur este că mă tem pentru ei. E limpede că nu vor avea niciodată o viață ușoară.

Jimmy ridică din umeri, enervat de atitudinea ei defetistă.

— Și pentru cine e ușoară viața? Tot ce nu te omoară te face mai puternic, iar noi doi știm foarte bine cât adevăr zace în vorba asta.

Mary râse din nou, dar inima îi era deja frântă de crucea pe care cei doi copilași aveau să fie nevoiți s-o poarte pentru tot restul vieții lor, în special Jordanna. Ce bine ar fi fost dacă Imelda ar fi plecat pur și simplu, dacă s-ar fi dus în altă parte a țării sau, și mai bine, într-o cu totul altă țară! Și-n timp ce era acolo, Mary spera, cu inima strânsă, să sufere un accident fatal. Ura faptul că se trezea adesea dorindu-i moartea propriei fiice, dar o ajuta să-și păstreze mințile; pe de altă parte, era convinsă că aceste fantezii aveau s-o ajute să treacă mult mai ușor peste decesul Imeldei, în ziua în care acesta avea să se producă. Fiindcă știa că fiica ei n-avea să prindă bătrânețea. Cu un asemenea stil de viață, ar fi fost imposibil.

∴

Imelda stătea cu două fete de vârstă incertă, ambele dotate de mama natură cu niște sâni exagerat de mari.

Era sincer impresionată, știa că Dumnezeu e bun și că, atunci când le dăduse fetelor aceste balcoane colosale, nu o făcuse decât pentru a fi sigur că sânii uriași aveau să-i împiedice pe bărbați să le mai vadă mutrele urâte. Râdea în sinea ei de propria-i judecată.

Cea mai mare dintre fete, Jacqueline Basin, o urmărea cu băgare de seamă pe Imelda. Toată lumea știa că nu e întreagă la minte. Era în stare de orice, era în stare să se certe și cu imaginea ei din oglindă, dacă o apuca, și, desigur, era perfect capabilă și să câștige această ceartă. Era o bombă scăpată de sub control, de o răutate feroce dacă avea impresia că este tratată cu lipsă de respect.

În timp ce așteptau să le sosească următorii clienți, beau vin ieftin și fumau, pasându-și țigările de la una la cealaltă. Încăperea în care se găseau era mică și vopsită în roșu-aprins – pereții, tavanul, chiar și ușile. În aer se simțea greu mirosul de parfum ieftin și de fum de țigară și singura lumină venea de la o lampă cu lavă așezată pe jos, lângă fereastră, iar singurul zgomot de la un televizor portabil, care rareori rămânea fixat pe același canal o perioadă mai lungă de timp. Parcă ai fi urmărit programele printr-o furtună de zăpadă, dar nimănui nu părea

să-i pese. Scaunele pe care stăteau erau din plastic, ieftine și foarte incomode. Era o minune că Imelda accepta să stea acolo chiar și două minute, cel puțin asta era opinia personală a domnișoarei Basin și a prietenei sale.

Se aflau pe cea mai joasă treaptă a pieței, și Jacqueline o știa prea bine. Salonul de masaj unde lucrase înainte de a veni aici avea ceva mai multă clasă, locul ăsta se adresa celei mai mizerabile păturii a societății. Era strict un local unde să tragi una scurtă, apoi să te duci acasă, la nevastă. Zău, Imelda Dooley era o bucată mult prea bună pentru ceva de genul ăsta. Ar fi trebuit să se ducă undeva de unde să scoată bani adevărați, și Jacqueline știa că, dacă ar fi avut norocul să arate ca ea, exact asta ar fi făcut.

Caroline Jones era scundă, îndesată și lipsită de orice ar fi putut semăna a inteligență. Era însă o persoană foarte drăguță, lipsită de orice urmă de invidie sau răutate și mereu dornică să cunoască oameni noi, să lege prietenii ori să stea pur și simplu la taclale. O privi pe Imelda Dooley, îi observă hainele elegante, părul minunat și machiajul perfect și găsi în sfârșitul curajul să-i pună întrebarea care nu-i mai dăduse pace din ziua în care începuse să lucreze aici.

— Ce dracu' cauți tu aici, Imelda?

Jacqueline Basin mai că nu leșină când auzi întrebarea atât de directă a prietenei ei.

În cele din urmă, Imelda rânji și, făcând o mutră care spunea clar oricui ar fi văzut-o *Ce, ești chiar tâmpit?* Îi răspunse blând:

— Dar *tu, tu* ce cauți aici?

Imelda părea sincer interesată de răspunsul fetei. Caroline îi zâmbi și își prezentă explicația cu toată sinceritatea, fără să bănuiască o clipă pericolul în care se afla de fapt.

— Eu muncesc aici fiindcă e zona mea. Locuiesc ceva mai încolo. E cald și mi-a ajuns cât am stat în piața Shepherd iarna trecută. Ascultă la mine, i-acolo un frig de-ți îngheață chiloții. Dar, hai să fim serioși, *tu* poți să-ți alegi unde să lucrezi, nu-i așa? Arăți superb și mai ai încă prospețimea aia care le place bărbaților, în plus, pe toți dracii, ai niște picioare absolut fantastice! Eu, dacă aș arăta ca tine, m-aș duce direct în West End, să scot un ban ca lumea, nu mărunțișul pe care ni-l aruncă secăturile de pe-aici.

Imelda se gândi la ceea ce-i spusese fata și-și dădu seama că asta era realitatea. Știa și ea că ar fi trebuit să aibă mai mult respect de sine decât să se ostenească într-o asemenea bombă ordinară. Cei mai mulți dintre clienți nu aveau bani decât să le-o ia la mână.

Pe de altă parte, banii erau bani și orice client era binevenit. Nu-i păsa câtuși de puțin cum arată, cum miroase ori cum se îmbracă. Prințul ținutului sau un vagabond zdrențăros, toți îi erau egali. Atâta vreme cât aveau suma asupra căreia se înțeleseseră, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Știa însă că, dacă nu era atentă, ar fi ajuns mult prea des să se dea pe mai puțin decât merita.

Pierduse afacerea cu taxiurile lui Bailey, șoferilor li se adusese la cunoștință că era de-acum *persona non grata,* fusese pur și simplu ștearsă din registrele lui. Chiar dacă fusese una dintre fetele lui cele mai populare, chiar dacă primise solicitări peste solicitări, tot îi făcuse vânt. Și știa că era din cauză că-și deschisese gura aia mare. Dar crezuse cu toată sinceritatea că Jimmy are o slăbiciune pentru ea. Când o dăduse afară în noaptea aia, hotărâse că, de fapt, o plăcea prea mult, dar își pierduse curajul în ultima clipă.

Și Imelda era pregătită să facă tot ce i-ar fi cerut, la urma urmei, își dorea slujba, ce dracu'! O amenințase atunci că o scoate de pe piață, însă Imelda nu-l crezuse în stare de asta. Socotise că erau doar vorbe-n vânt.

Ei bine, știa acum că se înșelase. Jimmy Bailey se dovedise a fi un ticălos răzbunător. Dar mai putea încă lucra în locuri mult mai bune, dacă ar fi vrut. Cluburile mari ar fi dat orice ca s-o aducă la ele, însă nu voia să irosească jumătate de noapte făcând conversație cu un nenorocit de client, asigurându-se că va cumpăra cele două sticle obligatorii de șampanie și pachetul de cincizeci de țigări, pentru ca abia apoi să poată merge la un hotel. Și pentru ce, pentru o sută? Prefera să facă cinci scurte de douăzeci, una după alta, decât să piardă ore întregi sporovăind cu un retardat și nici atunci nu putea fi sigură că-i mai iese ceva, nouă din zece gogomani se trezeau că deja cheltuiseră aproape tot ce aveau. Până să-i vină și ei rândul, erau deja cuprinși de panică și ea nu mai rămânea decât cu salariul meschin de animatoare. Ei, și de ce și-ar fi asumat riscul ăsta?

Alegea să lucreze în acest loc pentru că îi convenea, și unul dintre motive era chiar grasa de alături. Ea nu era ca alte fete, trata totul dintr-o perspectivă strict financiară. În ceea ce o privea, un client era un client și puțin îi păsa de felul în care arată.

Însă vorbele fetei o făcuseră să pună sub semnul întrebării logica situației ei. La urma urmei, chiar *era* o fată foarte frumoasă, și era conștientă de lucrul ăsta, fără nicio urmă de vanitate. Știa că arăta foarte bine, mai mult chiar, că era superbă.

Frumusețea nu însemna nimic pentru ea, la nivel personal, și știa că uneori, când accepta anumiți clienți, aceștia erau uluiți de simplul fapt că era dispusă să se culce cu ei, darămite pentru o sumă derizorie de douăzeci, poate treizeci de lire, dacă avea chef să le ceară mai mult.

Imelda se trezi dintr-odată meditând la întrebarea pe care i-o pusese fata. Era destul de trează în noaptea asta ca să înțeleagă miezul cuvintelor ei. În adâncul sufletului, știa că valorează mult mai mult decât atât, că putea scoate niște bani adevărați la felul în care arăta.

Zâmbind larg, îi spuse lui Caroline:

— Auzi, cred că ai dreptate. Ar trebui să mă duc într-un club sau ceva de genul ăsta. Dar nu-mi place slujba de hostesă, trebuie să consumi atâta energie și tot nu ai habar dacă, la sfârșit, clientul o să aibă chef să ți-o tragă. Riști să pierzi trei ore pentru un salariu amărât. Știi tu altceva din care s-ar putea scoate sigur bani?

Lui Jacqueline îi era frică să stea de vorbă cu Imelda, dar în seara aceea părea atât de drăguță și de prietenoasă, încât sugeră timid:

— Ai încercat taxiurile lui Basil, din Soho?

— Cine e Basil ăsta?

Imelda părea interesată, dar în același timp vocea-i suna plictisită, nepăsătoare. Așa comunica ea cu celelalte femei. Nu știa cum să fie naturală în prezența lor, nu reușea să stabilească niciun fel de raport cu ele. Putea să relaționeze doar cu bărbații. Cu masculii. Cu clienții.

Jacqueline râse, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să-mi spui că nu l-ai întâlnit niciodată pe Basil? Are sute de fete, dar cei mai mulți bani îi scoate din afacerea cu

taxiuri. S-ar îndrăgosti de tine, fato, și crede-mă că nu exagerez. Poate fi un ticălos de zile mari, dar te lasă să scoți un ban, mă-nțelegi? Știu o fată care lucrează pentru el, e foarte tânără și foarte drăguță și de ea se ocupă oarecum personal. Are vreo câteva fete numai ale lui, fete cărora le acordă un interes special, asta până când le trec primii bujori ai tinereții.

Era clar că vorbește din proprie experiență, de altfel amară.

— Atunci, să înțeleg că e pește?

Jackie și Caroline dădură din cap, fără să înțeleagă sarcasmul îndreptat către amândouă. Încuviințară cu tristețe, la unison, încercând să o ajute în felul lor, chiar dacă nu se puteau ajuta pe sine.

— Dar asta-i partea ciudată cu Basil, nu trebuie să-i oferi niciun fel de favoruri sexuale, se mulțumește doar un procent din câștig. Și îți aduce clienții și taxiurile.

Imelda lungi gâtul, în sfârșit interesată de cele ce-i spuneau fetele.

— Îmi place treaba cu taxiurile, îmi place cum sună toată povestea. Am fost o proastă, tocmai m-am pus rău cu Jimmy Bailey. Și scoteam bani frumoși cu el. Dar este un jegos nenorocit! Nu era cazul să mă dea afară, dar a făcut-o. Scârba dracului! Dar Basil ăsta e o idee, pare să fie ceva pe gustul meu. Aveți un număr de telefon la care să-l pot găsi?

Fetele îi dădură bucuroase adresa și numărul lui de telefon, ușurate amândouă la gândul că Imelda n-avea să le mai facă vreodată concurență.

— Ai numai grijă cum te porți cu el. Pare un pisoiaș la început, dar poate fi foarte al dracului, când îl apucă.

În clipa în care Jacqueline termină de vorbit, un tânăr intră în încăpere și-i zâmbi larg Imeldei, după cum știau toate că avea să facă. Poseda ceea ce în East London se numea o „gură plină de dosuri de câine”. Dinții îi putrezeau la propriu. Avea acnee și mirosea urât, fiindcă lucra pe mașina de gunoi și nu era în prea mare prietenie cu dușul, dar nici nu-i plăcea să-și afunde silueta firavă într-o cadă. Era cea mai joasă categorie de client, dar stătea în fața lor ca un gladiator în mizerie. Era sigur că avea să fie întâmpinat cu căldură, la urma urmei, pentru asta plătea.

Imelda se ridică și se întinse alene. Își făcea reclamă, știa că era cea mai bună marfa pe care bărbatul avea să-și pună

vreodată mâinile slinoase. Îi văzu speranța și dorința din ochi, apoi, zâmbindu-le larg celor două fete, le spuse veselă:

— Vi-l las vouă, doamnelor. Mă gândesc c-ar trebui să mă duc să stau de vorbă cu acest Basil, nu credeți?

În timp ce ieșea din local, îl auzi pe tânăr bombănind enervat:

— Acum că Cenușăreasa a plecat la bal, care din surorile vitrege vrea să-mi lustruiască și mie clanța?

Imelda nu se putu abține să nu râdă când auzi vocea lui Jacqueline răspunzându-i tare, profund indignată:

— Sigur, și nouă ne face deosebită plăcere!

∴

Basil Payne avea treizeci și cinci de ani și își arăta vârsta. Nu avea nicio problemă cu asta, fiindcă, din punctul său de vedere, arăta oricum senzațional.

Era un bărbat corpolent, cu pielea destul de neagră pentru ce-i trebuia lui, cu un set de codițe răsucite, care să facă de rușine orice jamaican autentic, și o dantură strălucitoare pe lângă care și familia Osmond ar fi părut săracă.

Avea o mamă albă, pe nume Nancy, iar taică-său era, din câte i se povestise, un prinț african din Gambia pe care-l chema nici mai mult, nici mai puțin decât Gideon. Pe toți dracii, Gideon! Dobitocii ăia de misionari catolici aveau pentru ce să dea socoteală, dacă ar fi fost să-l întrebe pe el. Cât despre partea cu prințul african, Basil era cel puțin sceptic în legătură cu veridicitatea acestei povești. O auzise de mult prea multe ori din gura altor băieți la fel ca el. Băieți aflați în aceeași poziție, metiși care crescuseră cu aceeași neîncredere precaută ca și el. Speculațiile lui pe această temă îi provocaseră maică-sii o tristețe profundă, combinată cu o furie puternică la gândul că fusese atât de proastă și de dornică să înghită asemenea rahaturi. Taică-său concepuse un copil folosindu-se de niște minciuni ordinare sau cel puțin asta credea Basil. La urma urmei, el era acel copil.

Gideon se întâlnise cu maică-sa o săptămână, nicio zi mai mult, după ce-i promisese fetei de șaisprezece ani că o va lua de nevastă. O iubise, și ea îl lăsase, convinsă că era omul care avea să-i poarte de grijă toată viața. Din nefericire însă, cum se întâmplă adesea în astfel de situații, bărbatul spălase puțina într-o dimineață, lăsând-o pe biata mamă a lui Basil cu burta la gură și cu inimaginabila greutate de a-l anunța pe tatăl ei, fost

sergent în armată, nu numai că le făcuse de râs familia, dar și că bărbatul responsabil pentru asta era negru precum tăciunele. Îi spusese în cele din urmă lui taică-său de copil, dar amânase restul poveștii până după nașterea propriu-zisă. Când însă bunicul aruncase o singură privire nepotului, toate explicațiile fuseseră de prisos.

Mama fetei aproape că picase moartă de rușine, după propria-i mărturisire. Taică-său nu-i mai vorbise niciodată și toate bunurile îi fuseseră lăsate la spital, cu un bilet în care părinții o informau că, din acea clipă, era moartă pentru ei.

Stătuse internată zece zile, apoi își luase băiețelul și, la numai șaisprezece ani și zece luni, reușise cumva să creeze o viață pentru amândoi. Îi fusese alături într-o vreme în care să ai un copil de culoare era considerat un lucru atât de grav, o rușine atât de mare, încât cele mai multe dintre fete ar fi renunțat bucuroase la bebeluș, numai ca să păstreze pacea cu familia. Basil știa cât de greu fusese pentru mama lui, pentru mama lui cea iubitoare, cea bună și, uneori, bulversată, fiindcă simțise pe pielea lui rasismul celor din jur, nu în puține ocazii.

Prin urmare, își iubea mama mai mult decât iubea oricare altă femeie. Știa acum că, dacă ar fi acceptat să-l abandoneze, ar fi fost reprimită în casa ei, cu brațele deschise. Ar fi fost reprimită în lumea mărginită a tatălui ei. O lume în care obțineai ce voiai prin amenințări și în care trebuia să faci ce se cuvenea. Dacă nu ar fi ales să aibă grijă de el, mama lui ar fi putut avea șansa de a-și repara relația cu propriii părinți.

Dar, după cum îi spusese întotdeauna, cum ar fi putut să-i întoarcă spatele propriului ei copil, sânge din sângele ei? Iubirea vieții ei. Singura ei familie *adevărată.*

Basil știa mai bine decât oricine câte trebuise să îndure maică-sa din cauza culorii pielii lui și a faptului că nu era un copil legitim. Însă femeia îndurase totul, și Basil fusese hotărât întreaga lui viață să-i ofere puțină odihnă, puțină dragoste și grijă cu care să îi răsplătească fiecare renunțare, fiecare insultă pe care o suportase. Știa că trecuse prin iad ca să-i dea ceea ce considerase a fi o șansă la viață.

Iar el reușise să-i asigure puțină tihnă și posibilitatea de a recupera ceva din ce pierduse, se îngrijea să aibă parte de tot ce poate fi mai bun în viață. Era bogat precum Cresus și adora

să-și vadă bătrâna mamă care, adevărul fie spus, nu era chiar atât de bătrână, trăind în lux pe cheltuiala lui. Merita.

Basil era pește, dar numai din întâmplare; avea multe degete și era atent ca toate să fie adânc îngropate într-o mulțime de plăcinte foarte profitabile și, adesea, foarte dubioase. Dar, ca mai toți cei care scot foarte mulți bani într-un timp foarte scurt, se străduise să-și facă un nume ca să poată șterge în sfârșit eticheta ce-i fusese pusă încă din fragedă copilărie.

Stătea acum la birou și verifica telefoanele primite, preocupându-se ca fetele lui să fie bine tratate și păzite și să arate bine. Insista asupra acestui aspect, îi plăcea să creadă că oferă servicii de o calitate superioară și, având în vedere că majoritatea bărbaților care apelau la el erau destul de înstăriți și nu se sfiau să scoată o sumă frumușică din buzunar pentru ce-și doreau, Basil avea grijă ca fetele pe care le oferea să fie drăguțe, bine îmbrăcate și cu o prezentare imaculată. Asta includea machiaj, manichiură, tot tacâmul. Odată ce le dispărea prospețimea tinereții, când începeau să se ofilească, se asigura că erau scoase din afacere. Era la fel ca și cu West Ham, echipa lui de suflet – le iubea, dar știa că nu vor mai aduce acasă niciun premiu.

Fetele lui Basil se vindeau pe bani mulți și, ca atare, avea pretenții din partea lor să arate pe măsură. Era de părere că trebuie să primești marfa pe care o plătești și veghea ca fetele lui să fie foarte bine plătite.

Le iniția personal pe toate fetele noi; le spunea cum să stea, cum să zâmbească și cum să ia banii înainte. La urma urmei, oricât de înstăriți ar fi fost domnii, nu era exclus să spele putina, odată ce treaba rușinoasă avusese loc. Plata în avans era obligatorie pentru oricare târfa care-și cunoștea meseria.

Basil le mai explica și că, dacă se îndrăgosteau cumva de ceasurile clienților sau le apuca o dorință teribilă să-și aducă iubiții de doi bani pe la casele pe care le vizitaseră ca să-l jefuiască pe bărbatul cu pricina, după cum mai aveau obiceiul unele femei din breasla lor, avea să le ardă fețele cu acid, după care avea să le rupă personal picioarele nenorociților cu care umblau.

Această amenințare era suficientă pentru fetele pe care le angaja. Avea deja reputația unui om răzbunător, care avea grijă să i se plătească cu vârf și îndesat orice greșeală considera că i

se făcuse, și știa că asta era suficient pentru a-i garanta cooperarea fetelor.

De fapt, era numai apă de ploaie, dar fetele îl credeau, și Basil știa că exista deja o legendă urbană cum că ar fi ars fața unei fete cu acid, cu mulți ani în urmă.

De parcă ar fi fost în stare de așa ceva! Știa că povestea era înflorită și repetată iarăși și iarăși fiecărei fete care venea să lucreze pentru el. Era o mare prostie; dacă ar fi făcut într-adevăr așa ceva, nu s-ar fi auzit nimic. Despre adevăr nu se vorbea niciodată.

Povestea le făcuse însă pe fete să-i știe de frică, iar pe nenorociții care trăiau de pe urma lor chiar și mai și. Pe toți îi îngrozea perspectiva de a se trezi cu el la ușă, cu o sticlă de acid într-o mână și o bâtă de baseball în cealaltă. Așa că Basil acceptase legenda.

În realitate, nu era deloc băiat rău; fetele îl plăceau și se purta corect cu ele, chiar dacă unele erau de-acum, practic, proprietatea lui; considera asta ca fiind nimic mai mult decât un risc profesional. Cele mai multe dintre prostituate nu erau împăcate decât dacă aveau un pește la care să poată apela în caz că întâmpinau vreo neplăcere, iar Basil era acel pește. Spre deosebire de ceilalți bărbați din branșă, el nu se culca niciodată cu angajatele. Mai degrabă ar fi încălecat o masă. Cine și-ar fi dorit o femeie mai călărită decât un cal de curse?

Fetele erau mulțumite să lucreze pe bani buni, dar erau și mai mulțumite să se știe sub protecția lui, iar asta era suficient pentru cele mai multe. În felul ăsta, erau cu toții siguri că niciun alt pește nu avea să apară și să-i ia fetele, nimeni nu se atingea de proprietatea lui, după cum erau considerate. Desigur, nimeni nu ar fi spus așa ceva cu voce tare, dar știa că la asta se făcea aluzie. Fetele aveau nevoie să simtă că sunt ocrotite, iar Basil era pregătit să facă măcar atâta pentru ele.

Basil stătea în fotoliul lui frumos și confortabil, din lumea lui frumoasă și confortabilă, în clipa în care Imelda Dooley intră în birou, ca o adiere proaspătă. O examină cu atenție din cap până-n picioare și știu, înainte ca femeia să apuce să deschidă măcar gura, că avea în față o investiție cu foarte mare potențial. Știa chiar și cine este, dar asta nu îl intimidă defel.

— Înțeleg că tu ești Basil?

Basil zâmbi larg, iar dantura mare și albă îl făcu să pară mult mai plăcut decât era în realitate.

— Sunt cine vrei tu, scumpo.

Imelda își dădu atunci seama că marcase la țintă și ghici, cu acel instinct înnăscut, caracteristic ei, că bărbatul pe care-l avea în față era capabil să-i ofere câștiguri cu adevărat considerabile. Și că, așa cum se întâmpla adesea, era fascinat de frumusețea ei, de corpul ei și de totalul ei dezinteres pentru el ca bărbat, chiar dacă era un bărbat care o putea ajuta mult în carieră.

O oră mai târziu, după o scurtă discuție în care se instală un respect reciproc care-i ului pe amândoi, Imelda pleca deja spre o sumă garantată de o sută de lire și, la o oră și patruzeci și cinci de minute după asta, era deja în drum spre încă o sută.

Era încântată; Imeldei îi plăceau banii, îi plăcea să aibă bani și să știe că-și putea cumpăra droguri ori de câte ori avea chef. Știa că acum era cu adevărat pe val și mai știa și că Bailey avea să fie foarte furios că se dusese la ceva mai mare și mai bun decât stabilimentul lui amărât. Parcă-l și vedea cum face o criză la aflarea veștii. Ei, cel puțin spera că o să facă o criză…

Pe lângă afacerea lui Basil, stația de taxiuri a lui Jimmy Bailey părea o treabă de amator. Basil avea destulă minte să se asigure că fetele pe care le trimitea clienților înstăriți erau curate și bine îmbrăcate. Ar fi putut fi luate drept funcționare sau femei de afaceri în toată regula. Când intrau într-un apartament din Belgravia sau într-o casă mare din Kensington, nu făceau notă discordantă cu peisajul. Basil le învăța să aibă grijă să poarte haine de calitate și foarte scumpe. Imelda adora întreaga afacere. Adora hainele elegante și casele frumoase, adora banii pe care-i scotea și ușurința cu care îi putea extrage din buzunarele clienților ei bogați. Oferea servicii suplimentare la care cei în cauză nici măcar nu visaseră înainte să apară ea în viața lor; făcea ca fanteziile lor cele mai josnice să pară, dintr-odată, cele mai rezonabile cerințe din lume.

Imeldei îi plăcea și Basil, cu firea lui nonșalantă, și mai ales îi plăcea că nu era impresionat de afacerea lui Jimmy Bailey.

Era suficient de vicleană încât să-și dea seama că bărbatul știuse de la bun început cine este și era pe deplin conștientă că, din clipa în care o văzuse, se interesase și aflase că Bailey încercase s-o scoată din joc. Îi spusese în cele din urmă adevărul

în legătură cu cele întâmplate și Basil râsese împreună cu ea de ceea ce numise gândirea „de provincial” a lui Bailey.

Știa că Basil o urmărea și că, la fel ca majoritatea bărbaților, o considera extraordinar de atrăgătoare. Fusese o cruce pe care trebuise să o poarte întreaga viață și învățase să o folosească în propriul interes, atunci când era cazul. Mai știa și că, întrucât era prostituată, Basil o considera inferioară din punct de vedere social, iar asta îi convenea la fel de mult. Nu voia să se mărite cu el, doar să scoată bani de pe urma lui.

Imelda își dorea sume regulate de bani gheață cu care să-și poată lua droguri unde și când voia. Spre deosebire de cele mai multe femei, ea era extrem de mulțumită de viața de târfa, îi pria de minune și nu avea nici cea mai mică dorință de-a face altceva. Știa mai bine decât oricine că, la felul cum arăta, s-ar fi putut mărita cu un ins foarte bogat, care să-i garanteze o viață ușoară. Dar Imelda nu avea chef să fie măritată *cu nimeni*, îi plăcea compania propriei persoane și îi plăcea viața pe care și-o alesese. I se potrivea și era cât se poate de fericită. Trăia doar pentru euforia chimicalelor pe care și le procura în mod regulat.

Basil avea însă planuri mari pentru ea; Imelda nu i le cunoștea încă, dar bărbatul știa că, odată ce avea să-i prezinte ideea, ea ar fi fost de acord.

Basil o vedea ca pe o persoană delicată, feminină, așa că era un șoc să o audă vorbind. Încă arătă extrem de tânără, cu toate astea, știa că născuse doi copii și că era mândra posesoare a unui temperament care, după câte se spunea, putea fi comparat cu Vezuviul în ziua în care se hotărâse să distrugă Pompeiul. Basil o plăcea, avea un soi de sinceritate ciudată și, se vedea bine, nu era câtuși de puțin o proastă.

Știa cum să se comporte într-o companie selectă. Și în doar câteva săptămâni devenise persoana care îi aducea cei mai mulți bani. Era solicitată iarăși și iarăși de cei mai buni clienți – cei mai avuți –, iar Basil știa că Imelda e pe deplin conștientă de popularitatea ei. Voia să-și extindă afacerea și avea convingerea că Imelda era persoana ideală care să-l ajute în acest demers. Iar, dacă astfel se întâmpla să-l scoată din joc pe Jimmy Bailey, cu atât mai bine. Nu avea nici cea mai mică încredere în Imelda, dar știa că, dacă o plătea corespunzător, ar fi fost mai mult decât dornică să-l ajute.

Capitolul 14

Jordanna râdea tare de năzdrăvăniile fratelui ei și, privindu-i cum se aleargă prin grădină, Mary se trezi că râde împreună cu ei. Dacă viața ar fi fost mereu atât de simplă, totul ar fi fost cu mult, mult mai ușor. Soarele strălucea, bătea o adiere blândă, și copiii erau cu adevărat relaxați. Erau atât de fericiți cu ea, încât aproape că uitaseră de nebunia mamei lor, de existența ei complet dată peste cap. Dacă Imeldei lor i-ar fi păsat de bunăstarea copiilor pe cât îi păsa lui Mary, viața ar fi fost mult mai plăcută pentru toată lumea. Dar nu era, Imelda nu vedea decât la câteva ore în viitor, n-o interesa decât următoarea priză, următoarea aventură. În timp ce-și aprindea o țigară, Mary analiza în minte ultimele schimbări ce interveniseră în unitatea familiei ei. O unitate ce era acum distrusă, lipsită de orice ar fi putut semăna cu grijă sau afecțiune.

Soția lui Brendan născuse recent gemeni, doi băieți, și, după cum era de așteptat, Mary se dusese să-i vadă la spital, încântată să-i întâmpine pe noii membri ai familiei. Fusese primită foarte rece de proaspăta mamă. Mary simțise atmosfera încordată aproape din prima clipă și își dăduse seama că nu era atât de binevenită pe cât s-ar fi așteptat, mai ales având în vedere că îi sponsorizase practic pe cei doi soți încă din prima zi.

Nu fusese invitată să ia în brațe bebelușii, nici măcar să-i atingă în vreun fel. Scârba aia trădătoare o dăduse la o parte. Știa că o lucrează, că se așteptau să plătească mai mult ca să i se permită accesul la noii nepoți.

Nicio șansă. Mary ajunsese la capătul răbdării. Cel puțin în ceea ce o privea pe fiică-sa, oricât ar fi fost ea de nenorocită, putea fi sigură că odraslele ei chiar erau *ale ei.* Nu se putea pune la îndoială faptul că Imelda le dăduse viață. Desigur, situația nu mai era la fel de clară când venea vorba de calitățile ei materne, dar Mary îi văzuse cu propriii ochi pe ambii copii ieșind din pântecele fetei pe care ea însăși o născuse, cu mulți ani în urmă. Fetele aveau acest avantaj. În ceea ce-i privea însă pe băieți și având în vedere ce soții își aleseseră, Mary nu era foarte sigură că ei erau adevărații părinți. Și știa că încercau să o forțeze să-i abandoneze pe copiii Imeldei și să-și îndrepte în

schimb atenția spre odraslele lor. De parcă asta s-ar fi întâmplat vreodată! Iar faptul că nu aveau niciun fel de sentimente sau grijă pentru odraslele surorii lor era, pentru Mary, un lucru care vorbea de la sine.

Ei, lasă că aveau ei să vadă, pe viitor. Cu prima ocazie când avea să le trebuiască un împrumut, când aveau să vină să-i ceară bani, Mary le dorea să găsească o bancă destul de fraieră cât să le finanțeze ideile de doi bani și să le accepte scuzele lamentabile pentru neplata datoriilor. Fiindcă, în ceea ce-o privea, nu voia să mai aibă nimic de-a face cu ei de-acum înainte. Se simțise ca o intrusă, fusese întâmpinată cu maximă răceală, ca și cum ar fi fost o străină sau chiar un dușman. Și asta de către niște oameni care așteptau ajutor financiar din partea ei. Nici măcar nu știa cum îi chema pe cei doi nepoți.

Mary era conștientă că îi vedeau pe copiii lui Mel ca pe un fel de concurență, ca pe singurul lucru de care-i păsa în viață și-și dădea seama că, până la un punct, era poate adevărat. Imelda fusese cea care adusese tragedia în familia lor și, din motivul acesta, toți erau de părere că ar fi trebuit exclusă din viața lor, cu copiii ei cu tot. Mary putea înțelege și asta. Dar mai știa și că era deschisă și dornică să-și ofere dragostea oricărui nepot venit din partea *oricăruia* dintre copiii ei. Știa cât de importantă este familia; la urma urmei, familia fusese viața ei, timp de foarte multă vreme. Numai de familie îi păsase, numai la familie se gândise. Însă nevoile acestor micuți erau ca un ghimpe în coaste pentru fiii ei și pentru nevestele lor. Li se părea că stau în calea propriilor odrasle. Nu păreau să priceapă că acești copii ai surorii lor aveau nevoie de ea, *aveau nevoie* de cineva pe care să se poată baza. Și aveau tot atâta nevoie de unchii lor pe cât aveau de bunica lor. Nu înțelegeau că Jordanna și Kenneth aveau nevoie de iluzia normalității într-o lume în care dependența mamei lor nu le garanta nimic altceva decât o cruntă trădare, presărată cu momente sporadice de afecțiune, pe un fond de totală ignorare a lor ca ființe umane, a vieții și a bunăstării lor.

Sărmana Jordanna era deja acuzată de moartea unui om. Desigur, putea fi considerat un accident, dar bârfitorii tot mai șușoteau că fetița era o criminală. Așa mamă, așa fiică! părea să fie opinia generală. Iar băieții ei nici măcar nu încercaseră să o ajute, nu manifestaseră niciun pic de loialitate. Mai mult chiar,

se distanțaseră în asemenea măsură, încât Mary fusese surprinsă să afle că nu plecaseră încă din țară. Asta o duruse, fusese o palmă usturătoare.

Brendan era atât de slab și de copilăros, încât îi amintea de o bătrână simplă și neputincioasă. Nu reușise nici măcar să-i dea niște argumente de bun-simț ca să-i explice de ce nu încercase să-i ajute pe copiii surorii lui. Că-i întorcea spatele lui Mel, asta Mary înțelegea. Dar copiii aveau nevoie de unchii lor, care se purtau cu ei de parcă ar fi fost progeniturile diavolului. Le ceruse ajutorul băieților o singură dată, iar aceștia nu catadicsiseră măcar să-i răspundă la telefon. Brendan era complet manipulat de iapa hidoasă lângă care se înhămase și de un devotament greșit înțeles. Avea o teamă cumplită de nevastă-sa, și nu era de mirare. Femeia avea dimensiunile unui luptător profesionist și o față pocită, ca de buldog. Era mereu încruntată și nimeni și nimic nu părea să-i fie pe plac, asta când era în toane bune. Era o cotoroanță din cale-afară de urâtă, atât la trup, cât și la suflet, care știa cum să-și impună cu forță voința. Avea o adevărată artă de a face pe victima și știa cum să speculeze la maximum acest rol.

Își pisa bărbatul la cap și-l boscorodea pentru toate prostiile, dar, când venea vorba de ea, zgripțuroaica avea voie să facă orice. Mary o lămurise cu subînțeles cum stă treaba, în cuvinte de o prietenie calculată, dar cu o hotărâre de neclintit. Îi spusese că gemenii erau bineveniți, dar, având în vedere că ei aveau doi părinți, copiii Imeldei aveau să rămână prioritatea ei. Brendan și soția lui îi răspunseseră atunci, în termeni cât se poate de clari, că trebuia să aleagă, și încă pe loc. O informaseră că, după părerea lor, era indicat ca propriii lor copii să nu aibă nimic de-a face cu copiii lui Mel, care ar fi reprezentat, fără îndoială, o influență negativă. Mary clătinase din cap încet, cu înțelepciune, și le spusese lui Brendan și soției lui că aveau dreptate. Le spusese că îi părea rău că n-o să-și poată vedea prea des noii nepoți, dar le înțelegea punctul de vedere, cum și ei, de altfel, trebuiau să-l înțeleagă pe al ei. Bătuse un apropo cum că banii cu care era în general atât de darnică ar fi fost poate mai bine cheltuiți pentru altceva și părăsise camera de spital fără să mai privească în urmă.

Era dispusă să stea deoparte, să aștepte, dacă era cazul, până când gemenii deveneau adulți pentru a închega o relație

cu ei, fiindcă atunci aveau să-și dorească să o vadă, sătui până peste cap de părinții cu care Dumnezeu găsise de cuviință să îi procopsească. Și ar fi fost de-ajuns pentru ea. Era singura speranță care-i mai rămânea pentru viitor. Mai ales că situația ei devenise atât de grea în ultima vreme. Avea destule pe cap cu fata și băiatul lui Mel, cu faptul că era din nou nevoită să crească și să educe copii în loc să se bucure de viața de bunică; s-ar fi bucurat să-i vadă doar din când în când, nu să-i îngrijească de parcă ar fi fost ai ei.

Nu stătuse prea mult pe capul fiului și nurorii ei. Înghițise insultele cuscrilor, care se purtaseră cu ea ca și când ar fi fost o intrusă, spunându-i cu fiecare cuvânt și cu fiecare privire că nu era bine-venită. Ceea ce, evident, era adevărat.

Mary știa că soacra lui fiu-său o vedea ca pe o amenințare, chiar dacă îi sponsorizase pe băieți încă din prima zi. Ei, ducă-se cu toții la dracu', cu gemenii lor cu tot! Nimeni nu o trata pe ea cu dispreț. Era atât de jignită și de furioasă de felul în care se purtaseră cu ea, încât hotărâse să nu le mai dea în vecii vecilor nici măcar un bănuț. Știa că n-avea să treacă prea mult timp până când Brendan o să vină să-i ceară bani, cu împrumut, chipurile, deși nu intenționa defel să-i restituie vreodată. Erau bani aruncați pur și simplu pe fereastră, și Mary știa că trebuia să pună cândva piciorul în prag; iar acum părea un moment cât se poate de potrivit. N-aveau decât să-și găsească de lucru, acum că afacerea cu fier vechi se dusese pe apa sâmbetei. Avea posibilitatea de a cumpăra compania nepoților ei, dacă și-ar fi dorit, dar nu avea de gând să facă asta încă.

Nu voia nici să plătească pentru afecțiunea fiilor ei, nici să înghită disprețul nevestelor lor. Era prea vicleană și mult prea ocupată cu cei doi copii care aveau într-adevăr nevoie de ea.

Știa că Brendan și Gerald Junior erau de părere că, oricum, banii pe care-i primeau de la ea proveneau de fapt de la *tatăl* lor și că ea personal nu avea, la urma urmei, niciun drept asupra averii. Erau convinși că o risipea prostește pe sora lor, curva narcomană, și pe copiii ei. De fapt, Mary câștiga mai mult decât aveau să câștige băieții ei vreodată în viața lor, și scotea acești bani la intervale regulate. Bătrâna lor mamă spusese întotdeauna că orice om are harul lui, ceva la care să se priceapă cu adevărat. Băieții trebuiau doar să-l găsească pe-al lor. Ea una și-l găsise: să-și bage nasul în cele mai intime și mai

personale treburi ale oamenilor. Chestia asta o transformase într-o femeie bogată. E drept, soțul ei adusese și el bani în casă, dar ea obținea acum mai mult decât fusese el vreodată în stare. Noua carieră îi adusese lui Mary respect, ceva ce nu avusese niciodată înainte, pe vremea când nu era nimic mai mult decât soția unuia dintre jucătorii de pe teren. Oamenii o băgau în seamă, aveau grijă să o salute când o întâlneau pe stradă. Cu toate astea, Mary știa că propriii ei fii și nevestele lor o considerau în continuare o proastă și, mai rău decât atât, o priveau ca pe o persoană care le voia răul.

Crescuse trei copii buni, ori cel puțin așa crezuse în toți acești ani, dar ce adusese de fapt pe lume? Doi băieți, doi fii care păreau să sufere de o lene cronică și care nu erau în stare să priceapă nici cele mai elementare noțiunii. Care fuseseră hrăniți și îngrijiți, în primul rând de ea și în al doilea rând de tatăl lor, un bărbat care odată îi numise Bulă și Sulă. Râsese atunci împreună cu el, dar, în adâncul sufletului, știuseră amândoi că ăsta era adevărul, că niciunul dintre ei nu poseda nici măcar o fărâmă de inteligență sau de spirit practic. Gerry își dădea seama, la fel ca ea, că singura șansă la o viață respectabilă pentru băieții lui era să lucreze alături de tatăl lor. Asta făcuseră și se convinseseră singuri că erau niște mari șmecheri. Nu aveau nici măcar atâta minte cât să priceapă că, fără cineva care să le spună exact ce să facă, nu erau în stare de nimic. Și tocmai acesta era motivul pentru care își luaseră niște neveste care să-i țină sub papuc, dar care, din nefericire, nu erau nici ele în stare să înțeleagă adevărul.

Băieții ei se însuraseră amândoi cu niște scârbe; în ceea ce o privea pe Mary, era dreptul lor să o facă, dar se îndepărtaseră de ea, iar ea avea de gând să le-o plătească acum cu aceeași monedă. Era profund dezamăgită de copiii ei și nu voia să se amărască prea mult din cauza comportamentului băieților. Erau doi pierde-vară fără nicio șansă și, ca urmare, nu-i mai meritau nici măcar disprețul. Avusese nevoie de ei la început, în primele momente grele, se așteptase ca băieții să fie alături de ea și de sora lor. Însă ei făcuseră ce făceau întotdeauna: se dăduseră la o parte și așteptaseră să vină cineva și să le spună cum trebuiau să reacționeze, așteptaseră să vină altcineva și să preia comanda, în așa fel încât ei să nu mai fie nevoiți nici să-și bată capul, darămite să mai și facă ceva în toată povestea. Fiii ei se

dovediseră a fi niște dezamăgiri crunte, iar Mary știa că felul în care se purtau cu ea fusese, în esență, cauza pentru care ajunsese să nu-i mai placă.

Mai era apoi fiică-sa, fata pe care o iubise și-o prețuise mai mult decât orice. Imelda cauzase moartea propriului său tată, iar minciunile ei fuseseră înghițite de atâția oameni, încât și acum se găseau mulți care să-i creadă fiecare cuvințel. Imelda adusese după sine atâta durere, provocase atâta suferință și dezamăgire, și acum, ce se întâmplase cu ea?

Părea să fi aterizat încă o dată în picioare, câștiga o adevărată avere, chiar dacă nu mai făcea trotuarul – cel puțin nu în mod public. Îmbrăcase în schimb mantaua de pește și aranja ca fetele altora să iasă la produs. Fiică-sa considera chiar că avansase în ierarhie, că avusese parte de promovare. Cu toate astea, Mary presupunea că fiică-sa încă mai avea vreo câțiva clienți privați puși deoparte, asta era firea bestiei, și Imelda punea întotdeauna câștigul personal pe primul loc.

Imelda era atât de ocupată în ultima vreme, încât copiii nu prea mai apucau să o vadă și, măcar pentru asta, Mary era profund recunoscătoare. Știa că acesta nu putea fi decât un lucru bun, cel puțin pentru copii. Imelda era o ființă ciudată: o prefăcută, o lipitoare, și-ar fi vândut propriii copii pentru o doză, și totuși putea părea o adevărată maica Tereza, atunci când voia. Totul se rezuma la felul în care erai perceput de restul lumii, iar Mel exersase mult timp până să ajungă la stăpânirea acestei arte.

Mary îi urmărea pe copii crescând de la o zi la alta și se întreba cum aveau să depășească acest start deficitar în viață. Ar fi vrut să-i poată păstra pentru totdeauna așa cum erau acum, niște făpturi inocente. În timp ce-și fuma țigara, îi privea cum stăteau unul lângă altul, cu capetele apropiate și purtând, era limpede, o discuție secretă. Erau adorabili, erau niște copii atât de buni, și Mary se ruga în fiecare zi ca niciunul din ei să nu moștenească nimic de la mama lor, decât, poate, frumusețea ei. Se mai ruga să nu moștenească nimic nici de la unchii lor, mai ales lașitatea acestora.

Soneria îi întrerupse firul gândurilor. Când deschise, fu șocată să-i vadă pe cei doi bărbați pe care-i observase învârtindu-se pe lângă casa ei și, în momentul în care-i zâmbiră, Mary simți o cumplită strângere de inimă. Se așteptase să se ajungă aici și

presupusese întotdeauna că va fi din cauza dezastrului pe care fiică-sa îl numea viață. Dar, deși se considera pregătită, acum, când sosise clipa, tot ce știa era că se teme și, mai rău, că nu-i păsa câtuși de puțin de ce se petrecea cu propria ei fiică. Nu-i păsa decât de cei doi copii pe care-i simțea acum mai mult ai ei decât ai femeii căreia îi dăduse viață. Și era dispusă să se lupte cu lumea întreagă la nevoie, să lupte până la ultima putere, dacă asta însemna ca ei să fie bine. Să fie în siguranță.

∴

— Basil, mai du-te dracului!

Bărbatul râdea în hohote de furia ei, și Imelda știa că nu avea să se oprească, indiferent ce i-ar fi spus și oricât s-ar fi înfuriat de tare. Și se putea înfuria foarte tare, era chiar în stare să-l sperie ea pe el, atunci când mânia îi devenea de nestăpânit. Basil stătea pe marginea biroului și, privind-o acum foarte serios, spuse calm și fără niciun pic de animozitate.

— Știu că nu-ți place să aduc vorba despre asta, dar simt că este nevoie, Mel. Te droghezi mult prea mult. E periculos pentru tine. O asemenea cantitate ar fi periculoasă pentru oricine. Prea des ești dusă de pe lumea asta și mi se rupe inima să te văd așa. Nu-mi ești de niciun folos când n-ai mințile acasă, și-o știi foarte bine, scumpo. Încearcă să-ți dai seama cât de mult greșești. Ascultă sfatul meu, încerc să te ajut.

Imelda nici măcar nu-i mai zâmbea acum. Mai mult, era chiar înfuriată de tupeul lui atât de evident. Pe toți dracii, era unul dintre cei mai mari dealeri și-și câștiga existența de pe urma celor ca ea. Fata îi plătea facturile și avea grijă să-i mai rămână și ceva de pus deoparte.

Dar mai înțelegea și că pentru cei ca el era mult mai ușor să nu-i cunoască personal pe clienții care le cumpărau marfa. Mai mult, se asigurau ca aceștia să nu aibă nicio legătură directă cu ei. Imelda încerca să facă în așa fel încât Basil să nu simtă nicio responsabilitate pentru faptul că le furniza marfa, ei și prietenilor ei. Cu toate astea, bărbatul se găsea să-i țină predici în legătură cu stilul ei de viață, fără să stea o clipă să se gândească la rolul pe care îl juca personal. Acum, încerca dintr-odată să-i spună că era o proastă fiindcă alegea un astfel de trai și că era o dobitoacă pentru că lua droguri. Droguri pe care chiar el i le asigura, în mod regulat. Era sincer enervată de el și de ipocrizia lui.

Sentimentele îi răzbăteau în voce și în atitudine.

— Nu-i treaba ta ce fac sau nu fac eu, bine? Poți să pricepi asta? La dracu', poți să nu-ți mai vâri trompa aia în viața mea personală? Crezi că ești în stare să faci măcar atâta lucru, ha?

Sarcasmul era evident pentru oricine le-ar fi auzit cearta.

— Ei, încetează, Mel! Arăți rău în ultima vreme, și-o știi și tu la fel de bine ca mine. Puțin îmi pasă de ce face un om în timpul liber, dar, la dracu', meteahna asta a ta începe să-ți afecteze munca, și asta înseamnă, Mel, că a devenit problema *mea*! Nu mai ești în ochii mei decât o drogată nenorocită. Ești la fel ca toți idioții ăia pe care-i vezi dormind pe bănci. Practic, asta înseamnă că ești pe lista mea de oameni de rahat. Și, odată ce sunt nevoit să mă gândesc la tine ca la o astfel de făptură, Mel, ești terminată. S-a zis cu tine.

Clătină din cap cu o tristețe exagerată.

— Ar fi bine să-ți revii, și asta cât mai repede, clar? Am auzit zvonuri cum c-ai fi rămas datoare pentru marfa, și doar nu se poate spune că n-ai bani, nu? Scoți o sumă destul de frumușică, așa că plătește, fiindcă, dacă-mi aduci necazurile la ușă, te-ngrop cu mâna mea!

Mel știa că Basil vorbește cât se poate de serios și mai știa și că, fără el, ar fi fost probabil terminată. Stilul ei de viață era esențial, era important pentru clienții cărora le oferea acum serviciile, era cel care îi garanta privilegiile de care se bucura. Nu se limita doar la a le trimite fete clienților, mai avea și grijă ca pe cei mai profitabili să-i păstreze pentru ea. Știa că Basil era conștient de asta și mai știa că, atâta vreme cât totul mergea bine, Basil era dispus să-i treacă cu vederea orice nu depășea o anumită limită. La urma urmei, dacă erau prinși, ea ar fi fost cea care să încaseze lovitura, pe ea ar fi trimis-o după gratii.

Era persoana care să cadă la o adică, ăsta era, în definitiv, motivul pentru care existau *madamele.* Polițiștii nu se duceau după capii afacerii, se mulțumeau cu intermediarul. Dacă s-ar fi întâmplat vreodată așa ceva, l-ar fi dat în gât atât de repede pe Basil, încât acesta nu și-ar fi dat seama ce se întâmplase decât după ce ar fi fost prea târziu. Mai stătuse o dată la mititica și era hotărâtă să nu mai ajungă acolo.

Data trecută, o folosise pe fiică-sa drept țap ispășitor, așa că de ce dracu' erau bărbații atât de proști încât să nu-și dea seama că nu reprezintă nimic mai mult decât o treaptă pentru

femeia cu care erau încurcați? Mai ales când era vorba despre pești, ei ar fi trebuit să știe mai bine decât oricine că erau cei mai disprețuiți oameni de pe fața pământului, după violatori și pedofili.

— Bine, poate că-mi bag în venă, însă asta nu-mi afectează munca, și o știi prea bine! Mai degrabă te enervează că scot bani, bani frumoși, de care tu nu poți să te atingi. Dar, ca să fim sinceri, Basil, știi bine că scoți bani frumoși cu mine, nu doar de pe urma mea, ci și de pe urma fetelor de care mă ocup.

Basil râdea acum din toată inima.

— Încerc să te ajut, fato, dar ești prea amețită ca să-ți dai seama. Tot ce-ți cer e să nu te droghezi la muncă. Dacă te las pe tine, restul fetelor o să creadă că au și ele voie. Și din cauza drogurilor ajung polițaii să ne prindă până la urmă, scumpo. Drogurile o să ne trimită într-o zi la mititica. De-asta o să ne trezim cu un raid la ușă: din cauza drogurilor! Odată ce intră pe ușă pentru covoarele persane, o să ne treacă la catastif tot ce găsesc, de la proxenetism la câștigurile imorale. Și atunci, s-a zis cu tine. Așa că ori îți bagi mințile-n cap, ori îți faci valiza. Oricum ar fi, să-ți ții stilul de viață departe de locul ăsta, ai înțeles? Este ultima ta șansă, Mel. Am avut un incident săptămâna trecută când una dintre fete era atât de drogată, încât s-a luat la harță cu clientul, un bancher foarte bogat și foarte respectat. N-a fost prea mulțumit, și nici eu n-am fost. Dar ce-i mai rău, Mel, e că ai acumulat datorii prin toată Londra pentru drogurile tale, iar chestia asta vine acum să ne muște de fund. Hai, pune-ți ordine în viață, și asta cât mai repede. Ești plină de împrumuturi și toată lumea vorbește despre asta. Dacă aflu că e vreun pic de adevăr în ce se zvonește, mă ocup personal de tine, nu face greșeala să crezi că sunt o țintă ușoară. Hai, e cazul să-ți vii în fire și să începi să-ți plătești dealerii.

Imelda știa că Basil îi dădea o avertizare serioasă și că, dacă ar fi avut măcar un dram de minte, ar fi făcut ce-i spunea. Preț de câteva momente, îi permise lui Basil să dețină controlul, știa că nu avea multe argumente în favoarea ei. Dacă voia să-și păstreze poziția, trebuia să accepte orice-i spunea el, să-i încaseze perdaful fără cârteală. Așa că asta și făcu. La urma urmei, autoconservarea era principala ei grijă.

Imelda își dădea seama că Basil nu mai era interesat de ea, că de-acum era privită ca o simplă angajată. Mai știa și că ideea lui Basil de a o folosi ca pe o armă împotriva lui Bailey avusese până la urmă efectul contrar și că în prezent mai valora doar cât reputația pe care și-o construise, de târfa și criminală. Basil fusese îndrăgostit doar de renumele ei și de faptul că, la fel ca el, avea o problemă serioasă cu Bailey. Bailey era cel care o urmărea pentru datorii, de asta era sigură. El trebuia să fie. Era felul lui de-a o face să plătească. Ei bine, n-avea decât. Nu-i datora nimic. În mintea ei, era lipsită de orice vină, nu avea nimic pe conștiință din punctul ei de vedere. Avea să aștepte, să se gândească, apoi să se folosească de cei pe care-i găsea mai slabi ca să se asigure că e-n regulă, că e în afara oricărui pericol. Și era dispusă să profite de absolut oricine pentru asta.

Îi zâmbi trist lui Basil, de parcă vorbele și amenințările lui i-ar fi sfâșiat inima, și îl văzu zâmbindu-i la rândul lui. Nu era omul care să se lase dus de nas, în niciun caz de una de teapa ei. De atâta lucru era sigură.

∴

— Cred că o căutați pe fiica mea.

Cei doi bărbați intrară în casă. Erau masivi, cu siluete intimidante și, adevărul fie spus, foarte respectuoși. Până acum.

Mary îi conduse în bucătărie. Era destul de deșteaptă încât să-și dea seama că nu-i putea alunga cu pretexte sau amenințări.

Erau bărbați care știau să se facă auziți, și se făceau întotdeauna auziți, indiferent ce presupunea asta. Mary știa că e mai bine să-i lase să-i explice chiar ei ce căutau acolo, într-un mod calm și prietenos. Nu erau genul de oameni pe care să-i poți ignora. În clipa în care-i privi pe cei doi în mijlocul bucătăriei ei imaculate, Mary se simți cutremurată de primul val de groază autentică.

Închise ușa în urma ei, le zâmbi alene celor doi intruși și, trăgând aer în piept, rosti cu toată forța de care se simțea în stare:

— Nu mă speriați, așa că hai să sărim peste rahaturile de început și să trecem direct la esența problemei. Ce doriți?

Bărbatul mai în vârstă surâse cu profundă tristețe, apoi trase un scaun și, făcându-i semn să se așeze, își asumă dintr-odată rolul de șef al gospodăriei.

Mary îi simți forța, aroganța și știu că era acolo într-o chestiune extrem de serioasă și extrem de periculoasă. Pentru prima oară, după mulți ani de zile, îi era frică.

Îi auzea pe copii vorbind în camera alăturată, iar sunetul vocilor lor complica și mai mult situația. Mary se temea că gealații i-ar fi putut folosi nepoții ca să o facă să le spună ce voiau să afle.

Bărbatul mai vârstnic păru să-i citească gândurile, fiindcă spuse blând:

— Nu-ți face griji pentru ei, Mary, nu suntem cuțitari.

O văzu relaxându-se fizic la auzul acestor cuvinte. Era o femeie în vârstă, n-avea de gând să-i facă rău decât dacă nu ar fi avut încotro. Chiar și atunci, n-ar fi atins-o cu mâna lui. De asta își adusese maimuța dresată cu el. Oricum ar fi fost însă, era hotărât să nu plece de-acolo până nu obținea ceea ce voia.

Se așeză în fața ei. Îi plăcea decorul, îi plăcea cât de curat era locul. Era de școală veche, la fel ca maică-sa. Mirosul bucătăriei arăta că era folosită, mirosea a legume proaspete, a carne gătită, a cafea și a ouă prăjite. Îi amintea de casa în care crescuse. Avea aroma distinctă a siguranței, a grijii. Îi trezi gânduri nostalgice despre copilărie, despre tinerețe.

În clipa în care se așeză în fața lui Mary, spera din tot sufleul să nu fie obligat de a o forța să vorbească. O plăcea, ce-i drept, dar nu se temea de repercusiuni în cazul în care ar fi fost nevoit să o strângă cu ușa pentru a-și atinge obiectivul.

Pe de altă parte, Mary nu era genul care să se lase ușor intimidată: avea propria ei reputație și știa foarte bine cât de înverșunat lupta ca să-și poată crește nepoții. Îi plăcea asta la ea, o respecta pentru loialitatea ei. Ce n-ar fi dat ca prima lui soție să fi fost la fel! Prin urmare, nu era prezent acolo decât pentru a îndeplini o formalitate. Trebuia să o facă să înțeleagă că, dacă pleca cu mâna goală, ceea ce, desigur, n-avea să se întâmple, altcineva ar fi venit în locul lui, iar acea persoană nu ar fi fost atât de prietenoasă și de generoasă ca el. Teama era un bun stimulent, înțelesese asta de foarte devreme.

Se feri să vorbească direct cu Mary ori să-i înregistreze în vreun fel prezența. Stătea în schimb în fața ei și o privea calm cum îl așteaptă să-i spună ce se petrecea, să-i spună ce căuta în casa ei. Dar nu rostea niciun cuvânt. Știa că, dacă păstra destul

de mult timp tăcerea, avea s-o oblige pe ea să-l întrebe despre ce era vorba.

Denny Broadbent se sprijinea de chiuveta din bucătărie. Trupul lui masiv părea nelalocul lui în spațiul îngust. Avea o față de heruvim umflat și constituție de boxer. Părea în stare să aplice lovituri considerabile și, într-adevăr, era dispus să lovească pe oricine, dacă i se ordona. Avea ochi mari și o gură schimonosită într-o strâmbătură de cruzime. Și avea acea detașare pe care soțul lui Mary o căutase întotdeauna la băieții pe care îi angaja. Așa că femeia înțelegea pe deplin motivul pentru care acest om se afla în casa ei. Știa că la el trebuia să fie atentă. Știa că era plătit ca să-și etaleze mușchii și că, dacă i se cerea, era perfect capabil să le facă rău copiilor, dacă de asta ar fi fost nevoie ca să o determine să vorbească.

Mai știa și că, având în vedere poziția ei, cei doi nu ar fi fost acolo decât dacă erau trimiși de o persoană importantă din lumea lor. De cineva care nu manifesta interes pentru un individ situat în afara orbitei lui decât dacă îi putea fi în vreun fel de folos.

Mary își mai aprinse încă o țigară, suflă încet fumul, apoi, ridicând din umeri, întrebă pe un ton prietenesc:

— Ei, spuneți-mi ce vreți, nu pot să vă citesc gândurile.

Aplecându-se în scaun, James Marler rosti sarcastic:

— De atâta lucru mi-am dat seama și singur.

Capitolul 15

— Fiica dumitale a supărat multă lume și a făcut-o fără să-i pese vreun pic de problemele pe care le-a cauzat.

Mary ridică din umeri. Omul nu-i povestea nimic nou. Atitudinea ei le spunea exact ce părere are despre ei și, totodată, despre fiică-sa.

Și de această dată, Marler fu impresionat. La fel ca maică-sa, Mary era o vulpe șireată. Bătrâna se bătea cu polițiștii până reușea el să fugă pe ușa din spate. Era o chestiune de loialitate. Detesta ceea ce făcuse și faptul că era căutat de sticleți, dar tot mai simțea nevoia să-l protejeze. Era un instinct bine înrădăcinat la femeile irlandeze și la cele din East End. Iar cele

care se întâmpla să aparțină ambelor categorii erau de două ori mai loiale și de două ori mai bătăioase.

— Ce face fiica mea nu are nicio legătură cu mine și, ca o paranteză, cred că asta este valabil pentru toți oamenii din acest cartier. Îi cresc copiii, fac tot ce pot, dar Imelda nu este răspunderea mea. N-am nevoie de porcării dintr-astea. Așa că spuneți ce aveți de spus și terminați odată.

Era bună. Da, era speriată, *îngrozită* chiar, dar avea încă forță să lupte. Nu le dăduse adresa fiică-sii, cu toate că o aveau deja; dar Mary nu trebuia să știe asta, deși, după cum bănuia Marler, femeia presupunea că erau deja la zi cu toate mișcările fiică-sii. Nu s-ar fi putut spune că Imelda era cine știe ce floare rară, își făcea observată prezența. Totuși, femeia încă-și mai apăra copilul, un copil care fusese cauza tuturor relelor ce i se întâmplaseră în viață. Natura avea un dar minunat de a le transforma pe femei în niște fraiere. Mame, soții, fiice, toate păreau să manifeste o loialitate pe care destinatarii numai arareori o meritau. Femeia asta încă-și mai proteja fiica, deși Imelda se folosise de ea și de toți cei din jurul ei ca de niște obiecte cu care să-și atingă scopurile. Cu un dispreț deliberat și calculat și fără să-i pese vreun pic de soarta lor. Oricine știa că Imelda și-ar fi vândut propriii copii pentru câteva prafuri, așa că maică-sa nu s-ar fi aflat în capul listei ei atunci când venea vorba de loialitate. Imelda era narcomană și, ca toți narcomanii, nu avea suflet. Drogurile făceau asta, odată ce puneau stăpânire pe tine, erai pierdut. Dar James mai știa și că majoritatea dependenților de droguri nu erau oameni împliniți. Tuturor drogaților pe care îi cunoscuse le lipsea un ingredient vital; erau oameni egoiști, izolați, îngrozitori. Nu-i interesau decât propria lor persoană și propria lor viață. Erau, în esență, persoane singuratice, care doar arareori se asociau cu alți drogați; nimic din afara realității lor artificiale nu prezenta interes pentru ei. Dacă femeia asta ar fi reușit să priceapă că fiica pe care o știa ea nu mai era, că fetița despre care spera, se ruga să se întoarcă într-o bună zi, era de mult moartă și îngropată!

Era o femeie drăguță, foarte drăguță. Marler o plăcea, cum de altfel știuse că avea s-o placă. Nu că ar fi permis sentimentelor să-i influențeze în vreun fel judecata sau treaba pentru care era plătit. Și-ar fi pus omul să o îngroape și pe maică-sa, dacă prețul

era bun. Din fericire, maică-sa nu supărase niciodată pe nimeni în așa măsură încât el să fie trimis să o sperie. Ironia fiind, desigur, că reputația lui ar fi scăpat-o oricum pe bătrână, orice ar fi făcut.

Viața era o curvă, cu certitudine, o știa mai bine decât oricine. Mai știa și că viața n-avea să mai fie niciodată la fel pentru femeia din fața lui.

— Fiica dumitale a enervat mult prea multe persoane și am venit să te rugăm să ai amabilitatea de a-i transmite lucrul ăsta din partea noastră. Se droghează și încă multe altele, dar asta știi deja. Dar mai are și obiceiul să ia fără a mai da înapoi. Spune-i că vrem banii pe care ni-i datorează. Dacă nu-i primim în câteva zile, o să avem grijă să colectăm datoriile de la toate rudele ei. Aici fiind vorba și de dumneata, apropo. Am mai venit și ca să ne asigurăm că Louise Parks are parte de un tratament corect în ceea ce o privește pe Jordanna. Fratele bunicii fetei, Davie Driscoll, tocmai s-a întors acasă după o lungă ședere la unul dintre cluburile de vacanță ale Majestății Sale. Optsprezece ani la răcoare te pot lăsa cu o atitudine deloc prietenoasă, după cum sunt sigur că înțelegi. Prin urmare, te supraveghem de multă vreme și știm *totul* despre tine. Spune-i curvei de fiică-ta că, dacă după toate astea tot mai trebuie să venim s-o tragem de mânecă, n-o s-o mai facem într-un mod atât de prietenos. Spune-i că vrem banii pe care îi datorează, dar, cel mai important, vrem să înțeleagă că trebuie să manifeste puțin respect și față de ceilalți. Anume față de Louise Parks, care a fost pur și simplu exclusă din viața nepoatei ei, iar asta este o chestiune ce trebuie îndreptată. Explică-i Imeldei că, acum că s-a întors Davie Driscoll, ar fi cazul să se mai pună cu botul pe labe. Louise Parks are un frate ce nutrește o recunoștință nemărginită pentru susținerea constantă pe care i-a arătat-o sora lui cât timp a stat închis. I-a scris, l-a vizitat și s-a îngrijit să aibă întotdeauna ceva bani în buzunare. Sunt aici în calitate de băiat bun, Mary. Încerc să te fac să înțelegi cât de periculoasă ar putea fi poziția ta în cazul când ai alege să nu ții cont de avertismentul meu. Davie vrea să facă parte din viața nepoatei lui, iar Davie obține întotdeauna ceea ce vrea. Consideră că e de datoria lui să se asigure ca drepturile lui Louise în ceea ce o privește pe singura ei nepoată să fie respectate. Vrea ca nepoțica să facă parte din viața lui și vrea ca, sub oblăduirea ta,

treaba asta să se petreacă într-o manieră prietenoasă și elegantă. Mai vrea și ca depravata de fiică-ta să-și plătească datoriile; făcând asta cât mai repede, va arăta lumii întregi că Davie i-a produs o impresie puternică. Dacă trebuie să recurgă la violență pentru a-și atinge scopul, o va face. Explică-i asta Imeldei, în cuvinte și propoziții pe care le-ar putea înțelege. Nu există loc de negocieri, trebuie să facă așa cum i se spune.

Mary știa deja că e înfrântă, faptul că erau la ușa ei, în fața ei, îi spunea că este o chestiune cât se poate de serioasă. Știa că nu se putea rezolva cu doar câteva cuvinte sau cu vreo sumă de bani. Știa prea multe despre felul în care mergeau aceste afaceri ca să-și mai bată capul cu nimicuri. Așa că vestea ultimei tâmpenii a fiică-sii nu o luă complet pe nepregătite.

Mary intuise că, indiferent despre ce ar fi fost vorba, povestea asta avea să o coste, emoțional sau financiar. Acceptase lucrul acesta.

Vestea că Davie Driscoll ieșise din închisoare și se învârtea printre oamenii normali fusese cea care îi produsese adevăratul șoc. Fusese prieten cu bărbatu-său, și Mary crescuse împreună cu el. Merseseră la aceeași școală, luaseră prima împărtășanie în aceeași zi. Davie era un bărbat extrem de periculos și fusese condamnat la o pedeapsă foarte grea. Ca toți cei din lumea ei, Mary știa că banii și proprietățile garantau aproape întotdeauna o sentință grea. Dacă jefuiai o bancă, erai trimis la pârnaie pentru mai bine de cincisprezece ani, dar dacă violai sau omorai pe cineva, ieșeai după numai șase. Era strigător la cer.

Bietul Davie avusese ghinionul să fie prins într-un moment în care poliția lansase un atac susținut asupra crimei organizate de la baza lumii interlope londoneze. Faptul că polițiștii primeau la rândul lor un procent gras din banii câștigați nu mai contase la fel, se făcuseră presiuni uriașe asupra lor pentru a-i aduce după gratii pe infractorii cunoscuți, se mersese chiar până acolo încât presa să fie chemată în momentul arestării. Standardele lor duble și faptul că acceptau modul în care era condusă lumea pe care ar fi trebuit să o ancheteze erau dintr-odată puse sub semnul întrebării, iar atitudinea lor permisivă devenise un lucru știut de toată lumea. Dacă așa-zișii reprezentanți ai autorităților n-ar fi închis ochii în fața manevrelor lor, faimoșii interlopi n-ar fi reușit niciodată să obțină un control atât de puternic asupra

străzilor. Era ca orice altceva în viață: aveau nevoie unii de alții pentru a supraviețui. Apoi totul se năruise în mod spectaculos.

Asemenea fraților Kray și Richardson înaintea lui, Davie Driscoll devenise subit inamicul public numărul unu. Polițiștii și restul oficialilor care avuseseră norocul de a beneficia de pe urma generozității boșilor erau dintr-odată în măsură să-și achiziționeze proprietăți și vacanțe scumpe, să plătească pentru educarea copiilor lor în școli particulare și, mai important, puteau cumpăra bunăvoința celor care le plăteau adevăratele salarii. Erau oameni care nu aveau loialitate față de nimeni și nimic, acceptaseră mita și se mândriseră public cu prietenia infractorilor în cauză. Le plăcea renumele pe care îl dobândeau în urma asocierii cu astfel de indivizi și făcuseră abuz de pozițiile lor fără a sta o clipă pe gânduri. Luaseră cu ambele mâini și nu înțeleseseră că nu aveau să fie niciodată acceptați în această lume sau priviți cu ochi buni de niște oameni care-i categorisiseră drept niște secături de două parale din secunda în care acceptaseră prima mită. Din clipa în care deveniseră polițiști corupți, fuseseră disprețuiți de toți cei implicați.

Aceiași oameni care-și trădaseră tovarășii și colegii erau acum mai mult decât bucuroși să aresteze persoanele cărora le datorau viața luxoasă și influentă. Sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970 nu fusese o perioadă benefică pentru membrii organizațiilor criminale. Prin urmare, oameni de genul lui Driscoli – care plătiseră gras pentru libertatea lor și văzuseră cum această libertate le este răpită de niște inși pe care îi considerau cu mult mai mânjiți decât ar fi putut fi ei vreodată – erau acum reabilitați, reintegrați în societatea civilizată și animați de o arzătoare dorință de a nimici totul în jurul lor. Și exact asta intenționau să facă.

Davie Driscoll era încă tânăr când fusese trimis după gratii, un bărbat în floarea vârstei. Își pierduse soția și copiii la doi ani după pronunțarea sentinței. Femeia se făcuse nevăzută cu un individ pe care îl cunoscuse în Romford Market și nu mai auzise de atunci nimic despre ea sau despre copiii lui. Nu-i purtase pică pentru această trădare, îi înțelesese nevoia de a avea pe cineva lângă ea. Știa că e singură, că e încă tânără și că-și dorește să aibă o viață. Regreta doar că fusese nevoită să-i ia micuții și și-ar fi dorit să fi avut curajul să vină și să-i spună în față ce simte. Da, îi părea rău că trebuise să-și piardă odraslele. Era însă un

om realist și hotărâse că nu-și dorea ca propriii copii să îl vadă o dată pe lună, după gratii. Știa că nevastă-sa trebuise să-i ia cu ea și îi înțelegea motivele. Înțelegea impactul pe care o sentință de optsprezece ani îl putea avea asupra unei femei aflate în al treilea deceniu de viață, care era încă suficient de naivă ca să mai creadă în iubire. O femeie tânără avea nevoie de un bărbat în patul și în casa ei. Așa că îl părăsise, iar Davie îi acceptase hotărârea pentru că, în mod ciudat, admirase felul în care reușise să se desprindă, fără a mai privi în urmă.

Nu i se îngăduise să iasă din închisoare ca să-și îngroape părinții, nici ca să asiste la înmormântarea fiului surorii lui. Nu putuse să-și facă nevoile, să aprindă lumina ori să dea un telefon fără ca cineva să fie informat în legătură cu asta. Era un bărbat foarte furios și totodată foarte puternic. Atât fizic, cât și emoțional. Care vasăzică, se întorsese acasă și era hotărât să îndrepte, cu mare întârziere, câteva dintre relele pe care le înduraseră mulți oameni. Nu mai avea bunătatea și blândețea care îl caracterizaseră odinioară; i le nimicise închisoarea. O anumită parte a închisorii, mai precis. Era pe cea mai înaltă poziție a ierarhiei de după gratii, dacă asta îi folosea la ceva. Fusese ținut sub lacăt douăzeci și trei de ore pe zi și văzuse sălbăticia de care aveai nevoie pentru a supraviețui în lumea dură a vieților.

Acel Davie Driscoll care fusese pus acum în libertate era un bărbat cu totul diferit de cel adus în spatele gratiilor cu ani în urmă. Era acum mândrul posesor al unei răbdări infinite, dar și al unei aprige dorințe de răzbunare. Singurul lucru care îl interesa era să obțină ceea ce considera a fi dreptul lui.

— Îi puteți transmite lui Davie că mă voi asigura ca totul să se rezolve în conformitate cu dorințele lui; îi mai puteți spune și că aș fi preferat să vină și să discute personal cu mine. Nici mie nu mi-a fost tocmai ușor în ultimii ani. În ceea ce-i privește pe copii, n-am împiedicat-o niciodată pe Louise să vină să-i vadă. O rog pe Louise să-i transmită acest mesaj fratelui ei, din partea mea. Trebuie însă să am grijă în ceea ce o privește pe fiica mea, după cum sunt sigură că știți.

James Marler îi zâmbi din nou larg; nu era un om chiar atât de rău, iar Mary cunoștea acest fapt. Dar, dacă o supraveghease și pe ea pentru Driscoll, fiică-sa avea să fie prinsă într-o plasă atât de periculoasă, încât Mary ar fi fost uimită dacă ar fi

supraviețuit. La urma urmei, nu era chiar cea mai prevăzătoare sau cea mai inteligentă ființă din lume. Adevărul era că Davie Driscoll ar fi putut însemna sfârșitul ei, întrucât, spre deosebire de toate celelalte persoane cu care venea în contact, Davie nu avea să-i tolereze Imeldei absolut nimic.

Davie își ajuta sora – cum era și normal –, dar Mary știa că de fapt îi lansa o provocare lui Basil și tuturor celor care ar fi avut nesăbuința de a încerca să o protejeze pe nici. Își încălzea mușchii, și Mary era conștientă cât de periculos ar fi lucrul acesta.

.·.

Imelda arăta bine, și o știa. Avea părul proaspăt spălat și coafat, iar machiajul era perfect, ca întotdeauna. Și purta un costum nou, din piele, care o costase o mică avere. Își luase copiii din casa maică-sii, îi ignorase avertismentele despre consecințele teribile ale gestului, pe care femeia i le azvârlea cu orice ocazie, la fel cum ignorase de altfel și sfaturile *înțelepte* pe care maică-sa le împărțea întotdeauna cu dărnicie tuturor semenilor, fără excepție. Cu precădere ei.

Zilele în care ascultase de hoașca asta bătrână erau de mult trecute. Nu avea nevoie de maică-sa și de nimeni altcineva, la drept vorbind. Nu avea de gând să-i mai permită niciodată să se poarte cu ea de parcă n-ar fi valorat nimic. O îngropase pe vechea Imelda, pe fata care fusese distrusă peste noapte de propria ei familie, și era acum persoana care își dorea să fie. Persoana care fusese dintotdeauna, dar pe care trebuise întreaga viață să o ascundă. Era mulțumită de sine. Era mulțumită de viața ei și îi plăcea independența.

Imelda se plimba acum agale pe Barking High Road, împingând căruciorul și privind vitrinele magazinelor, ca oricare altă tânără mămică. Îi plăcea zona asta, cunoștea pe toată lumea și se simțea în largul ei printre oamenii cu care se întâlnea. Știa că reputația i-o lua înainte și îi garanta o întâmpinare prietenoasă și călduroasă.

Ținta ei era un dealer pe care i-l prezentase una dintre fetele care lucrau pentru ea. Era un bărbat masiv, din Țara Galilor, cu un zâmbet irezistibil și ochi de culoare verde-închis, lipsiți de orice emoție sau sentimente, dar care izbuteau totuși să o atragă. Îl chema Jed, avea o constituție parcă sculptată și era primul bărbat care îi trezise interesul de ani buni. Juca rolul de

mamă în acea zi, rolul de victimă, și tocmai de aceea insistase să-i ia pe copii cu ea. Jed fusese de acord, fără cea mai mică ezitare.

Simțea că Jed era genul de bărbat care să se lase dat pe spate de o femeie cu copii. Făcea parte din acea categorie extrem de rară, dealerul care nu gusta niciodată din propria marfa. Pentru el, traficul de droguri nu era decât o afacere ca oricare alta.

O măsurase din priviri din cap până-n picioare, așa cum făceau toți bărbații când o întâlneau pentru prima oară. Arăta senzațional, și o știa prea bine. După o vreme, aceiași bărbați care o sorbiseră din priviri fugeau de ea ca de ciumă, după numai câteva săptămâni petrecute în compania ei. Dar Imelda își dădea seama că Jed era deja prins. Îl simțise că avea nevoie de ea, știa că-l putea lua oricând ar fi dorit. Așa că îl luase, fără să privească o clipă înapoi.

Întreaga poveste cu Driscoll, ca de altfel și teama pe care maică-sa o simțea față de el ajunseseră la urechile ei, chiar dacă se prefăcea că puțin îi pasă. La dracu', doar nu era proastă, avea destulă minte cât să-și dea seama că, dacă maică-sa era speriată de el, atunci era limpede că Driscoll era un om de care să ai motive să fii speriat. Ascultase avertismentele și făcuse ceea ce se aștepta din partea ei. Își achitase toate datoriile. Nu era bătută în cap, chiar dacă majoritatea oamenilor păreau să creadă contrariul. Le plătise tuturor celor cărora avea să le dea bani, nu că s-ar fi sinchisit să-i spună și maică-sii asta. O lăsa să mai tremure nițel.

Își căutase în mod intenționat o nouă sursă de la care să-și procure drogurile, din cauza întregii agitații create. Și aici intrase în scenă Jed.

Pe când înainta pe trotuar împreună cu cei doi copii, Imelda era conștientă de puterea pe care o simțea întotdeauna atunci când se afla pe teritoriul ei. Aici era cunoscută de toată lumea și era chiar respectată, în felul ei. Deținea controlul asupra mediului înconjurător și folosea asta în propriul său avantaj. Barking High Road era un loc ciudat, din multe puncte de vedere. Toți cei de pe stradă îndeplineau o misiune. Toți aveau un motiv să se afle acolo; chiar și gospodinele drăgălașe, cu baticurile și sacoșele lor de cumpărături. Toți urmăreau cu băgare de seamă evenimentele din jurul lor, erau perfect

conștienți de ce se petrecea în lumea reală, în lumea lor. Lumea în care-și mâncau pâinea de toate zilele, lumea despre care nu se vorbea niciodată cu cei din afară, dar care le oferise lor și familiilor lor o viață pe care nu și-ar fi permis-o niciodată lucrând pentru Ford Dagenham[5]. Totul era să-ți ții gura și să înțelegi cum funcționa sistemul. Odată ce înțelegeai – lucru care, celor mai mulți, li se întâmpla de la o vârstă fragedă –, începea să devină o obișnuință. Știai instinctiv cum să supraviețuiești în interiorul acestei lumi și știai că nu era o lume pe care majoritatea celor din jurul tău să o poată pricepe. Era o lume tainică a semnelor discrete din cap, a clipirilor cu subînțeles și a unei încăpățânate neștiințe care îți garanta siguranță și, mai important, le oferea siguranță și apropiaților tăi.

Constituia versiunea supremă a economiei la negru și nu era pentru cei din afară, nu era pentru cei care nu-și făcuseră un nume în lumea adevăraților infractori, cei condamnați să-și petreacă viața la periferia oricărei societăți, cei care aveau să rămână, pentru oricine, niște găinari: hoții, măsluitorii de pompe de benzină, jefuitorii de magazine. Era trist, de fapt. Aceștia erau nătărăii care atrăgeau atenția poliției, pe când un bos în toată puterea cuvântului ar fi fost îngrozit să provoace o asemenea situație și, în plus, să știe că și-a implicat în această poveste prietenii, familia și asociații. Era o lume în care adevărații boși nu erau atât de bine cunoscuți restului societății; se bazau pe *țurțuri* să o ia pe coajă în locul lor, știau că exista întotdeauna cineva dispus să devină gorila lor pe plan local, să-și construiască un asemenea profil vizibil încât să fie prima persoană acuzată în cazul în care se întâmpla ceva.

Așa funcționa această lume, așa supraviețuiau acești oameni. Pentru Imelda, era singura rațiune pe care o înțelegea. Găsea o logică în toate astea, lucru pe care nu-l putea spune despre multe altele. De pildă, faptul că nu-i păsa cine avea habar că fusese cândva prostituată. De ce ar fi interesat-o asta?

Spre deosebire de cei din jurul ei, Imelda nu avea simțul alierii; îi lipsea cu desăvârșire orice sentiment care să aducă măcar a loialitate. Ar fi dat în gât pe oricine, mai puțin pe Driscoll sau pe vreun alt boss important, și știa asta mai bine decât oricine.

[5] Principala filială europeană a companiei de automobile Ford, cu sediul în Dagenham, Marea Britanie (n.tr.).

Imelda Dooley era o consumatoare, o consumatoare de droguri și de oameni deopotrivă. Oricine intra în orbita ei era privit ca un potențial țap ispășitor. Ca toți dependenții, căuta în permanență o ieșire ușoară și era în stare să-i vândă pe toți cei din jurul ei ca să se asigure că viciul ei și stilul ei de viață nu erau în niciun fel afectate.

Jordannei îi era frică de mama ei, știa cât de repede se putea schimba dintr-o persoană fericită și veselă într-o femeie furioasă și distructivă. Intuia că Imelda era cumva în pericol, simțea cum se schimbă atmosfera ori de câte ori intra ea în casă. Mai știa și că bietul Kenny era băiețelul cu ochi albaștri al mamei și, în loc să fie geloasă pe afecțiunea pe care i-o arăta aceasta, i se rupea sufletul pentru el, fiindcă ea știa exact de ce era în stare femeia care le aducea dulciuri, care glumea cu ei și îi strângea în brațe atunci când îi venea cheful. Vedea în fiecare zi trupul neînsuflețit împușcat de maică-sa. Se juca voioasă cu păpușile sau cu frățiorul ei și dintr-odată îi năvălea în minte imaginea tatălui lui Kenny întins pe spate pe canapeaua jegoasă a maică-sii, cu fața schimonosită într-o expresie năucită și cu jumătate din creier împrăștiat peste tot, cu viața scurgându-i-se din trup odată cu șuvoiul de sânge, încercând să înțeleagă ce i se întâmplase.

În timp ce maică-sa îndesa două cămăși scumpe la spatele lui Kenny, împingându-l mult în față, în așa fel încât căruciorul să blocheze vederea, băiețelul încerca să priceapă ce se petrece; își dădea seama că era ceva secret, o lucrătură pe sub mână de care nu trebuia să se vorbească decât atunci când maică-sa avea să-i îngăduie. Jordanna știa că mama lor îl folosea pe Kenny ca să ascundă bunurile furate în așa fel încât să n-o observe proprietarii magazinului, care erau încântați să o vadă pe Imelda, ca întotdeauna. Care îi zâmbeau și-i adresau numai cuvinte bune. Care nu ar fi crezut-o pentru nimic în lume în stare să fure de la ei, de la unii de-ai ei. Imelda se întindea la discuții, se interesa de familiile lor, de viețile lor și ieșea din magazin zâmbind și făcându-le cu mâna, știind că furase din marfa care îi ajuta pe acești oameni cumsecade să se mențină pe linia de plutire. Nu-i păsa că le lăsase o gaură uriașă în buget, în viața de toate zilele. Nu se gândea câtuși de puțin la oamenii de la care tocmai furase.

Mai târziu, Jordanna îl privea pe fratele ei râzând în vreme ce Imelda îi arăta marfa; începea deja să devină un hoț, un apucător, la fel ca ea. Nu avea încă suficientă minte ca să-și dea seama cât de periculos și de urât era ce făcea mama lui. Nu înțelegea că femeia se folosea de ei și că, dacă ar fi fost prinși, arestați, ar fi aruncat vina pe copii fără să stea o clipă pe gânduri. Kenneth încă nu știa că mama lui avea să-i frângă într-o bună zi inima, pe când Jordanna intuia că Imelda era incapabilă de orice sentimente care să amintească măcar de iubire sau afecțiune. Profita de ei cum profita de toată lumea. Nu era o persoană în care să poți avea încredere și, într-o bună zi, bietul Kenny avea să fie nevoit să accepte asta. Jordanna spera, spre binele lui, ca această zi să vină cât mai curând.

În clipa când intrară în cârciumă, Jordanna văzu un bărbat masiv, cu ochi verzi și un zâmbet dubios, îndreptându-se spre ei. Înțelese atunci interesul brusc al maică-sii față de copiii ei. Preluă însă rolul pe care maică-sa îl aștepta din partea ei și îl jucă impecabil, cu o perfecțiune născută din disperare și necesitate.

O văzu pe Imelda întinzându-i proaspătului ei iubit cămășile furate și știu că, din nou, ea și frățiorul ei fuseseră deja trimiși undeva în spatele minții mamei lor. Încetaseră să mai existe și, din această cauză, fratele ei era deja teribil de dezamăgit și de îndurerat. O ura pe această femeie cu o intensitate din ce în ce mai mare, ce avea să izbucnească într-o bună zi și să nimicească, la propriu, vieți.

Dar, până când avea să sosească acea zi, până când avea să fie suficient de mare și de puternică încât să o poată îndepărta pentru totdeauna pe maică-sa de lângă ea, se purta așa cum fusese învățată. Zâmbea și se făcea cât mai plăcută. Intuise ce voia maică-sa, ce așteptări avea din partea ei. Își însușise lecția asta de la o vârstă foarte fragedă și se execută. Însă, în timp ce se forța să-i zâmbească lui Jed, în timp ce-l lăsa să o ia în brațe, să o așeze pe genunchi și să o mângâie ca să intre în grațiile maică-sii, Jordanna încerca un sentiment de *ură* adevărată. Și era conștientă de intensitatea acestei emoții.

Se simțea totodată copleșită de o senzație de pustietate și abandon pe care manifestările întâmplătoare de afecțiune ale maică-sii o provocau întotdeauna în sufletelul ei. Știa că nu era în stare să riposteze, știa că era mult prea firavă și mult prea

mică pentru a spune ce era de fapt în inima ei. Așa că, la fel ca mulți alți copii înaintea ei, accepta situația care îi era impusă și își îngropa în suflet sentimentele de furie și ură.

Cel puțin Jed le cumpără amândurora chipsuri și câte un suc și avu prezența de spirit să observe că, atunci când venea vorba de fiică-sa, Imelda avea o problemă. O ignorase cu desăvârșire pe Jordanna din clipa în care văzu că bărbatul intuise acest lucru, iar fetița scosese un oftat adânc de ușurare. Jed era viclean, iar pentru cei care aveau de-a face cu maică-sa, ăsta nu era un lucru rău.

∴

Jed era beat, dar nu atât de beat încât să creeze probleme. Se număra printre puținii norocoși care puteau să bea toată ziua și toată noaptea încontinuu și să rămână totuși conștienți de ceea ce se petrecea în jurul lor. Nu că ar fi băut tot timpul, dar, de când o cunoscuse pe Imelda, consuma mai mult alcool decât de obicei. În ultimele șase luni, ajunsese la concluzia că, dacă n-o puteai potoli, cel mai indicat era să i te alături. Și exact asta făcuse.

Acum erau amândoi beți criță, și Imelda era pusă pe harță. Putea fi cea mai a dracului și cea mai nenorocită scorpie de pe fața pământului atunci când îi cășuna și, chiar dacă Jed știa asta, tot avea puterea de a îl face să o dorească.

Jed știa că Basil se săturase de ea, că aproape toți oamenii din viața ei se săturaseră de ea. Și asta nu de ieri, de alaltăieri, ci de multă vreme.

Mai știa și că nu era impresionată de interesul statornic al lui Davie Driscoll față de copilul ei, o situație în privința căreia nu putea face nimic. Driscoll venea în vizită cu regularitate și, ca situația să fie și mai complicată, dintr-un motiv care-i scăpa Imeldei, începuse să-i acorde o atenție deosebită și lui Kenny Boy. Jed înțelegea de ce Driscoll se atașase în asemenea măsură de Jordanna; fetița era o adevărată frumusețe, nu încăpea îndoială. Însă, mai mult decât atât, era extraordinar de deșteaptă. Isteață foc și cu un simț al umorului fantastic. Își iubea frățiorul și îl proteja ca o leoaică atunci când erau cu mama lor. Kenny o adora pur și simplu, și Jed presupunea, pe bună dreptate, că tocmai acesta era motivul pentru care Imeldei îi cășunase din nou pe bietul copil.

Când era beată, Imelda își brusca fiica de dimineața până seara, îi adresa cuvinte încărcate de ură, cuvinte crude și jignitoare. O umilea, o acuza de câte-n lună și-n stele și savura fiecare secundă.

— Mai las-o în pace, de ce trebuie să te iei mereu de ea? o întreba Jed.

Îi detesta latura asta. Așa cum stătea acum în fața lui, cu ochii ei mari și albaștri, cu părul strălucitor și frumos coafat, era exact opusul imaginii pe care cei mai mulți oameni o aveau despre dependenții de droguri. Avea și ea momente în care arăta deplorabil, căzută la pământ. Reușea însă de fiecare dată să se ridice, să se târască afară din noroi și să se transforme încă o dată în tânăra frumoasă și sănătoasă, îmbujorată de fiorii primelor trăiri sexuale. Arăta încă senzațional și, chiar dacă știa de-acum totul despre ea, Jed tot nu era în stare să se desprindă și să o părăsească.

Partea rațională a minții lui îi spunea că ar fi trebuit să o ia la fugă cât îl țineau picioarele, că era un dobitoc dacă-și pierdea timpul și energia cu o drogată. Știa că îl folosește; își dăduse seama de ceva vreme că atracția pe care Imelda o simțise la început pentru el nu durase prea mult, însă faptul că îi putea face rost de droguri prezenta un interes mult mai mare. Atracția pe care o simțea el pentru ea, pe de altă parte, nu părea câtuși de puțin să se diminueze, ba dimpotrivă, dădea toate semnele că avea să persiste și în viitor. Nici măcar picioarele ei acoperite de zgârieturi și vânătăi, cicatricele albe și hidoase ale dependenței ei nu îl îndepărtau. Singurul lucru care îl făcea să o urască era gelozia pe care o manifesta față de fiica ei, care era o dulceață.

Imelda îl privea acum cu acea expresie încărcată de venin pe care o păstra anume pentru Jordanna. Pentru nimeni nu nutrea o ură atât de adâncă precum cea pentru copila ei. Nimeni altcineva nu o enerva atât de tare, nu o înfuria în asemenea măsură. Parcă acest copil ar fi transformat-o într-o altă persoană, una chiar mai rea decât cea care era oricum. Își detesta fiica, o ura cu o pasiune mistuitoare căreia era cumplit să-i fii martor. Iar Imelda ura pătimaș, ura mulți oameni și îi ura cu o ferocitate cu atât mai șocantă, cu cât era în general complet nejustificată.

Tot ce simțea simțea cu ciudă și pizmă. Jed nu ar fi putut spune de ce îl șoca atât de mult treaba asta. Era pe deplin conștient de paranoia Imeldei, de totala ei lipsă de considerație nu doar pentru propria persoană, dar și pentru ceilalți, inclusiv pentru el. Mai știa și că Imelda avea absurda convingere că fiica ei era cumva catalizatorul tuturor relelor care se petrecuseră în viața ei și că gelozia pe care o simțea față de Jordanna era atât de mare, încât aproape că îi pusese stăpânire pe întreaga viață.

Jordanna îi urmărea pe amândoi cu coada ochiului. Știa că, de cele mai multe ori, se certau din cauza ei. Se certau din cauza felului în care maică-sa se purta cu ea; pe de altă parte, Imelda nu ar fi fost în stare să aibă grijă de Kenny dacă nu ar fi fost și ea acolo. Jordanna făcea aproape toată treaba, însă peste numai câteva săptămâni trebuia să înceapă școala. O îngrozea gândul că va trebui să-și lase frățiorul singur cu mama lor, fără ca ea să-i mai poarte de grijă. Spera totuși că bunica ei nu intenționa s-o lase pe Imelda să pună pur și simplu mâna pe băiat fără ca ea să fie prezentă în peisaj și să supravegheze totul îndeaproape. Știa că bunica era la fel de îngrijorată la gândul că Imelda ar fi putut rămâne singură cu fiul ei.

Realitatea situației o deprima, știa că până și bunica ei, care o iubea, o folosea pentru a fi sigură că Kenny Boy e bine îngrijit. Nimănui nu părea să-i pese de ce se va întâmpla cu ea în toată această ecuație. Ea cunoscuse deja pe propria piele stilul de viață al maică-sii, așa că toată lumea presupunea că era imună la toate necazurile. Toți presupuneau că, deși nu împlinise încă cinci ani, era capabilă nu doar să-și poarte singură de grijă, dar să se ocupe și de fratele său.

Jordanna oftă adânc. Se simțea de parcă ar fi dus pe umeri greutatea întregii lumi.

Își dorea din tot sufletul să vină mai repede bunica și să-i ia odată acasă, să-i ducă la adevărata lor casă. Nu suporta să stea în locul ăsta, ura mizeria, duhoarea indolenței maică-sii, dar, mai mult decât orice, ura totala indiferență pe care această femeie o manifesta față de ea.

Ar fi vrut să-i facă pe toți să înțeleagă că se săturase să fie ea tot timpul ființa rațională, că își dorea cu disperare să fie tratată ca un copil ce era. Cineva ar fi trebuit să vadă că nu era decât o fetiță, care voia să se joace în liniște cu păpușile, să meargă în parc, să fie dusă la grădina zoologică ori să se joace de-a școala,

cum făceau alți copii de vârsta ei. Voia să nu se mai simtă atât de furioasă, atât de tristă. Ar fi vrut să spună cuiva cât de cumplită era viața atunci când stăteau cu Imelda, fiindcă nimeni nu observa că era doar o mogâldeață. Nu i se permitea niciodată să fie copil, toți așteptau mereu din partea ei să fie sora mai mare.

Deși îl iubea pe Kenny Boy, își dădea deja seama că nașterea lui însemnase pierderea propriei copilării, care dispăruse din acea clipă. Toată lumea uitase de ea, pentru ca băiețelul să-și poată trăi primii ani fără prea multe traume.

Jordanna o urmărea îngrijorată pe maică-sa; în ultima vreme, nu era niciodată prea departe de a-i aplica o pedeapsă fizică, iar Imelda își bătea fiica într-un mod calm și calculat care era cu atât mai distrugător cât nu era pornit din furie. Nu avea niciun motiv real. Imelda o bătea doar pentru că *putea* și pentru că *voia.*

Știa că maică-sa îi luă la ea doar ca să o enerveze pe bunica și pentru că o ruga Jed. Jordanna ar fi vrut să locuiască iarăși la Mary și își dorea să fii fost destul de mare ca să poată avea un cuvânt de spus în legătură cu propria ei viață.

∴

Basil spumega și știa că avea tot dreptul să fie furios.

Chiar dacă Mel își făcea bine treaba, știa cât de important era ca fetele să se teamă de șeful suprem. Era nervos că Imelda se întorsese deja, atât de curând, la vechiul ei comportament. Și cel mai rău era că se apucase de capul ei să recruteze multe fete noi.

Din păcate, nu catadicsise să-l informeze și pe el, așa că în momentul de față scotea bani de pe urma unor fete pe care el nu le cunoștea cu adevărat. Nu se obosise să îi prezinte niciun amănunt despre ele. Și, mai grav chiar, nu-i oferise detalii nici despre clienții de pe listele lor. Își deschisese, mai mult sau mai puțin, o afacere proprie, iar faptul că își imaginase că poate face asta fără consecințe era dovada unui tupeu de zile mari.

Da, era tare șmecheră această Imelda Dooley. Măcar atâta trebui să recunoască despre ea. Era o fată grozavă în multe privințe, se asigura că totul merge bine și, chiar dacă era o drogată nenorocită, știa foarte bine cum să se comporte la nevoie. O fi fost ea cu boii plecați de-acasă, dar nu era niciodată atât de ruptă de realitate încât să nu-și dea seama ce se petrece

în jurul ei. Din multe puncte de vedere, Basil chiar o admira. Era singura cunoștință de-a lui care se droga sistematic, însă izbutea să funcționeze normal. Adevărul era că dădea rezultate mai bune după o doză decât o făceau cei mai mulți din lumea ei când erau curați. Era o anomalie, o ciudățenie. Dar asta nu schimba faptul că-l trăgea în piept cum nu se poate mai rău, lucru de care nu devenise conștient decât de puțină vreme. Iar ce îl enerva cel mai tare era propria lui prostie.

În definitiv, nu se așteptase la nimic altceva din partea lui Mel. Femeia asta căuta în permanență să fraierească pe cineva, să fure de la cineva. Tocmai de aceea era atât de performantă. Dar tot îl umplea de furie să constate că îl luase de prost timp de luni de zile, că îl dusese de nas. Probabil că își râsese în hohote de el, pe la spate, iar pentru asta avea să plătească. De data asta, n-avea să mai scape. Nu și de data asta. Avea nevoie să învețe care îi sunt prioritățile, iar el era exact omul care să-i dea această lecție.

Un ciocănit discret în ușa biroului îl făcu să tragă adânc aer în piept și, făcând eforturi să se calmeze, strigă:

— Intră!

O tânără cu ochi căprui și adânci și cu părul șaten și des își strecură timid capul pe ușă. Basil simți dintr-odată că îi pare rău pentru ea, știa că era îngrozită de întrebările pe care avea să i le pună. Mai știa și că, după toate probabilitățile, avea să-i răspundă sincer. Era prea tânără ca să fi deprins arta minciunii. Târfele mințeau într-un mod cu totul diferit de restul populației. Erau obligate să învețe disimularea prin natura meseriei lor. Se prefăceau și mințeau din clipa în care se duceau la muncă până când plecau acasă. Erau mincinoase de profesie.

Fata pe care o avea în față fusese însă prostită deopotrivă cu el. Și era extrem de tânără. I-ar fi putut trimite pe toți la pârnaie dacă se întâmpla să fie prinsă. Privită mai de-aproape, nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. Simți că îl cuprinde din nou furia.

Îi făcu semn să intre și o invită să ia loc. Când o văzu așezată pe scaunul din fața lui, se aplecă peste biroul de stejar masiv pe care și-l cumpărase dintr-o toană și, zâmbindu-i blând, o întrebă:

— Câți ani ai, scumpo?

Amy Dart se uită la bărbatul care îi asigura un acoperiș deasupra capului și îi dădea destui bani ca să-și cumpere cam

tot ce voia și se hotărî pe loc să fie cât se poate de sinceră. Numai atât și era suficient să-i demonstreze cât era de naivă.

— Paisprezece.

Basil înregistră informația și se simți cuprins de un val de rușine. Părea mai tânără. Știa că nu vorbise cu ea până acum, fiindcă nu știuse de existența ei. Cu toate astea, ea credea că lucrează *pentru el.* Probabil că asta le spunea oamenilor. Se lăuda chiar cu acest amănunt. Lui Basil îi era din ce în ce mai greu să-și țină furia sub control.

— De unde te-a luat Imelda? Te-a adus una dintre celelalte fete?

Amy scuturâ cu putere din cap. Convinsă că le făcea tuturor o favoare cu sinceritatea ei, spuse mândră:

— Eu sunt cea care le-a adus pe aproape toate celelalte. Mel îmi dă un bonus pentru fiecare fată nouă. Eram într-un orfelinat din Surrey, apoi am fugit la Londra. Am întâlnit-o pe Mel la gara King’s Cross. A venit la mine, mi-a oferit un loc în care să stau, mi-a explicat cât de periculoasă poate fi Londra dacă nu ai pe cineva care să-ți poarte de grijă. A fost foarte drăguță. M-a ajutat să mă pun pe picioare. Așa că am luat legătura cu încă vreo câteva fete pe care le cunoșteam și le-am adus și pe ele aici. Ne place, iar Mel este foarte bună. Se ocupă de noi.

Amy credea că-i face o favoare Imeldei lăudând-o în fața șefului, povestindu-i ce fată grozavă era. Și spera, în secret, că Basil avea să-i spună lui Mel cât de frumos vorbise despre ea.

Basil o vedea pe fată așa cum știa că o vedeau probabil și clienții, cu machiajul acela excesiv care spera să-i adauge niște ani, dar care, în realitate, nu făcea decât să-i scoată și mai mult în evidență vârsta atât de fragedă. O făcea să pară vulnerabilă. Și asta era exact ce căutau dobitocii. Amy arăta de parcă se îmbrăcase din dulapul maică-sii, și Basil știa cât de ademenitoare era treaba asta pentru anumite persoane. Totuși, nu avea nici cea mai mică intenție să angajeze fete precum Amy Dart. Fete care abia trecuseră de pubertate și care veneau din sistemul de asistență socială. Era de părere că centrele de ocrotire pentru minori erau ca un fel de grădinițe pentru prostituate. Cele mai multe dintre fetele pe care le angaja veneau de la casele de copii, din orfelinate sau din centrele de plasament. Dar nu se atingea de ele până când nu aveau vârsta prevăzută de lege și până nu arătau ca atare.

Le făcea vânt celor prea tinere și avea grijă ca niciuna dintre fetele pe care le angaja să nu-i intre pe sub piele. Una singură reușise să-i atragă atenția și era decis să nu mai permită niciodată așa ceva.

Basil aflase de operațiunea Imeldei din pură întâmplare. Avusese încredere să lase afacerea pe mâinile ei, știuse că este capabilă să o administreze, așa că se dedicase celorlalte afaceri, fericit să se distanțeze de ea și mulțumit de felul în care credea că merge treaba în absența lui.

Apoi însă unul dintre clienții permanenți îi spusese că fata pe care o solicitase fusese puțin cam prea tânără pentru gustul lui și atât de nouă în meserie, încât tremura toată de emoție. Bărbatul cu pricina făcuse haz de întreaga poveste, dar Basil știa că i se atrăsese atenția să nu mai repete greșeala. Respectivul era un om cu prestanță; voia o femeie și așteptase o femeie. Dacă s-ar fi aflat despre preferințele lui în timpul liber, despre faptul că apela la serviciile prostituatelor, asta ar fi fost în sine destul de rău. Dar să se mai afle și că fata cu care se vedea o dată pe săptămână era minoră, așa ceva l-ar fi distrus cu desăvârșire. Și bine i-ar fi făcut, după părerea lui Basil. Era o piață pe care el nu-și dorise niciodată să o exploreze, deși se puteau scoate bani foarte frumoși de aici. Știa că erau mulți bărbați dispuși să dea sume colosale pentru ocazia de-a se tăvăli în pat cu un copil. Pe el însă simplul gând că exista așa ceva îl umplea de dezgust și de furie. După discuția avută cu clientul, analizase îndelung situația așa cum cântărea toate deciziile pe care era nevoit să le ia – se interesase, pusese întrebări, însă nu primise răspunsurile pe care și-ar fi dorit să le audă.

Basil pornise în căutarea adevărului și rămăsese uluit de ceea ce aflase. Mulțumită Imeldei, avea acum o reputație de proxenet de copii și, prin urmare, nu mai beneficia de nicio protecție. Polițiștii pe care îi ungea nu ar mai fi întors capul dacă această informație devenea cunoscută. Imelda îl trăsese după ea în mocirla lumii ei și fusese atât de josnică, atât de mârșavă, încât condusese întreaga operațiune sub numele lui. Se ascundea în spatele lui. Se folosea de reputația și de prietenia lui ca să câștige o grămadă de bani pentru sine și, în același timp, distrugea tot ce reușise el să clădească într-o viață. Dacă ceva ar fi mers prost, dacă fetele ar fi fost descoperite, le-ar fi spus

tuturor că el era șeful și, prin urmare, el ar fi trebuit să suporte consecințele. O luase sub aripa lui și îi oferise șansa de a face ceva mai bun cu viața ei. Fusese secundul lui, mâna lui dreaptă, reprezentanta lui. Lucra pentru el și profitase din plin de bunătatea lui. De numele lui. Imelda Dooley era o nenorocită ordinară. Îi lipsea cu desăvârșire orice concept de moralitate. Pe de altă parte, Basil trebuia să admită că, în adâncul sufletului, știuse întotdeauna că așa stau lucrurile.

Amy Dart se uita la bărbatul din fața ei cu acea fascinație pe care o au toți copiii atunci când se tem, fiindcă nu știu dacă au făcut ceva rău sau nu. Simțea că nu îi spune ce voia să audă și o îngrozea gândul că ar fi putut să o dea afară. Unde s-ar mai fi dus atunci?

— Cine plătește pentru casa în care stai cu celelalte fete?

Amy zâmbi larg. Dinții mici și egali erau acoperiți de mâzga maronie care rămâne după heroină și tutun, iar lui Basil îi venea să urle de disperare pe măsură ce înțelegea complexitatea situației pe care o descoperise. Casa se dovedi a fi o locuință din Brixton, și Basil știa că nu avea să mai dureze mult până să fie vizitată de poliție sau de cei de la asistența socială. Un singur pas îl despărțea de o condamnare lungă și de rușinea permanentă. Se bucura măcar că dibuise înșelătoria Imeldei înainte de a fi prea târziu.

Avusese încredere în ea, o ajutase. Fusese bun cu ea. Datorită lui își putuse câștiga un oarecare respect. Apoi îl trădase fără să stea o clipă la îndoială, găsise cu cale să-i pună în pericol întreaga afacere, doar ca să-i fie ei bine. Nu se gândise nici măcar o secundă la efectul pe care mica ei operațiune l-ar fi putut avea asupra lui. Avea mintea într-atât de încleiată de droguri, încât nici măcar nu luase în calcul ce s-ar fi întâmplat *cu ea* dacă afacerea lui era închisă, ce ar fi făcut *ea* dacă s-ar fi trezit într-o asemenea situație. Pusese în pericol viețile tuturor, iar Basil nu intenționa să-i ierte asta. Avea să afle acum până unde putea merge răzbunarea lui. Avea să afle cât de periculoasă putea fi lumea în care se învârtea pentru cei care aveau nesăbuința să profite de bunătatea celor mai puternici decât ei. Imelda Dooley avea să înțeleagă că întrecuse măsura și să descopere ce păteau cei care comiteau o asemenea greșeală.

Mai întâi însă, Basil trebuia să se asigure că Amy Dart și mica ei cohortă dispăreau din lumea lui și că fetele pricepeau că, dacă îi mai pomeneau vreodată numele în fața cuiva, ar fi avut de suportat consecințe grave. În cazuri extreme, chiar moartea.

Capitolul 16

Jordanna era agitată. Pe de altă parte, ea era aproape tot timpul stresată de ceva. Interesul brusc al Imeldei pentru copiii ei ar fi intimidat pe oricine, darămite pe o fetiță. O fetiță care-și petrecuse cea mai mare parte a vieții fiind nevoită să suporte toanele, paranoia și nebunia mamei ei. Jordanna știa că maică-sa nu-și îndrepta atenția asupra ei decât atunci când restul lumii îi întorcea spatele. Știa că nu avea nevoie de ea decât atunci când toți ceilalți din jurul ei se săturau de ea și de pretențiile sale, când avea nevoie să creadă că există o ființă care o va iubi întotdeauna, orice s-ar întâmpla.

Jordanna îi făcea pe plac. Își jucase rolul în fața maică-sii încă de când fusese suficient de mare ca să priceapă ce e ura, de când își dăduse seama că cei mai mulți oameni din lumea ei nu erau capabili să nutrească sentimente care să se apropie măcar de dragoste sau grijă. Înțelegeau însă ce înseamnă să exploatezi și aveau grijă să profite de ea, manipulând-o fie prin amenințări, fie prin șantaj emoțional, în funcție de împrejurări.

Imelda o târa pe Jordanna după ea din simplul motiv că avea nevoie de fetiță pentru a se ocupa de Kenny Boy. Era singura persoană pentru care băiețelul accepta să răspundă la comenzi fără a se împotrivi în vreun fel. Imelda știa că Jordanna era unicul om din lume lângă care putea fi sigură că fiul ei avea să fie fericit.

Prin urmare, Jordanna o vedea pe maică-sa mult mai frecvent decât de obicei. De când îl cunoscuse pe Jed, Imelda începuse să se joace de-a adulta responsabilă, și nu era un rol care să o prindă prea bine. Ba era chiar aproape jenant să o vezi cum se preface interesată de soarta celor doi copii; depunea niște eforturi atât de mari, încât rezultatul era traumatizant pentru toți cei din jur.

Kenny era încă destul de mic, dar știa deja că este iubit de maică-sa, chiar dacă era doar o dragoste ocazională, ce se manifesta numai atunci când îi convenea ei. Dar cel puțin exista. Jordanna, pe de altă parte, trebuia să se mulțumească doar cu adorația totală a lui Kenny și cu bunătatea și blândețea sinceră a lui Jed. Bărbatul o aștepta oricând cu o îmbrățișare sau cu un pupic și intervenea pentru ca maică-sa să o bage și pe ea în seamă. Astfel încât, pentru prima oară în ani de zile, era aproape suportabil să stea în casa mamei ei.

În timp ce se ghemuia pe canapea, cu frățiorul ei în brațe, înconjurată de obișnuita duhoare a scrumierelor pline cu vârf, Jordanna avea grijă să nu privească în jur, să nu judece stilul de viață al mamei ei. Stătea doar cu urechile ciulite și făcea totul ca mizeria care îi sufoca viața maică-sii să nu-i afecteze prea mult pe ei doi.

Jordanna era obișnuită cu casa imaculată a bunicii ei și cu mirosurile de înălbitor, de lac de mobilă și de mâncare proaspăt gătită, aburind pe aragaz. Așa că mizeria din apartamentul maică-sii și faptul că nu făceau niciodată baie, că nici măcar nu erau spălați o determinau să se simtă murdară și neîngrijită. Uitase cum e să-ți simți mirosul propriei transpirații și nu era obișnuită cu izul dulceag de scutec neschimbat al frățiorului ei. Nici măcar nu i se oferea posibilitatea de a folosi o oliță sau toaleta. Imelda nu-și bătea capul cu astfel de lucruri. Așa cum nu-și bătea capul nici cu mesele: copiii trebuiau să mănânce ce se găsea, când se găsea, iar Jordanna își amintea întotdeauna că, indiferent ce primeau, trebuia, poate, să le ajungă timp de câteva zile.

Jordanna avea un păr des, blond și lucios, care îi atârna pe spate ca o perdea. Era obișnuită să-i fie periat până când strălucea ca aurul, bunica ei îl adora și spunea că e podoaba ei cea mai de preț. Jordannei îi plăcea tare mult să-i perie bunica părul, simplul gest îi dovedea că era iubită. Jordanna mai știa și că părul ei era foarte frumos, era foarte neobișnuit. Oamenii îi admiraseră întotdeauna cosițele, de când își putea aminti.

Cu toate astea, acasă la maică-sa, îi era prins în coadă și lăsat așa până când era trimisă înapoi la bunica. Întotdeauna se scărpina în cap când stătea aici, simțea niște mâncărimi, ca și cum ceva i s-ar fi târât pe sub piele. Știa, chiar de la acea vârstă fragedă, că era din cauză că detesta acel loc și nu suporta să se

simtă murdară. În timp ce se uita la televizor împreună cu frățiorul ei, asculta cu o teamă din ce în ce mai mare cearta parcă tot mai aprinsă din bucătărie.

Jed era furios, dar el parcă găsea mereu câte un motiv de enervare, în ultima vreme. Așa micuță cum era, Jordanna își dădea seama că așteptările lui Jed în ceea ce o privea pe Imelda erau atât de nerealiste, încât deveneau aproape imposibile. Imelda n-avea să ajungă niciodată o mamă exemplară, îi era greu până și să discute cu copiii ei mai mult de câteva minute. Și chiar și atunci, nu o interesa decât să-i facă să spună ceva ce ei i se părea deosebit de amuzant, îl punea pe sărăcuțul Kenny să înjure ori să cânte cântece porcoase. Nu voia decât să repete după ea ca un papagal, iar chestia asta o distra preț de câteva minute, dar mai important era că îl distra pe Jed. Imelda avea impresia că interesul lui Jed față de copii era tot ce-i trebuia ca să-i mențină viu interesul pentru ea.

Uneori, era cam prea interesat de ea, iar maică-sa era conștientă că fetița își dădea seama. Jed o ducea pe Imelda în dormitor și, când totul se termina, Imelda îi dădea bomboane, apoi, la un moment dat, începea o ceartă și întregul episod era uitat. Jordanna știa că maică-sa era uneori geloasă, atunci când Jed îi acorda ei prea multă atenție. Atenție pe care ea, una, nu și-o dorea, pe care nu o ceruse niciodată. Așa cum intuia, bunicii nu-i plăcea că veneau atât de des aici, dar nu putea face nimic în legătură cu asta. Nu-i povestea despre Jed, așa cum nu-i povestea de altfel nimic. Era mult mai simplu așa, pentru toți cei implicați. Imelda știa cum să practice acest joc și o făcea fără vreo remușcare sau grijă pentru bunăstarea copiilor ei.

Jordanna aflase deja câtă importanță aveau banii și puterea în lumea mamei ei. Înțelegea cât de greu era să trăiești fără o sumă considerabilă de bani, fără o persoană care să aibă grijă să fii bine tratat, cu decență și respect. Dacă nu aveai niciun as pe care să-l folosești în favoarea ta, atunci ți-era sortit să-ți petreci viața supunându-te celorlalți. Jordanna știa cum funcționează lumea în care trăiau și ura asta din tot sufletul. Accepta însă inevitabilul, își spunea că într-o zi va fi mare și că atunci va avea controlul propriei vieți, al propriului destin. Până atunci, trebuia să-și ocrotească fratele și să se asigure că are tot ce-i era necesar. Și bunica ei trebuia să-și înăbușe adevăratele sentimente și să le facă semne de rămas bun nepoților ca și

cum ar fi fost încântată că au neprețuita șansă de a fi din nou lângă mama lor. Trebuia să-i lase în seama unei ființe despre care știa că n-ar fi putut avea grijă nici de un câine, darămite de doi copii atât de mici.

Kenny era agitat. Stătea întins, cu capul în poala ei, și se uita la film cu ochii holbați. Era foarte târziu, iar filmul înfățișă niște extratereștri care veniseră pe pământ și îi omorau pe toți oamenii pe care îi prindeau. Era un film violent și sângeros.

Jordannei nu-i plăcea prea mult, dar Kenny Boy era grozav de entuziasmat; cu punga de bomboane, sucul acidulat și filmul violent de la televizor, era acolo unde-i plăcea cel mai mult să fie. Stătea treaz până târziu și nimeni nu-i spunea ce are sau nu are voie să facă. Jordanna îl mângâia pe cap încercând să-l calmeze, știind că, până nu adormea, nu putea să închidă nici ea ochii. Nu-l putea lăsa liber prin apartamentul ăsta fără să-l supravegheze. Era prea mic și prea nesăbuit. Moștenise lipsa de considerație a maică-sii pentru orice fel de reguli sau ordine. Asemenea ei, avea senzația că, dacă voia să facă ceva, orice, era dreptul lui s-o facă. Avea aceeași latură egoistă a Imeldei, doar că micuțului Kenny i se trecea cu vederea, fiindcă era copil. Jordanna știa însă că nu era ceva care să dispară odată cu vârsta, chiar dacă bunică-sa părea convinsă că așa avea să se întâmple. Kenny era deja distrus, fusese distrus încă de la naștere. Era fiul mamei lui, dar, spre deosebire de ea, avea capacitatea de a le răspunde cu afecțiune celor de la care primea dragoste, atunci când îi convenea.

Jordanna auzea strigătele din ce în ce mai ridicate, auzea înjurăturile și ocările ieșind din gura maică-sii; dădu televizorul puțin mai tare, încercând să acopere urletul ce părea să constituie viața mamei ei. Însă vocile tot se mai auzeau, cu aceeași furie ce părea să fi devenit atmosfera normală din acea casă.

∴

Mary era ca o corabie fără cârmă. Stătea singură în casa ei imaculată și se întreba, ca întotdeauna, dacă nepoții ei erau bine, fără ea lângă ei să le poarte de grijă. Faptul că se aflau cu mama lor nu era de natură să o liniștească, ba tocmai asta o îngrijora cel mai tare. Imelda nu ar fi putut fi descrisă ca o femeie înzestrată cu instincte materne. În timp ce-și turna încă un pahar de whisky cu ghimbir uscat, își spunea să se relaxeze

și să nu-și mai facă atât de multe griji, își amintea că Jordanna era acolo și că fetița avea să aibă grijă să fie amândoi în siguranță. Kenny Boy avea să fie în siguranță, atâta timp cât surioara lui veghea asupra lui.

Știa că nu procedează bine bazându-se pe un copil de patru ani, dar nu știa ce altceva să facă. Dacă alerta autoritățile, risca să-i piardă pe copii pentru totdeauna. Știa că Imelda era în stare s-o dea pe Jordanna spre adopție, dacă așa i-ar fi cășunat. Era capabilă de asta, măcar ca să iasă învingătoare. Și, cum legea era de partea ei, Mary știa că trebuie să se poarte cu mănuși cu fiică-sa. Era prinsă, ca întotdeauna, între ciocan și nicovală.

Când auzi ciocănitul puternic de la intrare, Mary presupuse că era Imelda, care venise să-i aducă înapoi pe copii, fiindcă deja o enervau prea mult. Așa că își forță un zâmbet larg și deschise ușa, așteptându-se să vadă obișnuita expresie întunecată a fiicei ei. Se trezi în schimb față în față cu Michael Hannon, foarte agitat și cu o mină extrem de îngrijorată.

— Copiii sunt aici, Mary?

Michael intrase deja în casă și privea înjur, de parcă s-ar fi așteptat să-i vadă pe copii sărind din vreo ascunzătoare, sub ochii lui.

— Nu, sunt la mama lor. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Mary era deja încordată, știa că sosirea lui Michael Hannon pe nepusă masă, în mijlocul nopții, nu putea prevesti nimic bun pentru nepoții ei. Spaima începea să pună stăpânire pe ea și îi era greu să mai respire. Simțea acea groază pe care stilul de viață al fiică-sii o putea aduce în numai o secundă.

— Ce-a mai făcut acum? Spune-mi ce s-a întâmplat!

Michael o privi pe femeia pe care ajunsese să o iubească de parcă ar fi fost sânge din sângele lui și spuse cu tristețe:

— Mel a supărat din nou multă lume. Niște oameni cu greutate. Dar au înghițit totul pentru tine și pentru mine, și din respect pentru tatăl ei și tot ce-a reprezentat el. Numai că de data asta chiar a întrecut măsura, Mary. Basil o s-o spintece de vie, pe legea mea, o s-o curețe de pe fața pământului.

Mary îl privea prostită pe Michael, de parcă nu-l văzuse nicicând până atunci și îl găsise despuiat în baia ei, bând scotch în timp ce-i asculta discurile cu Connie Francis. Nu putea să creadă ce aude, totuși știa că acesta e adevărul. Michael Hannon nu ar fi mințit-o.

— Ai spus Basil? Ai spus că Basil o s-o spintece pe Imelda de vie? Ți-ai ieșit cumva din minți? Imelda ar putea să mătură pe jos cu el, cu o mână legată la spate.

Michael dădu din cap.

— Da, asta pare să fie impresia generală, Mary, doar că, vezi tu, Basil nu-i chiar atât de dobitoc pe cât îl crede lumea. Are o mână mult mai grea decât lasă să se vadă. Și mai e acum și mână-n mână cu Jimmy Bailey și familia Driscoll. Mary, Basil trebuie să-i dea o lecție Imeldei, e o chestiune de mândrie, mai mult decât orice.

Mary era pe jumătate beată și se întreba ce dracu' îl făcuse pe Michael Hannon să vină-n casa ei cu acuzațiile astea sărite de pe fix.

— Vino să bei ceva. Ai înțeles greșit, Basil nu i-ar face rău lui Mel. Știi doar că-i băiat bun, e un dulce.

Michael nu avea timp să stea să-i explice cu binișorul, voia doar s-o facă pe femeie să priceapă gravitatea situației pe care i-o prezenta. O împinse cu mâna fără prea mare delicatețe, simțind că-l năpădește furia.

— Toată lumea spune că l-a tras rău în piept, împreună cu individul ăla, Jed, Mary. Au livrat fete foarte tinere prin întreaga Londră și, de parcă n-ar fi fost destul de grav, s-au mai folosit și de numele lui Basil ca să strângă banii. Are până și fete de doisprezece ani, Mary. Basil și-a ieșit complet din fire, nu l-am mai văzut niciodată atât de furios, zici că-i nebun. Chiar acum e în drum spre ea. Are acordul tuturor. Nu mai e stăpân pe sine și nimeni nu pare să-și dea seama de asta. Imelda cel mai puțin, din câte se pare.

Mary scutura din cap într-un gest disperat de negare, nici măcar Imelda nu ar fi fost în stare de așa ceva. Era o neînțelegere, cu siguranță, asta trebuia să fie. Dacă era adevărat, ce-avea să se întâmple cu nepoții ei?

— Te înșeli. Imelda are păcatele ei, cu duiumul, știu asta mai bine decât oricine, dar nu s-ar băga niciodată în ceva de genul ăsta. Nu se poate…

— Pe naiba, Mary, este o secătură, știi bine! Este în stare de orice. Cât despre acest ultim dezastru, am auzit chiar de la sursă. Se folosește de toți cei din jurul ei, ca întotdeauna. I-am acordat încrederea mea în trecut, dar gata!

Mary rămase tăcută, în stare de șoc. O voce începuse însă să-i urle în cap, fără să se mai oprească. Jed era cel care-i voise pe copii acolo. Jed insistase să rămână la ei peste noapte. Jed o convinsese că Imelda nu putea învăța să-și iubească și să-și îngrijească propriii copii decât dacă petrecea mai mult timp cu ei. Jed era de vină pentru tot, el trebuia să fie!

Mary simțea că i se face rău în fața adevărului pe care îl știa de pe-acum, oricât de mult și-ar fi dorit să se înșele. Știa că Hannon nu ar fi venit la ea decât dacă ar fi fost convins că tot ce i se spusese era purul adevăr.

∴

Jed își rula o țigară de marijuana, iar *Black Dog* a celor de la Led Zeppelin bubuia în boxe, în timp ce Jordanna țipa, încercând să acopere zgomotul. Era asurzitor, reprezentând însă mediul în care viețuiau ea și fratele ei. Cei doi adulți se așteptau ca ea și Kenny să doarmă, să fie imuni la toată harababura. Chiar îi plăcea Led Zeppelin, dar își dorea ca mama ei și Jed să nu trăiască veșnic cu impresia că genul ăsta de muzică nu avea valoare decât dacă era ascultat cu volumul dat la maximum. Știa că gălăgia avea să mai dureze ore bune de-acum, dar trebuia să le atragă atenția, lucru deloc ușor.

Maică-sa ardea droguri într-o lingură plină ochi, iar Jordanna știa că n-avea să o asculte, nici dacă i-ar fi apărut în față însoțită de Sfânta Treime. Bubuiturile în ușa de la intrare continuau în timp ce Jordanna încerca să-i atragă atenția maică-sii sau măcar iubitului ei. Oamenii care încercau să intre în casă strigau acum prin spațiul îngust pentru scrisori, iar Jordanna își dădea seama din vocea lor că erau furioși, chiar dacă nu putea înțelege ce spun.

Strigă din nou, cât putu de tare:

— E cineva la ușă!

Dar muzica era atât de puternică, încât vocea ei firavă se pierdu cu desăvârșire. Nu putea concura cu chitara electrică și cu Robert Plant. Jordanna știa că duce o luptă pierdută, așa că se hotărî să deschidă singură ușa. Presupunea că e unul dintre prietenii lor, bănuia că e încă vreun drogat care avea să se prăbușească pe canapea, zâmbind în tăcere. Sau poate că era vreun bețiv care n-avea unde să se ducă, un alcoolic care venea să se refugieze la Jed. Era un lucru pe care Jordanna îl înțelesese de ceva vreme. Nimeni nu venea acolo din proprie alegere, era

ultimul refugiu pentru cei mai mulți oameni, singurul loc unde sperau să fie cât de cât bine primiți; chiar și atunci, totul depindea de ce aduceau cu ei. Jordanna credea că maică-sa și-ar fi dorit să-i vadă pe oamenii care sosiseră în mijlocul nopții, i-ar fi primit cu brațele deschise. Și, dacă nu răspundea la ușă, Imelda ar fi acuzat-o că e leneșă, că este o ticăloasă și o face dinadins, ca să se răzbune.

Prin urmare, Jordanna știa că cea mai bună variantă era, probabil, să deschidă ușa, așa că exact asta făcu.

Fu dărâmată la pământ de cele trei matahale care năvăliră în holul micuț, urmate de Basil, într-o stare de maximă încordare. Jordanna nu deschisese ușa decât o fracțiune de secundă și, în clipa în care aceasta fu trântită de perete, se trezi aruncată în pragul dormitorului, cu respirația tăiată și îngrozită de ceea ce era posibil să fi provocat prin gestul ei.

Îl recunoscu pe Basil și se întrebă de ce nu se oprea să o bage în seamă. Întotdeauna stătuse de vorbă cu ea până acum, dar în seara aceasta nici măcar nu se uita în direcția ei. Parcă era invizibilă.

Avea trei indivizi cu el – doi gealați de culoare, cu capetele rase și haine de piele scumpe –, și un alb musculos cu o bâtă de baseball, cu părul făcut prost permanent și gura plină de dinți din aur. Toți patru se îndreptau acum spre sufragerie.

Jordanna putea recunoaște o situație gravă atunci când o vedea. Avusese suficiente experiențe în viața ei scurtă, dar plină de evenimente. Știa că făcuse un lucru rău, iar treaba asta avea, probabil, să o coste scump la un moment dat.

În timp ce urmărea balamucul care se dezlănțuise în jurul ei, Kenny ieși din dormitor și veni lângă ea, privind cu ochii larg deschiși cum Basil închide la loc ușa apartamentului, o încuie, apoi se năpustește în camera în care Imelda și Jed stăteau împietriți ca două statui, cu fețele albite de groază.

Jordanna observă că niciunul nu încerca măcar să întrebe pentru ce anume erau pedepsiți. Dar pedeapsa era singurul motiv pentru ceea ce se întâmpla, singura explicație logică pentru o astfel de situație. În clipa în care bâta de baseball se izbi cu putere de capul maică-sii, Jordanna strânse din ochi și, trăgându-și frățiorul după ea, se întoarse în dormitorul urât mirositor. Închise încet ușa, apoi începu să împingă în fața intrării tot ce putea să miște din loc. Târî prin cameră măsuța

veche de toaletă, cu oglinzile ei pătate și suprafața scorojită, folosindu-și întreaga putere ca să o aducă în dreptul ușii. Era hotărâtă să țină întreaga poveste în afara dormitorului, indiferent ce ar mai fi făcut maică-sa de data asta. La urma urmei, știa că erau foarte mari șanse ca loviturile să se abată și asupra lor.

Jordanna se rugă apoi cu voce tare ca fratele ei să nu pățească nimic. Ea trecuse deja prin foarte multe în scurta ei viață, dar era hotărâtă să nu permită ca și Kenny să fie târât în toate acestea. Imelda, mama ei, părea să aducă pericolul după ea, părea să atragă violența, și nu era drept ca ei să fie prinși între focuri. Știa cât de periculos putea fi traiul mamei ei, știa cât de ușor era să te trezești prins în nebunia care o înconjura. Jordanna mai fusese cândva antrenată într-un coșmar și o îngrozea gândul că povestea s-ar fi putut repeta.

Auzea urlete de durere și spaimă, auzea bufniturile surde ale bâtei izbindu-se în oase și carne. Îi auzea pe maică-sa și pe Jed zbătându-se să scape de mânia atacatorilor.

Auzea violența cruntă a atacului, sunetele bătăii, groaza și furia. Știa că cineva izbește cu pumnii și cu picioarele și își dădea seama că nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci. Jordanna era conștientă că se întâmpla ceva foarte grav și foarte periculos. Întreg locul era îmbibat în duhoarea urii și răzbunării.

Își ținea strâns frățiorul în brațe, îngropându-i fața în trupul ei, încercând să atenueze zgomotele îngrozitoare. Cu ochii măriți de frică, stăteau amândoi aproape lipiți de ușă, așteptând să vadă dacă bărbații aveau să vină și după ei, ca să se asigure că nu rămânea nimeni care să poată povesti despre cele petrecute acolo în acea seară. Știa că, dacă povestea era atât de gravă pe cât părea să fie, clipele ei și ale lui Kenny erau numărate.

Băiețelul cedase nervos, plângea în hohote, înspăimântat de zgomotele pe care le auzea venind din spatele ușii închise. Pricepuse în sfârșit, chiar așa micuț cum era, că situația era foarte gravă și că erau amândoi cu adevărat în primejdie. Pentru prima oară în viața lui, înțelegea cât de nesigură era existența lor atunci când se aflau în grija mamei. Tocmai își dăduse seama în ce pericol îi vârâse Imelda, cu stilul ei de viață și cu totala ei nepăsare față de siguranța și bunăstarea propriilor copii.

Jordanna știa exact cum se simte fratele ei, pentru ea nu era o noutate.

Auzind-o pe maică-sa urlând de durere, iar pe Basil și pe oamenii lui înjurând și amenințând, Jordanna îl apucă strâns pe Kenny și îl târî sub patul în care dormeau amândoi; îl împinse lângă perete, asigurându-se că era cât mai ferit cu putință. Se întinse apoi lângă el, strângându-l cu putere în brațe și, plângând de frică, îi așteptă pe Basil și pe oamenii lui să vină și după ei.

Jordanna percepea apăsarea groazei care pusese stăpânire pe ei, îi simțea gheara de gheață și știa că, de data asta, Kenny nu avea să mai uite, știa că întreaga scenă avea să-i rămână multă vreme în minte. Își mai dădea seama și că Imelda avea să piardă în sfârșit puterea pe care o avea asupra iubitului său fiu, iar acesta nu putea fi decât un lucru bun în ceea ce-l privea pe Kenny. Ar fi fost nemaipomenit dacă băiețelul ar fi putut s-o vadă în sfârșit pe maică-sa așa cum era. Jordanna știa că nebunia care se dezlănțuise în acea noapte avea să-l facă pe Kenny să priceapă că nu puteau fi niciodată în siguranță în preajma Imeldei, spera ca băiatul să înțeleagă în sfârșit că mama lor nu le aducea nimic bun și că, atâta timp cât erau cu ea, aveau să fie întotdeauna expuși acestui gen de violență.

Așa cum stătea întinsă sub pat, Jordanna era îngrețoșată de duhoarea mizeriei ce îmbâcsea covorul și își dădea seama cât de bolnavă era viața mamei ei. Stătea pe un strat de jeg adunat acolo de ani de zile – cu pete de urină rămase de la maică-sa și de la tovarășii ei atât de beți sau de drogați, încât nu mai fuseseră în stare nici să se ducă până la baie și simți povara singurătății și a neglijenței. Știa ce înseamnă să-ți întoarcă spatele persoana care ar fi trebuit să te iubească cel mai mult pe lume, care te crescuse dintr-o sămânță și te purtase în pântecele ei timp de nouă luni. Știa cât de singur te simți atunci când ești ignorat, când ești de-a dreptul invizibil pentru acel om care ar fi trebuit să fie axul principal al vieții tale.

Trebuia să meargă la școală în curând și avea deja mai multă experiență de viață decât ar fi fost normal pentru orice copil de vârsta ei. Nu avusese de ales, își petrecuse fiecare moment analizând situațiile, gândindu-se cum ar fi fost mai bine să se poarte în prezența maică-sii și a prietenilor ei. Simțise încă din pruncie că mama ei nu era o persoană lângă care era bine să

stai. Dacă ea și frățiorul ei aveau să scape cu viață din povestea asta, Jordanna spera că li se va da voie să stea la bunica, fără să mai fie obligați să vină tot timpul acasă la mama lor. Odată începută școala, ea una avea să mai reducă din vizite, și spera să fie la fel și pentru micuțul Kenny Boy.

Kenny tremura în neștire, înnebunit de teroare, scuturat de fiori de frică și șoc; sunetele bătăii pe care o încasa maică-sa se auzeau tare, iar Jordanna știa că urletele ei aveau să-l urmărească pe Kenny mult timp după ce povestea în sine se va fi sfârșit. Știa că băiatul aude vocea maică-sii implorând îndurare, știa că-i aude și vocea lui Basil amenințând-o și acuzând-o pe Imelda de câte și mai câte. Așa cum înjura și blestema, părea cu totul și cu totul alt om decât cel pe care îl cunoscuse. Nu mai era bărbatul care le fusese întotdeauna prieten. Și totul era cu atât mai îngrozitor cu cât Basil fusese unul dintre puținii oameni care se arătaseră buni cu ei, însă acum, dintr-odată, le era dușman. Din cauza lui erau amândoi paralizați de groază, devenise spaima lor cea mai mare. Dacă se hotăra să vină după ei, erau complet lipsiți de apărare, își dădea prea bine seama. Erau doar niște copii. Niște copii ascunși sub un pat, terifiați, niște copii care știau deja că viața putea fi dură, periculoasă și înspăimântătoare. Se strângeau cu putere în brațe, și Jordanna șoptea în urechea frățiorului ei, spunându-i să nu facă zgomot ca să nu atragă atenția asupra lor. Îl ținea în brațe și îl liniștea cu vorbele și cu dragostea ei. Știa că era destul de deștept încât să priceapă că nu trebuiau să-și facă în niciun fel simțită prezența.

Se întrebă o clipă dacă, atunci când aveau să înceteze zgomotele, maică-sa va mai fi în viață.

∴

Basil era îngrozit de ceea ce făcuse. Era însă conștient că nu avusese de ales, că Imelda îl obligase să acționeze în felul acesta. Știuse că faptele ei aveau să antreneze consecințe cumplite. O vedea cum zace plină de vânătăi și de sânge și puțin îi păsa. Mai rău îi părea de Jed, care se stingea încet. Încă mai încerca să vorbească, încerca să-și obțină cruțarea. Avea buzele zdrobite, ca de altfel întregul chip, dar încă le mai mișca, rostea fragmente de cuvinte, încerca să le explice care era situația.

Basil îi observă pe cei trei bărbați privindu-și victimele cu răceală și își dădu seama că întrecuse măsura. Avea de-acum mâinile pătate de sânge; jurase să o facă pe Imelda să plătească pentru trădarea ei, și exact asta făcuse.

Vedea ochii Imeldei strălucind și era uimit de ceea ce simțea; voia să o termine. Simțea iarăși dorința de a începe să o lovească, ar fi vrut s-o elimine de pe fața pământului.

— Vii?

Basil clătină încet din cap.

— Duceți-vă voi. Eu mai am ceva de făcut, ne vedem mâine.

Bărbații plecară în liniște. Nu se grăbeau, știau că nimeni nu avea să vină acolo în acea noapte. Se ocupaseră deja de asta. Totul fusese pus la punct și, când erai bine organizat, treaba mergea aproape întotdeauna ca pe roate. Costa, dar merita să ai totul reglat la milimetru. Nimeni nu voia să fie prins, sub nicio formă, din cauza unei secături ca Imelda.

Basil se așeză pe cel mai apropiat scaun, simțindu-se dintr-odată epuizat. Știa că Imelda avea să supraviețuiască fără prea mari consecințe întregului episod, nenorocita era puternică precum un taur. Până la urmă, așa era mai bine, voia să-și amintească ce îi făcuse. Voia să-și vadă cicatricele în fiecare zi și să țină minte prin ce trecuse. Voia să nu uite că el i le provocase, că el o nenorocise. Iar acum avea să se asigure că n-o să mai lucreze niciodată, decât poate direct în stradă.

Se pricepuse grozav să-și administreze afacerile. Era isteață, dacă s-ar fi mulțumit cu ce-i dăduse, ar fi rămas sub protecția lui întreaga viață, cu un venit frumușel. Acum era terminată, era distrusă din toate punctele de vedere.

Imelda Dooley arăta ca o halcă de carne însângerată, nu mai rămăsese nimic care să amintească lumii cât fusese de frumoasă. Avea să se vindece, să se pună înapoi pe picioare, dar nicicând n-avea să se mai privească în oglindă și să vadă o frumusețe năucitoare. Avea să-și jelească frumusețea pe care nu știuse niciodată să o aprecieze, avea să afle în sfârșit cum era să te bazezi pe personalitatea ta și nu pe felul în care arăți. Prin urmare, era terminată.

Basil îi auzi pe Mary și Michael Hannon intrând în apartament înainte să-i vadă. Mary rămase în ușă, cu mâna dusă la gură, cu ochii măriți de groază. Michael era în spatele ei, privind întreaga scenă cu chipul lipsit de orice expresie. Nu avea de gând să-și

arate emoțiile, și Basil respecta asta. Se uită la Mary și spuse încet:

— Știi cum merg treburile și știi că trebuia să se întâmple așa.

Mary privea trupul desfigurat al fiicei ei, pe care nu o mai recunoștea acum decât după haine. Mai bine zis, după ce rămăsese din ele. Era o masă de carne vie, într-o baltă de sânge. Respira încă, un șuierat greoi, un horcăit chinuit, și lui Mary îi părea rău că scena nu o mișca în niciun fel. Îi părea rău că nu mai simțea nici cel mai mic instinct de a-și proteja copilul. Venise aici mânată de instinct, ce-i drept, dar nu pentru Imelda; pentru nepoții ei.

— Nu ai nimic de spus, Michael? V-am așteptat pe amândoi. Voiam să vă văd aici cât era încă totul proaspăt. Ei, deci ce aveți de spus?

Michael Hannon îi aruncă lui Basil o privire îngrijorată, nu se așteptase la asta. Știuse că urma o explozie, dar nu de asemenea proporții. Imelda și Jed fuseseră bătuți și torturați, fără îndoială știuseră exact ce li se întâmplă și motivul pentru care li se întâmplă. Era conștient că totul se terminase aici. Privind însă înjur, la pereții stropiți cu sânge, la fețele lor desfigurate, își dădea seama că stă în fața unui Basil complet diferit de cel pe care îl cunoscuse în toți acești ani.

Duhoarea sângelui plutea apăsător prin încăpere și Basil se ridică, întinzându-se de parcă ar fi fost obosit și gata să se ducă la culcare. Se uită la Mary.

— Copiii sunt în dormitor. Nu știu cât au auzit sau cât de mult au înțeles, dar trebuie să fie duși de-aici.

Basil se îndreptă spre ușă, apoi, răsucindu-se pe călcâie, îl fixă pe Michael Hannon și spuse cu o voce înceată și apăsată:

— Ani de zile m-ai privit de sus și mi-ai disprețuit afacerea, dar aș putea să te cumpăr și să te vând cu totul, băiete. Mi-ai întors spatele până când în sfârșit ai clacat, până când ți-ai dat seama că din afacerea asta ies averi. Și-atunci, ai vrut să te bagi. Ai văzut că Bailey scotea profituri frumoase și ți-ai cerut partea ta de cașcaval. Ei bine, o vezi cum zace pe jos. Curva asta s-a crezut mai deșteaptă decât mine. Ăsta e mesajul meu pentru oricine încearcă să mă tragă în piept. Gata, de-aici înainte nu mai înghit nimic.

Apoi Basil plecă, și Mary rămase nemișcată, cu mâna în continuare la gură, fără să spună nimic. Nici Michael Hannon nu rosti niciun cuvânt.

Mary se duse în dormitor, își luă nepoții și se îndepărtă de fiică-sa și de viața ei nenorocită fără să arunce o privire în urmă.

Se sfârșise.

În cele din urmă, se sfârșise.

Imelda era terminată.

CARTEA A TREIA

„Fericiți cei ce plâng,
căci aceia se vor mângâia.”

Matei 5: 4

Capitolul 17

1994

Imelda era obosită, și asta se vedea.

Fusese recent eliberată din închisoare și avea acea paloare care o dădea de gol în fața oricui știa ce înseamnă. Tot intrase și ieșise din închisoare de-a lungul anilor. Și se mai și mutase destul de frecvent, dispărea uneori timp de luni în șir, pentru ca apoi să apară iar în vechiul ei teritoriu, purtându-se ca și cum n-ar fi plecat niciodată. Era o singuratică; la fel ca întotdeauna, nu avea cu adevărat nevoie decât de compania propriei persoane. Încă îi plăcea viața ei – din multe puncte de vedere –, deși nu era o viață pe care să și-o dorească majoritatea oamenilor. Dar ei îi convenea, se potrivea felului ei de a fi.

Era o zi toridă, iar Imelda stătea pe terasa localului și își bea cu plăcere tăria. O sorbea încet, savurând-o. Stătea prost cu banii, iar nevoia de o doză era pe primul loc în mintea ei. Știa că era mai norocoasă decât cei mai mulți indivizi aflați în poziția ei; nu trebuia să mintă pe nimeni, nu exista nicio persoană de ale cărei sentimente să-i pese. Și prefera să fie așa, îi pria. Pentru majoritatea semenilor, singurătatea era sinonimă cu eșecul; pe ea însă o mulțumea și era bucuroasă să știe că poate face ce vrea, când vrea și cu cine vrea.

Imelda studia lumea din jurul ei, viața în desfășurare, un obicei pe care îl căpătase cu mulți ani în urmă. Ca majoritatea drogaților, nu o interesa lumea în sine, evenimentele ei cu adevărat importante nu o preocupau câtuși de puțin. De exemplu, dacă s-ar fi dat în acel moment alarma că mai erau

doar câteva minute până la începerea unui război nuclear, ea nu s-ar fi gândit decât să-și mai bage o dată în venă, era *singurul* lucru care o interesa. Apoi, în mintea ei ar fi încolțit numaidecât ideea că ar fi putut intra în orice farmacie ca să ia de-acolo ce-i trebuia, având în vedere că lumea și omenirea ar fi fost în pragul colapsului. Era visul oricărui drogat. Lumea în sine și oamenii care o populau erau noțiuni atât de îndepărtate de preocupările ei, încât nicio clipă nu ar fi pus soarta lor înaintea propriilor sale nevoi.

Doar de atâta îi păsa, de droguri și de bani. Numai de asta îi păsase întotdeauna. De când luase prima doză, avusese sentimentul că ajunsese acasă. Numai la asta se gândise din acel moment, își petrecea fiecare zi făcând bani cu care să-și cumpere droguri. Orice altceva era tratat cu dispreț, cu obișnuita lipsă de interes.

Le privea pe tinerele din jurul ei, cu fustele lor scurte, machiajul strident și tocurile înalte, și nu avea nici măcar energia de a le invidia pentru tinerețea și libertatea lor. Aveau întreaga viață înainte și nu înțelegeau cât de trecătoare avea să le fie tinerețea.

Deocamdată, nu-și puteau imagina că vor avea cândva treizeci sau chiar, Doamne ferește, patruzeci de ani. Imelda știa că erau la acea vârstă la care le ispiteau alcoolul, bărbații și aventura și era suficient să le arunce doar o singură privire ca să-și dea seama că ardeau de nerăbdare să răspundă acestei chemări. Era parcă un ciclu al dezamăgirilor, se repeta cam în fiecare an, când apărea în scenă o nouă generație de fete care-și închipuiau că sunt primele care să le știe pe toate. Fete care nu aveau destulă minte cât să-și dea seama că și mamele lor gândiseră cândva același lucru, însă acum erau copleșite de copii, de facturi și de perspectiva infailibilă a bătrâneții, fără să apuce să-și dea seama când se întâmplaseră toate.

Viața era ticăloasă. Îți mai arunca din când în când câte un os, ca să-ți mențină viu interesul. Ca să-ți dea un motiv să mergi mai departe. Apoi, tocmai când credeai că te-ai aranjat, îți servea o lovitură atât de puternică, încât te întrebai cum îi vei putea supraviețui. Dar supraviețuiai și mergeai mai departe.

Imelda nu era ca acești oameni, ea își luase viața în propriile mâini, de la o vârstă foarte fragedă. Avusese întotdeauna o singură dragoste, anume seringa și tot ce îi putea ea oferi. Își

urmări pe furiș dealerul când îl văzu intrând în local. Îl vedea pe fereastră, știa că o să-și ia ceva de băut, o să-și salute cunoscuții, apoi avea să iasă pe terasă ca să-i dea biluța obișnuită de chimicale. Gândul o făcu să zâmbească. Viața ei începea deja să se așeze pe făgașul normal, iar făgașul pe care îl alegea era unul care să-i ofere liniște sufletească și, uneori, uitare și detașare totală, dacă ar fi avut nevoie. Imelda cunoștea valoarea uitării, știa că numai așa izbutea să se mențină pe linia de plutire.

Fetele de la masa din fața ei începuseră să facă prea mult zgomot, înjurau și se jigneau una pe cealaltă în gura mare, hotărâte să se facă auzite de toată lumea. Își închipuiau că genul ăsta de limbaj le face sofisticate, șmechere. Credeau că se poartă ca niște persoane adulte și nu ca niște școlărițe, deși, evident, asta erau. Imelda le vedea cum caută necazul cu lumânarea și aveau toate șansele să-l găsească, fără a trebui să aștepte prea mult. Mai ales în cârciuma asta, unde își făceau veacul scursurile societății, și apelativul era încă prea blând.

Își aprinse o țigară. Avea mâinile țepene. Nu le mai putuse folosi niciodată complet, după bătaia pe care i-o aplicase Basil. Fusese suficient de furios încât să-și dorească o pedeapsă personală, dar, spre deosebire de el, ea nu simțise niciodată nevoia de a se răzbuna; știa că ar fi fost inutil. Nu-i purta pică, își acceptase înfrângerea. De fapt, se mira chiar că rezistase atât de mult. Pe de altă parte, bănuia că numele pe care îl purta îi fusese, probabil, de mare ajutor în această privință. Acum însă nu-i mai era.

Se mai uită o dată la fete. Nu arătau prea rău, îi aminteau de ea, când avusese vârsta lor. Deși ea fusese mult mai conștientă de propria-i sexualitate decât erau aceste fete. Ele nu voiau decât să fie observate, voiau să facă parte din lumea despre care știau că se găsește la numai vreo două întâlniri sexuale distanță. Erau niște dobitoace, își imaginau că sexul avea să le transforme automat în adulți, în persoane mature. Natura era o jigodie, din punctul ăsta de vedere; erau coapte, însă psihic erau atât de naive, încât aveau să-l accepte pe primul bărbat care le-ar fi acordat puțină atenție.

Imelda simțea dureri în tot corpul. Trupul ei îi amintea că avea nevoie de doctorii. Încă mai avea degetele lungi și încheieturile subțiri din tinerețe, singura problemă era că acum îi venea

uneori greu să încheie nasturi ori să tragă fermoare. Avea artrită severă, dar nu intenționa să lase acest amănunt să-i strice ziua. Gata, se terminase, trecuse. Se hotărâse să depășească momentul. Nu prea avusese de ales, fusese bătută în asemenea hal, încât medicii nici nu se așteptaseră să supraviețuiască.

Jed murise în drum spre spital, dar cui îi păsa? Oricum, nu era genul pe care te așteptai să-l vezi murind de bătrânețe.

Când părăsise în cele din urmă patul de spital, Imelda fusese înscrisă într-un program pe bază de metadonă. Aceiași oameni care îi salvaseră viața fuseseră cei care nu-i lăsaseră nici viciul să moară. Îi jucase pe degete, așa cum făcea cu toți cei care ajungeau în raza ei de acțiune. Erau toți niște caraghioși, lua bunătatea și grija lor drept dovada imbecilității supreme. Avea să-i folosească, iar ei aveau s-o lase, fiindcă erau mult prea proști ca să o poată vedea așa cum era de fapt.

Bunătatea lor nu făcea decât să-i sporească obișnuitul sentiment de superioritate, deoarece știa că, în adâncul lor, o considerau o distrusă; prin urmare, se simțeau vinovați față de ea. Dobitocii erau atât de paraleli cu tot ce însemna lumea adevărată, încât chiar își imaginau că educația și vederile lor largi le-ar fi putut fi de-ajuns în viață. Așa că îi jucase pe degete, așa cum îi juca pe toți, și savurase fiecare secundă. Le spusese exact ce voiau să audă, stătuse lângă ei și le împărtășise povestea vieții sale. O crezuseră, dar, la drept vorbind, de ce n-ar fi crezut-o? Nu le trecuse nicio clipă prin cap că ar fi putut minți de înghețau apele. Cu cât fabula mai tare, cu atât erau mai interesați. Știa că aveau să vorbească despre ea săptămâni de-a rândul și le furniza din plin subiecte. Dar își asigura întotdeauna rolul de victimă în propriile povești lacrimogene, făcea în așa fel încât ceilalți să rămână cu impresia că fusese judecată pentru stilul ei de trai, și nu pentru o infracțiune comisă. Avea de-a face cu oameni lipsiți de experiența vieții, care nu cunoșteau realitatea mizerabilă a lumii, care vedeau în ea o perdantă a sistemului, nu pe regina jigodiilor.

În cele din urmă, aceiași oameni aveau să-i întoarcă spatele, să fugă mâncând pământul și să se îndepărteze cât mai mult cu putință de îndată ce lumea reală pe care și-o doriseră cu atâta patos devenea brusc *prea* reală pentru ei. Când începeau să se sperie, atunci era de obicei momentul în care se prindeau că fuseseră folosiți de un adevărat expert. Înțelegeau că fuseseră

exploatați de o persoană care râdea pe la spate de naivitatea cu care îi credeau poveștile și, mai rău chiar, că îi spuseseră unde locuiau și unde crescuseră. Într-un târziu, își dădeau seama de greșeala comisă și părăseau serviciile sociale pentru o altă slujbă la stat, doar că, de data asta, erau atenți să nu mai aibă niciun fel de contact personal cu masele.

Desigur, Imelda nu-și prezentase niciodată opiniile cu voce tare, se distrase doar să îi ducă de nas, ca pe niște dobitoci creduli ce erau. Râdea de ei în secret, îi urmărea cum își folosesc puterea și influența ca să-i facă ei viața mai ușoară.

În cele din urmă, îi repartizaseră un apartament drăguț și o pensie socială care îi garanta ceva bănuți săptămânal, îi mai dăduseră și mobilă, haine și diverse alte obiecte considerate necesare pentru reabilitarea ei. Acceptase tot ce îi oferiseră cu un zâmbet recunoscător, dar cu o furie ascunsă pentru cuvintele lor binevoitoare, pentru felul în care se bucurau să scape de ea și, mai important, pentru dezinteresul calculat față de modul în care avea să se descurce singură. Știa că existau multe femei în aceeași situație, care aveau nevoie de mult mai mult decât grija entuziastă, dar de scurtă durată a acestor imbecili nenorociți. Nu încercau decât să se facă *pe sine* să se simtă mai bine; oamenii de care se foloseau pentru a se impune ei ca *utili* și *necesari* erau uitați aproape peste noapte.

Cu prima ocazie, Imelda vânduse aproape tot ce primise de la ei în afară de pat și de un scaun. Luase apoi banii care i se oferiseră și își injectase în venă o doză frumușică. După atâtea luni pe metadonă, simțise în sfârșit că se întorsese acasă. Viața ei intrase apoi într-o rutină; se droga, se ducea să facă bani, apoi se droga din nou. Treaba nu mai mergea ca odinioară, desigur. Își cunoștea limitele, întotdeauna și le cunoscuse. Știa piața mai bine decât oricine. Arăta încă destul de bine la corp, însă fața lăsa mult de dorit. Avea o structură osoasă bună și se vedea că fusese cândva o fată frumoasă, dar era realistă și își dădea seama că nu ar mai fi putut scoate o sumă cât de cât decentă cu cicatricele și cu oasele rupte de-acum. Asta fusese și ideea. Basil o distrusese conștient că astfel îi făcea cel mai mult rău. Imelda se întreba dacă nu cumva o zdrobise și ca un fel de măsură de protecție personală; la urma urmei, știuse întotdeauna că Basil avea o slăbiciune pentru ea, la fel ca și Jimmy Bailey, iar treaba asta îl enerva. Frumusețea ei îl făcuse

să o dorească, și o dorise cu ardoare. Chiar dacă știa cine este și, trebuie spus, Imelda nu pretinsese niciodată că ar fi avut un alt caracter.

Trecutul nu o deranja însă chiar atât de mult. Nici în zilele ei cele mai bune nu refuzase vreun client, și-o trăgea cu oricine, pentru orice sumă, fără să stea o clipă pe gânduri. Imelda nu fusese niciodată obsedată de sumele mari; tot ce o interesa era să-și acopere cheltuielile. Reușise în cele din urmă să ajungă în Shepherd's Market, la Cross, și câștiga suficient cât să se drogheze în liniște. Nimic nu se schimbase cu adevărat în această privință.

Imelda observă că una dintre fetele de la masa de vizavi o privea fix, dar era învățată cu asta. Cicatricea care îi brăzda fruntea era încă destul de vizibilă cât să atragă atenția. Le înțelegea curiozitatea, ar fi făcut la fel în locul lor. În plus, știa cât era de adâncă și de evidentă. Nu o putea masca și n-avea să dispară niciodată. Ea personal nu o mai vedea, se obișnuise, dar știa că, pentru unii oameni, rămânea un șoc. Presupuneau că fusese victima unui accident de mașină, că ieșise prin parbriz. Le livrase sfârâiala asta în mai multe ocazii, le povestise curioșilor niște scene cumplite, iar oamenii îi cumpăraseră de băut, mișcați de povestea ei tragică. Le spunea că își pierduse familia în accident și îi făcea să se simtă prost că o întrebaseră și să-și dorească să o lase în pace. Imelda lua băutura și râdea în sinea ei, văzându-i cum înțeleg dintr-odată că e mult mai bine să citești despre tragediile altora în ziare decât să stai față în față cu persoana direct afectată. Și cel mai tare îi speria gândul că astfel de catastrofe i se puteau întâmpla oricui, oricând; chiar și lor.

Nimeni nu era imun la drame și, dacă voiau o poveste lacrimogenă, Imelda le oferea una. Tot ce trebuiau să facă era să-i cumpere câteva pahare. Întotdeauna plecau înaintea ei, iar ăsta era încă un lucru care-i plăcea la acești oameni. Cicatricele le trezeau interesul față de persoana ei și, în cele din urmă, aceleași cicatrice îi puneau pe fugă. Știa că arăta înspăimântător, la o privire mai atentă, știa că fața ei le spunea celor interesați de tragedia ei că fusese cândva o mare frumusețe. Încă îi mai rămăsese ceva din fosta ei glorie și, din acest motiv, oamenilor le părea rău pentru ea. Dacă ar fi fost urâtă de la bun început, probabil că nici măcar nu s-ar fi uitat la

ea. Natura umană era îngrozitoare, la fel ca majoritatea indivizilor cu care Imelda avusese ghinionul să se intersecteze vreodată.

Gașca de fete se pusese acum pe dansat, țopăind pe muzica ce răsuna în local cu tot patosul specific generației lor. Imelda le urmărea destul de nepăsătoare, fără să-l piardă din ochi pe dealerul ei. Acesta era adâncit într-o conversație cu o roșcată de vârstă nedefinită, care avea un piept foarte bine dezvoltat. Bea Guinness, lucru pe care Imelda îl găsise întotdeauna deranjant. Nu putuse niciodată să înțeleagă cum puteau femeile să dea pe gât halbă după halbă, ca niște bărbați. Ei îi plăceau băuturile în cantități mici, dar puternice, ca și drogurile. O votcă dublă putea fi înghițită în câteva secunde, o halbă de Guinness nu aluneca la fel de repede.

Tinerele se întorseseră la masa din fața ei; din cine știe ce motiv, muzica fusese dată mai încet. Le privi leneș cum se așază la loc pe scaune, mișcările languroase și trupurile recent înmugurite atrăgându-le priviri stăruitoare din partea bărbaților din jur. Imelda știa că fetele își doriseră să se întâmple așa, mizaseră pe asta și erau mulțumite de reacția masculină. Ar fi vrut să le avertizeze; își risipeau tinerețea pentru că nu-și dădeau seama cât era de trecătoare și pentru că așa făceau majoritatea oamenilor.

Văzu că una dintre fete se ridică și se îndreaptă în direcția ei. Imelda întoarse capul, simțind deja cum începe să-i pălească interesul. Observă apoi că dealerul reușise în sfârșit să se desprindă de roșcată și venea înspre ea. La dracu', era și cazul! Uitase deja de fete și de prosteala lor, nu se mai gândea decât la tranzacția ce urma să se desfășoare.

Imelda îl urmări luându-și încă o halbă de bere pe drum și se enervă că nu se mișca mai repede. Se plictisise, voia să se facă din nou una cu lumea. Voia ca dealerul să-și miște odată fundul ăla gras și să ajungă mai repede cu marfa la ea.

Imelda era atât de preocupată să supravegheze gesturile dealerului, încât, atunci când fata pe care o observase mai devreme se postă în fața ei, nu îi remarcă prezența preț de câteva clipe. Fu apoi nevoită să se uite la ea fiindcă i se așezase de partea cealaltă a mesei, blocându-i vederea spre bar, spre dealer și luându-i totodată soarele. O privi cu obișnuita ei

expresie impasibilă, întrebându-se ce ar fi putut să vrea de la ea.

Era drăguță, nu era genul care să încerce, în mod normal, să intre în vorbă cu una ca ea. Presupuse că voia să o roage să le cumpere țigări sau de băut, pentru ea și prietenele ei. Ar fi acceptat dacă-i ieșeau și ei un pahar sau două.

Dintre toate persoanele din jur, Imelda înțelegea de ce fetele ar fi putut-o considera pe ea o opțiune viabilă. Stătea singură, nu avea o atitudine amenințătoare și era probabil singura femeie din local care nu venise la agățat.

Imelda fu uimită când fata i se adresă pe un ton calm și cu o anumită demnitate aspră:

— Nici măcar nu mă recunoști, nu-i așa, Imelda? Sunt fiica ta.

∴

Mary era îngrijorată, intuia că băiatul face o prostie, dar nu știa exact *ce* prostie sau cât de gravă putea fi. Kenny începea să intre în niște încurcături serioase și nu era deloc pregătit pentru așa ceva, cu toate că avea o părere foarte bună despre el însuși, ca toți cei de vârsta lui. Nu știa nimic despre economia subterană, credea doar că știe.

Fusese primit în câteva cercuri – mulțumită numelui ei deși nu pricepea cum funcționează această lume. La drept vorbind, nu înțelegea că respectul și atenția de care se bucura se datorau numelui său și că numai din acest motiv oamenii catadicseau să-i acorde câteva minute din timpul lor. Prostul își închipuia că asta se întâmplă pentru că era un tip extrem de interesant. Ceea ce era, desigur, dacă îți plăceau puștanii prea mari pentru vârsta lor. Era un băiat masiv și arăta mult mai în vârstă decât era de fapt. Încă nu se prinsese să înțeleagă că furturile mărunte și faptul că era în stare să ardă niște pumni nu aveau să-i fie de-ajuns pentru tot restul vieții. Trăia într-o lume mică și în acea lume el era peștele cel mare. Mai avea încă de învățat că până și peștii mari puteau fi înghițiți de pești mai mari și mai deștepți decât ei, dacă nu aveau grijă.

Kenny era un băiat foarte bun din multe puncte de vedere, dar era totodată foarte arogant și foarte neștiutor. Nu asculta de nimeni, nu avea timp pentru sfaturi, indiferent de la cine le primea, și avea ferma convingere că numai idioții se duceau să muncească în fiecare zi. I se părea o prostie să plătească impozite și numai asta în sine era suficient pentru a demonstra

cât era de necopt la minte. Mary își păstra discursul despre modul în care o afacere legitimă putea fi un paravan pentru o alta, mai puțin legală, pentru ziua când băiatul avea să fie destul de copt încât să o asculte, să țină seama de recomandarea ei. Kenny era pus întruna pe ciupit, deși încerca de fapt să câștige o pâine, să o poată ajuta pe ea cu ceva în plus, să se asigure că nu duce lipsă de bani. Dacă ar fi fost mai ager, și-ar fi dat deja seama că Mary deținea ea însăși propria afacere nu tocmai legală, dar care îi aducea un venit considerabil.

Mary nu avea de gând să se mai certe cu el. Știa că deocamdată trebuie să-l lase în pace. Ca în cazul tuturor tinerilor, mintea lui nu era încă destul de matură cât să accepte sfaturi de bun-simț. Trebuia să-și învețe lecția la timpul lui, avea nevoie să tragă o sperietură și, după asta, ar fi fost mai deschis rugăminților ei blânde sau strigătelor enervate, în funcție de forma pe care avea să o ia această sperietură. Nădăjduia să nu fie ceva ireparabil. La cum îl cunoștea însă pe Kenny, se temea de ultima variantă; băiatul nu asculta decât de propria lege.

Mary se uită la ceas. Era aproape nouă și știa că puștiul avea să vină acasă, măcar ca să mănânce. Îngrijorarea ei plecase de la faptul că nu sosise la ora obișnuită, la cină, iar lui Kenny îi plăcea să mănânce. Era principala lui preocupare cât timp stătea acasă, cu ea. Așa că Mary își mai turnă un pahar și se așeză pe scaunul ei, ca să îl aștepte. Până nu îl vedea cu ochii ei că s-a întors, nu putea să se odihnească. Era un mic derbedeu, dar era derbedeul ei și îl iubea, indiferent de situație.

∴

Jordanna fu uimită de totala nepăsare a maică-sii. E drept că nu se așteptase la altceva din partea ei, și-o amintea foarte bine pe Imelda. Știa mai bine decât oricine cât de ușor îi era să-i șteargă pe oameni cu buretele din viața ei, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Îi elimina la numai câteva clipe după ce ajungea la concluzia că s-a săturat de ei.

Jordanna știa de ce era în stare maică-sa și era conștientă că ea, una, nu apărea nici măcar ca un punct pe radarul existenței ei. Chiar nu o recunoscuse. Jordanna nici măcar nu fusese șterasă din viața maică-sii, la fel ca ceilalți; nu fusese niciodată îndeajuns de importantă pentru Imelda ca să fie nevoie de asta. Ea, în schimb, o identificase numaidecât. Îi aruncase o singură

privire și simțise că i se oprește respirația în urma șocului când își dăduse seama cine era. Fusese învăluită de o senzație fizică de durere. Era ziua de care se temuse întreaga ei viață.

O recunoscuse într-o clipită pe cea care îi dăduse naștere. Își făcuse curaj pentru inevitabila interacțiune, o așteptase pe maică-sa să facă prima mișcare, presupusese că era, probabil, la fel de emoționată de această întâlnire ca și ea. La urma urmei, doar *era* mama ei. Însă asta nu se întâmplase. Durase ceva vreme până când Jordanna constatase că femeia care o purtase în burta ei, care o născuse, care îi dăduse numele nici măcar nu o recunoștea. Că nu își amintea nimic până nu i se amintea.

Asta chiar o duruse. Nu uitase cum era maică-sa, cât de egoistă și de perfidă putea fi, nu o înzestrase, în imaginația ei, cu calități închipuite și nici nu inventase povești, în care Imelda să fie o femeie de treabă, care își iubea de fapt copiii, dar avea niște probleme pe care trebuia să și le rezolve. Nu îi căutase niciodată scuze, înțelesese dintotdeauna că mama ei nu era ca alte mame, știa că nu era în stare să iubească pe nimeni. Nici măcar pe sine. Acceptase deja realitatea că mama ei nu manifesta un *interes* real față de nimeni în afară de propria persoană și de metehnele ei. Și era un lucru pe care îl putea pricepe. Știuse adevărul încă de mic copil. Încă își mai amintea de răutatea ei, de groaza pe care o trăia ori de câte ori trebuia să stea acasă la maică-sa, de încordarea permanentă. Nu avea să uite niciodată cât de mult o ura pe maică-sa și stilul ei de viață. Știa toate astea și le acceptase cu mult timp în urmă. Dar, să constate că propria ei mamă nici măcar nu o *recunoștea*? Asta chiar o duruse. Era supărată pe sine că se lăsa atât de mult afectată însă, atunci când își dăduse seama că mama ei nu avea nici cea mai vagă idee cine este, fusese atât de furioasă, încât simțise impulsul să se ducă la ea și să o forțeze să-i admită existența.

Deși Jordanna o recunoscuse pe loc pe maică-sa, din prima clipă în care o văzuse, nu își dorise să stabilească niciun fel de contact cu ea. Fusese hotărâtă să o salute doar în treacăt, și nimic mai mult. Voia să-i arate Imeldei că nu avea nevoie de ea, că nu avusese niciodată nevoie de ea. Intenționa să-i arate că era bine, că întâlnirea lor după atâția ani nu însemna mare lucru pentru ea. Voia să fie ea cea care să rupă relația tensionată

dintre ele, voia să fie îndeajuns de puternică pentru a-i spune: „Ei, ne-am salutat, acum poți să pleci, fiindcă am treabă”. Dar nu se întâmplase așa; cum s-ar fi putut întâmpla așa, atâta vreme cât maică-sa nu-și amintea deloc de existența ei?

Se așteptase ca Imelda să fie cea care să vină *la ea,* care să vrea să o vadă, să afle cum a crescut, se așteptase să inițieze cel puțin o formă de dialog. Se așteptase să aibă o reacție, de orice fel, în clipa în care își vedea fiica pentru prima oară după zece ani.

Dar nu, nici măcar nu știuse cine este. Nici măcar nu-și recunoscuse propriul copil. Știa că, din punct de vedere fizic, era copia ei la indigo, dar asta era cu atât mai rău; era clona mamei ei.

Era straniu, până și ea își putea dea seama; știa că și bunica ei remarcase acest lucru. Mai știa și că bunica nu ar fi pomenit de asemănarea dintre ele nici dacă i-ar fi fost viața în joc.

Cu puțin timp în urmă, se simțea chiar bine. Era pe culmea valului. Era destul de mare încât să fie servită într-un local fără prea multă vâlvă, era drăguță, era populară și în sfârșit căpătase acea încredere în sine de care ai nevoie pentru ca ceilalți să te perceapă ca pe un adult. Ca pe o tânără femeie. Acum i se amintea din nou că nu fusese dorită de mama ei, că nici măcar nu fusese destul de importantă pentru ca nenorocita asta să țină minte cum arăta.

O forță invizibilă o târa înapoi în copilăria ei, la sentimentele de ură și de vinovăție pe care femeia aceasta le declanșa prin simpla ei prezență.

— N-ai observat nici măcar asemănarea dintre noi?

Imelda o vedea acum, desigur, însă clătină din cap și îi făcu semn dealerului să vină lângă ea, sugerând că dorea să pună capăt conversației cu fiica ei.

Dealerul se așeză fericit la masă; tânăra încântătoare îi oferea un motiv suficient să rămână acolo oricât ar fi fost nevoie.

Jordanna nu se îndepărtă, chiar dacă știa că maică-sa voia să plece. Imelda voia ca fiica ei să se târască înapoi în trecut, acolo unde-i era locul. Dar Jordanna nu plecă. Nu putea.

Imelda nu se așteptase la porcăria asta și nu avea nicio intenție de a începe să se joace acum de-a familia fericită.

— El este Charley Buckman. Charley, ea este *fiica* mea, Jordanna.

Charley fu uimit de cuvintele ei, iar surpriza i se citi pe față. Jordanna simți dintr-odată o dorință puternică de a pleca. Știa că bărbatul jegos, cu părul prins în coadă și cămașa necălcată, era dealerul maică-sii. Aflase acum cine era și îi știa numele. Jordannei îi părea rău că venise la masa Imeldei, îi părea rău că indiferența femeii o afectase în asemenea măsură, încât fusese o proastă că insistase să se facă remarcată. Fusese o proastă să o lase pe femeia asta și pe prietenii ei dubioși să pătrundă din nou în viața ei.

— Știam că ai copii, Mel, dar nu credeam că mai ai vreo legătură cu ei.

Imelda văzu dezgustul și regretul succedându-se pe chipul fiicei ei când își dăduse seama că Charley era un dealer. Apoi spuse cu dispreț:

— Nu am nimic de-a face cu ei, în ceea ce mă privește. Ea a venit să vorbească cu mine, nici măcar nu știam cine este.

Jordanna se ridică atunci și plecă. Știa că prietenele ei se întreabă cine era femeia cu care vorbise și se gândea ce minciună ar fi putut să găsească pentru a-și explica gestul, deși bănuia că asemănarea dintre ele le oferea toate indiciile.

Tocmai se pregătea să le spună că era o rudă îndepărtată de-a bunicii ei, când o auzi pe Imelda strigând în gura mare:

— Hei, Jordanna! Ai putea măcar să-i cumperi maică-tii ceva de băut!

Jordanna se simți copleșită de rușine în vreme ce prietenele ei o priveau cu tristețe. Dacă oricare dintre ele s-ar fi aflat în locul ei, și ea ar fi vrut să se facă mică și să moară de rușinea lor.

Se trânti pe scaun și, dându-și părul des la o parte de pe față, spuse tare și cu toată mândria de care se simțea capabilă:

— Credeam că e moartă. M-am dus acolo numai ca să fiu sigură că e ea.

Își ridică de pe masă paharul și îl goli dintr-o înghițitură, dar era îngrozită, și fetele își dădeau seama. Știau povestea cu mama Jordannei, deși ea, una, nu vorbea niciodată despre asta, niciodată, așa că toate detaliile le aflaseră din zvonuri, din ce vorbea lumea. Acum că o văzuseră pe Imelda Dooley cu propriii lor ochi, nu erau plăcut impresionate.

Joanie Barker, prietena ei cea mai bună, murmură:

— La dracu', ce chestie nasoală! N-o băga în seamă, Jorge, nu face nici cât o ceapă degerată.

Jordanna zâmbi atunci și rosti cu voce tare:

— Ei, cu asta să știi că ai dreptate.

Dar seara se stricase, fără îndoială. Nimeni nu avea habar ce să spună sau ce să facă, era într-adevăr o situație jenantă.

Tot ce știau cu siguranță era că mama Jordannei, despre care auziseră toate la un moment dat, era chiar mai rea decât își imaginaseră, iar asta nu era puțin lucru, având în vedere câte se spuneau despre ea.

Imelda rămase la masă și luă drogurile – așa cum fusese aranjat –, apoi își urmări cu atenție fiica până când aceasta părăsi în cele din urmă localul, însoțită de prietenele ei.

Imelda așteptă să vadă dacă Jordanna întoarce capul să se mai uite o dată la ea, dar nu o făcu, și asta o enervă. La urma urmei, Jordanna scosese trecutul de la naftalină, nu ea. Jordanna fusese cea care o abordase, așa că de ce mama dracului făcea acum pe mironosița? Adevărul era că întâlnirea o umpluse de groază, iar Imelda nu se așteptase la asta. Foarte rar se gândea la copiii ei și, chiar și în acele puține ocazii, Kenny era de fapt cel de care își aducea aminte. De Jordanna nu-i păsase niciodată cu adevărat.

Charley o privise cu expresia bărbatului atras de o femeie. Fata era o frumusețe, dar, deși moștenise trăsăturile maică-sii, nu îi moștenise și acea scânteie care o separa de toate celelalte femei. Imelda o mai avea încă, încă mai reușea să atragă atenția, și știa că tocmai aceasta fusese cauza distrugerii ei. Ieși din local și se întoarse la muncă. Peste numai o oră, uitase deja de întâlnirea cu unica sa fiică.

∴

Joanie era șocată și, o melodramatică prin excelență, intenționa să scoată cât mai mult din cele întâmplate. Auzise foarte multe despre Imelda Dooley și despre toate acuzațiile care i se aduseseră, dar să o vadă așa, în carne și oase, era ceva incredibil.

Jordanna ar fi vrut să-i ardă o palmă prietenei ei, dar știa că ar fi fost un gest inutil. Joanie adora tragedia, simțea puterea unei povești și nu era mulțumită până când nu reușea să o exploateze la maximum. Avea nevoie de emoția dramelor altora, se arunca apoi direct în mijlocul nenorocirii lor. Spre deosebire de amărâții care nu se puteau desprinde de propriile

tragedii, Joanie exact asta făcea, atunci când ajungea să se sature.

Joanie nu avu curaj să deschidă subiectul despre mama Jordannei decât după ce rămaseră singure, știind că prietena ei nu ar fi vrut să vorbească despre asta de față cu ceilalți. Și acum, după ce o văzuse cu ochii ei pe mama Jordannei, Joanie îi înțelegea motivele. Jorge se mai trezise uneori vorbind despre maică-sa, dar chiar și atunci nu se întrebase decât pe unde ar fi putut fi. Nu se gândise cu adevărat la ea.

Joanie avea o curiozitate firească în legătură cu femeia care o născuse pe prietena ei cea mai bună, așa că îi mai punea uneori întrebări. Jordanna îi dădea răspunsuri scurte, apoi schimba vorba, ca și cum nu ar fi fost un subiect interesant de discuție.

Jordanna nu avusese niciodată o mamă cu care să poată sta de vorbă, o avea pe bunică-sa, dar nu era același lucru. Ea aparținea unei generații complet diferite, așa că Joanie îi transmitea prietenei ei toate perlele de înțelepciune pe care le primea de la propria mamă. De cele mai multe ori, râdeau împreună de ele, dar unele sfaturi păreau de bun-simț și fetele le urmau, acceptând faptul că erau multe lucruri pe care nu le cunoșteau încă.

Totuși, Jordanna suferea să știe că mama ei era în viață și era bine, dar nu catadicsise măcar să se intereseze de soarta fiicei ei. Era o experiență distructivă pentru oricine. Nu și-o dorise pe maică-sa în viața ei, dar tot era de părere că femeii ar fi trebuit să-i pese cât de cât de ea. Nu-i trimisese nici măcar o felicitare de Crăciun sau de ziua ei, nimic. Era cumplit să știi că nu valorai nici măcar prețul unui timbru.

— Te simți bine, Jorge?

Jordanna dădu tristă din cap. Chipul ei încântător avea acum o expresie resemnată, iar chestia asta o enerva și mai tare pe Joanie. Voia o reacție din partea prietenei ei, voia să o vadă că în sfârșit se deschide și îi povestește cum fusese viața lângă mama ei.

— Cum poți să te porți atât de normal? Mama ta a apărut după atâția ani și tu lași impresia că nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu vrei să afli unde a fost, ce a făcut în tot acest timp?

Jordanna clătină din cap.

— Nu, nu vreau. Ai văzut-o și tu, Joanie. Ție ți-ar păsa de o asemenea ființă? E o drogată nenorocită. N-o interesează decât

un singur lucru, să-și bage în venă, nimic altceva nu are vreo importanță pentru ea. Ăsta e efectul drogurilor, cel puțin al heroinei. Nu mi-o amintesc decât băgându-și acul în venă, asta și toată nebunia în care ne-a târât pe toți.

Joanie își înclină fruntea cu înțelepciune. Părul rar și subțire începuse deja să i se lipească de cap de la căldura verii și avea ochi cenușii, de formă ovală, care o făceau să pară în permanență speriată. Era destul de drăguță în felul ei, dar știa că alături de Jordanna trecea neobservată. Nu-i păsa însă, nu era invidioasă pe frumusețea prietenei ei, ceva îi spunea că genul ăsta de frumusețe nu aduce decât necazuri, în cele din urmă.

— Pot să te întreb ceva?

Jordanna ridică din umeri, sperând că Joanie avea de gând să schimbe în sfârșit subiectul.

— Sigur. Doar suntem cele mai bune prietene, nu?

Văzu cum se schimbă ochii lui Joanie. Cenușiul tem era acum de culoarea oțelului și aveau o privire la fel de dură. Observă modul felul în care trupul lui Joanie păru să se îndepărteze de al ei, de parcă ar fi fost cumva murdară, de parcă reapariția maică-sii în peisaj o transforma într-o persoană mai puțin demnă de respect.

— Chiar l-ai împușcat *tu* pe Lance, Jorge? Știu că n-am vorbit niciodată despre asta, dar acum că a apărut mama ta, nu pot să nu mă întreb…

Jordanna se albi la față la auzul acestor cuvinte. Își privi prietena de parcă n-o mai văzuse niciodată până atunci. De parcă ar fi fost o străină.

Știa că lumea avea să vorbească întotdeauna despre povestea morții lui Lance, dar, până acum, nimeni n-o abordase vreodată direct. Avea aproape șaisprezece ani și nu vorbise niciodată despre acea noapte. Înțelegea acum că asta nu-i împiedicase pe ceilalți să o bârfească pe la spate. Mai ales pe așa-zișii ei prieteni. Conștientizarea faptului că nu reprezenta pentru ei nimic mai mult decât un subiect bun de bârfa fu încă un șoc pentru sistemul de valori al Jordannei, deja zdruncinat. Mai întâi, maică-sa apăruse după atâția ani și nu fusese în stare să o recunoască, iar acum prietena ei cea mai bună o întreba dacă îl omorâse pe Lance. I-o trântise verde în față: „Tu l-ai omorât pe Lance?” Nu o iscodise cu binișorul despre cele

întâmplate în noaptea aceea, n-o încurajase să-și deschidă inima în fața ei, nu încercase să o ajute să scape de povara secretului. Joanie voia ca Jordanna să-i spună că era o criminală și să-i dea toate detaliile sordide. Îi adresase acum o întrebare care, evident, adăsta de mult în mintea ei. O întrebare la care era limpede că găsise singură răspunsul, cu ani în urmă.

Jordanna își privi dormitorul pe care îl iubea și îl văzu așa cum îl vedeau probabil Joanie și toți ceilalți. Avea un pat dublu, șifoniere noi, cu oglindă, covoare asortate și un televizor. Avea și o combină stereo de ultimă generație și își dădea seama că, în comparație cu prietenii ei, era considerată bogată. Nu se gândise cu adevărat la asta până acum. Ce avea, ce deținea erau elemente care treceau pe planul secund în mintea ei. Ea îi aprecia pe oameni pentru că erau drăguți și nu pentru ce aveau.

Acum însă, după descoperirile zilei, Jordanna înțelegea că stilul ei de viață era probabil discutat amănunțit în anturajul ei, cum erau și plecarea maică-sii, și incidentul cu Lance. Se simțea o proastă, o idioată, se întreba de ce nu-i trecuse niciodată prin minte că viața ei ar putea constitui subiectul atâtor speculații, chiar și în rândul prietenilor celor mai apropiați. Oameni pe care ea una nu i-ar fi vorbit niciodată pe la spate, indiferent ce li s-ar fi întâmplat. Nu ar fi discutat despre ei cu nimeni, de asta era sigură. Crezuse că Joanie este la fel ca ea, incapabilă să o trădeze, mânată doar de prietenie și devotament. Se înșelase, se înșelase atât de amarnic!

Ca întotdeauna, maică-sa distrugea orice atingea. O singură întâlnire cu ea fusese de-ajuns pentru ca viața Jordannei să fie din nou deviată de pe axul ei. Parcă Imelda și-ar fi propus în mod expres să-i nenorocească întreaga viață.

Joanie își dădea seama că greșise, că năruise o prietenie frumoasă cu doar câteva vorbe prost alese.

— Iartă-mă, Jorge… îmi pare rău că te-am întrebat de… Zău, îmi vine să-mi smulg limba asta proastă! Te rog să mă ierți… Te rog, nu fi supărată pe mine…!

Joanie o implora să o ierte, regreta sincer că scormonise în trecutul Jordannei. În toți anii cât fuseseră prietene nu făcuse nici cea mai mică aluzie la asta, nici măcar în trecere. Se gândise, pe bună dreptate, că, dacă Jorge voia să-i vorbească despre un subiect atât de dramatic, avea să o facă atunci când ar fi fost pregătită. Dar nu se sfiise să asculte părerile celorlalți,

le auzise poveștile și se întrebase, la fel ca toată lumea, ce se întâmplase cu adevărat.

Acum știa că Jordanna n-avea să-i mai acorde niciodată încrederea ei și că distrusese o prietenie care era mai importantă pentru ea decât își dăduse seama.

Jordanna trase adânc aer în piept și apoi, întorcându-i spatele lui Joanie, spuse încet:

— Cred că e timpul să pleci, nu?

— Te rog, Jorge, să nu ne certăm din cauza asta! Îmi pare rău că am adus vorba. Știi doar cât de mult țin la tine!

Jordanna vedea tristețea și remușcările de pe chipul lui Joanie în oglinzile dulapului, dar nu reușea să se întoarcă și să-și mai privească prietena în ochi. Se simțea ca într-un univers paralel, unde toți oamenii și toate principiile în care crezuse dispăruseră și făcuseră loc înșelătoriei și neîncrederii. O durea atât de mult, încât era o senzație aproape fizică.

— Du-te acasă, Joanie. Vreau să rămân singură.

∴

Kenny veni târziu și știa că îl așteaptă un perdaf de zile mari. În clipa în care intră în bucătărie pe ușa din spate, își văzu sora în genunchi lângă bunica, cu capul în poala ei, cu trupul tresărindu-i sub forța suspinelor. Era la pământ și Kenny nu o mai văzuse niciodată suferind așa.

Jordanna nu era genul de fată care să plângă ușor și, analizând scena din fața lui, Kenny simți cum o furie uriașă și întunecată îi erupe în interior. Era un băiat înalt, avea deja peste un metru optzeci. Era și frumușel, și o știa. Avea o voce adâncă și o fire blândă. Dar putea să fie extrem de violent atunci când familia sau mândria lui erau în vreun fel abuzate.

Se duse lângă sora lui, își puse mâna uriașă pe capul ei și întrebă tare:

— Ce mama dracului se întâmplă aici? Ți-a făcut cineva ceva? Spune-mi numai cine și îi rup picioarele dobitocului!

Mary îi făcu semn să tacă.

— Stai jos, nătărăule! A avut ghinionul să dea peste maică-ta care, ca întotdeauna, provoacă numai dezastre în jurul ei. Blestemată fie ziua în care am adus-o pe lume pe curva asta! Dacă n-ați fi fost voi doi, întreaga ei viață s-ar fi derulat fără niciun sens.

Kenny nu prea știa ce să spună. El, unul, nu-și cunoscuse niciodată mama cu adevărat, avea doar niște amintiri vagi despre ea și toate erau însoțite de un sentiment cumplit și zdrobitor de teamă. Acum, după ce crescuse, nu se mai gândea deloc la ea. Doar uneori, de Crăciun sau de ziua lui. Dar erau gânduri trecătoare, nu o cunoștea îndeajuns de bine încât să poată spune că îi lipsea. Deși, din câte auzise de-a lungul anilor, nu era o persoană căreia cineva cu toate mințile acasă să-i poată simți lipsa.

Așa că reacția Jordannei în urma întâlnirii cu mama lor îl lua pe nepregătite.

— Haide, Jorge, șterge-ți lacrimile. N-o lăsa pe dobitoaca aia să te întristeze. E o curvă ordinară și nu merită! Spune-i, buni, că nu e cazul să se consume pentru ea!

Mary dădu din cap și oftă. Tocmai se pregătea să-i tragă nepotului o chelfăneală de neuitat, când venise acasă Jordanna. Intuise din prima clipă că ceva nu e-n regulă, iar plecarea intempestivă a lui Joanie îi dăduse de înțeles că se întâmplase ceva grav. Când Jorge coborâse și îi spusese că se întâlnise cu Imelda într-o cârciumă din South London, Mary simțise că-i fuge pământul de sub picioare. Trecuse mult timp de când nu se mai gândise la fiică-sa. Fusese bucuroasă să și-o șteargă din memorie, s-o scoată din viața ei, s-o vadă plecând pentru totdeauna.

Mary știa că se apropia momentul în care trebuia să-i istorisească lui Kenneth despre moartea tatălui său; din câte îi relatase biata Jorge despre Joanie, era limpede că, dacă nu făcea asta curând, altcineva avea să i-o ia înainte. Kenneth trebuia să audă povestea de la familia lui, nu de la prieteni, nu de la niște oameni care o spuseseră și o repetaseră de atâtea ori încât adevărul fusese complet răstălmăcit. Nu de la niște oameni care nu fuseseră acolo și care, de fapt, nu știau nimic mai mult decât auziseră de la niște bârfitori și speculanți beți.

O ura pe Imelda pentru necazurile pe care le provocase tuturor celor care se aflaseră vreodată în raza ei de acțiune. Taică-său era mort și toți cei cu care intrase în contact erau acum distruși, într-un fel sau altul. Acum, Mary era îngrijorată de reacția pe care avea să o aibă Kenny după ieșirea adevărului la iveală. Imelda nu era o persoană care să atragă simpatia celorlalți și nici nu putea înțelege puterea acestui sentiment.

Încă o dată își nimicise propriul copil într-o fracțiune de secundă, fără să priceapă efectul pe care acțiunile ei le aveau asupra celor din jur.

Era bună la așa ceva, fusese întotdeauna. Dar Mary era hotărâtă să îi apere pe acești doi copii de influența ei și avea să procedeze ca la carte, cu amenințările de rigoare. Era singurul lucru pe care îl înțelegea Mel, așa că Mary trebuia să se asigure că exact asta primea. Bătrânul ei tată avea o vorbă, spunea mereu că Dumnezeu e bun; și era bun, dar mai era și extrem de ocupat. Avea nevoie de puțin ajutor, din când în când.

∴

— O, încetează, Mel!

Imelda râdea în hohote. Era, ca de obicei, dusă. Drogată. Încerca să obțină gratis cât mai mult putea. O țigară, o băutură, o pereche de colanți. Considera asta misiunea ei în viață. Bărbatul își trăgea fermoarul de la pantaloni, iar Imelda continua să râdă de el, privindu-l cum se ferchezuiește. Îl avea de două ori pe săptămână. Era un imbecil notoriu, dar se credea moartea femeilor. Își pieptăna părul care-i mai rămăsese cu un pieptene de plastic, din care lipseau mai mulți dinți decât din gurile unor țigani la poza de nuntă. Mirosea a cremă de ras Boots și a bomboane mentolate americane, foarte puternice. Avea o părere exagerată despre sine, iar Imelda îl găsea extraordinar de amuzant atunci când era drogată.

— Îmi mai trebuie încă cinci, El, sper să te înduri să mă ajuți. Trebuie s-o văd pe fiică-mea. Îți jur, are nevoie de mine. E o fată minunată, foarte drăguță.

— Nicio șansă. Mă întorc mâine sau poimâine. Poți să-i câștigi atunci. Nu-ți dau bani de pomană, ce-s eu, fundație de caritate?

Imelda rânji din nou, cu nonșalanța-i caracteristică, îi confiscase deja țigările și o brichetă, așa că nu voia să întindă coarda. Știa când să se retragă. Coborî din mașina bărbatului și, băgându-și încă o dată capul la căldură, spuse veselă:

— Atunci, ne vedem curând, da? Și fă-mi o favoare, El, data viitoare fă și tu o baie înainte, miroși mai rău ca un coș de gunoi din fața unei șaormerii.

Imelda trânti portiera și mașina o luă din loc. De îndată ce nu o mai văzu, Imelda ridică degetul mijlociu în direcția în care dispăruse. Știa că o să se întoarcă. Nu numai că se încadra în limita lui de preț, dar mai era și pe aceeași lungime de undă cu

el. Știa cum să-și continue treaba și după, iar ăsta era un lucru pe care cele mai multe fete nu-l înțelegeau niciodată. Dacă îi lăsai cu o conversație plăcută, dacă-i tachinai nițel, ca să te țină minte, clienții se întorceau întotdeauna. Iarăși și iarăși. Se simțeau în siguranță, erau încrezători că vei avea grijă să fie satisfăcuți.

Era o noapte foarte întunecoasă, dar plăcută și caldă. Traficul nici nu se mai auzea acum, străzile erau aproape pustii. Noaptea îi aparținea în totalitate, și Imelda se simțea bine. Dintotdeauna adorase nopțile. Nopțile erau pentru acei oameni care știau că sunt altfel decât ceilalți, care îmbrățișau întunericul și se bucurau de anonimatul pe care aceste îl oferea. Nu-și dorea decât noaptea: îndura ziua fiindcă avea siguranța nopții ce va urma și a liniștii pe care i-o garanta.

Se așeză pe o cutie de lemn în care se aflaseră la un moment dat nimicuri aduse din Sri Lanka. Avea încă picioare frumoase, pe care și le încrucișă pentru a le etala la valoarea lor maximă. Știa că avea să mai agațe probabil vreo doi clienți în acea seară. Multora dintre bărbații cărora le oferea serviciile le plăcea noaptea. La fel ca ea, o foloseau pentru a-și ascunde activitățile.

Știa că existau bărbați care lucrau prin apropiere și care se plimbau prin piață în timpul pauzelor. În mod normal, nu s-ar fi gândit niciodată să apeleze la serviciile unei prostituate, dar muncitorii de noapte erau adesea tentați de prezența acestor femei care erau nu doar ieftine, ci și disponibile și, mai ales, dornice.

Îi făcu semn cu mâna altei fete care stătea sprijinită de un zid din apropiere, o blondă masivă cu buze groase și picioarele acoperite de varice. Era destul de drăguță și, având în vedere că nu împlinise încă patruzeci de ani, o făcea pe Mel să pară o candidată de mâna a treia pe lângă ea, iar asta, știa prea bine, nu era puțin lucru.

Un Jaguar bleumarin se opri în dreptul ei. Ridicându-se alene de pe cutie, nu se miră când ușa din spate se deschise larg. Imelda zâmbi în fața norocului, se găsea pe altă planetă și trupul îi era deocamdată relaxat. Parcă s-ar fi aflat în afara propriului corp și ar fi privit totul din exterior. Dacă ar fi murit atunci, nu i-ar fi păsat câtuși de puțin, ar fi considerat chiar că este un moment minunat ca să pleci de pe această lume.

Se strecură în mașină și simți mirosul de piele scumpă și de aftershave chiar și mai scump. Îi plăcea cum stă pe banchetă, se vedea că fusese gândită să asigure confortul pasagerilor. Știa că proprietarul unui astfel de vehicul era bun de ciugulit și că n-avea să se zgârcească la plată. Se mai întâmpla din când în când și așa ceva în Cross, apăreau niște băieți cu bani, amatori de senzații tari cu o necunoscută. Astfel de momente îi mențineau viu spiritul de aventură.

Prin urmare, își etală zâmbetul profesionist și ridică privirea spre bărbatul care se hotărâse că vrea una scurtă, sub o formă sau alta.

— Bună, Mel, nu ne-am văzut de mult.

Basil arăta bine, și o știa. Mai știa și că, indiferent ce luase Imelda ca s-o urce la cer, îi dispărea acum din organism cu o viteză ce o făcea să se prăbușească mai ceva ca o nicovală într-un desen animat cu Tom și Jerry. Fu mulțumit să constate că îi era frică de el; la dracu', era și cazul să-i fie. Era cel mai cumplit coșmar al ei și asta și voia să fie.

— Ce vrei, Basil?

O privi disprețuitor, de parcă ar fi fost niște noroi care i se lipise de talpa pantofilor scumpi, lucrați manual, apoi îi spuse cu toată seriozitatea:

— Nu pe tine, scumpo, de asta poți fi sigură. Dacă ar avea loc un război nuclear și am rămâne singurii oameni de pe pământ, umanitatea ar fi sortită pierii.

Capitolul 18

Imelda revenea pe pământ cu o viteză amețitoare. Amețeala de care se bucurase atât de mult până în acel moment se transformase într-un coșmar paranoic la numai câteva secunde după ce îl recunoscuse pe bărbatul care fusese cât pe-aci să o omoare, care o torturase cu atâta plăcere.

Nu-i purtase pică, își primise pedeapsa și acceptase părerea generală conform căreia își meritase soarta. Știa că nu era chiar cea mai populară persoană din lume și mai știa și că stilul ei de viață avea să fie întotdeauna dezaprobat de către cei din jur. Nu avea de ales, trebuia să tacă și să înghită și exact asta făcuse.

Dar să-l vadă acum în carne și oase era cu totul și cu totul altceva. Știa că Basil avea să fie întotdeauna punctul ei slab, era singura persoană din lume care *o putea* speria, în fața căreia simțea că o cuprinde panica. Mai observă și că arăta foarte bine, că îmbătrânise frumos. Era chiar într-o formă mai bună decât în trecut. Dintr-odată, deveni conștientă de propria ei degradare, o deranjau fața brăzdată de cicatrice și trupul schilodit. El îi făcuse asta, el avusese grijă să-i provoace suferință, nu doar fizică, ci și mentală, iar Imelda o acceptase pe prima și nu se gândise la a doua. Nu-i înțelesese niciodată pe cei care permiteau emoțiilor să le conducă viața; gata, se întâmplase, trebuia să depășești momentul.

Basil o dorise cu disperare, știuse întotdeauna asta. Chiar dacă avea un temperament diametral opus față de al ei, era capabil de emoții puternice și periculoase. Asemenea lui Jimmy Bailey, nu reușise să-i reziste. Își ascunsese sentimentele de restul lumii, iar când în cele din urmă tăbărâse asupra ei, Imelda știuse că motivațiile erau personale. Își dorea de mult timp să o rănească, nu-i trebuise decât un pretext. În clipa în care găsise unul, se dezlănțuise ca un uragan asupra ei. Cicatricele stăteau mărturie. Imelda știa că, pentru a simți o asemenea ură, trebuia să poți simți și o dragoste pe măsură. Era o linie extrem de fină între cele două. Basil nu se mulțumise doar să o lovească, o *mutilase*. Ce-i drept, pe Jed îl omorâse, așa că Imelda era de părere că scăpase ușor. Știa că, dacă Basil ar fi vrut asta, ar fi fost și ea moartă acum.

Duritatea atacului pe care îl suferise îi spusese că era terminată în mediul lor. Acceptase și asta fără multă tevatură, fusese nevoită, nu avusese de ales.

Odată ce ți se întâmpla ceva de genul ăsta, nu mai exista cale de întoarcere. Înțelesese atunci că, dacă avea măcar un dram de minte, trebuia să se țină departe de tot ce însemnase lumea ei de până atunci. Trebuia să nu-și facă simțită prezența o vreme, și așa făcuse. La dracu', jucase exact ca la carte.

Adevărul era că nu se confruntase doar cu dezgustul lui Basil, ci și, mai important chiar, cu ura și ranchiuna lui. Îi aplicase bătaia într-un mod rece și calculat. Îi făcuse plăcere.

Își revenise în cele din urmă după rănile fizice, fusese recunoscătoare să scape cu viață din întreaga poveste.

Era perfect capabil să o omoare cu mâna lui, la urma urmei, nu plătise pe nimeni altcineva să-i rezolve afacerile murdare. Fusese o chestiune personală, și Imelda pricepuse asta. Faptul că se afla într-o poziție din care putea apela la un număr foarte mare de prieteni și asociați care să facă treaba în locul lui spunea foarte multe. Imelda fusese destul de naivă încât să-și imagineze că îl putea duce de nas. Își închipuise că era în stare să-l controleze. La acel moment, crezuse cu toată sinceritatea că putea scăpa basma curată din întreaga poveste, fusese dispusă să arunce întreaga vină pe Jed. Pur și simplu, nu-i trecuse nicio secundă prin minte că afacerea ei ar fi putut fi descoperită de oamenii pentru care lucra. Partea proastă când trăiești sub influența chimicalelor este că nu-ți dai seama cât de mult întreci măsura decât atunci când e prea târziu. Înțelegea acum că făcuse o greșeală de proporții. Îl subestimase pe Basil, iar acesta o făcuse să plătească scump. Imelda nu putea decât să spere că nu se afla acum acolo pentru o nouă repriză.

Basil îi văzu cicatricele de pe corp și își aminti cum simțise fiecare lovitură pe care i-o dăduse, de parcă ar fi fost prima din viața lui. Se asigurase că avea să fie distrusă din punct de vedere fizic. Și, Dumnezeu să-l ierte, se bucurase de suferința ei, savurase fiecare secundă.

Acum însă, după atâta timp, văzând răul pe care i-l făcuse și văzând-o cum izbutise să se ridice și să meargă mai departe, simțea un respect ascuns față de ea. Una peste alta, era o tipă al dracului de puternică. Cunoștea bărbați care nu ar fi supraviețuit unui act atât de violent, darămite să mai rămână și cu coloana vertebrală dreaptă.

Imelda Dooley stătuse în spital luni de zile, iar asta îi mai domolise puțin furia colosală, făcuse ca ura pe care o simțea față de ea să se potolească în sfârșit.

O văzu îngrozită de ceea ce i-ar fi putut face de data asta și îi plăcu ideea că are această putere asupra ei. Îi demonstrase cu asupra de măsură că toți trebuiau să plătească pentru greșelile lor. Chiar și ea. Imelda avea nevoie să se teamă de cineva. Până când o pusese el cu botul pe labe, ea fusese cea care semănase frica în alții. Până când nu o pedepsise, până când nu o făcuse să sufere, Imelda nu înțelesese niciodată puterea pe care o putea produce frica.

Acum însă înțelegea, îi putea citi teama în ochi și în atitudinea față de el.

— Vrei să mă bați din nou, Basil? Despre asta e vorba?

Până și vocea îi era schimbată. Se străduia să pară calmă, se prefăcea că nu e speriată, dar nu reușea să-l păcălească și, în realitate, nu se păcălea nici pe sine.

Basil îi văzu cicatricele livide de pe frunte. Știa că nu aveau să pălească încă mulți ani de-acum înainte și că, ori de câte ori le vedea, Imelda se gândea la el.

Era o parodie a femeii care fusese odinioară. Basil intuia că nu se schimbase cu adevărat, cel puțin nu pe dinăuntru. Era în continuare aceeași jigodie drogată, doar că acum exista cineva de care să se teamă. Îi era teamă de el, de puterea lui, de furia lui.

Basil își mai aprinse o țigară și, privind prin parbrizul mașinii, rosti blând:

— Dacă aș fi vrut să te bat, Mel, ai fi urlat deja de durere până acum, crede-mă.

Imelda dădu din cap aproape imperceptibil și se relaxă o idee, presupunând că Basil voia să-i spună ceva ori să-i ceară o informație. Probabil că voia ceva de la ea, că avea nevoie de ceva.

— Atunci ce vrei, Basil? De ce ești aici?

Basil îi vedea transpirația acoperindu-i întreg corpul, îi simțea mirosul neplăcut. Avea și un iz slab de urină de care Imelda precis nu era conștientă. Nu percepea decât nevoia disperată de a-și pompa din ce în ce mai multe chimicale în trup. Ceva îi spunea că, după această vizită, avea să tânjească și mai mult după droguri. Știa că apariția lui în lumea ei lipsită de orice valoare o izbise cu atâta putere, încât o deviase de pe traiectorie, era atât de preocupată de propria persoană încât nici măcar nu se întreba ce anume îl putuse determina să o invite în mașina lui atât de frumoasă și de curată. Presupunea, ca întotdeauna, că era vorba *despre ea.*

— Ești leoarcă, Mel. Transpiri des așa?

Părea sincer interesat. Era acum atât de udă, încât hainele i se lipiseră de corp, nu că trupul ei l-ar mai fi atras ca odinioară. Asuda ca un infanterist și începuse să miroasă ca un soldat în tranșee.

— Ce vrei de la mine, Basil? Nu-mi mai lungi agonia, spune-mi dracului ce se petrece. Ce-am mai făcut de data asta sau ce poftești de la mine, după caz.

Basil râse; era atât de schimbată! Îi dispăruse aroganța și acel patos de a lupta până când totul ieșea cum voia ea, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Dispăruse acea fată bătăioasă, care nu se temea de nimeni și de nimic, care-și închipuia că simplul fapt că își dorea ceva era un motiv întemeiat ca să-l ceară. Ca să-l ia. Care vedea lumea numai din punctul ei de vedere și nu considera că trebuie s-o împartă cu ceilalți. În opinia ei, lumea nu mai aparținea și altor câtorva miliarde de oameni, care-și duceau toți viețile liniștiți, fără amestecul ei. O adusese în genunchi, deci se putea spune că reușise măcar atâta. Făcuse o treabă grozavă cu ea. De multe ori îi păruse rău că nu o terminase, însă văzând-o așa, era mulțumit că supraviețuise furiei și urii lui.

Să o vadă astfel era ca o alifie tămăduitoare pentru el, să o vadă atât de umilă valora cât toți banii pe care reușise el să-i strângă, iar Basil avea mulți bani, chiar și după standardele oamenilor așa-zis bogați. Poseda o adevărată avere. Imelda știa asta, însă puțin îi păsa. Era mulțumită să câștige doar cât îi trebuia ca să poată avea în permanență o doză.

— Am știut întotdeauna unde ești, Mel, m-am interesat, am avut grijă să aflu. Am venit acum să te anunț că dacă *vreodată* te mai apropii de copiii ăia doi, o să te vânez ca pe un câine, și de data asta, fato, scap lumea definitiv de tine. Ai cuvântul meu!

Basil văzu uluirea pe care cuvintele lui i-o produseseră Imeldei și își dădu seama în clipa aceea că nici măcar nu se gândise vreo clipă la copiii ei.

Imelda izbucni în râs și întreaga ei atitudine îi sugera lui Basil că se mira și să audă vorbindu-i-se despre copiii ei.

— Ce tot spui acolo? La dracu', nu vreau să-i văd! Pe niciunul din ei. De ce-aș vrea? Dacă mi-aș fi dorit asta, i-aș fi văzut deja de mult.

Imelda era sincer uluită de cuvintele lui. Mirosi însă rapid despre ce era vorba și înțelese că era avertizată să se țină la distanță. De parcă era nevoie să i se spună! Oricum, puțin îi păsa de copiii ei.

— E vorba de Jordanna? Doar că eu nici măcar nu știam cine este. Ea a venit *la mine*, prietene. Nu sunt eu genul care să alerg după copiii pierduți la tinerețe, mă dusesem acolo să-mi iau niște zahăr, atâta tot. Și aș fi plecat la fel cum venisem, dacă nu ar fi simțit *ea* nevoia să se apropie și să-și dezvăluie identitatea. Mai că mă așteptam să apară și Jimmy Savile.

Basil știa că femeia din fața lui era o nenorocită, lipsită de orice scrupule și de orice formă de dragoste sau grijă. Cunoscuse întotdeauna lucrul ăsta despre Mel, totuși completa ei lipsă de amintiri și nepăsarea colosală față de copiii ei încă aveau puterea de a-l ului peste măsură. De fapt, era pur și simplu sinceră, nu-i păsa de propriii copii, nu și-i dorea și era cu desăvârșire incapabilă să simtă orice emoție care să aducă măcar a dragoste.

Abia se abținea să nu o ia încă o dată la pumni și să o bată până o lăsa lată. Imelda Dooley era un coșmar ambulant, era singurul om de pe fața pământului care îl făcea să simtă că nu era întotdeauna un păcat capital să omori pe cineva. În cazul ei, ar fi putut fi considerat chiar un act de caritate, mai ales pentru toți oamenii în preajma cărora se aflase vreodată. Mai ales pentru copiii ei.

— Nu vrea să te vadă, Mel. Am venit aici în numele mamei și al copiilor tăi. Vrem să știi că, dacă se întâmplă să-i mai întâlnești vreodată, ai face bine să te răsucești pe călcâie și s-o iei din loc. Trebuie să-i lași în pace. Jordanna a fost devastată că nici măcar nu ai știut cine este. Chiar nu ți-ai recunoscut propria fiică? Îți dai seama cum e asta pentru cineva de vârsta ei? Mama ei nu a fost nici măcar în stare să-și recunoască propriul copil! Apoi, când în sfârșit și-a făcut curaj să vină ea la tine, i-ai dat cu tifla, ai tratat-o ca pe un gunoi. Ai făcut-o de râs în fața prietenelor ei. Îți închipui că o să-ți permită cineva să te mai porți în felul ăsta? Chiar ți-ai imaginat că n-o să vină nimeni să te tragă de mânecă?

Imelda se simți cuprinsă de mânie: era criticată și amenințată pentru ceva ce nu socotea a fi nicidecum vina ei.

— Ascultă, Basil, nu am știut *cine* era. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul. Ea a venit *la mine* și nu mă așteptam să mă trezesc cu o rudă care să-mi sară în față așa, din senin, înțelegi ce spun? Am fost la fel de șocată ca și tine. N-o să fac doar stânga-mprejur când o s-o mai zăresc de-aici înainte, poți fi sigur c-o să

fug mâncând pământul. Dar crede-mă, nici eu nu vreau s-o mai văd vreodată mai mult decât își dorește ea treaba asta.

Basil știa că Imelda nu minte, aflase că Jordanna fusese cea care o abordase în bar și, sărăcuța de ea, se așteptase ca maică-sa să știe cel puțin cine este. Era de-a dreptul incredibil cum reușise Imelda să nu vadă asemănarea dintre ele două. Pe de altă parte, Basil știa că pe Imelda nu o interesa niciodată nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei. Privea, dar nu *vedea* de fapt nimic. Nu o preocupau decât propria ei existență, propriile ei drame. Dar biata Jordanna! Sărmanul copil pe care Imelda îl folosise și-l persecutase după cum avusese chef! Să-ți dai seama la o vârstă atât de fragedă că propria ta mamă nu-și mai amintește nimic de tine și, chiar după ce îi spui cine ești, tot nu-și dorește să te cunoască… Asta cu siguranță o duruse, cu siguranță o făcuse să simtă că nu valorează nimic.

Basil se întoarse apoi cu fața spre Imelda, văzu uimirea totală de pe chipul femeii și pricepu că, oricât ar fi fost ea de rea, nu mințise când spusese că nu-și recunoscuse propriul copil. Oricum nu era în stare să înțeleagă unde era problema. În ceea ce o privea, episodul fusese depășit, se terminase, trecuse.

Pe de altă parte, Imelda nu fusese niciodată capabilă să măsoare consecințele faptelor ei. Crezuse întotdeauna că poate pleca fără să privească în urmă, că putea îmbrobodi pe oricine ca să iasă basma curată din orice situație. Fusese nevoie de o lecție dură ca să învețe că nimeni nu era nevinovat, în special din perspectiva lui Basil. El îi demonstrase cât de greșit era acest comportament.

Acum însă se întreba dacă reținuse într-adevăr ceva din bătaia pe care o primise. În continuare, era lipsită de orice urmă de moralitate. Nu încetase să ducă o viață de drogat, doar că încă mai arăta bine, având în vedere prin ce trecuse.

— Poți să te uiți în ochii mei și să-mi spui sincer că tu chiar n-ai avut habar că te afli în prezența propriei tale fiice? Seamănă leit cu tine Mel, parcă ați fi copii la indigo. Ea și-a dat seama cine ești din prima clipă. Chiar și după atâția ani.

Mel ridică nonșalant din umeri, întreaga ei atitudine era lipsită de orice prefăcătorie. Era cât se poate de onestă cu el. Îi spunea adevărul, însă devenea ușor sarcastică. Nu pricepea care era marea scofală.

— Îmi pare rău, dar *nu.* Nu am avut nici cel mai mic motiv să mă gândesc vreodată la ea. Venisem acolo doar ca să cumpăr droguri, Basil, nu ca să regizez vreo reuniune lacrimogenă de familie. Mai ducă-se dracului, și du-te și tu după ea! Mă doare fix undeva, e proprietatea maică-mii acum. Amândoi sunt. Puțin mă interesează, dragule, și poți să le transmiți asta din partea mea.

Basil o ura în acea clipă pe Imelda mai mult decât o urâse vreodată. Era persoana cea mai egoistă, cea mai nepăsătoare și cea mai dezgustătoare pe care o cunoscuse în tot decursul vieții. Sinceritatea era singura calitate pe care o mai poseda în acest moment. Dar nici măcar asta nu era o trăsătură permanentă, Imelda putea minți ca un politician, la nevoie. Făcea parte din meseria ei – să mintă, să uneltească, să se prefacă. Avea un talent înnăscut pentru asta și, din păcate, Basil o știa din proprie experiență.

Dar așa ceva? Să trateze cu atâta indiferență dilema fiicei ei, sentimentele copilului ei care venise să-i spună cine este, să-i spună asta propriei mame, o mamă care o trimisese apoi la plimbare, de parcă n-ar fi valorat doi bani? Care nu avea nici măcar bunul simț să *pretindă* că i-ar păsa de ea, care se bucura să-și vadă fiica zdrobită și demoralizată? Chestia asta îl depășea. Știa că Imelda era incapabilă de sentimente și putea accepta lucrul ăsta. La urma urmei, o cunoștea foarte bine. Dar ar fi putut să se prefacă, să o mintă că-i pasă. Sigur își dădea seama cât de greu era pentru un copil să vină și să *se prezinte* propriului părinte, mai ales când acel părinte fusese cauza tuturor necazurilor și nenorocirilor care îl urmăriseră întreaga viață.

Jordanna nu vorbise niciodată despre moartea lui Lance și nici despre a lui Jed. Basil știa, la fel ca Mary, că Jordanna își amintea tot ce se întâmplase în jurul ei, dar nu povestise nimănui. Era caracterizată de o loialitate uluitoare pentru cineva atât de tânăr. Iar parodia asta de femeie din fața lui nici nu merita să aibă așa niște copii minunați. Era oripilant să vezi cum cresc fără ca mama lor să se gândească la ei, măcar din când în când.

Basil o pocni dintr-odată pe Imelda în obraz, cu pumnul încleștat, punându-și toată forța în lovitură. Buza îi plesni, și sângele țâșni numaidecât. Nu se așteptase la acest atac. Nici el nu știuse că avea s-o lovească. De fapt, lovitura îl șocase

aproape la fel de mult ca și pe ea, însă Imeldei Dooley trebuia să i se aducă aminte care îi erau responsabilitățile. Trebuia să conștientizeze faptul că era mama a doi copii. Chiar dacă nu avea să-i mai vadă niciodată, nu avea voie să uite că existau.

Imelda își șterse sângele de pe față cu un șervețel pe care îl scoase din buzunarul gecii. Basil observă că, asemenea Imeldei, hârtia cunoscuse și zile mai bune. Era mototolită și murdară. La fel ca femeia în a cărei mână se afla, fusese folosită de prea multe ori.

Însă Imelda nici măcar nu tresări, rămase nemișcată, în tăcere. Îl aștepta să procedeze cum găsea de cuviință.

Basil își spunea că Imelda nu merita furia lui, nici ura lui, că era o străină pentru el acum. Însă nepăsarea ei totală față de fiică-sa și față de sentimentele Jordannei îl înfuria atât de tare, încât ar fi vrut să o bată până o lăsa întinsă pe jos. O pocni încă o dată în față, cu mințile întunecate de ură.

— Curvă nenorocită! I-ai frânt inima fiică-tii, dar ai mințile atât de încleiate că nici măcar nu-ți dai seama, nu-i așa? Știi ceva, Mel? N-aș vrea să fiu ca tine nici pentru toți banii din lume. O să mori singură, ca toți drogații, probabil în urma unei supradoze. Într-una din zile o să bagi în tine o doză mai de Doamne-ajută, și acul ăla din venă o să fie ultima ta suflare. N-o să-ți găsească nimeni cadavrul timp de săptămâni întregi. La urma urmei, cine trece pe la tine? Totuși, copiii o să rămână cu moștenirea numelui tău. O să-și petreacă restul vieții disprețuindu-te. O să se tot întrebe ce au făcut de i-ai abandonat, dar până la urmă o să înțeleagă că le-a fost mai bine fără tine. Mai ales Jordannei. Ai folosit-o, dar tu nici măcar nu crezi că ai făcut ceva rău, nu-i așa?

Imelda nu spuse nimic, nu avea de gând să-l enerveze, să-l provoace să-i mai ardă una. Mânia îl cuprinsese în așa măsură, încât era mai încordat decât un arc de ceas. Nu i-ar fi trebuit mult ca să-și iasă iarăși din minți. Știa că vorbele lui erau menite să o jignească, să o rănească, însă nu aveau acest efect. Imelda ar fi vrut să-i vorbească, să-i explice că, sincer, chiar nu-i păsa. Era un băiat de treabă, Basil ăsta. Adevărul era că o cunoștea mai bine decât majoritatea oamenilor, dar nu înțelegea că *ea* se cunoștea pe sine mai bine decât oricine altcineva. Da, era o drogată nenorocită, dar *îi plăcea* să fie o drogată nenorocită. I se potrivea. Îi era de-ajuns. Era viața ei, alegerea ei. De ce

socoteau oamenii întotdeauna că stilul lor de viață era neapărat cel mai bun? De ce nu-i lăsau în pace pe ceilalți, să facă ce voiau cu vieților lor?

Fiică-sa se intersectase cu ea din pură întâmplare, ea una nu se dusese să o caute, nu se uitase după ea, nu încercase să o contacteze nici prin telefon, nici prin scrisori, nici, pe toți dracii, prin vreun porumbel călător. Nu avea nicio curiozitate cu privire la fata asta sau la viața ei, nu o interesa câtuși de puțin persoana ei. Nu avusese niciodată ceea ce alții numeau o conștiință și nici nu avea să-i crească acum una. Faptul că Basil se îngrijise personal să o avertizeze, să o amenințe, chiar să o pedepsească, să îi spună să se țină departe de fiică-sa îi convenea de minune. Nu-și dorea să o mai vadă vreodată, nu-și dorise de la bun început.

Dar sângera și era speriată; mai mult, întreaga poveste începuse să o plictisească.

— Pot să plec acum, Basil? Nimic din ce-aș spune n-ar rezolva situația, știi asta la fel ca mine.

Basil oftă adânc. Imelda avea dreptate, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Femeia asta era ca un robot sau ca o asistentă-șefă din spital. Era lipsită de personalitate, nu avea scrupule și făcea în așa fel încât nimeni să nu poată trece prea ușor pe lângă ea.

— Cară-te, Mel, nu meriți să mă murdăresc cu tine. Dar îți mai spun un lucru înainte să pleci. Fiica ta este o adevărată stea, iar băiatul tău – îl mai ții minte, nu? Băiețelul tău este un puști foarte bun. Cum de a fost posibil cu fantoma ta mereu prezentă în spatele lor, asta n-aș putea să-ți spun. Dar le e mai bine fără tine și asta am venit să te informez. Ține-te departe de ei în viitor, lasă-i în pace. Până și maică-ta te urăște, și cine ar putea-o învinovăți? Pe lângă tine, Myra Hindley ar părea o mamă eroină.

Imelda coborî din automobil și închise încet portiera. În timp ce Basil se îndepărta, clătină din cap mută de uimire.

Tovarășa ei se apropie și, întinzându-i o țigară aprinsă, spuse cu înțelepciune:

— Cu cât e mai mare mașina, cu atât mai mică e scula și cu atât mai dornici sunt nenorociții să scadă prețul ori să te rănească în vreun fel. E problema lui, scumpo, nu a ta. Deși

este, probabil, și a bietei lui neveste. La urma urmei, spre deosebire de noi, ea trebuie să-l suporte tot timpul.

Imelda îi zâmbi, recunoscătoare pentru compasiunea arătată. Ăsta era avantajul când lucrai pe trotuar, fetele aveau grijă una de alta. La urma urmei, nimănui altcuiva nu-i păsa de ele. Nici măcar lor, în cele mai multe cazuri; dacă le-ar fi păsat vreun pic de sine, n-ar mai fi fost acolo de la bun început.

Buza îi era umflată, dar sângerarea se oprise. Se duse la locul ei, se așeză din nou pe ladă și, fumându-și încet țigara, începu să se gândească la cele întâmplate.

Douăzeci de minute mai târziu, era înghesuită într-un Ford Fiesta ruginit și, în timp ce clientul, un asiatic cu unghiile negre și respirația urât mirositoare, gâfâia deasupra ei, deja simțea nevoia usturătoare să-și mai bage niște chimicale în venă. Evenimentele acelei seri îi dispăruseră deja din minte; la urma urmei, Imelda nu se gândea niciodată prea multă vreme la ceva.

*

Kenny stătea pe patul surorii lui, era foarte târziu și vorbeau cât puteau ei mai încet. Dacă-i auzea bunica, venea pe capul lor într-o fracțiune de secundă.

— Chiar așa de rău a fost, Jorge?

Jordanna oftă atât de adânc, încât păru să elimine tot aerul din plămâni.

— Mai rău decât îți închipui, Kenny. M-am dus la ea să o salut. Atâta tot. Am recunoscut-o, am știut cine e din clipa în care am văzut-o.

Suspină din nou, întregul trup îi era încordat de furia pe care i-o provocase această trădare.

— Arată vai de capul ei acum. E drept, a fost o mare frumusețe cândva, dar acum arată de-a dreptul înfricoșător, din cauza cicatricelor pe care le are pe toată mutra. Pe de altă parte, eu mi-aduc aminte că ne speria și când eram noi mici. Am vrut doar să mă vadă, atâta tot. La dracu', nu voiam cine știe ce reuniune, nici măcar n-aveam de gând să stau de vorbă cu ea. Voiam doar să se uite la mine și să mă vadă. Pe mine, fiica ei. Adică, la dracu', se tot uita la mine și la prietenele mele și nu avea nici cea mai vagă idee cine sunt. Parcă nici nu existam, Kenny! Parcă nu existasem niciodată. Așa m-am simțit, ca un nimic!

Kenny clătina stupefiat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Asta e incredibil! Cum dracu’ de nu și-a dat seama cine ești? Poate se prefăcea, doar o știi cum e…

Jordanna râse, dar era un râs răutăcios, încărcat de sarcasm și de ură.

— Aș vrea să cred că așa a fost. Kenny, s-a uitat la mine și la fete minute în șir, făceam destul de multă gălăgie. Dansam, vorbeam tare, voiam să atragem atenția tuturor. Chiar nu avea habar cine sunt, am văzut-o în ochii ei. Eram doar o fată din local, nimic mai mult.

Kenny își aprinse o țigară de marijuana, trase adânc din ea și suflă încet fumul. Aroma ierbii umplu camera, dulce și înecăcioasă; fumul rămânea în aer ca o ceață. Jordanna dădu din mână ca să-l risipească.

— E chiar fenomenală, nu-i așa? Vreau să zic, după ce i-ai spus cine ești, ar fi putut să întrebe ce mai facem, să se intereseze dacă suntem bine amândoi. La urma urmei, nu-i cerea nimeni să facă pe mămica grijulie. Dar măcar o întrebare, așa, de politețe… La dracu’, cât de greu putea fi? Eu îmi întreb tovarășii ce le mai fac mamele și chestii de-astea. Încerc să fiu drăguț, e o dovadă de respect. La dracu’, doar ea ne-a adus pe lume…

Jordanna închise ochii, obosită.

— Nu-mi aminti! Spre deosebire de tine, Kenny, eu chiar mi-o aduc aminte, și pe ea, și tot ce însemna viața ei. Îmi amintesc că mă ura, că mă brusca, îmi amintesc și că se droga, o țin minte cum ardea praful, îmi amintesc lingurile înnegrite de prin toată casa. Îmi amintesc de nepăsarea ei, de mizeria în care trăiam. Ți-aș putea povesti chestii care să te îngrozească. De un singur lucru mă bucur, măcar tu erai prea mic ca să-ți mai aduci aminte. Nu ne voia decât atunci când încerca să obțină ceva de pe urma noastră. Ne folosea ca pe niște arme în lupta cu buni. O urăsc, la dracu’, o urăsc din tot sufletul!

Kenny tăcu preț de câteva minute, gândindu-se la ce spusese sora lui.

— Am auzit povești despre ea de ani de zile, Jorge. Știu că a fost acuzată că l-a omorât pe tata și că a spus la poliție că tu l-ai împușcat, chiar dacă nu aveai decât vrei trei ani pe-atunci. Mai știu și că presupusul meu tată era un nenorocit de primă mână. Biata buni e moartă de grijă acum. Vrea să avem mâine o discuție și știu că o să-mi povestească despre Lance. O să-i spun

că știu totul de când eram foarte mic. N-am vorbit niciodată despre asta până acum, fiindcă nu știam ce să spun. Dar cred că a sosit momentul să dăm cărțile pe față, ce zici?

Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore, Jordannei i se vorbea despre moartea lui Lance, iar fata nu se simțea în largul ei să discute despre asta. Refuza să vorbească despre acea zi, indiferent cine ar fi întrebat-o. La fel ca Jed, Lance era un sertar închis pentru totdeauna în mintea ei.

Tot sângele i se scursese din obraji, și Kenny văzu groaza care i se strecurase în ochi. Își dădea seama că nu avea de gând să-i povestească prea curând ce văzuse în acea noapte. Nu se destăinuise nimănui, din câte știa el. Se închidea întotdeauna în sine când cineva deschidea acest subiect.

Îi luă mâinile, i le strânse cu putere într-ale lui și, privind-o în ochi, îi spuse cu tristețe:

— Te rog, surioară, nu-mi pasă ce s-a întâmplat. Nu-mi pasă decât de tine. Eu și cu tine, doar asta contează. Te rog să nu-ți fie frică. Tu ești viața mea, te iubesc mai mult decât pe oricine pe lume, mai mult chiar decât pe buni.

Jordanna nu-i răspunse și nici Kenny nu se aștepta s-o facă. Arăta de parcă cineva ar fi lovit-o în cap cu un obiect foarte greu.

— N-o să mai aduc niciodată vorba despre asta, Jorge, ți-o jur!

Jordanna dădu încet din cap. Încă era albă ca varul, iar palmele îi erau reci și lipicioase de la sudoare. Kenny îi lăsă mâinile, își aprinse din nou țigara și trase încă o dată adânc, adunând fumul înecăcios în plămâni și ținându-l acolo preț de câteva secunde. Când îl suflă afară, îi surâse trist surorii lui, compătimind-o din suflet pentru tot ce fusese nevoită să îndure.

— Te iubesc, Kenny Boy.

Kenny zâmbi larg.

— Și eu, surioară. Ai avut întotdeauna grijă de mine, știu asta. La dracu' cu zgripțuroaica, cine are nevoie de ea? Ne-am descurcat foarte bine până acum și fără ea.

Jordanna oftă în fața furiei reprimate și a uluirii ce transpăreau din vorbele fratelui ei.

— Ei, hai să fim sinceri, Kenny. Doar n-am avut niciodată de ales, nu?

∴

Imelda stătea la locul ei preferat din bar, bine îmbrăcată, ca întotdeauna. Avea încă o siluetă zveltă, iar părul îi era spălat și coafat ca de obicei. Era una dintre puținele curve care înțelegeau importanța igienei corporale. Putea să trăiască în mizerie, ceea ce se și întâmpla. Apartamentul ei arăta ca o cocină de porci după un bombardament. Dar de corpul ei se ocupa. Nu mai avea primii ani ai tinereții și era departe de câștigurile frumoase de altă dată, dar încă se mai îngrijea, dintr-un fel de mândrie personală. Se vedea că era o femeie care avusese și zile mai bune, dar știa că, în meseria ei, asta putea constitui uneori un avantaj. Bărbații care agățau târfe pe stradă nu se așteptau la vreo frumusețe răpitoare, oricum, dacă s-ar fi întâmplat să găsească vreuna, nu ar fi rezistat presiunii. Imelda nu arăta ca o femeie care pretinde să fie satisfăcută, arăta ca o femeie care avusese parte de suficientă satisfacție pentru *toată lumea.*

Fetele tinere erau întotdeauna intimidante, bărbații la o anumită vârstă voiau în general o femeie pe care să o poată folosi fără pregătiri prealabile. Voiau să închirieze o gaură, nici mai mult, nici mai puțin. La naiba, dacă și-ar fi dorit o poveste cu cântec, s-ar fi dus acasă, la nevestele lor. Întreaga atracție la prostituate era că bărbatul nu se simțea în niciun fel obligat să facă experiența plăcută pentru ambii parteneri. Și pentru asta, la dracu', erau cât se poate de recunoscători.

Bag-o, scoate-o, bagă banii la chiloți. Ăsta era motoul Imeldei Dooley. Deși avea clienții ei regulați, desigur, și pentru ei era dispusă să joace orice rol i-ar fi cerut.

Imelda se legăna acum pe scaun. Simțea cum i se urcă amețeala la cap. Afișa, acel zâmbet autentic pe care numai heroina îl putea scoate de la ea. Chimicalele ajunseseră unde trebuie, și era acum atât de relaxată și de detașată, încât nu s-ar fi mirat dacă trupul i s-ar fi contopit cu mobila din jur. Își petrecea jumătate din viață încercând să recreeze acest sentiment. De la prima experiență, căutase neîncetat această senzație, doar că rareori se întâmpla să o trăiască la aceeași intensitate. Astăzi însă o copleșise, iar Imelda stătea pe scaun, savurând plăcerea intensă pe care i-o aducea. Trăia din plin plăcerea primilor fiori și, după ce avea să treacă, urma să-și mai ia ceva de băut.

Privind în jur, zări niște fete care lucrau în piață cu ea. Ridică mâna pe jumătate, le făcu semn și le văzu dându-și ochii peste cap în clipa în care observară în ce stare era. Dar nu-i păsa, era încântată de ce i se întâmplă; în acel moment, cârciuma murdară devenise cel mai minunat loc de pe pământ. Când își mai reveni, peste câteva minute, începu să se gândească din nou la următorul client.

Imelda avea pliculețe de praf peste tot, avea mai multe decât Liz Taylor și Doris Day la un loc. Doar că ale ei erau foarte mici și ușor de ascuns. Și îi dădeau o senzație de încredere și așteptare nerăbdătoare. Nu intenționa să le poarte prea curând ca accesorii la o rochie de seară.

Gândul că avea suficient zahăr pentru nevoile ei îi conferea o senzație de calm absolut, o făcea să se simtă în stare să cucerească întreaga lume, dacă voia.

Imelda se droga de mai multe ori pe zi; chiar dacă avea mai mult decât i-ar fi trebuit în mod obișnuit, îi plăcea să știe că posedă o rezervă considerabilă de zahăr la îndemână.

De prima dată când fusese cazată la una dintre *pensiunile* Majestății Sale, aflase valoarea metadonei și învățase să-și vadă dependența ca pe o problemă medicală, atunci când îi convenea. Însă metadona nu era pentru ea, ei îi trebuia marfa autentică. Îi plăcea să fie așa cum era acum, împăcată cu lumea din jurul ei.

Barul începuse să se aglomereze. Se umplea repede, bărbații care soseau erau puși pe distracție, în căutare de băutură ieftină, conversație ieftină și compania unor femei și mai ieftine. Niciunul dintre ei nu avea să câștige niciodată vreun premiu pentru frumusețe; pe de altă parte, dacă ar fi putut face rost de-o păsărică fără ajutorul alcoolului și al banilor, nu i-ar mai fi fost de niciun folos. Îi plăcea căldura care simțea că o învăluie, îi plăcea prietenia cu care era întâmpinată. O dată pe săptămână, locul ăsta era grozav. Totuși, se ținea întotdeauna deoparte, prefera compania propriei persoane. Spre deosebire de femeile pe care le întâlnea pe trotuar, ea nu simțea nevoia de a-și justifica existența înconjurându-se de colege de breaslă. Îi plăcea viața ei așa cum era, multe dintre fetele care se prostituau o făceau ca să aibă cu ce întrețină un copil, un bărbat sau un viciu. Și, în cazuri extreme, pe toate trei.

Imelda se considera cu mult deasupra lor, fiindcă ea nu lucra niciodată decât singură și pentru sine. Avea haine de calitate și, când mânca, ceea ce nu se întâmpla la intervale regulate, mânca bine. Când își băga în vene, nu folosea decât cea mai bună marfa pe care o putea găsi. Citise cândva într-o carte, cât stătuse după gratii, la Holloway, că heroina pură creează dependență, însă nu este chiar atât de nocivă. Chestiile cu care era combinată, alea erau adevăratul pericol. Sir Arthur Conan Doyle fusese dependent și se descurcase destul de bine. Sherlock Holmes era un drogat ca la carte, citise romanele și discutase despre personaj cu terapeutul ei. Dar ea una nu se considera cu adevărat o drogată. Nu folosea jeleuri, nu folosise și nici n-avea să folosească vreodată. Știa că erau cauza multor amputări, și Imelda voia să rămână în posesia brațelor și a picioarelor ei, se potriveau prea bine stilului ei de viață.

Cineva îi așează un pahar în față, și Imelda ridică privirea, curioasă. Nu fu surprinsă să-l vadă pe patronul dolofan făcându-i cu ochiul. O plăcea. Imelda știa că o place, fiindcă era întotdeauna singură, nu făcea gălăgie și era respectuoasă, și mai voia și el să se simtă bine, din când în când. Dar asta nu se întâmpla prea des, fiindcă nevastă-sa era o fată masivă, din Lancashire, cu niște sâni uriași și o burtă care era hotărâtă să-i zdrobească rinichii cât de curând. Stătea cu un ochi pe bărbatu-său și cu celălalt pe târfele din local. Nici în fetele de la bar nu avea încredere. O dată pe săptămână, mergea însă în vizită la soră-sa, în Islington, iar bărbatu-său și barmanițele profitau din plin de absența ei.

Imelda îi zâmbi și, ridicând paharul mare de votcă tonic pe care i-l pusese în față, luă o înghițitură zdravănă.

— Mai e destulă pentru tine, Mel. Simte-te bine, fato!

— Asta și am de gând, Ronnie.

Bărbatul îi zâmbi din nou, încântat de perspectiva a ceea ce avea să urmeze. Era o fată de treabă Imelda asta, în ciuda zvonurilor cum că ar fi fost o criminală nenorocită.

Era potolită, el unul nu o văzuse niciodată să facă probleme cuiva și își făcea meseria cu o demnitate ce le lipsea majorității fetelor care veneau în taverna lui vineri seara. Era puțin cam zdrelită pe la colțuri, sărăcuța, dar, cum spusese întotdeauna maică-sa, în viață primeai ceea ce meritai.

Imelda dădu pe gât băutura căpătată gratis. Era mulțumită de felul în care începuse seara. Nu prea era ea genul care să aprecieze lumina difuză, prefera să-și facă numărul în anonimatul pe care i-l oferea piața Shepherd. Însă, din când în când, îi plăcea să stea la cald, să fie în compania altora și să știe că mai era încă destul de atrăgătoare cât să agațe vreo câțiva clienți. Se lăsă relaxată pe spătarul scaunului, fără să-l observe pe tânărul care o fixa cu privirea din clipa în care sosise.

Kenny era fascinat de ea. În sfârșit, îi dăduse de urmă maică-sii și îi plăcea să o urmărească în acțiune. Avea ce să vadă, de la zâmbetul fals până la unghiile atent date cu ojă, era imaginea clasică a unei curve bătrâne. Își acoperise cicatricele cu fond de ten, dar erau încă evidente pentru oricine știa la ce să se uite. Kenny o găsea cu siguranță puțin cam ciudată, vedea că nu are nicio legătură cu lumea din jurul ei. Aproape că îi părea rău pentru ea, era o făptură tristă.

Simțise nevoia să o găsească după întâlnirea nefericită cu Jordanna, fiindcă știuse că nu se putea liniști până nu avea să o vadă cu ochii lui. Era exact așa cum și-o imaginase și înțelegea acum de ce Jordanna fusese atât de devastată. Imelda ar fi trebuit să aibă senzația că privește într-o oglindă, o oglindă care o arăta așa cum fusese cu douăzeci de ani în urmă. Cât despre Jordanna, pentru ea fusese probabil înspăimântător să constate ce i se putea întâmpla, dacă nu era atentă. Maică-sa arăta ca o Diana Dors[6] căzută în dizgrație.

Kenny o văzu cum privește încă o dată în jur, o văzu cum îl măsoară din cap până-n picioare, dar, spre deosebire de sora lui, nu se lăsă afectat de faptul că maică-sa nu-l recunoștea și nu-și dădea seama că era atât de aproape de ea. Se mulțumea pentru moment să joace rolul lui David Attenborough[7], să o observe în mediul ei natural. Îl uimea faptul că, știind prea bine cine este, nu și-o amintea deloc, în niciun caz așa cum o vedea acum, mama pe care o avea el în memorie nu semăna câtuși de puțin cu femeia din fața lui. Ceva îi spunea că ăsta era probabil un lucru bun. Pentru toți cei implicați. În special pentru el.

[6] Actriţă şi sex-simbol în Marea Britanie (n.tr.).

[7] Producător britanic al unor documentare de istorie naturală (n.tr.).

Capitolul 19

La șase luni după întâlnirea cu maică-sa, Jordanna era o cu totul altă persoană. Mary vedea schimbarea în nepoata ei și nu știa cum să o facă pe biata fată să se simtă mai bine. Parcă se întorsese cu ani în urmă, când Imelda și existența ei îi dădeau viața peste cap. Era distantă, speriată, nu reușea niciodată să se relaxeze pentru mai mult timp. Devenise și obraznică, se simțea jignită din orice și era mereu pusă pe ceartă.

Era ca și cum totala indiferență a maică-sii față de ea ca om, sânge din sângele ei, o făcuse să-și dea seama că se născuse dintr-un accident. Știa acum că nu fusese niciodată dorită de nimeni. Știa că, deși maică-sa o purtase în pântece atâtea luni, nu o iubise de fapt niciodată. Până și dragostea bunică-sii apăruse ulterior, Jordanna bănuia că nici aceasta nu fusese deosebit de încântată de venirea ei pe lume.

Parcă faptul că propria mamă n-o putuse recunoaște îi distrusese peste noapte toată încrederea în sine. Nu mai era la fel; era mai dură, își pierduse dulceața, blândețea. Era aproape la fel ca maică-sa din anumite puncte de vedere și părea hotărâtă să nu îngăduie nimănui să treacă de zidul pe care-l înălțase parcă dintr-odată în jurul ei. În afară de Kenny, nu mai lăsa pe nimeni altcineva să se apropie de ea; de când aflase că propria mamă nu o voia, părea convinsă că nimeni n-avea să o iubească vreodată.

Pentru Mary era devastator să-și vadă nepoata transformându-se, ca într-o ironie a sorții, în persoana pe care o ura cel mai mult pe lume. Mary știa că Jordanna își amintea ce se întâmplase în noaptea în care murise Lance. Mai știa și că Jordanna își iubise necondiționat mama la început, în primii ani, chiar dacă fusese speriată de ea și de felul în care trăia.

Din păcate, Jordanna nu înțelesese că dependenții de heroină nu aveau sentimente și emoții asemenea celorlalți oameni. Toți drogații cred că le au, la început, cred că se poartă normal, că sunt încă normali. Dar nu sunt. Nu mai pot fi normali. Li se înfățișează o viață complet nouă și, dacă o acceptă, nu vor mai fi niciodată la fel ca înainte. E o iluzie. Sunt sclavii unei dorințe cu care nu se poate compara nimic.

Jordanna fusese prea mică pentru a pricepe că maică-sii nu-i păsa de nimeni din jurul ei, decât dacă acea persoană îi putea fi de vreun folos. Jordanna nu își dorise decât ca mama ei să o iubească, nu înțelesese că, în ceea ce o privea pe Imelda, iubirea nu fusese niciodată o opțiune. Nici măcar Kenny nu beneficiase de atenția mamei lui decât pentru că era băiat. Un băiat mare și frumos. Mel îl considerase bun să se laude cu el în fața altora. Îl socotea o realizare, pentru că nu era fată.

Ca multe femei, Imelda privea zămislirea unui copil de sex masculin ca pe o mare izbândă. O dovadă a feminității ei, ceva care să îi perpetueze mitul că era o mamă bună. Îi întorsese însă și lui spatele fără să ezite, atunci când nu mai avusese nevoie de el.

Imelda fusese întotdeauna ciudată, Mary putea recunoaște asta acum față de sine însăși. Fusese împinsă peste limită de tatăl Jordannei și de felul în care acesta se purtase cu ea. Mary știa însă de mult că Imelda nu era tocmai zdravănă la cap. Cauzase o mulțime de necazuri și de probleme și nu-i păsase niciodată de nimic.

Fiică-sa fusese ultima persoană pe care și-o dorise în viața ei, iar acest amănunt o rănea profund pe Jordanna. Când își vedea nepoata suferind în asemenea hal din cauza indiferenței maică-sii, Mary își ura și mai tare fiica. Le întorsese spatele tuturor, chiar și propriilor să-i copii, fără să privească măcar o dată în urmă. Mary se bucurase când Basil o pusese în sfârșit la punct, nu o voise niciodată în preajma copiilor. De fapt, dacă ar fi putut, ar fi fost mulțumită să o șteargă pentru totdeauna pe Imelda din existența copiilor ei. Din nefericire însă, știa că fiică-sa nu avea să dispară niciodată complet din viața lor, decât abia atunci când va fi fost moartă și îngropată, însă, spre deosebire de soarta celor mai mulți drogați, chestia asta nu dădea semne să se întâmple prea curând în cazul ei.

Imelda avea un adevărat obicei de a-și face apariția când te așteptai mai puțin. În general, atunci când avea nevoie de bani; când ieșea de la mititica și avea nevoie de susținere. Cel mai cumplit fusese că, la ultima lor întrevedere, Imelda nici măcar nu se interesase de copii. Era ca și cum aceștia nici măcar nu ar fi existat pentru ea. Nu o întrebase nimic despre soarta lor. De fapt, Mary se bucurase în secret la momentul respectiv. Nu mai trebuise să aibă de-a face cu ea. Îi dăduse bani și și-o alungase

pe dată din minte. Cu siguranță nu le povestise nimic celor doi copii pe care femeia îi născuse și îi folosise apoi ca pe o armă împotriva ei, împotriva propriei mame. Asta îi era cel mai greu lui Mary să accepte, faptul că Imelda își folosea progeniturile ca să obțină ce voia și nu simțea nici cea mai mică remușcare. Știa că pentru mama ei copiii fuseseră întreaga viață, tot ce iubise pe această lume; cu toate astea, nu văzuse în propriile odrasle nimic mai mult decât o miză pentru tocmeală.

Mary le întorsese și ea spatele fiilor ei și știa că putea fi extrem de dură, atunci când era cazul. Dar cel puțin mai primise o șansă de a fi mamă; îi avea pe Jordanna și pe Kenny și numai de soarta lor îi mai păsa acum. Putea spune cu toată sinceritatea că erau singurul lucru de care avea nevoie în viață.

Acum însă, prin Jordanna, Imelda se infiltrase din nou în existențele lor și Mary știa că nimic bun nu putea ieși din asta. Imelda învenina tot universul din jurul ei; era un paria, un Jona, și tot ce putea face era să aștepte și să vadă ce necazuri avea să mai aducă de data asta fiică-sa pe capul copiilor ei. Imelda le provocase deja prea multă suferință, însă părea că avalanșa distrugătoare se pornise din nou, iar Mary nu știa cum să o oprească. Nu putea preîntâmpina nenorocirile pe care le atrăgea Imelda după sine, fiindcă nu știa la ce să se aștepte. Nu își văzuse niciodată copiii mari și ceva îi spunea lui Mary că acest fapt avea să declanșeze o sumedenie de probleme, mai ales în ceea ce-l privea pe Kenny. Părea fascinat de maică-sa, era ca toți bărbații atunci când venea vorba despre o femeie. Un dobitoc! Kenny credea că-i poate face față, ei și tuturor complicațiilor care veneau odată cu ea. Era prea tânăr ca să-și dea seama că Imelda era întotdeauna în căutarea unui nou fraier pe care să-l manipuleze, să-l folosească, și că el se potrivea cum nu se poate mai bine acestui rol. Kenny era o bombă cu fitilul aprins.

∴

— Cum o duci, prietene?

Kenny rânjea, iar zâmbetul larg, care-i scotea la vedere toți dinții, îl făcea să pară și mai sinistru decât de obicei. Avea să fie un boss pursânge înnăscut, scria pe el *infractor* din cap până-n picioare. Avea o afinitate și o pricepere naturale pentru tot ceea ce însemna afacere ilicită, o trăsătură care avea să-i câștige întotdeauna respectul celorlalți. Adora escrocheriile, însă mai

important era că *înțelegea* escrocheriile și nu avea nicio problemă să le execute în propriul avantaj. Era un infractor de mare talent și intuise asta de la o vârstă foarte fragedă. Nu avea încă șaisprezece ani, dar părea mult mai mare.

Basil îi răspunse, rânjind la rândul lui. Îi plăcea puștiul, era cu adevărat un băiat de băiat. Plin de mușchi și cu o atitudine înțepată. Avea talentul înnăscut de a-i face pe oameni să se teamă de el, și asta era ceva esențial în lumea lor. O singură privire îți spunea că nu-i era frică de nimic și de nimeni. Poseda un har deosebit care, dacă era cultivat, putea fi de mare ajutor oricui ar fi vrut să-l folosească. Kenny era înzestrat cu rarul talent de a-i face pe cei din jur să se simtă inconfortabil în prezența lui, chiar și atunci când era drăguț, când era sincer. Dar Kenny Dooley mai avea și o personalitate puternică, era plin de farmec și știa să se facă extrem de plăcut. Nu se sfia să intre direct în mijlocul acțiunii, atunci când era cazul, și avea să fie curând suficient de copt cât să intre în lumea interlopă adevărată. Avea să o îmbrățișeze, să o iubească și, cel mai important, avea să se descurce al dracului de bine în ea. Basil voia să culeagă acest fruct înainte să ajungă la el Bailey sau Hannon.

— Nemaipomenit, băiete, tu?

Zâmbi din nou văzând charisma extraordinară a lui Kenny. Băiatul era ca un magnet uriaș, îi atrăgea pe oameni spre el. Era absolut irezistibil atunci când își propunea să fie. Deși *bipolaritate* ar fi fost probabil diagnosticul corect pentru schimbările lui fulgerătoare de atitudine, care degenerau adesea într-o predilecție înnăscută spre răzbunare violentă. Dar, în ceea ce-l privea pe Basil, calul de dar nu trebuia căutat la dinți, atunci când amintitul cal ar fi putut deveni o sursă importantă de câștig, dacă era cizelat și antrenat așa cum trebuie. În plus, îi plăcea puștiul, îi plăcuse întotdeauna, avea un farmec irezistibil. Cum să nu-l placi?

— Personal, o duc regește, Bas, bătrâne, și am ieșit să adulmec o anume informație. Informație pe care am înțeles că numai tu poți să mi-o dai.

Basil stătea la biroul lui. Purta numai costume scumpe, făcute la comandă, pantofi lucrați manual și cravate de mătase pe care nu puteai să le treci cu vederea. Avea grijă nu numai să arate ca un om de afaceri influent, dar și să trăiască pe măsură. La urma

urmei, din multe puncte de vedere, exact asta era: om de afaceri, și încă unul de succes. Totul depindea din ce direcție priveai fenomenul, cum te percepeai pe tine însuți. Basil înțelegea că felul în care era văzut de restul lumii avea o importanță maximă în jocul lui. Dacă arăta ca un om cu bani în buzunar, era tratat ca un om cu bani în buzunar. Asta însemna că nimeni nu venea să-l bată la cap cu afaceri din care să iasă doar praful de pe tobă, lumea nu îl aborda decât atunci când se puteau scoate bani frumoși, când merita să-și piardă timpul. În lumea lor, banii erau singurul lucru pe care oamenii îl înțelegeau cu adevărat.

Până și polițaii se temeau de un tip atât de înstărit, care și-ar fi cumpărat cea mai tare echipă de avocați dacă ar fi fost cazul și care, la nevoie, putea garanta o șpagă de zile mari, după cum de altfel s-ar fi și așteptat. Îi ungea pe extrem de mulți oameni și, în consecință, controla foarte mulți oameni.

Ca întotdeauna, Kenny se simțea în largul lui în compania lui Basil, nu avea nicio problemă să-i adreseze orice întrebare ar fi găsit de cuviință.

Basil știa că era singura figură cât de cât paternă din viața băiatului, și îi plăcea asta. Basil nu-și prea îndrăgea propriii copii, dar pe puștiul ăsta chiar îl plăcea, îl interesa ce avea de spus. Kenny Boy punea întrebări de bun-simț și era sincer interesat de răspunsurile pe care le primea. Asculta sfaturile date cu un respect tăcut și cu o intuiție vicleană care demonstrau că înțelegea lecția la numai câteva clipe după ce o auzea.

— Hai spune, băiete, ce vrei să afli?

Kenny stătea în fața bărbatului despre care știa acum că o zvântase în bătaie pe maică-sa și nu ar fi putut spune ce sentimente avea în legătură cu treaba asta. Gravita între recunoștință, pentru că îl răzbunase față de ea, și furie întrucât, una peste alta, era totuși maică-sa. Încă nu-și dădea seama cum ar fi fost normal să reacționeze. Așa că, fără niciun preambul, rosti:

— Am aflat de maică-mea și mă interesează. Vreau să-i fiu prezentat așa cum trebuie și cred că tu ești cel mai indicat să o faci.

Basil avu grijă să nu lase niciun fel de expresie să i se citească pe chip. Nu-i plăcea rugămintea băiatului, știa că

Imelda l-ar fi mâncat de viu pe pușți, după care l-ar fi scuipat ca pe un sâmbure. Și, la urma urmei, tocmai el îi spusese Imeldei să păstreze distanța față de copii și fusese cât mai convingător cu putință în rugămintea lui. Oricum, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Imelda ar fi fost să-și vadă odraslele. Copiii ei erau practic inexistenți pentru ea. Chiar dacă se gândea la ei, lucru de care Basil se îndoia, în niciun caz nu punea la cale vreo reuniune de familie, de atâta lucru era sigur.

Acum însă, iată-l pe prostul de Kenny Boy rugându-l să-l prezinte unei femei otrăvitoare care ar fi luat treaba asta drept un fel de amestec personal în viața ei. Și s-ar fi distrat de minune pe seama faptului că el îi ceruse să stea deoparte și tot el era acum cel care bătea în retragere.

— De ce eu? De ce mă rogi tocmai pe mine?

Kenny rânji și, deschizându-și larg brațele într-un gest prietenesc, spuse sarcastic și abia stăpânindu-și furia:

— Păi, din câte am auzit, Bas, tu ești singurul de care ascultă. Vreau să îmi cunosc *mama,* Basil, și crede-mă când îți spun că, dacă mă tragi pe sfoară, n-am să fiu tocmai bucuros.

Basil fu dintr-odată deranjat de atitudinea lui Kenny și nu văzu de ce și-ar ascunde opinia despre solicitarea băiatului. Arătă cu degetul spre el, încercând să-și stăpânească nervii.

— Ai tupeu să vorbești cu mine în felul ăsta? Rahat cu ochi ce ești!

Basil se ridicase de pe scaun și era atât de furios, încât se afla pe punctul de a-i da pușțiului o lecție pe care să n-o uite prea curând. Era încă un copil, iar copiii trebuiau disciplinați.

Kenny știa la rândul lui că, dincolo de toată bravada, nu era încă la același nivel cu Basil. Îl văzu cum stătea aplecat asupra lui, suficient de înverșunat încât să înăbușe orice fel de rezistență. Mai știa și că bravada din acea zi n-avea să fie uitată în viitor și că fusese un prost să facă pe grozavul în fața lui Basil. Era oricând dispus să învețe o lecție importantă și, spre deosebire de ceilalți tineri, era dispus și să pună această lecție în practică. Asta făcea acum, știuse dintotdeauna că temperamentul era problema lui cea mai mare și că trebuia să și-l țină în frâu. Trebuia să învețe să-l folosească în mod constructiv și să nu se lase în voia lui.

Se dusese la Basil doar fiindcă îi era rușine de dorința lui de a-și vedea mama. Știuse că rugămintea lui nu avea să fie bine

primită. Știa că maică-sa nu era o persoană pe care cei mai mulți oameni să se bucure că o cunosc. Știa că Basil fusese cel care îi decorase fața maică-sii cu *machiajul* permanent pe care îl purta astăzi. Cicatricele erau evidente, dar Kenny se hotărâse să afle oricum ce se întâmplase în trecut cu ea. Deși nu simțise niciodată nevoia să o cunoască, până acum.

Vedea cât de furios era Basil și îi părea rău că fusese arogant. Basil nu era genul de om cu care să vrei să te pui, dar era singurul care se preocupase sincer de soarta lui. Kenny se simți copleșit de rușine. Basil îi fusese întotdeauna alături, și tânărul știa că devotamentul era mai important decât orice. Chiar dacă Basil avea și el partea lui de vină.

— Iartă-mă, Basil, nu pot să cred că ți-am vorbit de sus. Dar am tot urmărit-o pe mama și, fiind conștient că toată lumea o urăște, n-am știut cum să ridic problema fără să provoc cine știe ce agitație. E drept, am sărit calul și îmi cer sincer scuze. Dar, pe toți dracii, e totuși maică-mea, orice ar spune lumea despre ea, cu sau fără temei. Și vreau să o văd cu ochii mei. Vreau să o cunosc. Sunt sigur că poți înțelege asta.

Da, Basil înțelegea, tocmai asta era problema. Se așeză la loc și își impuse din nou o expresie neutră pe chip. Văzu că bietul Kenny era pe punctul de a izbucni în lacrimi și știu că s-ar fi simțit la fel, dacă ar fi fost în locul lui.

Oamenii voiau întotdeauna să știe de unde vin, sau măcar cine îi zămislise. Părea să fie un lucru pe care și-l doreau aproape toți membrii speciei umane. Din acest motiv, copiii adoptați își căutau părinții care-i abandonaseră și nu-i apreciau pe cei care-i primiseră în casele lor și îi crescuseră ca pe propriile odrasle. Ciudat cum *aceștia* nu simțeau niciodată nevoia să le spună respectivilor copii că nu le pasă de ei, că și-ar fi dorit să fie vlăstarele lor adevărate, sânge din sângele lor, și nu progeniturile altor ratați, deși acum îi tratau ca pe niște prinți. Viața era uneori o bătaie de joc.

Lui Basil îi părea rău pentru băiat, îi părea rău pentru tinerețea lui atât de fragedă, pentru convingerea adolescentină că ar putea afla despre maică-sa un detaliu care să-l facă fericit. Nicio șansă.

Știa că Imelda l-ar fi distrus pe băiat râzând sardonic. Fiul mare și frumos i-ar fi plăcut *o vreme,* ar fi făcut-o să se simtă ca un om normal, *o vreme.* L-ar fi arătat întregii lumi ca pe-un

trofeu, l-ar fi folosit ca să-i fie ei mai bine, ca să-și înfrumusețeze imaginea, apoi l-ar fi devorat fără nicio ezitare, și bietul băiat probabil că ar fi lăsat-o. Era numai bun pentru genul de manipulare în care Imelda era expertă.

Basil nu era lipsit de inimă și înțelegea nevoia lui Kenny de a aparține cuiva, știa că prima lui întâlnire cu femeia care îl adusese pe lume ar fi fost fascinantă, de mare importanță pentru el și pentru respectul lui de sine. Dar, spre deosebire de Kenny, Basil știa că, la un moment dat, această femeie și-ar fi pierdut interesul pentru el. Într-o bună zi, compania lui avea să nu-i mai trezească entuziasmul pe care băiatul s-ar fi așteptat, în mod natural, să i-l stârnească prezența lui. Basil știa că în cele din urmă Imelda l-ar fi distrus pe Kenny, așa cum îi distrugea pe toți ceilalți din jurul ei, dacă se apropiau prea mult. Probabil atunci când ar fi început să priceapă cum este de fapt.

Pe de altă parte, băiatul își ceruse scuze, iar Basil era conștient că trebuia să o cunoască pe Imelda din proprie experiență. Altfel nu ar fi înțeles niciodată cât de periculoasă era de fapt. Dacă o vedea acum, când era încă atât de tânăr, poate avea să-i fie mai ușor în viitor. Mai bine mai devreme decât mai târziu. În definitiv, nimeni nu și-o dorise vreodată pe Imelda prea multă vreme în viața lui. Era un lucru de care se îngrijea singură.

— Presupun că nu vrei să mai spun nimănui despre asta.

Kenny dădu din cap. Da, era un băiat masiv, însă, chiar și așa, Basil știa că maică-sa avea să-l ciugulească bucățică cu bucățică, până când și-ar fi dat seama că femeia asta nu aducea nimic bun. Basil spera să nu se înșele și mai spera ca acest lucru să se întâmple cât mai curând.

— Dacă vrei musai s-o întâlnești, pot să aranjez. Dar te previn, Kenny, într-o zi ai să regreți. Este otrăvitoare, trăiește doar pentru droguri, pentru nimic altceva. Gândește-te că nici măcar nu s-a oferit să plătească pentru mâncarea sau hainele tale și ale surorii tale. E o târfă, a trecut prin mai multe camere de hotel decât Biblia Gideon. Nu-i pasă cu adevărat de nimeni și de nimic. O să te dărâme, ascultă ce-ți spun, știu asta mai bine decât oricine. Știu mai bine ca oricine de ce este în stare. Așa că, atunci când o să te dezamăgească – și-ți garantez că o să se întâmple –, promite-mi că o s-o dai la spate și-o s-o treci la capitolul experiențe.

Kenny încuviință. Nu găsi puterea de a-i răspunde acestui bărbat care încerca să-i poarte de grijă. Care nu făcea decât să-i spună adevărul.

Basil îl privi stăruitor pe tânărul din fața lui, îi analiză chipul arogant și atitudinea încordată și, zâmbind sarcastic, spuse cu o perspicacitate pe care Kenny nu ar fi așteptat-o din partea lui:

— Ai văzut-o deja, corect? Dar nu ai avut curajul să te duci să-i vorbești. Te-ai temut că o să se poarte cu tine mai urât decât cu soră-ta?

Basil așteptă răbdător un răspuns, orice fel de reacție care l-ar fi trădat, la o adică, pe băiat. Totuși, nu se întâmplă nimic.

— Crezi că, dacă te prezint eu, va fi obligată să te recunoască și că n-o să poată să-ți întoarcă spatele, intenționat sau nu. Dobitocule! N-o să-i pese nici cât negru sub unghie de relația dintre voi. N-o s-o intereseze decât să te folosească. Asta face ea.

Kenny nu răspunse. Simțea că Basil avea dreptate, însă, chiar și așa, tot avea nevoie să știe care îi erau originile și cum era în realitate mama lui. În mod direct, nu doar din ce îi povestiseră alții despre ea.

Sora lui și-o amintea, el nu. Din când în când, se mai simțea învăluit de-o amintire trecătoare. Un sunet, un cuvânt puteau trezi imagini de mult uitate.

Îi revenea totuși în memorie mirosul ei, dar nici măcar de ăsta nu putea fi complet sigur. Nu știa dacă o cunoscuse vreodată cu adevărat sau dacă-și imaginase tot ce-și amintea despre ea. Întreaga viață își dorise să o întâlnească, iar când Jordanna îi povestise că o văzuse, își dăduse dintr-odată seama cât timp stătuse fără ea. La urma urmei, era mama lui, îi purtase în pântecele ei. Era limpede că nu-i păsa nici de el, nici de sora lui, dar, chiar dacă știa asta, tot voia s-o cunoască. Până nu o înțelegea pe ea, cum dracu' s-ar fi putut înțelege pe sine?

— O să faci ce te-am rugat sau nu? Nu vreau să mă pun de pricină, doar s-o văd pe femeia care mi-a dat viață.

Basil râse atunci din tot sufletul.

— Știi vorba aia, ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să capeți.

∴

— Of, pe toți dracii! Ce mai vrei acum? Mă urmărești sau care-i treaba?

Basil privi în ochii Imeldei și, ca întotdeauna, îi părea rău că nu întrezărise niciodată în ei umbra unei emoții. Era asemenea unei reptile, nu vedea decât posibilitatea de a schimba lucrurile în favoarea ei, avantajele pe care le putea obține de pe urma unei situații.

Dacă, așa cum spusese de mult cineva, ochii erau oglinda sufletului, ochii Imeldei Dooley arătau că nu exista nimic care să semene măcar a suflet în trupul ei. Privea, însă nu vedea. Era impresionant, păcălise atâția oameni de-a lungul anilor și avea să continue pe calea asta câte zile ar fi avut, Basil era convins.

Era de părere că oamenii nu vedeau decât ce voiau să vadă, ce aveau nevoie să vadă. Niciodată ce li se prezenta chiar în fața ochilor. Și părea că fiul acestei femei venea în sprijinul teoriei lui. Doar un copil ar fi putut dori să mai cunoască o femeie cu o reputație ca a ei, despre care se știa că întorcea spatele tuturor celor care țineau cât de puțin la ea.

Basil se afla acolo în acel moment numai pentru că voia să reducă pagubele la minimum. Știa că băiatul nu avea să vadă cu ochi buni un amestec atât de agresiv din partea lui, dar era mult prea tânăr ca să priceapă că nu o făcea decât spre binele lui.

— Mă faci să râd, Mel. Te-am zvântat în bătaie, dar tot îți mai închipui că poți să-mi vorbești ca unui tâmpit. De parcă aș fi unul dintre clienții tăi de doi bani. Maică-ta are dreptate, n-ai învățat niciodată când e cazul să-ți ții gura, nu-i așa?

Imelda oftă. Basil știa că o irită prezența lui, știa că ar fi fost dispusă să se ascundă și în gaură de șarpe, dacă de asta ar fi fost nevoie ca să scape odată de el. Nu se putea abține să n-o admire; cunoștea bărbați care s-ar fi temut să vină la o întâlnire privată ca asta.

Imelda clătină din cap și, preț de-o clipă, Basil văzu un crâmpei din Mel cea de altă dată, din fata îndrăzneață care îi captivase imaginația cu ani în urmă.

— Ce pot să spun, Basil? În închisoare, un psiholog mi-a zis că sufăr de o deviere negativă de personalitate. Și mi-a cerut apoi să-l rezolv cu una scurtă. Spune-mi tu, cine n-ar avea o atitudine negativă într-o asemenea situație?

— Și ai făcut-o?

Imelda îi răspunse cu un zâmbet până la urechi, care îi relaxă întreaga față.

— Tu ce crezi?

— Ești o secătură, Mel. Dar știi și tu asta, nu?

Imelda ridică nonșalant din umeri.

— O spui de parcă mi-ar păsa de părerea ta. Ar fi trebuit să mă cunoști mai bine până acum. Oi fi eu nevoită să joc după cum îmi cânți – ești mai puternic decât mine în momentul ăsta –, dar să nu-ți închipui că o să las vorbele tale să mă afecteze. Psihologul avea dreptate, Basil, mă doare undeva de tot restul lumii. Face parte din farmecul meu. Sunt o persoană negativă, asta mă ajută să mă trezesc după-amiaza.

Imelda era mulțumită să vadă că Basil nu mai zâmbea. Atinsese un nerv, după cum, de altfel, și intenționase. Dacă tot avea s-o ia pe coajă, considera că e mai bine să-ți încasezi bătaia ca o oaie, și nu ca un miel.

— Nimic nu e fermecător la tine, Mel. Ești o zdreanță, pur și simplu. Dar am nevoie să faci o chestie pentru mine.

Imelda se sprijini de spătarul banchetei, lăsându-și trupul să i se relaxeze. Basil putea simți mirosul greoi ce părea să-i învăluie în permanență trupul. Era ciudat cum reușea de fiecare dată să-l umple de indignare. Cum, după doar câteva minute petrecute în compania ei, simțea impulsul de nestăpânit de a o elimina de pe fața pământului. Avea un fel al ei de a fi, părea întotdeauna să-și râdă de tine, chiar dacă nu o puteai dovedi în niciun fel. Avea grijă ca cei din jur să simtă disprețul total pe care îl nutrea față de ei.

Imelda Dooley era perfect capabilă să omoare pe cineva, Basil știa asta, iar Imelda știa că știe. Singura lui problemă reală era că fiul ei nu părea să înțeleagă acest amănunt. Ba chiar se întreba dacă nu cumva fiu-său moștenise gena de nebunie pe care în mod evident o avea tocmai de la maică-sa. Însă, în timp ce la Imelda duritatea era o trăsătură detestabilă, în ceea ce-l privea pe fiul ei, ar fi putut fi privită într-o bună zi drept cea mai valoroasă calitate a lui. Iar asta îi dădea de gândit până și lui Basil.

— Ei, și pe cine vrei să-ți aranjez?

Felul în care rostise aceste cuvinte îl făcu pe Basil să o lovească dintr-o parte; îi arse un pumn în maxilar cu toată forța de care era în stare. Sunetul reverberă în întuneric, aproape că auzi durerea pe care i-o provocase, și totuși Imelda nici nu scânci. Se sprijini din nou pe spătarul banchetei și nici măcar nu folosi un șervețel ca să oprească șuvoiul de sânge care-i păta

din nou tapițeria frumoasă, din piele. Rana era serioasă, și Basil își dădea seama că avea, probabil, nevoie de copci.

Pe când urmărea sângele găsindu-și propria cale, alunecând și strângându-se în hainele ei, pe pielea ei, în interiorul mașinii lui, Basil știa că Imelda era mulțumită de riposta pe care o provocase. Imelda adora reacțiile violente, dacă nu ale ei, cel puțin din partea celor din jur. O defineau, o separau de restul lumii. Erau motivul pentru care era așa cum era; violența era lucrul pe care îl dorea cel mai arzător odată ce trecea amețeala drogurilor, fusese cauza tuturor problemelor din viața ei. Era dependentă de adrenalină.

— La zi, te simți mai bine acum? Te simți superior?

Se uita fix la el. În lumina difuză a felinarului sub care parcase, părea o creatură desprinsă dintr-un film de groază.

Basil se întrebă, nu pentru prima oară, dacă heroina nu distrugea și durerea odată cu emoțiile. Imelda părea să fie imună la durere, de orice fel ar fi fost aceasta, mentală sau fizică. Presupunând că simțea totuși durerea la fel ca toată lumea, era o senzație care ei îi făcea plăcere sau măcar îi plăcea sentimentul de vinovăție cu care rămânea cel care o lovise. Uneori, voia să fie în postura de victimă, îi convenea. Dacă nu putea controla o situație prin propriile puteri, o controla lăsând protagonistul să-și folosească propria forță, propria furie împotriva ei. O atitudine pasivă îi conferea o putere mai mare. Poate fiindcă, spre deosebire de ea, oamenii cu care avea de-a face erau capabili să simtă remușcări, dezgust și rușine pentru faptele lor.

Imelda era asemenea unui animal de pradă, simțea slăbiciunea dușmanului și o exploata fără ezitare. Fie folosea, fie se lăsa folosită. Oricum ar fi fost, jocul ăsta o ținuse în viață mult mai mult decât se așteptase oricine. Era o jegoasă ordinară, și Basil era pe cale să arunce în ghearele ei și a tot ceea ce reprezenta ea, un tânăr cu desăvârșire lipsit de forța necesară pentru a-i face față, ei și tuturor belelelor pe care le aducea după sine.

Singurul lui regret era că trebuia să aștepte până când acest animal avea să-și dezvăluie adevăratul chip în fața băiatului; în acel moment, avea să se afle în postura de-a o face încă o dată să dispară. Abia atunci avea să fie în măsură să adune resturile.

Fiindcă Imelda avea să zdrobească viața fiului ei în mii de bucățele, așa cum distrugea viețile tuturor celor din jurul ei.

Basil scoase o batistă albă, imaculată din buzunarul hainei și i-o aruncă.

— Șterge-te, ce dracu'! N-ai pic de rușine?

Imelda clătină din cap, și Basil îi putu citi nedumerirea în fața izbucnirii lui de furie și ură. Știa că era dispusă să accepte orice i-ar fi cerut, însă gestul lui nu avusese asupra ei efectul scontat.

— Dar *ție* nu ți-e rușine? Tu m-ai căutat, n-am venit eu la tine. Și am vânătăile cu care să ți-o dovedesc.

Râse încet, de parcă ar fi fost un moment intim între ei doi.

— Ce-i cu tine, Mel? De ce-i enervezi pe oameni într-așa hal? De ce te bucură atât de mult ura celorlalți?

Era sincer cu ea, chiar voia un răspuns.

Basil voia de fapt să înțeleagă de ce simțea *el* o nevoie atât de apăsătoare să o lovească, iar Imelda era sigură că deja cunoșteau amândoi răspunsul.

Sângele era peste tot acum, așa cum își dorise. Spera că se infiltrează în toate pliurile și cusăturile din jurul ei. Tapițeria n-avea să mai arate niciodată la fel, nici covoarele. Sângele era dat dracului, persista mai mult decât un vânt împuțit.

Voia ca el să vadă răul pe care i-l făcuse. Voia să fie conștient că lovitura lui cauzase din nou o rană serioasă. Ei nu-i păsa cu adevărat de lucruri de genul ăsta, nu-i păsase niciodată. *El* era cel pe care-l preocupau astfel de porcării. Faptul că îi crăpase încă o dată fața îl afecta în mult mai mare măsură decât pe ea. Reacția pe care reușise să i-o provoace nu făcea decât să demonstreze că avusese dreptate în privința lui, de la bun început. Încă mai simțea ceva, și o știau amândoi.

În clipa în care fu convinsă că Basil nu avea intenția de a mai repeta gestul, Imelda luă batista de pe genunchi și începu să-și șteargă sângele de pe față cu mișcări blânde și feminine. Era un gest de o intensitate aproape sexuală. Privind lichidul roșu care îi îmbiba acum bluza de bumbac alb, Imelda ridică din nou ochii spre el și spuse cu tristețe:

— Are ceva de-a face cu Kenny Boy? Să știi, mă urmărește de ceva vreme. După scena cu Jordanna și criza pe care ai făcut-o tu, eram sigură c-o să apară și el în scenă. Am auzit că întreabă pe toată lumea despre mine. Știu că tu și maică-mea îl țineți din

scurt. Așa că ce vrei de la mine, Basil? Dar mai întâi, ar fi cazul să mă duci la spital, nu crezi?

Basil își dădu seama că Imelda intuise ce vrea de la ea din prima clipă în care îl văzuse. Se așteptase la ceva de genul ăsta.

— De ce îmi spui toate astea acum? Dacă știai ce vreau, de ce-ai mai montat tot spectacolul ăsta?

Imelda râânji. Basil observă că își mai pierduse vreo câțiva dinți din spate. Toți drogații ajungeau să și-i piardă până la urmă, poate pentru că-și petreceau mai toată viața scrâșnind din ei. Îi mai lipseau și smocuri de păr, altă caracteristică a narcomanilor. Dar proceda la fel ca toți drogații funcționali: își pieptăna pe spate părul care îi mai rămăsese și reușea în felul ăsta să pară normală.

— De ce aș fi făcut-o, Bas? Nu mi-era foarte clar ce dorești de la mine. La dracu', doar nu pot să-ți citesc gândurile. Niciodată nu ai știut să mă apreciezi la adevărata mea valoare. Mă droghez pentru că *îmi place*! Din același motiv i-am dat și copiii maică-mii, pentru că *îi voia*! Avea nevoie de ei așa cum am eu nevoie de heroină. Doar că, spre deosebire de ea, mie nu pare să-mi meargă prea bine în ultima vreme. Și acum, crezi că putem trece odată la subiect?

Basil avea un pistol sub scaun. Era încărcat, gata de acțiune. Știa că l-ar fi putut scoate într-o clipă ca să-i zboare capul de pe umeri jigodiei ăsteia urât mirositoare. Privi în jur, strada era liniștită; era foarte târziu, două patruzeci dimineața. Putea scăpa și de ea, și de mașină în mai puțin de o oră. Nu ar fi fost prima oară când simțea imboldul de a se descotorosi pe nepregătite de niște gunoaie. Era proprietarul unui depozit de fier vechi lângă Tilbury Docks, unde dispăruseră mai mulți nenorociți cu gura mare, fără ca cineva să-și mai amintească vreodată de ei. Știa însă că asta nu era o opțiune viabilă.

Kenny nu ar fi apreciat favoarea pe care i-o făcea până când nu afla pe propria-i piele de ce era în stare scorpia de maică-sa.

— Știi că băiatul vrea să te vadă. Și vreau să fii drăguță cu el. Nu prea drăguță, dar vreau să-l faci să înțeleagă că nu ai nimic cu el personal sau cu sora lui. Refuză-l cu blândețe și, la momentul oportun, poți să încerci iar unul din numerele tale de dispariție.

— Deci nu vrei să-l zgâlțâi prea tare, asta încerci să-mi spui?

Basil clătină încet din cap și, împungând-o cu degetul în față, pufni:

— Fii doar tu însăți, Mel. Sunt convins că-i vei crea suficiente neplăceri. Dar, dacă îl atragi în porcăriile tale cu drogurile sau cu prostituția, o să te sfâșii cu mâna mea și o să râd în timpul ăsta. Vorbesc serios, Imelda. O să te torturez și-o să te privesc cum mori în agonie. Dă-mi numai un motiv, nu-ți cer mai mult. Este la vârsta la care simte nevoia să știe cine ești. Vrea să afle de unde a plecat. Nu e un dobitoc, poate doar naiv, dar are un talent înnăscut pentru a-și da seama când cineva mănâncă rahat și sper că asta îl va ajuta să te vadă așa cum ești de fapt. N-ar rezista însă dacă l-ai folosi ca să scoți bani sau droguri de pe urma lui, sau dacă pur și simplu ți s-ar părea că poți să faci asta. Îi pasă de tine, simte nevoia să te înțeleagă, să înțeleagă cine ești și de ce l-ai părăsit.

— Și-atunci, eu ce ar trebui să fac cu el? Dacă-i trece prin cap s-o aducă și pe Jordanna la o reuniune de familie sau, Doamne păzește, pe maică-mea? Ce mă fac?

Basil rânji, iar dinții cu lucrări scumpe îi străluciră în lumina difuză.

— Fii doar drăguță. Nici mai mult, nici mai puțin. Nu te preface prea interesată, lasă-i doar impresia că-ți mai aduci aminte de el. Nu are nevoie decât să te salute și apoi să-și ia la revedere. Nu-i unul cu care să te pui, Mel, și, dacă îl superi, o să ți-o demonstreze. Nu e încă atât de destupat încât să înțeleagă natura exactă a sforăriilor pe care se bazează întreaga ta existență, dar o să-și dea seama dacă îl iei de prost. Dacă se-ntâmplă una ca asta, o să am personal grijă să-ți sfârșești zilele chinuită de dureri și regrete.

Imelda știa că Basil vorbește cât se poate de serios. Nu spuse nimic o bună bucată de vreme, apoi, oftând în fața inevitabilului, rosti:

— Săptămâna viitoare e ziua lui. Adu-l pe la mine atunci.

Nu înceta să-l uimească, ar fi putut pune pariu pe orice că uitase de mult zilele de naștere ale copiilor ei. Exact genul ăsta de amănunte îi aminteau cât de periculoasă putea fi. Imelda nu uita nimic important. Era încă unul dintre motivele pentru care rezistase atât de mult într-o meserie atât de nesigură.

Capitolul 20

Jordanna era beată, periculos de beată, și ametită rău de la țigările de marijuana. Știa că nu e în stare să gândească limpede și coerent și îi plăcea ideea. Era încă suficient de rațională încât să-și dea seama că mintea i-o lua razna, și aceasta era senzația care o încânta. Era într-o stare destul de jalnică încât să poată pune orice greșeală de comportament pe seama condiției în care să găsea. Ascultând zgomotul făcut de cei din jurul ei, auzindu-i discutând, râzând, se simțea în siguranță. Avea nevoie să se afle în compania cuiva, avea nevoie de anonimatul pe care i-l putea oferi mulțimea. Nu știa unde se află, dar acesta era un amănunt cu care se obișnuise în ultima vreme.

Privi în jur prin localul aglomerat și, când își dădu seama că se culcase cu aproape toți bărbații prezenți acolo, simți că o năpădește un val de ură față de propria-i persoană. Ca întotdeauna când realitatea o agresa prea violent, porni în căutare de alcool, de canabis, de pastile de Ecstasy. Știa că scade în propriii ochi, dar nu-i mai păsa. Era fiica maică-sii și avea o reputație de apărat.

Jordanna își amintea tot ce i se întâmplase în copilărie, totul era prezent în mintea ei zi și noapte, și singurul mod în care putea scăpa de aceste gânduri era să se amețească până nu mai știa de ea. Să rupă contactul cu realitatea și să o facă într-un mod spectaculos. Măcar atâta lucru învățase de la maică-sa.

Julie Parsons – o fată pe care o știa din școală și pe care, mai de mult, nu o putuse suferi, de care se ferise cândva ca de ciumă –, era acum prietena ei cea mai bună. Își îndepărtase sistematic toți vechii amici, toți fuseseră martori la rușinea ei. Joanie, jigodia, își exprimase pe față dezgustul, și pentru asta nu o iertase niciodată. Și nici n-avea s-o ierte. Momentul în care maică-sa îi strigase să-i cumpere ceva de băut fusese catalizatorul de care avusese nevoie pentru ca ura să prindă rădăcini înăuntrul ei. Dacă maică-sa ar fi lăsat-o în pace în acea zi, dacă n-ar fi făcut-o să se simtă ca o cantitate neglijabilă, vrednică de dispreț, Jordanna ar fi putut depăși încă o dată situația. Însă maică-sa făcuse toate eforturile să o umilească și reușise cu prisosință.

Nu vorbise niciodată în viața ei despre noaptea în care murise Lance și crezuse că tăcerea ei avea să-i dea de înțeles maică-sii cât de mult o iubea. I-ar fi demonstrat că până și ea putea primi iubire și devotament.

Jordanna sperase ani la rând, în secret, că femeia care îi dăduse viață avea să o caute într-o bună zi ca să-i mulțumească pentru loialitate. Sau, dacă nu să-i mulțumească, măcar să-i remarce prezența. Știa că pentru prietenele ei mamele erau cea mai mare pacoste de pe lume și le invidiase pentru dragostea și atenția pe care le primeau din partea femeilor din al căror pântece ieșiseră știind că, atunci când ar fi fost pregătite, aceleași femei aveau să le aștepte cu brațele deschise. Jordanna văzuse durerea din ochii mamelor acestor fete și felul în care se prefăceau că nu le afectează purtarea lor, a acelor fiice pe care le iubeau mai mult decât ochii din cap. Jordanna își dorise această dragoste necondiționată cu atâta patimă, încât simțise că se sufocă. Apreciase dragostea și grija bunicii, știa că era iubită de aceasta, că buni avea să o iubească întotdeauna. Dar nu era același lucru. Dacă propria mamă nu era în stare să te iubească, cine altcineva te-ar fi putut iubi? Imelda o detestase încă din prima zi de viață, permisese să fie bătută și abuzată și nu ținuse la ea nici măcar atât cât să-și aducă aminte cum arată. Nu-și recunoscuse propriul copil. Nu conta cât de des îi spunea bunică-sa că mama ei nu era bună de nimic, de atâta lucru își dăduse seama și singură. Cu mult timp înainte. Dar să o vadă, să constate că nici măcar nu o recunoaște de fiică fusese prea mult de îndurat pentru ea.

Jordanna știa acum cu certitudine că tot ce i se spusese despre Imelda era adevărat, știa că nu ajunsese încă nici măcar la suprafața înșelătoriei și urii materne. Își dădea seama că nevoia ei de-a o face pe maică-sa să o recunoască fusese nu numai prostească, ci și demnă de tot râsul prin naivitatea ei. Încă își amintea cum maică-sa arareori catadicsea să-i observe prezența în copilărie, cu excepția cazurilor când avea ceva de câștigat de pe urma ei. Își amintea exact cum fusese folosită ca un pion în războiul permanent dintre mama și bunica ei. Era conștientă de faptul că fusese folosită, la fel cum fusese și Kenny Boy, pentru a-i duce de nas pe asistenții sociali și pe oricine altcineva cu care mama ei intra în legătură.

Mai mult decât orice o durea însă că fusese prima oară când încercase să iasă în evidență, cu dansul ei sexy și comentariile deocheate, și găsise tocmai cârciuma în care se afla maică-sa ca să se dea în spectacol. Plătise pentru comportamentul ei tineresc îndurând manifestarea publică a dezinteresului Imeldei. Era o dobitoacă, iar dobitocii erau sortiți să fie la cheremul celorlalți. O auzise nu o dată pe maică-sa spunând lucrul ăsta în copilăria ei, însă abia de curând îi înțelesese semnificația. Faptul că instinctiv alesese un loc în care maică-sa se simțea confortabil, unde se ducea să bea, îi dovedise Jordannei că sângele apă nu se face.

Acum că aflase în sfârșit adevărul despre viața ei, regreta că nu ascultase poveștile care îi fuseseră spuse cu ani în urmă. Dacă și-ar fi înțeles și și-ar fi acceptat soarta, poate că nu s-ar fi simțit acum atât de bulversată. Abia acum creștea cu adevărat, deși întotdeauna arătase cu mult mai mare decât era în realitate. O știa, o știuse întotdeauna.

Și știa că trupul ei bine dezvoltat avea să o distrugă în cele din urmă, așa cum se întâmplase și cu maică-sa înaintea ei. Decăderea începuse, își oferea trupul oricui îl dorea. Se răsfăța cu cele câteva minute de atenție neîntreruptă care i se ofereau. În acele scurte momente, simțea că valorează ceva, că satisface nevoia cuiva, că *era* apreciată, *era* dorită.

Era ciudat, însă bărbații nu vedeau vârsta din buletin, vedeau doar vârsta pe care *o arăta* o fată, vârsta pe care o afișa prin comportamentul ei, nu vârsta pe care susținea că o are. Parcă dezvoltarea timpurie a trupului Jordannei șterse orice urmă de bun-simț sau decență. Bărbații se dăduseră la ea de când fusese doar un copil. Învățase să le ignore aluziile sexuale, știa că numele familiei ei și asocierea bunică-sii cu Bailey și cu oamenii lui îi asigurau o protecție la care cele mai multe dintre fete nu puteau decât să viseze odată ce ajungeau la vârsta adolescenței.

Apoi, o întâlnire întâmplătoare, un moment de umilire în prezența mamei sale fusese de-ajuns ca să șteargă totul, îi răpise încrederea în sine. Acum colinda din local în local, cât mai departe de casă. Câtă vreme era beată și drogată, se simțea bine. Putea să uite, chiar în timp ce credea că nu face decât să fie o demnă fiică a mamei ei.

Jordanna își iubea bunica și fratele, însă niciunul din ei nu o putea ajuta. Niciunul nu putea înțelege ce simțea ea acum față de propria-i persoană, cât de mult detesta situația în care ajunsese. Noaptea în care maică-sa îl omorâse pe Lance – tatăl frățiorului ei –, tot ce-i făcuse Jed și moartea acestuia, totul mocnise în ea timp de ani de zile. Îndurase mult prea multe, mult prea devreme și nimănui nu-i păsase. Era Jordanna, sora mai mare, și toată lumea se aștepta să aibă grijă de frățiorul ei. De ea nimeni nu avusese vreodată grijă cu adevărat.

Cum de fusese atât de proastă încât să creadă că le făcea tuturor un bine ținându-și gura, nu putea înțelege. Ce înțelegea însă era că fusese folosită și apoi dată uitării, iar lucrul ăsta o distrusese, atât mintal, cât și fizic. Nu că cineva ar fi băgat de seamă sau că i-ar fi păsat cuiva.

Jordanna se simțea tot timpul rău, era mereu răcită sau avea câte ceva, se plângea adesea că nu e în apele ei. Desigur, cantitatea mare de droguri pe care o lua contribuia la îndepărtarea ei de forma maximă. Nimeni nu observase acest amănunt, nici bunica, nici fratele ei, nici Jimmy, nici Basil, nimeni pe lume. Așa că lua doze din ce în ce mai mari. Era de fapt doar un pretext pentru a se distanța de cei care voiau să se apropie de ea. Jordanna ar fi vrut să fie lăsată în pace, cu remușcările și cu rușinea ei.

Fata stătea întinsă în pat și își derula iar și iar în minte scenariul morții lui Lance; ca de fiecare dată, percepea acut impactul evenimentelor asupra tuturor persoanelor implicate. În special asupra ei.

Apoi se gândea la Jed, la Jed și la vorbele dulci pe care bărbatul i le șoptea la ureche, la mâinile lui care i se plimbau pe tot corpul și la ziua în care în cele din urmă o posedase, își amintea durerea și sângele care nu se oprise zile în șir, din care cauză ea și fratele ei trebuiseră să stea în apartamentul murdar săptămâni întregi până când putuse din nou să meargă normal, până când îi dispăruseră toate cicatricele exterioare și nu mai rămăseseră decât cele din mintea ei.

Suferise atât de mult din cauza tăcerii! Atunci când fusese preluată în sistemul de îngrijire socială, avusese nenorocul să vadă cât de vulnerabil era un copil fără părinți, aflase cât de acaparatori erau oamenii care ar fi trebuit să aibă grijă de tine. Cum, dacă proveneai dintr-o familie ca a ei, erai văzut drept o

pradă ușoară. Cum erai disprețuit din cauza locului în care te născuseși și din cauza celor pe care avuseseși nenorocul să-i ai drept părinți. Viața era o loterie, iar cei care știau să ia cu forța erau singurii care prosperau. Jordanna intuise de la o vârstă foarte fragedă cum merg lucrurile, mai bine decât toți așa-zișii agenți guvernamentali la un loc. Niște indivizi care nu și-ar fi putut găsi propriul posterior cu ambele mâini nici dacă le-ar fi fost în joc propria viață. Aveau nevoie de oameni ca ea pentru a se simți mai bine. Bunica luptase pentru ea și o îngrozea să-și imagineze cum ar fi fost viața ei dacă Mary nu ar fi câștigat.

Suferise în atât de multe feluri, dar, până când nu o văzuse pe maică-sa în fața ei, până când nu recunoscuse și nu acceptase o dată pentru totdeauna adevărul, până când nu văzuse opacitatea și nepăsarea totală de pe chipul maică-sii, Jordanna nu înțelesese cât de neînsemnată era în realitate. Nu doar în ochii Imeldei, ci în ochii tuturor celor din jurul ei. Dacă propria ta mamă îți întorcea spatele fără să mai privească în urmă, atunci trebuia să existe un motiv pentru asta.

O iertase pe Imelda pentru că provocase moartea tatălui ei și chiar și a bunicului ei, știa că de vină fuseseră viața pe care o alesese și egoismul ei. De ce își mai făcuse visuri că maică-sa ar fi putut s-o iubească, atunci când femeia asta îi distrusese pe toți cei cu care avusese vreodată de-a face? Ce o îndemnase să creadă că ea era altfel, că era vrednică de dragostea și de recunoștința Imeldei?

Această prostie absolută era cea care îi distrugea acum respectul de sine, care îi rodea sufletul ca un cancer. Și, oricât ar fi încercat lumea să-i spună că nu era culpa ei, Jordanna simțea greutatea vinei apăsând-o tot mai puternic. Îi marca întreaga viață și ura lucrul ăsta. Se ura pentru prostia care o făcuse să-și închipuie că maică-sa avea să o caute într-o zi, că avea să vină după ea și atunci totul ar fi fost bine.

În timp ce se plimba cu o nouă cunoștință masculină, simți acea amorțeală din interior care constituia esența disprețului de sine. Știa că o folosește, dar și ea îl folosea pe el, deci care era diferența? Se simțea din ce în ce mai prost pe măsură ce creștea numărul bărbaților cu care se culca; și, cu cât se simțea mai prost, cu atât era mai predispusă de a se trezi într-o astfel de situație. Era prinsă într-un cerc vicios și nu avea habar ce

putea face pentru a se elibera vreodată din el. Și nici nu era sigură că voia să facă ceva.

∴

— Vrei să-mi spui că l-a recunoscut, Bas?

Basil ridică din umeri, fără vreo expresie pe chipul lui frumos în fața evidentei nemulțumiri a lui Mary cu privire la intervenția sa în viața ei. Știa că supărarea ei era amestecată cu recunoștință pentru faptul că, mulțumită lui, se aflau acum în postura de a monitoriza efectul pe care fiica ei avea să-l aibă asupra băiatului. Ar fi fost mai bucuroasă dacă Imelda ar fi păstrat distanța; ce-i drept, toată lumea gândea la fel. Dar, fidelă propriului caracter, Mel procedase cum o tăiase capul. Ca întotdeauna, trebuiau să strângă în urma ei și să peticească sufletele celor pe care avea să-i rănească.

— L-a observat holbându-se la ea. Presupun că a făcut legătura, Mary. Dar s-a temut să dea cărțile pe față înainte de a fi sigură că e el. Spre deosebire de biata Jordanna, cred că de data asta a fost puțin cam prea evident, dacă e să mă-ntrebi pe mine. L-a văzut de mai multe ori și o știi doar pe nici, nu e o idioată. Chiar și așa, tot m-a mirat că și-a dat seama cine era. Însă băiatu' habar nu are că l-a ghicit. Să vedem ce-o să iasă din asta. Să sperăm că, întrucât a vrut să-i aranjez eu o întâlnire în toată regula și s-a temut să riște o primire ca în cazul Jordannei, este doar curios. După ce-și satisface această curiozitate, sunt toate șansele să-i piară interesul în legătură cu ea. La urma urmei, gândește-te și tu, Mary! Doar vorbim despre Imelda! Nu s-ar putea spune că e renumită pentru personalitatea ei fermecătoare și pentru talentul de a lega prietenii de durată.

— Kenny o să-i placă, l-a plăcut de când era mic. O cunosc pe fiică-mea mai bine decât oricine și pot să-ți spun de pe-acum că el o să-i flateze orgoliul. Fizicul lui, atitudinea, la dracu', până și aroganța! Este exact așa cum consideră Imelda că ar trebui să fie un bărbat. E tot ceea ce încearcă să distrugă la bărbații pe care hotărăște că vrea să-i aibă pentru ea. Ar trebui să știi și tu asta, Basil. L-am văzut în seara asta, era ca un câine care-a descoperit un pâlc nou de copaci. Era teribil de entuziasmat. A ieșit pe ușa aia ca să se întâlnească apoi cu tine și abia m-am stăpânit să nu-l trag pe prost înapoi și să-i explic că săvârșește cea mai mare greșeală din viața lui.

Basil oftă adânc. Îl enerva să vadă cât timp și câtă energie părea să risipească toată lumea doar ca să poată supraveghea o secătură ca Imelda.

— Dar important este că nu ai făcut-o, nu-i așa, Mary? Ascultă, Londra le pare multora un păienjeniș enorm, însă pentru cei născuți și crescuți aici e doar un sătuc. Tot s-ar fi întâlnit cu ea până la urmă, se învârte prin cercurile noastre, așa că era inevitabil. La fel cum s-a întâmplat și cu Jordanna. Nu credeam c-o să fie atât de devreme, dar știam că e de neocolit. Atâta tot că, de data asta, putem controla situația într-o oarecare măsură. Îți promit să stau cu ochii pe ei, așa că nu-ți mai face griji.

Mary sorbi din cana de ceai botezat cu whisky. Avea nevoie de arsura alcoolului, de senzația de relaxare pe care i-o dădea.

— Basil, săraca Jordanna nu mai e aceeași fată de când s-a întâlnit cu maică-sa. Încerc să-ți urmez sfaturile. Îi las puțin spațiu, ce dracu' o mai însemna și asta! Dar îmi dau seama cât rău s-a făcut deja din cauza ei. Imelda a provocat mai multă moarte și mai multă distrugere decât îți poți da seama până și *tu*! Tu te-ai gândi de două ori înainte să te întorci cu spatele la ea, la fel și eu. Dar nu și Kenny. El este încă tânăr, impresionabil… și de ziua lui? Chiar crezi că e bine să se întâlnească acum? Dacă nu iese așa cum trebuie, n-o să mai uite câte zile-o avea, nu crezi?

Basil era sătul, el trecuse deja prin toate astea ceva mai devreme. Se uită la ceasul scump, din aur, pe care îl purta la mână și sări de pe scaun, spunând:

— Ba e chiar mai bine, dacă stai să te gândești. Uite, o să întârzii la întâlnirea cu el, dacă nu mă grăbesc. Tu liniștește-te și lasă-mă pe mine să mă ocup, bine?

Mary știa când pierduse o luptă și, dând cu tristețe din cap, îl privi cum iese din cameră. Îi fusese un bun prieten, însă ea nu era la fel de împăcată ca el în ceea ce o privea pe fiică-sa și influența pe care ar fi putut-o exercita asupra nepotului ei.

Jordanna învățase să treacă peste bârfele care o urmăreau oriunde se ducea. Fata fusese îndeajuns de puternică încât să le dea la o parte, se făcuse plăcută și respectată pentru ea însăși. Pricepuse de la o vârstă foarte fragedă că începutul vieții ei era un aspect pe care trebuia să-l accepte, știuse că oamenii aveau să se întrebe întotdeauna de ce ar fi fost capabilă ea, la fel ca

maică-sa. Fusese nevoită să trăiască în umbra Imeldei, blamată nu doar pentru moartea lui taică-său, ci și pentru cea a tatălui fratelui ei. O moarte pe care unii oameni încă i-o mai puneau în cârcă, deși era doar un copil la aceea vreme.

Fusese însă nevoie de o singură întâlnire cu mama ei pentru ca întreaga muncă a lui Mary, toată dragostea și ocrotirea pe care le investise în nepoata ei să fie șterse în doar câteva minute. Imelda avusese grijă ca propria fiică să sufere pentru curiozitatea ei și pentru devotamentul prost înțeles.

Mary își înghițise amarul de prea multe ori și nu era sigură că mai putea tolera și alte afronturi din partea fiicei ei. Era mult mai puternică acum, strânsese o avere frumușică și în sfârșit avea de gând să-și folosească relațiile pe care și le făcuse de-a lungul anilor pentru a se asigura că fiică-sa avea să dispară într-o bună zi, fără să se mai întoarcă.

Pierduse atât de mulți oameni! Până și propriii ei băieți fuseseră sacrificați din cauza egoismului și disprețului Imeldei față de modul în care faptele ei îi afectau pe cei din jur.

Mary știa că nu-i mai putea permite să se comporte în felul acesta. Dacă Imelda încălca linia chiar și cu un singur pas, avea să plătească prețul maxim pentru trădarea ei. Mary nu intenționa să stea deoparte și să asiste în vreme ce toată munca ei se ducea pe apa sâmbetei, iar nepotul ei începea să se joace de-a familia fericită cu jigodia aia, după toate câte le făcuse. De ani de zile, nu mai reușise să doarmă liniștită o noapte întreagă, și fiică-sa era de vină pentru asta. Ghicise ce se întâmplase cu Jordanna, dar nu avusese destule puteri pentru o confruntare, nu era capabilă să îndure gândul că o sacrificase de dragul lui Kenny Boy. Nu era, de fapt, cu nimic mai bună decât Imelda, amândouă se făceau vinovate de a o fi folosit pe Jordanna în propriul interes; în cazul ei, ca să se asigure că micuțul Kenny Boy era protejat, că băiatul era în siguranță.

Mary își scoase mătăniile din buzunarul vestei și, sărutând Crucea lui Hristos, începu să se roage pentru salvarea familiei ei. Sau măcar a ceea ce mai rămăsese din ea.

*

Kenny era agitat. Nu era sigur că procedează bine, însă trebuia să vorbească măcar o dată în viață cu mama lui. Știa tot ce se spunea despre ea, auzise și el poveștile. Știa că era o

nenorocită, dar era totuși maică-sa. Nimeni nu putea schimba acest lucru, oricât de mult ar fi vrut.

Se simțise foarte prost mai devreme, bunică-sa îi dăduse cadoul de ziua lui și îl podidiseră lacrimile văzând dragostea și tristețea din ochii ei. Împlinise șaisprezece ani, iar Mary era tristă fiindcă devenise bărbat în toată puterea cuvântului, era tristă că ieșise de sub jurisdicția ei.

Îi dăduse un sistem audio foarte scump, și Kenny știa că ar fi trebuit să stea cu ea o vreme, să instaleze combina și să pună câteva melodii. Bunică-sa se aștepta măcar la atât din partea lui. În loc de asta, îi mulțumise cam forțat, o sărutase pe obraz și o îmbrățișase, după care îi spusese că se întâlnește cu tovarășii lui în oraș, ca să sărbătorească.

Și acum iată-l aici, pregătit să se vadă cu femeia pe care o cunoștea numai din articole de ziar și din poveștile altora. Femeia pe care o privise, dar pe care nu îndrăznise să o abordeze de unul singur. Era aproape ireal.

Felul în care se purtase cu Jordanna îi crease o reticență firească, însă emoția care îl copleșea nu era doar curiozitate, era o dorință chinuitoare. Dorința de a o cunoaște personal, de a o cunoaște din proprie experiență. Voia să o înțeleagă din perspectiva lui, nu prin ochii altora.

Era ciudat, dar Kenny îndrăznea să spere că avea să-l placă. Chiar dacă el nu o plăcea, simțea o nevoie sufocantă să fie plăcut *de ea.*

Știa că era o mincinoasă, că distorsiona adevărul în așa fel încât să se potrivească nevoilor ei. Le spusese unora că ea îl omorâse pe tatăl lui, altora că fiică-sa fusese cea care apăsase pe trăgaci. Cu toată sinceritatea, Kenny putea să afirme că nu-i păsa cine ce făcuse. Taică-său fusese un distrus din câte i se povestise, un jegos mizerabil. Nu voia decât să știe adevărul, ce se ascundea *cu adevărat* în spatele conceperii și nașterii lui. Din câte înțelesese de-a lungul anilor, Imeldei îi convenise în acel moment să spună că Lance era tatăl copilului ei.

Dintr-odată, își aminti prima bătaie în care fusese implicat. Văzu clasa așa cum fusese în acea zi cu ferestrele aburite de la caloriferele fierbinți și condensul depus pe pervaz și pe dușumea. Soră-sa fusese înghesuită de câțiva băieți, Kenny îi citise frica de pe chip din clipa în care intrase pe ușă. Era uimită să-și vadă restul colegilor privind curioși, fără ca vreunul să

încerce măcar să-i vină în ajutor, își dăduse seama atunci că se purtau așa cu ea din cauza situației lor.

Jordanna ținea banii de masă pentru amândoi, și Kenny se ducea cu ea la prima pauză din fiecare luni ca să plătească la biroul administrativ. De-aia era acolo.

Se prinsese din prima clipă că avea probleme și, chiar dacă băieții care o împingeau erau mai în vârstă ca el, Kenny știa că era mai mare decât ei, la fel cum era mai mare și decât toți colegii lui de clasă. Purta deja haine pentru copii de zece ani, deși de-abia împlinise șapte.

Durase câteva secunde până înțelesese ce se spunea despre Jordanna; fusese într-atât de șocat și de furios, încât nu-și conștientizase reacția decât abia atunci când profesorii îl scoseseră cu forța din clasă, în timp ce se zbătea și dădea din mâini și din picioare. Îl calmaseră înainte de a-i spune că era posibil să cheme poliția fiindcă aproape că îi omorâse pe doi băieți din clasa surorii lui.

Auzise uimirea din vocile bărbaților și respectul lor mormăit printre dinți față de felul în care își apărase sora și numele familiei sale. Unul dintre profesori, un preot tânăr, părintele Patrick, îl dusese în camera rezervată de obicei elevilor bolnavi. Îi zâmbise și clătinase din cap, nevenindu-i parcă să creadă. Apoi, după ce-i dăduse niște dulciuri și-l lăsase o vreme să se calmeze, îl întrebase ce mama naibii putuse stârni atâta furie și violență într-un băiețandru ca el.

Kenny îi spusese adevărul, pe preot nu poți să-l minți, oricine știe asta. Este emisarul lui Dumnezeu pe pământ, omul tău de legătură cu El. Când îi povestise părintelui Patrick cum băieții o acuzaseră pe surioara lui că este o criminală, că încălcase una dintre cele zece porunci, văzuse expresia de profundă dezaprobare care întunecase chipul bărbatului.

— Ești un băiat bun, Kenny, și văd că te pricepi grozav să arzi un pumn. Dar ai nevoie de o metodă pentru a-ți canaliza agresivitatea. Eu sunt antrenor de box pentru băieții mai mari, dar cred că pot face o excepție în cazul tău, chiar dacă ești mai tânăr. O să stau de vorbă cu superiorii și vedem ce putem să facem. Dar să nu uiți niciodată că tu și sora ta aveți același *sânge* și, chiar dacă gestul tău a fost greșit din anumite puncte de vedere, motivele care te-au determinat să-l faci au fost corecte. Ține minte că până și Domnul nostru a fost întemnițat

și tratat ca un criminal de rând de către romani. A fost acuzat fără să aibă parte de o judecată dreaptă și a trebuit să îndure batjocura și învinuirile care i-au fost aduse de oameni ignoranți, care nu cunoșteau adevărul. Ai făcut un lucru bun că ai apărat-o pe Jordanna, să nu uiți niciodată asta. Să nu lași pe nimeni să-ți distrugă numele și reputația, nici ție, nici alor tăi. La urma urmei, familia e tot ce avem.

Kenny înțelesese atunci că tocmai aflase un mare secret, și anume că să te bați era un lucru perfect acceptabil, atâta vreme cât te băteai pentru o cauză dreaptă. Fusese pedepsit pentru ieșirea lui, dar fusese și admirat. Dintr-odată, era popular, băieții mai mari îl plăceau și îl primeau în grupurile și în jocurile lor. Își stabilise o reputație în toată regula până când ajunsese la școala superioară, în grija preoților iezuiți. Era un boxer talentat, dar își pierduse de mult orice interes pentru educație. Voia să înceapă să scoată bani. Își păstrase însă întotdeauna respectul pentru Biserică, pe care părintele Patrick i-l insuflase în acea zi.

Kenny Boy o apărase pe Jordanna de agresori și câștigase lupta. În acea zi, se născuse în el și o ură pentru indivizii care îi persecutau pe cei mai slabi decât ei, o ură care avea să-l însoțească toată viața. Era altceva dacă oamenii pedepsiți datorau bani sau încălcaseră vreo linie imaginară și trebuiau, prin urmare, disciplinați. Dar Kenny nu putea tolera să vadă pe cineva agresat pentru simplul motiv că vreo namilă se simțea în stare să-l brutalizeze. Nutrise această convingere dintotdeauna.

Acum însă, în timp ce o aștepta pe maică-sa, își dădea seama că incidentul îi revenise în memorie doar pentru că femeia dispăruse din viețile lor, iar numele ei fusese cel de la care pornise, de fapt, întreg necazul.

Stătea împreună cu Basil într-un bar pe care acesta din urmă îl deschisese în Lewisham. Era frecventat de genul de persoane care aveau nevoie de un loc privat în care să-și desfășoare afacerile, unde știau că pot vorbi fără să se teamă că discuțiile lor puteau fi auzite și repetate de cine nu trebuie. Se afla într-o zonă prestigioasă, iar Kenny era conștient de asta. Se așezaseră într-o încăpere din spate, micuță și retrasă, care mirosea a lac de mobilă și a țigări. Avea dintr-odată impresia că se îmbrăcase prea elegant și regreta că-și luase costum și pantofi. Se simțea foarte protocolar și foarte stângaci. Se tunsese recent și își așezase cu mare grijă haina nou-nouță din cașmir, primită de la

Basil, pe spătarul băncuței de lemn. Știa că aspectul îl făcea să pară cu mult mai în vârstă decât era și mai știa că asta aveau oamenii să-și amintească despre el în anii următori. Basil îl învățase bine. Dacă arătai bine, erai bine tratat. Și tot Basil îl avertizase să se ridice mereu la înălțimea așteptărilor, ba chiar mai sus de atât. Vorbele nu aveau valoare. Pentru ele exista British Telecom.

Kenny auzi ușa deschizându-se și se ridică numaidecât în picioare. Transpira de emoție și se simți brusc extrem de rușinat.

Imelda se apropia de el zâmbind larg, același zâmbet fals pe care îl adresa clienților ei. Zâmbetul care-l făcuse pe Basil să-și dorească să-i spargă încă o dată fața. Era singura femeie care-l determinase vreodată să lovească o persoană de sex opus fără să simtă apoi niciun fel de remușcări. Pe toți dracii, era atât de enervantă! Mai ales acum, când se purta cu fiu-său de parcă ar fi fost un client pe care se nimerise să-l întâlnească. Ar fi vrut să o pocnească din nou, numai pentru felul în care îl trata pe băiat. Dar Kenny Boy nu înțelegea nimic din toate astea, așa că îi zâmbi la rândul lui, fericit.

∴

Jordanna se trezise în agonie, însă era incapabilă să scoată până și cel mai mic sunet. Își dorea cu disperare să geamă, să implore pe cineva să-i aline durerea, dar buzele ei nu erau în stare să formeze cuvintele. Se simțea paralizată și dezorientată.

În clipa în care deschise ochii, fu săgetată de un junghi atât de dureros, încât simți un val de greață învăluindu-i întregul trup. Era o durere cumplită care o avertiza că i se întâmpla ceva foarte grav. Că îi era foarte rău, că avea nevoie de ajutor. Încerca să-și amintească unde se afla, cu cine era, însă mintea îi era goală. Nu-i venea în cap niciun amănunt care să-i poată indica locul unde se găsea sau cum ajunsese acolo, iar acest lucru o înspăimânta.

Încercă apoi să vomite, într-un efort pe care-l știa deja inutil. Simți mirosul propriei vome și știu instinctiv că nu mai avea nimic de eliminat dinlăuntrul ei. Vru să-și ridice capul, însă nu reuși. Nu era în stare să-și miște nici măcar mâinile, deși ar fi vrut să-și șteargă voma de pe față, ar fi vrut să se curețe.

Senzația de panică în fața acestei brușteneputințe începuse să pună stăpânire pe ea. Simțea groaza umplându-i capul cu

urlete mute, făcându-i inima să-i bată atât de repede, încât se întrebă dacă avea să supraviețuiască. Alunecă din nou în inconștiență, fără să-și dea seama că era la un pas de moarte.

Zâmbea vag în clipa în care echipajul de pe ambulanță îi repuse inima în mișcare, apoi oftă ușurată când deschise ochii și se uită la doctori. În sfârșit, era scoasă din mocirla infectă, abia după ce ajunse în lumina puternică din ambulanță, paramedicii își dădură seama cât era de tânără. Mai constatară și că fusese agresată violent, apoi abandonată. Lăsată să moară, mai bine zis.

Îi salvase viața doar faptul că doi tineri o luaseră pe-o scurtătură întorcându-se de la o petrecere și o găsiseră întinsă pe jos, cu trupul zdrobit și zăcând într-o baltă de sânge.

∴

Mary era pe altă lume. Îl ascultase fără niciun cuvânt pe doctor spunându-i în termeni cât se poate de clari că scumpa ei Jordanna avea în organism o cantitate atât de mare de alcool și de droguri, încât ar fi fost suficientă pentru o întreagă formație rock, încă zece ani de-acum înainte. Își dădu seama atunci că trebuia să acționeze drastic și cât mai curând. Doctorul îi sugerase totodată că Jordanna fusese violată și bătută.

Fata se schimbase enorm, iar lui Mary îi fusese frică să o preseze, se temuse să nu o îndepărteze, să n-o determine să fugă de lângă ea. Jordanna fusese distrusă în cele doar câteva minute petrecute cu mama ei, iar acestea erau urmările. Și acum nenorocita era cu nepotul ei! Era atât de nedrept, parcă ar fi fost cu toții pedepsiți pentru simpla înrudire cu Imelda Dooley.

Ei bine, Mary se săturase să mai stea deoparte, era hotărâtă să pună capăt acestei situații, cu orice preț. Jordanna avusese nevoie de o mână fermă, iar teama lui Mary de a-i spune ce să facă, de a nu o pune pe fugă condusese la situația de față. De ce se simțeau oamenii așa în ziua de azi? De ce se temeau atât de tare să-și certe copiii, să-i facă să asculte niște sfaturi de bun-simț, să le explice că greșesc? Trecuse mult timp de când Mary nu se mai aflase în postura de a oferi un sfat și se întreba când ajunseseră copiii, cei mai tineri membri ai familiei, atât de puternici încât să-și facă propriile reguli.

Și iată consecințele! Scumpa ei Jordanna era pe un pat de spital, cu trupul intoxicat de alcool și droguri. Și fusese folosită ca o pereche veche de ciorapi. Se repeta povestea cu Imelda,

doar că Imelda intrase în nebunia drogurilor cu ochii larg deschiși. Jordanna, pe de altă parte, nu încercase decât să uite toate câte i se întâmplaseră.

Mary își amintea când Kenny Boy începuse să chiulească de la școală, își amintea expresia asistentului social când îi spusese că îl prinsese făcându-și veacul, ca o floare, într-o cârciumă. Îi explicase că se înfuriase atât de tare, încât îi plesnise o palmă peste față. În acel moment, reacția *ei* făcuse ca problema cu chiulul băiatului să treacă pe locul secund, determinându-i pe asistenții sociali să aducă în discuție capacitatea ei limitată de „gestionare a furiei", cum insistaseră să o numească.

Renunțase să se mai agite în clipa în care o auzise pe asistenta socială, o fată foarte drăguță, supraponderală și cu o doză mult prea mare de stupiditate, întrebându-l cât se poate de serios pe Kenny Boy: „În ce zile crezi că ai vrea să mergi la școală?"

Mary înțelesese atunci că orice drepturi parentale și-ar fi imaginat că deține dispăruseră de mult. Copiii stăteau acum pe scaunul șoferului și, deși chiulurile lui Kenny ar fi putut s-o aducă într-o bună zi la tribunal, în calitate de tutore, nu putea face uz de forță pentru a-l determina să se ducă de la bun început la nenorocita aia de școală.

Esther Rantzen, cu sistemul ei ChildLine[8], reușise în cele din urmă să creeze un monstru, fiindcă acum copiii își imaginau că puteau ocoli legile cum și când aveau chef. Aceasta era dovada finală.

Din cauza faptelor săvârșite de Imelda cu ani în urmă, acești copii își petrecuseră viețile sub supravegherea diverselor agenții guvernamentale. Asistenți sociali, ofițeri de eliberare condiționată, asistenți familiali, dacă era să amintească doar vreo câțiva. Prin urmare, Mary avusese mâinile legate ani în șir. Câștiga bani și făcea tot ce putea pentru ei, dar orice autoritate ar fi avut asupra lor îi fusese treptat diminuată, până când copiii – care asta erau, niște copii – înțeleseră că acum puterea le aparținea. Era o situație demnă de tot râsul! Din clipa în care se mai implicau și școlile, părinților sau tutorilor nu le mai rămânea nimic de făcut. Copiii erau responsabili de propria lor distrugere.

[8] Campanie prin care copiii din Marea Britanie pot anunța abuzurile prin SMS sau Internet (n.tr.).

Ei bine, se săturase! Jordanna trecuse de optsprezece ani, și Kenny Boy împlinise șaisprezece, avea să le scoată fumurile și fițele din cap, iar cuvântul ei avea să devină din nou lege în propria casă.

În timp ce o ținea de mână pe Jordanna, înghiți în sec lacrimile care amenințau să o sufoce. Fata asta ajunse la capătul puterilor și de ea depindea să facă în așa fel încât nimic de genul ăsta să nu i se mai întâmple vreodată.

Kenny avea să întrebe cu cine ieșise sora lui și cine îi dăduse drogurile și băutura care o aduseseră pe patul de spital.

Ei bine, putea aștepta până a doua zi dimineață, nu-l voia încă acolo. Era ziua lui și, oricum, urma să afle totul cât de curând. De ce să forțeze lucrurile?

Și Basil avea să facă o criză când avea să audă. Așa că Mary se hotărî să stea lângă nepoata ei, fără să spună nimic. Voia să fie prima persoană pe care Jordanna s-o vadă și cu care să vorbească. Voia să-i spună întreaga poveste între patru ochi, ca să-i poată pune capăt, dacă era nevoie, și să împiedice astfel comiterea unei noi crime de către un membru al familiei sale.

∴

Imelda era mândră de felul în care se dezvoltase Kenny. Având în vedere cum erau frații ei, băiatul ieșise chiar excelent. Pe de altă parte, ei crescuseră în umbra permanentă a tatălui, iar acest lucru își lăsase amprenta.

Kenny părea un copil foarte bun, și era încă un copil, chiar dacă ajunsese ditamai găliganul. Era chipeș și, în timp ce pălăvrăgea cu ea și cu Basil, Imelda își dădu seama că avea acel ceva care să-i garanteze că va fi întotdeauna remarcat de ceilalți. Îl avea și ea, dar nu știuse să-l folosească. Și oricum, farmecul femeilor dura doar până le treceau tinerețea și frumusețea. Bărbații cu șarm rămâneau șarmanți pe viață. Știa că nu era vorba aici despre mândrie maternă, la urma urmei, ea venise la întâlnire doar pentru că o forțase Basil. Trebuia totuși să admită că puștiul o încânta; era amuzant și vorbea frumos. Era un amestec ciudat de adult și de adolescent încă necopt.

Imelda era curioasă dacă își folosea viclenia înnăscută pentru a-și atinge vreun scop sau dacă proceda la fel ca ea, care și-o irosise deoarece fusese atât de convinsă de propria imoralitate, încât pierduse din vedere esențialul. Știa că egoismul și

aroganța ei o ajunseseră din urmă, însă heroina fusese cea care îi dăduse lovitura finală.

Fusese inevitabil, la drept vorbind, și, după cum toată lumea află la sfârșit, este uimitor de câte îți poți da seama privind în spate. Se gândea la asta amintindu-și cum se folosise de oameni, cum în mod intenționat se purtase urât cu niște oameni care acum ar fi putut-o ajuta dacă ar fi avut destulă minte cât să-i trateze cu bun-simț atunci când avusese ocazia.

Așa că această nou-descoperită prietenie cu fiul ei avea să fie tolerabilă, fiindcă Imelda voia să-i vadă evoluția. Îl avea pe Basil de partea lui, și ăsta era un avantaj după standardele oricui. În plus, maică-sa se ridicase pe scara socială și scotea un venit frumușel furnizându-i informații și bârfe lui Jimmy Bailey. Prin urmare, Kenny pornea în viață cu dreptul.

În timp ce-și mai aprindea o țigară, Imelda observă că atât Basil, cât și Kenny Boy o priveau de parcă ar fi așteptat ceva. În mod clar, unul din ei îi pusese o întrebare și, având în vedere că nu se obosise să-i asculte, Imelda nu știa despre ce era vorba.

— Ei, răspunde-mi!

Kenny nu i se adresase nici măcar o dată spunându-i *mamă* și, dacă era să fie complet sinceră, chestia asta o cam enerva. Anii petrecuți în stradă o învățaseră cum să se prefacă interesată și atentă, chiar dacă și-l scosese din minte pe client încă din prima clipă. Acum însă își dădea seama că trebuia să fie ceva mai prezentă.

Kenny se încrunta, și Imelda intui că-i pusese o întrebare pe care el unul o considera importantă.

— Îmi pare rău, fiule, dar nu știu ce vrei de la mine.

O privi cu acei fenomenali ochi de culoare albastru-închis, ochi pe care îi moștenise de la ea. Cuvântul *fiu* îl deviase de pe traiectorie, după cum știa Imelda că avea să se întâmple.

Basil era impresionat de felul în care Mel reușea să conducă discuția cu puștiul și, văzând efectul pe care cuvintele ei îl aveau asupra lui Kenny, spuse repede:

— Kenny vrea să știe de ce nu te-ai prefăcut că o recunoști pe Jordanna, de ce a trebuit să faci pe grozava și să o umilești în fața prietenilor ei.

Exagerase și își dădeau seama cu toții. Dar Kenny știa că era o întrebare pe care tot ar fi trebuit să i-o pună cândva, așa că momentul prezent era la fel de bun ca oricare altul. Se prinsese

deja că nici măcar nu-l auzise când o întrebase de ce îi întorsese practic spatele propriei sale fiice.

Văzu licărul rece ca gheața din ochii lui Basil și aceeași sclipire apăru și în privirea maică-sii. Basil aștepta doar un pretext să o pocnească, și asta pentru că femeia din fața lui era cu desăvârșire lipsită de orice sentimente autentice. Era o constatare care îi deschidea ochii lui Kenny.

— Îți spun cu toată onestitatea, mi-a fost rușine. Nu am recunoscut-o, iar dacă lucrul ăsta vă înfurie pe amândoi, n-am ce-i face. Încerc să fiu sinceră și, crede-mă, ăsta nu-i un amănunt care să mă preocupe prea des, după cum Basil aici de față îți poate spune.

Kenny dădu din cap. Se uită din nou la ea, la hainele strâmte, la machiajul puternic și la părul frumos tuns. Avea pantofi buni; în mod clar, era mândră de picioarele ei, și pe bună dreptate. Cu toate astea, arăta exact a ceea ce era: o târfă. O profesionistă, o cutră bătrână. Era expertă în a-i folosi pe ceilalți și îi lipseau cu desăvârșire scrupulele sau bunul-simț.

Femeia asta îi dăduse naștere, însă nu simțea niciun fel de legătură cu el, deși nu era un lucru ușor pentru cele mai multe mame. Travaliul era o experiență lungă și dureroasă, din câte înțelesese Kenny, iar maică-sa îndurase sarcina și nașterea lui doar în speranța că i-ar putea aduce, la o adică, o sentință redusă. Altfel ar fi fost probabil smuls din pântecele ei și aruncat în vreun veceu cu mult timp în urmă.

Acum tăcea și îl urmărea gândindu-se la vorbele ei. Își dădu seama că își făcuse o părere despre ea și că nu era o părere bună.

Se uitară apoi unul la celălalt vreme îndelungată, măsurându-se din priviri. Kenny se hotărî să rămână cu ochii pe ea, întrucât era genul de persoană pe care e mai bine să nu o lași nesupravegheată. Acum că în sfârșit vorbise cu ea, vraja pe care o simțise inițial dispăruse, însă era mama lui și, din păcate, nimeni și nimic nu putea schimba asta.

Capitolul 21

Jordanna încă nu se simțea bine, iar Mary nu știa ce ar fi putut face pentru ca fata pe care o iubea mai mult decât însăși viața să fie din nou fericită. Jordanna ațipise pe canapea, și Mary ar fi vrut să intervină pentru ca întregul coșmar să ia sfârșit. În lunile care trecuseră de la atac, redevenise persoana care fusese în copilărie.

Jordanna nu fusese niciodată un copil exuberant, în orice caz, nu după moartea lui Lance. După ce scăpase de personalitatea tiranică a maică-sii și de căminele adoptive în care fusese forțată să stea și se întorsese la bunica și la fratele ei, începuse să iasă de sub carapacea pe care singură o construise în jurul său. În cele din urmă, după multă muncă, redevenise copil, chiar dacă un copil care știa prea multe, mult prea multe pentru binele ei. Dar lui Mary nu-i plăcea să-și mai amintească de toate astea.

Era un copil care îi urmărea în tăcere pe cei din preajmă, care aștepta să vadă cum reacționau acești oameni la forțele abrazive care îi înconjurau, înainte de a-și da voie să intre în contact cu ei. Un copil care, multă vreme, fusese agitat, lipsit de emoții autentice. Ani la rând, Jordanna îi privise pe toți cei din jur ca pe niște posibili dușmani, se așteptase ca aceștia să încerce s-o folosească în vreun fel.

Cu cât o iubeau mai mult, cu cât îi purtau mai mult de grijă, cu atât părea să aibă mai puțină încredere în ei, să creadă că voiau doar să o exploateze pentru a-și atinge scopurile. Era singurul lucru pe care îl cunoscuse în primii ei ani de viață.

Însă Jordanna avea o forță salvatoare; își iubise întotdeauna bunica, fusese singurul element constant din viața ei. Era unica persoană de care putea fi sigură că o iubește într-adevăr, orice ar fi făcut, indiferent ce i s-ar fi întâmplat. Jordanna avea nevoie de cineva care să nu o judece, care să nu încerce să o descoasă despre cele petrecute în noaptea fatidică în care murise Lance, care să nu o întrebe despre Jed sau despre maică-sa. Despre noaptea în care își primiseră amândoi crunta pedeapsă, pe care ea o auzise în cele mai mici detalii.

Mary își amintea cum Jordanna își împinsese frățiorul sub pat, cum încercase să-l protejeze. Mare păcat că nu fusese nimeni care s-o protejeze pe ea atunci când avusese nevoie.

Mary se îngrijise ca fetița pe care o adora să primească tot ce avea nevoie, tot ce îi cerea. Își iubise amândoi nepoții, mai ales pe Jordanna, din tot sufletul. Își folosise influența ca să se asigure că fata nu va avea niciodată de dat socoteală în legătură cu moartea lui Lance, trăsese sfori pentru ca Jordanna să ducă un trai cât de cât normal.

Datorită eforturilor ei, copiii depășiseră situația în cele din urmă, și Mary încropise o viață pentru ei toți. Ba chiar izbutise să aducă râsul și senzația de normalitate în existența lor de zi cu zi, lucruri pe care copiii nu le cunoscuseră până atunci. Făcuse tot posibilul pentru ca nepoții ei să fie iubiți și doriți, *să se simtă* iubiți și doriți, și Mary știa că reușise măcar atâta lucru.

Apoi, Imelda apăruse din nou în viața lor, și în doar câteva minute, cu doar câteva cuvinte prost alese, distrusese fără să stea pe gânduri tot ceea ce clădiseră ei împreună.

Ulterior, lui Kenny Boy îi intrase în cap să ia legătura cu ea; după ce reflectase îndelung, Mary ajunsese la concluzia că avea dreptate, că era mult mai bine pentru toți să știe unde era și ce făcea; în felul ăsta, puteau s-o urmărească. Imelda avea obiceiul de a-și face apariția în cele mai proaste momente cu putință; prin urmare, dacă îi cunoșteau intențiile, o puteau aștepta pregătiți. Totuși, Mary voia s-o țină cât mai departe de Jordanna. Imelda fusese de vină pentru tot ce i se întâmplase, iar Kenny știa asta tot atât de bine ca ea, la fel și Basil și toți ceilalți. Michael Hannon o ura din adâncul sufletului, la fel și Jimmy Bailey. Imelda reușise să-și distrugă relațiile cu toți cei care ar fi putut-o ajuta dacă și-ar fi folosit capul din când în când.

Acum însă, privind-o pe Jordanna și văzând efectul pe care ultimele luni îl avuseseră asupra fetei, Mary își dorea, încă o dată, moartea propriei fiice. Ar fi putut să ia o supradoză din greșeală ori să cadă sub un tren; orice, numai să dispară odată pentru totdeauna. Câtă vreme era în viață, Mary știa că Jordanna nu avea să cunoască liniștea.

Jordanna se trezi în sfârșit. Arăta groaznic.

Mary se forță să zâmbească și o întrebă:

— Te simți bine, draga mea? Ce-a spus doctorul de data asta?

Jordanna surâse timid. Vedea ce se ascunde în sufletul bunicii ei de parcă ar fi privit printr-un ochi de geam. Dar intră în joc, nu avea de ales.

— Mă simt bine, buni. Însă mi-a spus ceva și trebuie să vorbesc cu tine despre asta.

Dintr-odată, era din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi. Ochii ei albaștri imenși, atât de asemănători cu ai mamei și ai bunicii ei, erau încărcați de durere și de tristețe.

Mary se așeză pe canapea lângă nepoata ei și, strecurându-și mâna pe după umerii subțiri ai fetei, spuse cu blândețe:

— Ce este, scumpa mea? Mie poți să-mi spui orice, le-am auzit pe toate. Te iubesc și te voi iubi întotdeauna.

De fapt, era îngrozită, se temea că fata avea să-i destăinuie că este infectată cu HIV. Numai despre asta părea să se audă în ultima vreme. La televizor, la știri. Toată lumea părea să aibă SIDA. Își făcu așadar curaj și se pregăti pentru ceea ce avea să audă. Orice ar fi fost, îi puteau face față. Altă variantă era de neimaginat.

— Sunt însărcinată și nu știu cine e tatăl. Nu îmi mai amintesc nimic, după cum știi...

Jordanna plângea acum în hohote. Iar Mary se simțea atât de ușurată că nu era vorba despre acea boală îngrozitoare, încât aproape că zâmbea de recunoștință.

— Ascultă, Jordanna, în viață se întâmplă tot felul de lucruri. Noi știm asta mai bine decât majoritatea oamenilor, draga mea. Tot ce-ți pot spune acum este că aducerea unei vieți pe lume este motiv de bucurie. Este un dar de la Dumnezeu. Dar, dacă tu nu vrei copilul ăsta, te înțeleg. Ba chiar o să te ajut să aranjezi... înțelegi tu.

Mary nu era în stare să pronunțe cuvântul avort, însă era dispusă să accepte intervenția, dacă asta și-ar fi dorit copila.

Apoi Jordanna privi în ochii bunicii ei.

— Sunt la fel ca ea, nu-i așa? Sunt însărcinată și nu am nici cea mai vagă idee cine e tatăl. Mă urăsc pentru asta, urăsc asemănarea asta cumplită dintre noi. Dar nu pot să fac un avort, pur și simplu nu pot.

Lui Mary i se rupea sufletul pentru această fată care nu reușea să vadă că era exact opusul mamei sale. *Se purtase* ca mama ei, fusese distrusă de aceasta, dar nu avea în ea nimic din nenorocita aia.

— Potolește-te! Arăți ca ea, e drept, dar aici se termină orice asemănare dintre voi, crede-mă. Acum ascultă-mă bine și să fie ultima oară când vorbim despre asta. O să te faci bine, dar va trebui să ți-o scoți din minte, așa cum am făcut eu. Este un tăciune care murdărește tot ce atinge și, dacă o lași să-ți afecteze tot restul vieții, înseamnă că a câștigat. Copilașul ăsta pe care îl porți va fi murdărit de ea, la fel și toți oamenii și toate lucrurile din jurul tău. Nu e zdravănă la cap și știi că așa este. Nu a fost întreagă încă de când a venit pe lume, nu știe ce înseamnă bunătatea, grija, nu simte emoțiile ca un om normal. Dacă accepți lucrul ăsta așa cum l-am acceptat eu – și ține seama că e vorba despre fiica mea, despre copilul meu –, o să te simți mult mai bine, crede-mă. Te-am văzut pierzându-ți busola pentru că îți intrase cumva în minte ideea stupidă că ești la fel ca ea, că destinul ei este și al tău. Ei bine, nu. Eu sunt mama ta, din toate punctele de vedere care contează, nu ea. Acest copil la rândul lui te va avea pe tine de mamă, iar tu radiezi dragoste și afecțiune. Așa că te rog, Jordanna, încearcă să uiți de Imelda, nu merită atâta timp și atâta efort irosite. Dar, dacă nu poți, nu aduce un copil în mijlocul acestei nebunii. Mama ta a făcut asta de două ori și eu a trebuit să vin și să strâng în urma ei. Sunt prea bătrână ca s-o mai iau de la capăt.

Jordanna știa că bunica ei îi spunea adevărul. O lăsase deja pe maică-sa să-i otrăvească viața, iar sarcina actuală era rezultatul direct al acestui lucru. Intrase într-un carusel de beții, de droguri și de sex la întâmplare până când sfârșise aproape moartă într-un șanț, bătută și folosită. Se lăsase cuprinsă de ura și de răutatea mamei ei și devenise, o vreme, acea persoană pe care cândva o iubise, pentru ca apoi să ajungă să o disprețuiască. Când Imelda o umilise și răsese de ea în fața prietenelor ei și când poveștile din copilărie începuseră iar să iasă la suprafață, crezuse dintr-odată că, orice ar fi făcut, orice ar fi realizat, nu avea să fie niciodată nimic mai mult decât fiica Imeldei Dooley.

Acum Jordanna înțelegea că sosise timpul să preia controlul asupra propriei vieți. Spera că acest copil o va ajuta să descopere partea bună a vieții, să-și găsească pacea interioară. Un copil se năștea iubind necondiționat, știa asta din proprie experiență, însă avea nevoie de o persoană pe care să o iubească, de o persoană care să-l poată iubi la rândul ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Mama ei nu o iubise niciodată și,

în cele din urmă, ucisese și dragostea Jordannei pentru ea. Spera că va fi un copil sănătos și fericit, fiindcă avea nevoie să-i înlăture tristețea care-i măcina sufletul.

∴

Kenny era asemenea unui arc încordat, gata să explodeze în orice moment din zi sau din noapte. Oricât de mult s-ar fi crezut un mare cunoscător al lumii, dilema surorii lui îl făcuse să-și dea seama că nu avea niciun pic de experiență de viață personală. Cel puțin, nu când venea vorba despre femei.

Înțelegea acum că experiența avea o importanță vitală în lumea lor. Era motivul pentru care mai găseai pe piață lupi bătrâni, trecuți de mult de vârsta pensionării, și pentru care indivizi de genul lui Basil aveau nevoie de sânge proaspăt ca al lui. El poseda un adevărat simț pentru sforăriile din lumea lor, iar Basil avea experiența de a-i exploata talentul la maximum.

Faptul că sora lui, Jordanna lui, își făcuse de cap cu Dumnezeu știe ce indivizi era destul de grav, dar cu siguranță bărbații aceia știuseră cine era, știuseră că e sora lui, iar lucrul ăsta îl șoca de-a dreptul. O fi fost el tânăr și de-abia la baza piramidei, dar era deja destul de cunoscut încât să impună respect. Era un *bătăuș* și asta îl scotea în față printre cei de-o seamă cu el. Lucra deja pentru vreo câțiva boși importanți, iar oamenii erau cât se poate de mulțumiți de el și de felul în care-și făcea treaba. Era suficient de încrezător în calitățile lui încât să înfrunte bucuros pe absolut oricine. Poate nu pe Roy Shaw[9], că doar nu i se urâse cu viața, ce dracu'! Dacă era însă vorba de oricine altcineva, de unul care să nu fie boxer profesionist, Kenny nu ezita nici măcar o secundă.

Prin urmare, situația surorii lui îl înfuria chiar în și mai mare măsură decât ar fi fost normal. Avea senzația că îl punea într-o lumină proastă, că îl făcea să pară oarecum neglijent. A fi trebuit să stea cu ochii pe ea; dacă ar fi făcut asta, ar fi lămurit-o pe Jordanna că greșește cu mult înainte ca lucrurile să ajungă atât de departe.

Nici Basil nu avea o poziție mai bună, deși Basil insista că Jordanna umblase departe de casă și nu spusese nimănui pe acolo din ce familie provine; prin urmare, el considera că era

[9] Unul dintre notorii interlopi ai Marii Britanii, condamnat pentru jaf armat; după ce a ieșit din închisoare, a devenit o figură proeminentă în lumea meciurilor de box ilegale (n.tr.).

vina Imeldei, și avea dreptate. În definitiv, era de înțeles că fata nu-și dorise ca întreaga suflare să știe despre legătura dintre ea și maică-sa. Asocierea cu ea nu-i adusese niciodată vreun avantaj și situația nu avea să se schimbe în viitorul apropiat, asta era sigur.

Jordanna renunțase treptat la toți prietenii și la toate interesele ei obișnuite, iar Kenny nici măcar nu se obosise să se întrebe de ce. Îi păruse extrem de rău pentru ceea ce i se întâmplase, însă nu împărtășea sentimentele Jordannei față de mama lor. Pe el nu-l afecta atât de mult și înțelegea acum că asta se datora faptului că, spre deosebire de Jordanna, el unul nu o cunoscuse niciodată. Era doar o amintire începătoșată, nu însemna nimic pentru el.

Sora lui fusese găsită aproape moartă, siluită, bătută și abandonată într-un șanț, iar Kenny era de părere că această chestiune trebuia neapărat clarificată, și încă extrem de rapid. Arunca o lumină proastă asupra lui, și asta îl deranja. Era de-acum ceva personal. La dracu', nu mai era vorba doar despre situația soră-sii. Era vorba despre mândria lui.

Prin urmare, asta era ceea ce-l ținuse atât de ocupat în ultimele luni. Jordanna fusese găsită în Ilford, ticăloșii o azvârliseră într-o fundătură de lângă Green Lane. Aleea în sine era retrasă și liniștită, folosită doar de locatarii din zonă. Nu trecea niciodată prea multă lume, așa că lui Kenny i se părea logică ipoteza cum că Jordanna fusese lăsată acolo să moară. Încă vreo câteva ore, și exact asta s-ar fi întâmplat. Își mai dădea seama și că făptașii își doriseră ca ea să moară, știuseră că, dacă supraviețuia și apuca să relateze ce i se întâmplase, soarta lor ar fi fost pecetluită, asta ar fi însemnat condamnarea lor la moarte.

Jordanna îi mințise, le spusese că stă la o prietenă și că avea să lipsească vreo câteva zile. Iar el nici măcar nu se obosise să-i ceară vreo lămurire. E drept însă că avusese încredere în ea. Nu-i dăduse niciun motiv contrar.

Bunica avusese o bănuială că Jordannei nu-i era tocmai bine, Kenny știa asta. Iar acum părea să creadă că ar mai fi putut schimba ceva dacă i-ar fi spus tot ce avea pe suflet. Dacă i-ar fi mărturisit ce o îngrijorează de la bun început, Kenny ar fi lămurit problema pe loc.

În adâncul sufletului, Kenny recunoștea însă că nu apreciase corect gravitatea situației. Crezuse că Jordanna era teafără și nevătămată. Mai recunoștea și că o dezamăgise, nu reacționase când, după întâlnirea cu Imelda, Jordanna se schimbase dramatic, aproape peste noapte. Ar fi trebuit să stea cu ochii pe ea, și nu stătuse. Fusese atât de ocupat să-și facă un nume, încât neglijase să se ocupe de ceea ce era cu adevărat important, de ceea ce ar fi trebuit să fie mai presus de orice: familia și binele familiei.

De atunci însă adulmecase, luase urme și împărțise sume generoase, însoțite de amenințări cu violența și tortura, pentru a se asigura că persoanele implicate aveau să fie discrete atunci când venea vorba de el și de ancheta lui.

În cele din urmă, pusese cap la cap toate povestirile care-i fuseseră relatate și, după niște șpăgi cu adevărat grase, după un nou rând de amenințări și după promisiuni de viitoare parteneriate, reușise să afle unde fusese Jordanna în acea cumplită noapte. Și, mai important, cine găsise de cuviință să-i acorde un interes atât de personal. Soră-sa refuzase să discute cu polițiștii, și măcar cu asta era și el de acord. Știa că Jordanna nu era foarte sigură de cele petrecute și nu voia ca întreaga poveste să devină un alt subiect de bârfa în jurul numelui ei. Kenny o înțelegea, la fel și bunica.

Acum însă, după multe șpăgi și multă intimidare, se afla în fața unei case cu etaj din Vauxhall. Era locuită de doi frați din Grenada care se credeau mari șmecheri fiindcă vânduseră ceva prafuri și cumpăraseră o armă de la un pușton, într-o cârciumă de pe Old Kent Road.

Ei bine, o să le scoată el șmecheria pe nas! Kenny încerca deja un profund sentiment de satisfacție, contemplându-și răzbunarea. Știa că ei erau principalii vinovați și, în clipa în care le văzu pe cele două gorile făgăduite de Basil apărând într-un Range Rover de culoare închisă, își frecă mâinile de nerăbdare. Îi plăceau bătăile, îi plăcuseră întotdeauna, îi plăcea valul inițial de adrenalină, îi plăcea senzația care îl copleșea pe când își imagina cum avea să-și distrugă adversarul cu propriile mâini.

Avu dintr-odată revelația că sora lui avea să nască, după toate probabilitățile, un copil negru. Ei bine, nu-l deranja câtuși de puțin. Nu avea păreri de genul ăsta.

Dar ceea ce îl deranja era faptul că și acesta avea să fie un copil fără tată. Părea să fie de-acum o trăsătură comună în familia Dooley. Din câte se putea constata, niciunul din ei n-avea să fie binecuvântat cu un tată care să valoreze măcar cât o ceapă degerată. Ei bine, ăștia doi n-aveau să mai facă vreun copil prea curând, nu dacă avea el ceva de spus în această privință.

Era pregătit să înceapă și, făcându-le semn celor doi bărbați care se postaseră lângă el, izbi cu piciorul în ușa de la intrare și o trânti de perete. Năvăli în casă cu o furie de o intensitate sufocantă și strigă cât putu de tare, cu o vioiciune ce părea aproape prietenească:

— Dă-mi o consoană, te rog, Carol!

Cei doi bărbați care îl însoțeau aveau să râdă mulți ani de-acum înainte despre felul în care-și făcuse intrarea. Încă o poveste ce prinsese contur în jurul numelui Dooley. Din câte știau cele două matahale, bărbații din casă încercaseră să-l tragă pe sfoară pe Kenny cu ceva parale. Ulterior, amândoi opinaseră, în sinea lor, că puștiul exagerase cu violența pentru o astfel de situație. Una era să le dea o lecție, și cu totul alta să-i lase pe cei doi aproape morți. Kenny știa că pumnii aplicați cu sete și faptul că le despicase țestele cu o țeavă de plumb aveau să completeze legenda despre fenomenalul lui temperament. Pe care avea s-o folosească, în viitor, pentru a le explica persoanelor vizate de ce nu trebuiau să se pună cu el.

Spre asta ținteа Kenny: își dorea o reputație de o asemenea amploare încât nimeni de vârsta sau din generația lui să nu simtă impulsul ori tupeul necesar pentru a-l detrona de pe poziția pe care singur și-o alesese în viață. Se simți copleșit de ura față de acești doi bărbați, știa că tocmai această capacitate a lui de a urî cu atâta patimă era cea care îi dădea forța colosală, care îl scotea în evidență din multe puncte de vedere.

Știa că lumea avea să vorbească mult timp despre un astfel de spectacol și tocmai pe asta miza. Era maniera lui Kenny Boy de a submina poveștile sumbre care o urmăriseră pe sărmana lui soră încă de pe vremea când fusese doar o copiliță, și era hotărât să își petreacă viața creând noi povești, povești mai interesante, pe care oamenii să le poată spune despre ei toți. În același timp, era hotărât să tragă la răspundere pe oricine ar fi ponegrit-o pe soră-sa. Bârfele puteau costa scump.

Cele două matahale ar fi vorbit oricum, așa că de ce să nu le dea măcar un subiect pe măsură? Dacă-și juca bine cartea, noile povești ar fi avut mult mai multă greutate decât cele vechi.

Era bărbat de-acum și trebuia să-și protejeze familia. Nu va mai permite nimănui să-i rănească și să-i folosească pe cei dragi lui. Siguranța lor depindea de el. El trebuia să-i ferească de necazuri, de durere și, cel mai important, de adevăr.

∴

Imelda află de ultima ispravă a lui Kenny Boy din gura lumii. Până când ajunseseră la ea, povestirile despre cei doi bărbați pe care îi desfigurase Kenny fuseseră învârtite pe toate părțile și umflate cu pompa. În prezent, se vorbea despre titani, niște gangsteri dintre cei mai importanți, cu o casă plină de arme de foc și-un frigider ticsit de Red Stripe. Așa se întâmpla întotdeauna cu istorisirile transmise prin telefonul fără fir, iar cea de față nu făcea excepție de la regulă. Imelda zâmbi în timp ce asculta relatarea celei mai recente escapade a fiului ei, era mândră de el, îi plăcea ideea că puștiul își construise deja un nume. Se scălda și ea puțin în lumina lui, și cum era să n-o încânte asta?

Imelda se întrebă, cum făcea destul de des în ultima vreme, cine era cu adevărat tatăl băiatului? Știa că nici Jordanna, nici Kenny nu mai păstrau legătura cu bunicii paterni. Maică-sa avusese grijă de asta, de-a lungul anilor. Imelda presupunea că Mary era geloasă să-i vadă pe copii în preajma altor oameni. De fapt, Louise Parks cunoscuse un bărbat prin intermediul lui David Driscoll și se mutase în Spania, menținând însă contactul cu Jordanna. Imelda nu avea habar, pentru că pleca urechea doar la bârfele negative, niciodată la cele bune.

Când prietena ei, o tovarășă de breaslă, termină pentru a doua oară povestea despre Kenny Boy, Imelda deschise larg brațele ca și cum ar fi auzit deja relatarea, cu mult timp în urmă, și exclamă râzând:

— Ăsta-i băiatul meu!

Danielle Clunes râse împreună cu ea. Danny, cum i se spunea, era foarte înaltă, extrem de slabă și purta machiaje stridente și bijuterii chiar și mai stridente.

Imelda îi spunea *Păsăroiul* pe la spate. Având în vedere că purta adesea rochii galbene, porecla i se potrivea. Avea însă o

fire extrem de drăguță și era foarte apreciată atât de colegele de breaslă, cât și de clienții obișnuiți.

— Ei, Mel, cred că nu-ți vine să crezi că o să fii bunică, nu-i așa?

Imelda nu știa de situația fiică-sii și presupunea că i-ar fi fost ascunsă până când sarcina Jordannei ar fi devenit evidentă. Faptul că nimeni nu găsise de cuviință s-o informeze și pe ea o scotea din pepeni. La urma urmei, era bunică, avea *dreptul* să știe de existența nepotului ei.

Își recâștigă echilibrul în doar câteva clipe.

— Ei, Jordanna a vrut să păstreze secretul, ce puteam să fac?

Danny zâmbi, dar nu se lăsă păcălită. Își dădea seama că Imelda abia atunci aflase, că fiica și fiul ei nu găsiseră de cuviință să o anunțe. Și de ce-ar fi făcut-o? Nu era tocmai o mamă exemplară, toată lumea știa asta. Intră însă în joc.

— Tu ce-ai vrea, Mel, un nepot sau o nepoată?

Imelda ridică din umeri.

— Sincer îți spun, puțin îmi pasă. Doar nu-ți imaginezi c-o să stau să șterg plodul la fund!

Râseră amândouă de adevărul acestei afirmații.

Imelda se întoarse apoi cu spatele la Danny și, fericită că găsise un pretext pentru a pune capăt conversației, se îndreptă spre un Renault obosit care se oprise la câțiva metri. Îl cunoștea pe bărbat, era unul dintre clienții obișnuiți, unul cremuit și gelat din cap până-n picioare. Era totodată și mândrul posesor al unei rețete lunare de somnifere, pe care i-o dădea cu regularitate în schimbul unui număr gratis. Imelda se aplecă provocator prin fereastra deschisă, la fel ca întotdeauna.

— Bună, George! Ai ceva bun pentru mine?

George dădu din cap, rânjind ca de obicei cu gura până la urechi. Mirosul greu de aftershave umplea aerul nopții, însă nu reușea niciodată să estompeze duhoarea de Germolene amestecat cu Deep Heat, tratamentul pentru problemele lui de coloană închipuite.

Imelda se așeză în dreapta lui, și bărbatul îi dădu pastilele numaidecât.

— Uite ce e, Mel, dacă n-ai nimic împotrivă, scumpo, o s-o lăsăm de-aici înainte doar o dată pe lună. A apărut o fată nouă, are doar douăzeci de ani și e foarte flexibilă, dacă mă înțelegi. Așa că, pe viitor, o să mă duc la ea de două ori pe săptămână.

Imelda dădu din cap și, în timp ce-și băga pastilele în geantă, simți primii fiori de îngrijorare care ajung s-o străbată pe orice târfa atunci când începe să înțeleagă că i-a cam trecut vremea. Pentru cineva ca ea, care era deja la nivelul cel mai de jos cu putință, să afle că până și unul ca Georgie Boy o dădea la o parte era o veste cu adevărat șocantă. Constatase că numărul clienților începuse să-i scadă în ultima vreme, dar se liniștise spunându-și că, oricum, grosul banilor îi venea de la clienții regulați. Dar, dacă o părăseau și aceștia, era terminată.

Avea nevoie să-și asigure un venit alternativ și trebuia să se grăbească. Nu pusese niciodată bani deoparte, nu se gândise niciodată la zilele negre, fiindcă, pentru drogați, fiecare zi este oricum o negură totală. Ca întotdeauna, nu-și făcea griji decât pentru ea și pentru viciul ei. Devenise necesar să facă unele aranjamente pentru viitor.

∴

— Haide, Jordanna! Zâmbește, ce dracu'!

Jordanna se trezi cu gura până la urechi. Kenny Boy era ca un copil mare și buna lui dispoziție molipsea pe oricine. Puștiul apăsă pe declanșatorul aparatului de fotografiat și văzu că, pentru prima oară după multă vreme, soră-sa îi zâmbea sincer. Sarcina începea să se vadă, și Kenny știa că Jordanna de-abia aștepta venirea pe lume a copilului. Și el era la fel de nerăbdător, sincer vorbind. Îi plăceau copiii și îi plăcea ideea că familia lor avea să se lărgească, îi plăcea și că numele lor începea să câștige teren.

Când avea să-și găsească și el o fătucă așa cum trebuie, era hotărât să-i facă un copil pe an, timp de vreo șase sau șapte ani la rând. Voia o familie mare, dar voia și ca toți copiii lui să fie făcuți cu aceeași femeie. Nu avea o părere prea bună despre acel gen de bărbați care-și aruncau sperma pretutindeni în jur. Aici copii, acolo copii, peste tot numai copii. El își dorea să-și cunoască viitorii copii, să-i vadă crescând. Avea un plan. O nevastă frumoasă, o casă frumoasă, mașini frumoase, școli bune și vacanțe în toată regula în fiecare an. Copiii lui aveau să se bucure de tot ce-i lipsise lui. O figură paternă stabilă era o condiție esențială, din punctul lui de vedere. Copiii lui n-aveau să știe niciodată ce înseamnă să te întrebi ce-ți va aduce ziua de mâine, aveau să fie iubiți și protejați din clipa în care soseau pe lume. La fel ca bebelușul Jordannei. Își făcuse promisiunea

solemnă de a-și asuma rolul de tată al acestui copil, care nu avea să ducă lipsă de nimic. Măcar atâta lucru îi putea oferi Jordannei.

— E adevărat că Basil te pregătește deja ca să te facă mâna lui dreaptă?

Kenny zâmbi larg. Ca întotdeauna, chipul lui deschis îi trăda adevăratele sentimente.

— Da, îmi place. Îmi plac oamenii cu care intru în legătură, îmi place viața asta. Nici n-o să-ți dai seama când o s-ajungem pe val, scumpo.

Jordanna surâse la rândul ei.

— Nici acum nu ne merge prea rău, buni câștigă binișor. Cu ea trebuie că semeni așa descurcăreț.

Se auzi soneria, și Kenny Boy oftă.

— Pun pariu că mă caută Timmy B. O dată-n viața lui a venit și el mai devreme.

Jordanna se întinse pe canapea, sarcina o secătuia de puteri. Auzi vocea bine-cunoscută a maică-sii și, câteva clipe mai târziu, o văzu pe femeia de care se temea atât de mult năvălind în încăpere.

— Vreau să-mi văd fiica. Am auzit că în sfârșit o să fiu bunică!

— Uite că Jordanna nu vrea să te vadă. Hai, mamă, încetează! Las-o în pace, da?

Imelda era prea pornită, ajunsese să-și creadă propria poveste.

— Te rog, Kenny, vreau să o văd! Este însărcinată și, că vă convine sau nu, copilul e nepotul meu. Vreau doar să văd că fata mea este bine.

Imelda se uită la Jordanna și îi văzu abdomenul umflat, ochii obosiți și tenul palid. Își dădu seama că se simțea cum nu se poate mai rău. Asemenea unei hiene, Imelda putea mirosi slăbiciunea oamenilor, era o abilitate cu care se născuse, pe care o dezvoltase de-a lungul anilor și pe care știa să o folosească, la nevoie.

— Te rog, Jordanna, dă-mi voie să te văd măcar o singură dată! Știu că n-am fost o mamă prea bună, dar țin la tine.

Kenny clătină din cap cu tristețe.

— Ieși! Știi regula, mamă. Ai văzut-o, gata, ai supărat-o destul.

O prinse de umeri și o întoarse cu fața spre ușă.

— Dacă se-ntoarce bunica și te găsește aici, o să iasă un ditamai tămbălăul. Du-te! Hai, du-te odată!

Încerca să-și păstreze calmul din glas, nu voia să provoace vreun scandal, nu-și dorea decât ca Imelda să plece și să-i lase în pace.

Imelda se întoarse din nou cu fața spre fiică-sa și, împingându-l pe Kenny de lângă ea, spuse blând:

— Vreau doar să-ți urez toate cele bune, scumpo. Atât. Știu prin ce treci. La urma urmei, cum credeți că ați venit voi doi pe lume?

Ridică din umeri. Trupul plăpând îi părea aproape primitor, ochii păreau să-i scânteieze la gândul că urma să aibă un nepot, un nou membru într-o familie de care nici măcar nu se prefăcuse vreodată că-i pasă. Era ciudat, era dezarmant. Imelda contase pe o astfel de reacție, știa că fiica și fiul ei erau la fel de fraieri ca toți ceilalți. Dacă știa pe ce butoane să apese, orice om avea să reacționeze așa cum își dorea. Cei doi nu o dezamăgiseră până acum. Știa că se simțeau amândoi vinovați, Imelda avea să se asigure de asta, și din acest motiv izbutise să se apropie la doar câțiva centimetri de ușa de la intrarea în viețile lor. Zâmbi din nou, conștientă că nu era cazul să forțeze nota, deocamdată. Trebuia să le câștige încrederea și afecțiunea înainte de a începe să-i stoarcă de bani.

— Gata, plec, nu vă ambalați. Voiam doar să te văd cu ochii mei. Trebuia să mă asigur.

Imelda părea atât de sinceră, încât niciunul din ei nu găsea ceva de care să se lege pentru a-i spune că n-avea ce căuta acolo.

— Nu vreau să stau mai mult decât e cazul, dar, Jordanna, ai grijă să mănânci bine și să te odihnești, da? Acolo e viitorul meu nepot. Pa, scumpilor!

Apoi, surâzându-le trist amândurora, îi îngădui lui Kenny să o conducă afară.

În prag, Kenny se trezi că nu știa cum să reacționeze cu privire la noua situație creată de maică-sa. Era drăguță, calmă, prietenoasă, și asta însemna, desigur, că punea ceva la cale. Dar, până când nu-și dădea arama pe față, Kenny nu se afla în poziția de a lua măsuri cu adevărat drastice. Așa că se hotărî s-o bată la propriul joc.

— Las-o în pace, mamă, nu-i distruge și bucuria asta!

Imelda stătea în fața lui cu umerii lăsați, cu o expresie îndurerată, întreaga ei atitudine sugerând tristețe și uluire.

— Îți jur, Kenny, pe mormântul tatălui tău, nu sunt aici decât pentru a-mi vedea fiica, din niciun alt motiv. Mai are puțin și îmi face primul nepot. Până și eu îmi dau seama cât de important e lucrul ăsta. La dracu', să știi că nu-s complet lipsită de inimă. N-oi fi eu genul de dădacă, dar asta nu înseamnă că nu-mi pasă de voi. Nu vreau să mă bag în viața copilului, ci doar să știu că e bine, atâta tot.

Kenny văzu cât de rău arăta Imelda, câte era de uscată și de subnutrită. Chiar și cu machiajul perfect și cu hainele ei bine alese, tot avea un aspect nesănătos pentru un ochi priceput. Spre deosebire de majoritatea drogaților, mama lui avea un avantaj de la natură; reușea să funcționeze, reușea să facă în așa fel încât să-și controleze dependența. Kenny știa că nu era un lucru ușor, știa că, dacă toată această forță și îndârjire de a se menține în formă ar fi fost canalizate spre ceva constructiv, maică-sa ar fi fost în stare de aproape orice. Ar fi putut să cucerească întreaga lume, dacă și-ar fi propus.

Fără îndoială, personalitatea ei fusese motivul pentru care alesese această cale. Era și motivul pentru care nu se gândea niciodată la greșelile ei, ca oamenii normali. Era atât de terminată încât nu-i păsa de propriile eșecuri sau dezastre, darămite de ale altora. Asemenea Jordannei, Kenny era îngrozit de ideea că ar fi putut ajunge la fel ca ea, că într-o bună zi avea să constate că nu-i mai păsa de cei din jurul lui.

Se temea că ar fi putut uita să aibă grijă de cei dragi lui, că, fără să-și dea seama, avea să devină perfid, nepăsător, singuratic și, în cele din urmă, avea să-i piardă pe cei care azi îi erau apropiați.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Imelda îi luă mâna și, strângându-i-o cu putere, îi spuse simplu:

— Tu n-ai s-ajungi niciodată ca mine, Kenny, așa că nu te mai gândi la asta. Eu sunt excepția, un asemenea exemplar apare într-o familie o dată la trei generații. Dar să știi că țin totuși la voi, în felul meu.

Kenny scoase portofelul și, apucând un teanc gros de bani, îl puse în mâna maică-sii.

Brusc, Imelda făcu un pas în spate.

— Nu vreau banii tăi… Nu pentru asta am venit, fiule…

— O, mamă, te rog! O să-mi mai spui acum și că Papa nu e catolic și că Fidel Castro vrea o guvernare democratică.

Ridică din umeri enervat.

— Ia-i, doar de asta ai venit.

Imelda știa că fiul ei avea să-i ofere bani și știa la fel de bine că avea să-i accepte. Kenny îi îndesă bancnotele în mână, așa cum Imelda spera că avea să facă. O dată ca să scape de ea și a doua oară ca să-și ușureze conștiința.

Erau pe puțin două sute, își putea da seama dintr-o singură privire.

— Ești un băiat bun, Kenny. Acum pot să mă duc acasă și să mă odihnesc. Încep să fiu prea bătrână ca să mai fac trotuarul, băiete.

Rânji de parcă tocmai făcuse cea mai bună glumă a tuturor timpurilor.

Kenny îi zâmbi în același fel.

— De asta ai venit aici, nu-i așa?

Imelda nu-i replică, nu voia să spună ceva care să-i strice ploile pe viitor. Apoi, dintr-odată, îi întinse banii înapoi cu o expresie consternată și rosti pe un ton melodramatic:

— Ia-i înapoi, fiule. Dacă asta crezi despre mine, ia-i înapoi!

Aruncă banii jos și, cu toate că știa că nu este decât un spectacol ieftin, Kenny tot se simți cuprins de remușcări, ca întotdeauna.

— Nu neg că am nevoie de ei, fiule, dar prefer să nu-i iau dacă tu crezi că pentru asta am venit aici. Adu-ți aminte că nici eu n-am avut o viață tocmai ușoară. Am fața plină de tăieturi, mulțumită lui Basil, și de-atunci am pierdut orice șansă de a scoate un ban ca lumea. Am înghițit în sec, mi-am asumat vina și v-am lăsat în pace pe amândoi, așa cum au insistat mama și Basil. Nu-mi trebuie nimic de la voi, să ții minte asta!

Kenny adună banii de jos și îi întinse din nou maică-sii. De data asta, Imelda îi smulse din mâna lui.

— Mulțumesc, fiule. Spune-i Jordannei că-i doresc tot binele… Sincer.

Apoi se îndepărtă de el. Kenny o urmări până când dispăru din raza lui vizuală, după care intră înapoi în casă. Jordanna era încă întinsă pe canapea, doar că acum arăta chiar mai rău decât mai devreme.

— Mi-e foarte rău… A plecat?

Kenny râse nervos, incapabil să-și dea seama dacă tocmai fusese dus de nas sau dacă, pentru prima oară, maică-sa fusese sinceră cu ei.

— A plecat, Jorge, fiindcă i-am dat bani. Acum, hai s-o lăsăm în plata Domnului și să te ducem la spital, da? Nu arăți prea bine, fetițo.

Jordanna dădu din cap. Kenny știa că apariția bruscă a Imeldei o scosese din apele ei, dar că și mai mult o tulburase bruscul interes al maică-sii pentru copilul pe care-l purta. Plecară spre spital fără ca vreunul din ei să mai spună ceva.

Capitolul 22

— Haide, Jorge, întârziem!

Jordanna râdea de el. Era încă devreme, prea devreme. Și o știa și el, la fel de bine ca ea. Kenny Boy era invitatul de onoare la deschiderea propriului local. Seara aceasta era încununarea tuturor eforturilor lui. Dăduse lovitura și înțelegea pe deplin cât de neobișnuit era că ajunsese aici atât de repede. Dar ajunsese, și asta pentru că nu făcuse niciodată un pas fără să se gândească temeinic, fără să analizeze mai întâi situația din toate punctele de vedere. Știuse întotdeauna să privească și să învețe și pricepuse cât de important era să găsească punctele slabe ale celorlalți. Spre deosebire de restul oamenilor, Kenny știa că, dacă reușeai să identifici slăbiciunea care ar fi putut fi fatală, aveai succesul garantat. Lucrurile mărunte erau cele care te doborau în cele din urmă. Dacă erai atent, le puteai găsi și elimina. Era pur și simplu o chestiune de economie.

— Sunt aproape gata, Kenny. Doar o clipă. Kenny ținea extrem de mult la punctualitate, era chiar renumit pentru asta. Dacă spunea că va fi undeva la ora șapte, ajungea la locul de întâlnire la șase și douăzeci, cel târziu. Gata să discute problema în chestiune cu toți cei implicați. Se asigura că știe absolut totul despre afacerea ce urma să fie analizată, la fel cum știa totul și despre persoanele implicate. Așa cum îi plăcea să spună adesea în glumă, își cunoștea jocul din cap până-n picioare. De la cap la coadă și de la coadă la cap.

Avea răspuns la orice întrebare care i-ar fi putut fi adresată și cunoștea atât de multe amănunte despre respectivul subiect, încât persoana care aranjase întâlnirea cu el pleca întotdeauna încrezătoare că banii pe care hotărâse să-i investească aveau să fie în cea mai mare siguranță în mâinile capabile ale lui Kenny.

Pe de altă parte, se aștepta să fie tratat cu aceeași curtoazie. Dacă aranja o întâlnire cu cineva, și respectivul întârzia, chiar și cu cinci minute, Kenny refuza să mai facă vreodată afaceri împreună. Argumenta că, dacă omul acela nu avea capacitatea mintală de a urmări timpul și de a ajunge, în consecință, la o întrevedere stabilită în prealabil, atunci toate calitățile așteptate de la el trebuiau puse sub semnul întrebării.

Kenny Boy era în permanență atent să nu i se adreseze vreo insultă ascunsă ori vreo replică înțepătoare. Era atât de hotărât să nu permită nimănui să-l desconsidere, încât din prima zi se asigurase că toți cei din jur știau că nu e omul cu care să vrei să te pui. Niciodată. Nici măcar o dată.

Fusese pe val încă de la bun început, iar ciudățeniile sale, excentricitatea înnăscută lucraseră în avantajul lui. Oamenii îl respectau pentru talentul său de organizator și considerau drept o calitate până și refuzul lui de a colabora cu cineva care nu avea bunul-simț de a ajunge la timp la o întrevedere. Era dreptul lui. Kenny Boy își crease o reputație de om *altfel decât ceilalți.* Boșii cu greutate îl apreciau, voiau să facă afaceri cu Kenny Boy, cu un tip care insista asupra discreției totale, care insista să se întâlnească fără femei sau alte roți în plus la căruță. Kenny Boy lua afacerile drept ceva foarte personal și le desfășură întotdeauna cu maximă discreție. Între patru ochi.

Ceea ce păruse inițial un semn de paranoia, motiv pentru care Kenny Boy fusese ridiculizat nu o dată pentru prudența lui exagerată, era acum socotit emblema lui personală. Niciunul dintre cei care făcuseră afaceri cu el nu fusese luat vreodată la întrebări în legătură cu investițiile lui, cu atât mai puțin arestat. Detaliile pe care Kenny le considera a fi nimic mai mult decât simple măsuri de precauție erau acum privite ca o fentare garantată a polițailor. Acest fapt, însoțit de ambiția lui Kenny de a nu coopera decât cu oamenii care contau cu adevărat, funcționa în avantajul tuturor. Drept urmare, izbutise, fără să vrea, să-și creeze un fel de aură mistică, iar neîncrederea lui instinctivă în oameni ajunsese să fie acum considerată calitatea

lui cea mai de preț. Continua să păstreze o doză sănătoasă de suspiciune față de colaboratori, și acesta era amănuntul care garanta că nimeni nu avea să fie tras pe sfoară. Știa, undeva înăuntrul lui, că acest tip de comportament nu era tocmai normal, dar mai știa și că lucra în avantajul lui, așa că nu-și bătea prea mult capul.

Mary măsură din priviri mulțimea. Gerald Junior, Brendan și soțiile lor pocite adulmecau prin jur. Le întoarse spatele și se uită după Kenny Boy și Jordanna. Fratele și sora stăteau unul lângă altul, iar Mary se întrebă, uimită, cum de fusese posibil ca doi oameni atât de frumoși să fie zămisliți de fiica ei. Era peste puterea ei de înțelegere. O mai vedea pe Imelda din când în când și constata că drogurile începuseră să-și pună amprenta asupra ei. Spre deosebire de majoritatea drogaților, Imelda reușise să rămână mult timp imună la efectele lor. Pielea îi rămăsese frumoasă, părul și trupul nu i se deterioraseră în doar câteva luni, cum se întâmpla de obicei. Fiica ei arătase excelent mult mai mult timp decât se așteptaseră toți. Mult mai mult timp decât era bine pentru oricine, inclusiv pentru ea.

Mary știa că venea după bani și, chiar și așa, numai când ajungea la fundul sacului. Camufla totul sub pretextul că voia să-și vadă copiii. Prin urmare, pe cât posibil, Mary încerca să fie plecată de-acasă ori de câte ori Imelda îi onora cu vreo vizită.

O bună parte din ea era furioasă pe acest gest, însă latura rațională știa că Jordanna și Kenny trebuiau să o vadă cu ochii lor pe Imelda, așa cum era în realitate.

Pentru moment, Imelda se purta exemplar, nu avea altă soluție decât să încerce să redevină o parte din viața lor. Trecuse de mult de vremea când își putea vinde trupul, și tot ce-i mai rămăsese acum erau copiii pe care îi abandonase. Dar Mary nu avea de gând să-i permită să provoace mai multe supărări decât era absolut necesar.

Dacă ar fi adus vorba însă despre caracterul Imeldei, Mary știa că nu ar fi reușit decât să o facă să pară și mai singură, și mai nedorită în ochii copiilor ei, și amândoi se simțeau deja vinovați din cauza sentimentelor pe care le nutreau pentru ea. Jordanna o detesta, dar avea remușcări din acest motiv, iar Imelda știa să profite de slăbiciunea ei și ar fi făcut orice ca să se asigure că primește ceea ce-și dorea.

Jordanna nu mai fusese în apele ei de când născuse un băiețel firav, prematur, pe care-l îngropase la numai o săptămână. Acum parcă se prefăcea că trăiește, era ca o marionetă. Râdea și vorbea, însă era moartă pe dinăuntru. I se citea în ochi, în zâmbet.

Mary vedea cum o macină durerea devastatoare, însă nu putea face nimic. Spusese întotdeauna că Imelda era asemenea unui Jona și ăsta era adevărul. Pe orice punea mâna, se dezintegra, totul părea să fie distrus de simpla ei prezență. Purta asupra ei tristețea și nenorocirea după ea așa cum alte femei își poartă genții.

Nu era atât de evident la început, însă provoca dezastre oriunde se ducea. Iar Kenny era hotărât să treacă acest amănunt cu vederea, pentru moment. Voia să creadă că maică-sa se schimbase *cu adevărat,* că era o altă persoană. Era de părere că puteau să ajungă la sufletul ei, dacă îi mai dădeau o șansă. O ultimă șansă.

Ei bine, ea una îi dăduse Imeldei mai multe șanse decât oricine și toate fuseseră în zadar. Știa că fiică-sa nu îngăduia să se întâmple nimic bun în viața ei, cu atât mai puțin în cea a familiei ei. Imelda avea nevoie doar de un singur lucru: de droguri. Dacă avea suficiente cât să-i ajungă vreo câteva zile, atunci era bine dispusă. Se afla însă în permanență în căutarea următoarei doze, apoi a următoarei. Dacă și-ar fi concentrat eforturile depuse pentru a face rost de heroină în educație sau în conducerea unei afaceri, ar fi ajuns la adevărate minuni. Administrase bine rețeaua de fete, cu ani în urmă, și ce făcuse apoi? Permisese instinctului ei de autodistrugere să preia controlul. Se apucase de o altă porcărie și stătuse deoparte, așteptând să explodeze. Și, ca întotdeauna, când deflagrația în sfârșit se produsese, îi nenorocise pe toți cei implicați. Imelda știa că arată bine, dar nu mai avea încredere în sine. Frumusețea ei naturală se ofilea rapid, iar panica pe care i-o stârnea viitorul devenise de-acum copleșitoare.

Imelda avea nevoie de copii doar pentru a-și satisface propriile nevoi, era singurul lucru care o interesa. Mary știa că, într-o zi, Kenny și Jordanna aveau să-și dea și ei seama de asta. Până atunci, trebuia să-i lase să facă orice considerau ei că era necesar pentru a-și limpezi mințile confuze.

Mary era însă pregătită să vegheze, să aștepte și, când sosea momentul, să intervină în mijlocul lor. Intenționa să se asigure că, de data asta, nepoții ei nu aveau să mai fie doar niște simple victime colaterale ale nebuniei din care era construită viața mamei lor.

*

Jordanna era drăguță, foarte drăguță. Arăta mai în vârstă decât era, însă toată lumea pusese asta pe seama morții bebelușului. Se știa că îi frânsese inima.

Cu siguranță faptul că fratele ei se implicase substanțial în întreaga poveste nu trecuse neobservat. Kenny Boy crescuse în ochii oamenilor cu care avea de-a face, era văzut ca un om mai bun datorită grijii pe care o manifestase față de sora lui și față de situația acesteia. Devotamentul îi câștigase inimile celor cu care lucra. Preocuparea pentru soră-sa și nepăsarea față de impresia pe care le-o lăsa celor din afară ar fi putut fi percepute drept o slăbiciune, încă o dată, determinarea lui absolută atunci când venea vorba de o problemă cu adevărat serioasă devenise în ochii cunoscuților unul dintre punctele lui forte. Faptul că era dispus să omoare pe oricine ar fi îndrăznit să facă măcar un comentariu în legătură cu Jordanna sau cu situația ei era în avantajul lui. La urma urmei, dacă *el* nu avea grijă de soră-sa, atunci cine dracu'? Astfel că, fără a avea în mod expres această intenție, își crease o imagine de om cu principii solide, cu bun-simț și corectitudine. Pe scurt, Kenny Boy era genul de tânăr pe care toți doreau să-l aibă într-o bună zi de ginere. Avea o moralitate de modă veche care atingea un nerv sensibil în inimile majorității semenilor. Era esența crezului lor în viață.

Kenny Boy era ca boșii de altă dată, avea convingeri solide și-i trata pe oameni după merit. Pentru cei mai mulți, era un privilegiu să se afle în compania lui. Și era ca un ghimpe între coaste pentru ceilalți, pentru cei care vedeau dinozaurii reapărând la suprafață împotriva tuturor șanselor, fiindcă avea profilul unei stele în ascensiune și mulți îl considerau deja un model vrednic de urmat. Parcă ar fi rescris manualul lumii interlope și toți în afară de el constatau că nu sunt destul de pregătiți.

Kenny Boy readusese sistematic în actualitate toate valorile și convingerile de odinioară și avusese succes. Ceilalți tineri din peisaj – care-i priveau pe cei mai în vârstă ca pe niște nătărăi și

îi socoteau mărfuri expirate, ce puteau fi ignorate sau date la o parte – se vedeau acum nevoiți să se regrupeze și să-și regândească strategia. Pe scurt, Kenny Boy acaparase piața și, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, o făcuse fără a-și propune măcar acest lucru. Venise de la sine, ca efect al stilului său de a face afaceri.

∴

Imelda privea în jur agitată, știa că nu avea să fie primită cu brațele deschise. Majoritatea celor prezenți aveau cel puțin o socoteală de încheiat cu ea și, dacă ar fi putut-o rezolva pe loc, o dată pentru totdeauna, era convinsă că n-ar fi ezitat. Își făcuse mulți dușmani de-a lungul anilor și, în acele momente, nu-și dăduse seama ce greșeală uriașă făcea. Ca toți cei învățați să ia fără să ceară, câtă vreme avusese așii în mânecă nu se gândise nici măcar o clipă ce s-ar fi putut întâmpla cu viața ei odată ce steaua norocului înceta să-i mai surâdă. Ei bine, steaua ei nu numai că se stinsese, făcuse o adevărată implozie, într-un mod de-a dreptul spectaculos. Toți cei pe care îi desconsiderase fără a sta o clipă pe gânduri în zilele ei de glorie erau acum, ca urmare a unei munci asidue sau a unor căsătorii avantajoase, exact oamenii de care avea nevoie să o accepte pentru a se putea integra iarăși în societatea normală. Imelda trebuia să mănânce o bucată atât de mare din pâinea umilinței, încât l-ar fi făcut pe Uriah Heep să semene cu Fanny Cradock[10].

Era însă dispusă să facă asta. La urma urmei, era regina iluziilor, era în stare a se păcăli chiar și pe ea însăși, atunci când acest lucru devenea absolut necesar. În timp ce aștepta într-un colț, era fără să vrea impresionată de mulțimea celor veniți să-i ureze succes fiului ei în noua afacere.

Stătea în zona barului, ascunsă printre alți gură-cască neînsemnați, toți cu privirile ațintite spre ușă în speranța că vor apuca să vadă vreun boss. Faptul că aștepta asemenea oamenilor de rând nu rămăsese neobservat de cei din preajmă. Era o personalitate și nici noul statut al fiului ei nu fusese trecut cu vederea. Faptul că stătea în mulțime era absolut șocant. La urma urmei, Kenny își petrecuse întreaga existență asigurându-se că era respectat, cum ar mai fi ajuns astăzi aici fără această femeie care-i dăduse viață? Numele și reputația ei fuseseră motivul grație căruia era astăzi atât de înțepat și de pedant. Era

[10] Celebră autoare britanică de romane și cărți de bucate (n.tr.).

exact opusul maică-sii și se mândrea cu asta. Era atât de ambițios și de încăpățânat în tot ceea ce făcea pentru că, spre deosebire de maică-sa, n-avea de gând să permită vreodată cuiva să-l împingă spre pierderea controlului. Mai degrabă murea decât să-i lase pe ceilalți să-l considere un om de nimic, lipsit de respect față de sine. Atât de mult îl îngrozea gândul că tovarășii lui ar fi putut să-l socotească un ratat, încât își crease o imagine complet diferită pentru a contraataca influențele ei negative. Știa cum se grăbește lumea să emită judecăți și mai știa și cât de repede își schimbă oamenii părerea atunci când au în față pe cineva gata să-i distrugă dacă nu sunt dispuși să accepte o opinie nouă, mai complexă, despre persoana în cauză. Fără să se gândească o clipă la cei din jur, Kenny se încăpățânase să șteargă în acest fel reputația maică-sii, pe care o înlocuise cu a lui. Era fericit să constate că reușise de unul singur să elimine tot răul pe care maică-sa îl făcuse întreaga viață. Și, având în vedere că Imelda o dăduse în bară de mai multe ori chiar decât poliția din West Midlands, Kenny opina că făcuse o treabă foarte bună.

În această seară, își deschidea primul local și era onorat cu prezența de cei mai buni dintre cei mai buni; și în sfârșit avea sentimentul că reușise să scape de rușinea nașterii lui, de pata care-i întunecase începutul în viață.

Mulți dintre participanții din acea seară făcuseră același lucru: se născuseră amărâți, fuseseră siliți să-și facă loc într-o lume care nu era deloc prietenoasă cu cei neexperimentați, cu cei *veșnic săraci.* Era expresia pe care o foloseau irlandezii atunci când se refereau la oamenii care nu reușeau să se ridice din cauza politicii și a guvernului. Oameni cărora nu li se mai lăsa nicio variantă în afara vieții de infractor.

Pe de altă parte, bărbații prezenți acolo, veniți pentru a-și arăta respectul față de un tânăr care reușise împotriva tuturor pronosticurilor, erau cu toții conștienți că ei nu fuseseră nevoiți să trăiască în umbra unei mame precum Imelda. Această femeie provocase atâta moarte, atâta ură, atâta distrugere! Întruchipa toate elementele demne de a fi disprețuite la sexul feminin. Și totuși, băiatul le dovedise tuturor că un om își poate depăși până și cele mai grave handicapuri, că poate trece până și peste rușinea cea mai mare.

Kenny Boy distrusese amintirea Imeldei și, mai important, se asigurase că nimeni nu mai spunea vreodată un cuvânt rău despre ea. Era subiect tabu din punctul lui de vedere și, în rarele ocazii când mai aducea vorba de ea, se referea la maică-sa cu cel mai profund respect, asigurându-se astfel că și ceilalți făceau la fel. Era încă un motiv pentru care oamenii îl iubeau atât de mult, pentru care toți cei din jur îl considerau un băiat foarte de treabă.

Oricine altcineva i-ar fi întors spatele, însă devotamentul lui față de ea, mai ales fiindcă era nemeritat, nu făcuse decât să-i înfrumusețeze și mai mult imaginea în ochii tuturor. Avea o loialitate nemaiîntâlnită în lumea lor; determinarea și ambiția cu care reabilitase numele maică-sii îi forțase pe oameni să dea un pas înapoi și să-și amintească despre cine vorbeau; nu o dată, atinsese o coardă sensibilă la persoanele cu care mai târziu ajunsese să coopereze.

Toate acestea, asociate cu grija asiduă pentru sora și bunica lui, îl transformaseră într-un tip interesant pentru cei cu greutate. Acum era pe punctul de a culege roadele muncii lui și nu exista nimeni care să nu fie de părere că le merita din plin. Era ca un dinam. Deși i se spunea *băiatul cel nou* datorită tinereții lui, viclenia înnăscută și simțul pentru afaceri dovedeau de pe acum că avea să fie un jucător redutabil.

În timp ce Jordanna sorbea din pahar, Kenny Boy îi urmărea pe ce doi bărbați care o fixaseră deja cu privirea. Știa că e frumoasă și mai știa și că, fiind sora lui, bărbații aveau să vadă de-acum în ea ceva mai mult decât o puicuță drăgălașă. Jordanna nu-și dădea seama că, în ciuda trecutului ei, avea să devină curând foarte dezirabilă. Kenny nu-i putea spune asta, având în vedere cât de scăzută era și așa încrederea de sine a surorii lui. Trebuia s-o ghideze în direcția unui bărbat pe care să-l poată manipula. Jordanna ar fi îndepărtat pe oricine ar fi fost drăguț cu ea, era în continuare foarte fragilă, și Kenny știa că trebuia să stea cu ochii pe ea și să se asigure că e în siguranță.

Totuși, părea să se simtă bine de data aceasta. O văzu zâmbind și discutând cu celelalte femei din jurul ei și oftă ușurat. Era încântat și de felul în care se prezenta seara pentru el, vedea șiruri peste șiruri de boși veniți la deschidere. Își dădea seama că, în ciuda tinereții lui, reușise să câștige respectul celor mai mari și mai buni decât el. Și asta numai

pentru că nu accepta niciun fel de compromisuri, pentru că nu-și încălca niciodată promisiunile. Era mândru de asta. Era mândru că se afla deja la un pas de a fi primit în lumea celor mari, că era deja recunoscut drept un boss nou în peisaj. Îl bucura faptul că era văzut drept persoana cea mai indicată pentru afacerile care apăreau ca ciupercile prin întreaga Londră. Kenny era mai mult decât dispus să fie deschizător de drumuri și, din această postură, să aducă în scenă o multitudine de afaceri de pe urma cărora toți să poată profita într-un fel.

Kenny Boy avea cunoștințe aproape enciclopedice despre comerțul cu droguri și era dispus să le împărtășească celor doritori să le exploateze și să le utilizeze pentru un câștig considerabil. Kenny Boy se asigurase că el avea să reprezinte viitorul acestor oameni și exact asta se întâmplase. Era cât se poate de simplu.

∴

Jimmy Bailey era impresionat. Fusese o seară foarte bună, după standardele oricui. Kenny Boy organizase totul excelent. Mâncare bună, multă băutură, fără droguri care să poată fi depistate de un ochi neexperimentat, totul stropit din plin cu bună dispoziție și glume prietenești.

Kenny Boy era acolo unde-și dorea să fie, printre oamenii cu care îi plăcea să se amestece și, ca un fel de bonus, se găsea în centrul atenției tuturor. Era în punctul maxim, în mijlocul întregii acțiuni. El dirija tot ce se întâmpla înjur. Kenny era un amalgam de contradicții. Ca și mama lui, avea talentul de a evalua o situație în doar câteva secunde și, la fel ca Imelda, știa să-și folosească acest dar pentru a-și atinge scopurile. Kenny se uită în jur, la Bailey, la Driscoll, la Hannon și la Basil, le văzu buna dispoziție și evidenta mulțumire față de ceea ce realizase și își dădu seama că reușise. După această noapte, era aranjat. Lumea avea să-și amintească întotdeauna de el grație acestei seri spectaculoase. Tinerețea lui, asociată cu firea lui prietenoasă, n-aveau să fie nicicând uitate. Știa că seara aceasta era intrarea lui în lumea bărbaților, a bărbaților adevărați. Simțea că își găsise locul aici și știa că așa avea să fie întotdeauna. Apoi, tocmai când începuse să se bucure și el de petrecere, o văzu pe soră-sa stând de vorbă cu un bărbat masiv din Indiile de Vest, cu dinții exagerat de albi și un simț al modei foarte discutabil.

Bărbatul era Jamsie O'Loughlin, vestit pește și traficant de droguri. Rânjetul care lumina mai tare decât un bec de o sută de wați, brațul petrecut pe după umerii Jordannei și faptul că ea părea să găsească întreaga situație încântătoare constituiră un semnal de alarmă pentru Kenny. Știa că Jordanna era în clipa asta gata să înghită orice tâmpenii i-ar fi fost servite într-un ambalaj atrăgător. Știa că este vulnerabilă și naivă, nu era nevoie decât ca să i se întindă o momeală și ar fi înghițit-o cu tot cu cârlig, ba chiar cu tot cu undiță. Jordanna trecuse deja printr-un dezastru și Kenny n-avea de gând să permită ca povestea să se repete. Nu cât timp Jordanna era sub supravegherea lui.

Jamsie, pe de altă parte, era sincer încântat de Jordanna; ca mai toți peștii, știa să facă o diferență clară între afacere și viața lui amoroasă. Nu avea să fie niciodată fidel vreunei femei; din punctul lui de vedere, era un detaliu ce nu merita nici măcar să fie luat în discuție. Era însă capabil să iubească și, în opinia lui, asta era cu mult mai important, deși nu i se întâmplase niciodată până atunci.

Fata aceasta încântătoare, cu ochii ei albaștri imenși și cu părul blond și des, îl atrăsese din primul moment. Părea învăluită de o tristețe profundă, părea să aibă o nevoie disperată de grijă și atenție, care îl izbise cu putere din secunda în care privise în direcția ei. Simțise dorința de a o proteja de întreaga lume, de a o ține la adăpost de toate lucrurile care o îngrozeau. Nu simțise așa ceva niciodată în viața lui, voia să-i ofere siguranță, să o cunoască, să stea de vorbă cu ea. Voia să devină o parte importantă a vieții ei și, din felul în care îi zâmbea, Jamsie putea deduce că erau pe aceeași lungime de undă.

Jamsie nu aflase că Jordanna era sora lui Kenny, nu știa încă nimic despre ea. Tot ce știa era că, pentru prima oară în viață, fusese complet acaparat de o femeie, și nu pentru potențialul profit pe care îl vedea în ea.

Stând de vorbă cu Jordanna, Jamsie constată din ce în ce mai uluit că era tot ceea ce-și imaginase că ar fi putut fi, ba chiar mai mult.

Jordanna, la rândul ei, era încântată de atenția pe care i-o acorda bărbatul; Jamsie era arătos și se pricepea la vorbe, dar Jordanna îi era în mod deosebit recunoscătoare, fiindcă îi dădea un motiv să nu se mai gândească la maică-sa și îi oferea o

pauză din obositorul efort de a evita să privească în direcția ei. Dacă privirile li s-ar fi intersectat, nu s-ar mai fi putut preface că nu i-a observat prezența și, mai rău decât atât, ar fi fost obligată moral să o invite în compania ei.

Nu avea nici cea mai mică intenție de a face asta, maică-sa era în continuare o persoană de care Jordanna se ferea. Kenny putea crede că își revenise, însă fata știa că oamenii ca Imelda nu puteau face niciodată pare din viața reală, nu puteau fi cu adevărat implicați în situații reale. Se foloseau doar de tot și de toate în propriul interes, se asigurau că aveau să obțină ce voiau din orice situație.

Jamsie era exact ceea ce îi trebuia; era mare, puternic și amuzant. O făcea să râdă și să se simtă specială și exact de asta avea Jordanna nevoie.

— Te simți bine, fetițo?

Jordanna dădu din cap. Ca întotdeauna, ochii imenși îi trădau cele mai adânci sentimente.

— Mă simt chiar foarte bine. De multă vreme nu m-am mai simțit așa.

Jamsie nu-i puse la îndoială răspunsul, intuia că este sincer și era bucuros să știe că el era motivul pentru care fata avea o seară atât de plăcută. Nu cunoștea amănuntele, dar simțea instinctiv că Jordanna nu mai fusese fericită de foarte multă vreme. Părea învăluită în tristețe, emana o durere aproape tangibilă și Jamsie își făgădui în acel moment că avea să devină un stâlp de susținere pentru această fată, sub orice formă ar fi fost necesar.

Jordanna era absolut vrăjită de el, de la părul răsucit în codițe până la zâmbetul cuceritor, emana atracție sexuală prin toți porii. Simțea o anumită legătură cu el și știa că sentimentul era mai mult decât reciproc.

Percepea ochii maică-sii sfredelind-o, însă refuză să se uite la ea, era seara lui Kenny și fusese hotărârea lui să o implice și pe Imelda. În ultima vreme, se mulțumise să privească de la distanță și era o poziție care îi convenea. Jordanna Dooley nu avea nici cel mai mic interes de a deveni o parte din lumea lui Kenny, din lumea mamei lor. O speria. Fusese acolo, era o experiență pe care o încercase și care îi lăsase în urmă destul cicatrici.

∴

Basil putea auzi conversația care avea loc lângă el și era impresionat de perspicacitatea lui Kenny. Era, fără drept de apel, un bărbat adevărat și, mai mult decât atât, era o personalitate pe care nu puteai să nu o remarci. Faptul că devenise dintr-odată un bun prieten și confident pentru Jamsie O'Loughlin nu trecuse neobservat. Ei bine, Basil era hotărât să-i atragă atenția tânărului Kenny Boy asupra unora dintre calitățile mai puțin entuziasmante ale lui Jamsie, atunci când avea să se ivească ocazia. Mai ales că nici maică-sa nu era câtuși de puțin străină de afacerile cu droguri dure și de oamenii din tagma lui Jamsie.

Jamsie O'Loughlin nu era un prostovan, era un om realizat din multe puncte de vedere și se impusese ca purtător de cuvânt al imigranților din Indiile de Vest. Își conducea imperiul folosindu-se deopotrivă de teroare și umor – cu siguranță, nu era un om pe care să nu-l iei în serios. Faptul că Basil nu-l avea la inimă nu avea nicio importanță în acea seară. Era seara lui Kenny, și Basil nu ar fi făcut niciodată ceva care să i-o strice. Nu era el omul care să distrugă petreceri. Problemele puteau să mai aștepte, și așa aveau să sosească prea curând. De ce să le aducă în față când nu era încă nevoie, când nu erau niște chestiuni presante?

Basil aflase de la niște contacte pe care le considera de mare încredere că Jamsie își droga fetele, și era vorba despre fete foarte tinere. Minore care nu erau în stare să ia o decizie în deplină cunoștință de cauză. Nu că majoritatea drogaților ar fi ales să devină dependenți, momentul în care ar fi putut să ia o hotărâre avizată era deja mult în urmă în clipa în care drogul ajungea să pună stăpânire pe ei.

Odată ce se învățau cu acul, fetele deveneau practic prizoniere, apoi, când zahărul prelua controlul, se transformau în sclavele lui. Drogații se băteau, furau, mințeau și chiar ucideau pentru următoarea doză. Nu era cu adevărat vina lor. Erau victimele unei nevoi mai puternice decât dragostea, devotamentul, familia, mai puternice decât orice stătea în calea următorului moment în care drogul avea să le ardă măruntaiele. Fetele erau foarte tinere și deja dispuse să facă orice pentru a simți acul în venă. Cele mai multe dintre ele aveau să fie complet distruse înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani, aveau să arate de treizeci de ani înainte de a împlini nouăsprezece. Aveau să învețe să mintă în legătură cu orice, să

încerce în permanență să găsească un fraier pe care să-l prostească de ceva bani. Aveau să uite cum e să ai pe cineva care să țină la tine, cum să țină ele la cineva sau chiar la propria persoană. Aveau să uite de lucrurile cotidiene firești, cum erau curățenia sau mesele regulate; în plus, aveau să uite cum să mai comunice cu alți oameni. Drogații se vedeau ca să-și bage împreună în vene, însă era unicul mod în care interacționau. Se puteau întâlni prin vreun apartament uitat de lume, însă clipa în care drogul le pătrundea în organism era un moment foarte personal. Heroina nu era un drog social, deși putea părea astfel la început. În fazele inițiale, oamenii glumeau și râdeau în timp ce priveau drogul arzând într-o lingură, și poate că tocmai asta îi atrăgea în primele dăți. Apoi aflau despre fiorii administrării intravenoase, întreaga experiență le era explicată în detalii colorate mirific de către persoane care fie aveau motive ascunse, fie se aflau chiar ele în primele stadii ale poveștii de dragoste cu drogul. Amfetaminele, cocaina, iarba, nimic nu avea aceeași rezonanță ca zahărul brun. Heroina era un drog cu care viitoarea victimă era de cele mai multe ori ademenită de către o persoană cu interese disimulate. De către un om care în felul acesta putea deține controlul absolut asupra unei fete, odată ce aceasta pășea în lumea visurilor bolnave induse de heroină. După care același individ avea grijă să-i procure în mod regulat drogurile și, în cazuri extreme, se droga chiar împreună cu ea, ca să-i demonstreze că nu era chiar atât de periculos pe cât credea. Dar era întotdeauna o păcăleală. Era o formă de control social pe care specialiștii în filosofia politică nu se gândiseră niciodată să o analizeze în profunzime. La urma urmei, asemenea politicienilor sau judecătorilor, nici victimele narcoticelor nu aveau habar de ceea ce se petrecea cu adevărat sub nasurile lor. Era o situație din care dealerul nu avea decât de câștigat. Nimeni nu-i iubea pe drogați și, mai important, nimeni nu și-i dorea. Niște paria ai societății, erau aruncați într-un coșmar al cererii și ofertei, fără nicio portiță de salvare.

După ce deveneau dependente de heroină, victimele își pierdeau treptat liberul-arbitru, odată cu rinichii, decența și întreaga personalitate. La care se adăuga totalul control pe care-l deținea asupra lor cel care le adusese de la bun început în această poziție. Urma apoi paranoia, convingerea că oricine

încerca să le ajute era un parazit, un mincinos care voia să le păcălească.

Nu trecea mult până când fetele prinse într-un asemenea cerc vicios se trezeau singure, fără familie, fără prieteni, fără morală. În doar câteva săptămâni, deveneau total dependente nu doar de drog, ci și de cel care le aducea drogul. Faptul că majoritatea pachețelelor cumpărate de pe stradă conțineau atât de puțină heroină încât nu ar fi putut să amețească niciun cățel nu era un lucru care să le intereseze. Era o dependență fizică și psihologică de care cei prinși nu mai scăpau în tot restul vieții. Era, de cele mai multe ori, o condamnare la moarte, însă trecea neobservată, fiindcă, odată ce o persoană devenea dependentă de heroină, era numaidecât privită ca o scursură a societății.

Basil vedea că Jordanna se uită galeș la Jamsie și că bărbatul o privește în același fel. Kenny era și el cu ochii pe Jordanna, astfel că Basil hotărî să aștepte să vadă cum evoluau lucrurile, înainte să-și exprime părerea. Kenny se apropie de cei doi.

Jamsie O'Loughlin era pe cale să se găsească în postura, deloc de invidiat, de a-i explica lui Kenny că intențiile sale cu privire la sora lui erau strict onorabile, chestie nu tocmai ușoară atunci când erai regele neîncoronat al proxeneților din generația ta.

Peștii erau priviți de ceilalți cu un oarecare respect; pe de altă parte, natura afacerii lor îi eticheta automat drept indivizi de o calitate inferioară în ochii aproape tuturor celor cu care intrau în contact. Era ca orice altceva în viață. Exista o ordine la toate nivelurile și, până nu te afecta pe tine personal, problema nu exista. Din clipa în care devenea o realitate, se pornea un adevărat război. Ca în orice război, cauza era incapacitatea altora de a vedea lucrurile din punctul de vedere al celuilalt.

Acum, aflat pe teritoriu străin și obligat să-și justifice intențiile față de Jordanna Dooley, Jamsie trebuia să ia o hotărâre. Putea să lupte sau se putea retrage. Decise că simțea o atracție suficient de puternică față de Jordanna încât să merite să lupte pentru ea.

— Ascultă, Kenny, nu știam că e sora ta și înțeleg că ai putea avea anumite rezerve în ceea ce mă privește. Înțeleg asta. Dar îți garantez că am cunoscut-o abia în seara asta și mi-a plăcut foarte mult. Nu am niciun fel de interese ascunse, vreau doar să ies cu ea. Dacă intenția mea ar fi fost să o scot la produs, e

limpede pentru amândoi că, în condițiile de față, ideea ar fi murit în fașă, nu? Este încântătoare. Din clipa în care am văzut-o, m-am simțit ca lovit de un trăsnet.

Jamsie râse, nevenindu-i să creadă ce cuvinte îi ieșeau din gură. I se păreau imbecile până și lui, darămite lui Kenny Boy.

Kenny privi adânc în ochii negri ai lui Jamsie, căutând o minciună pe care știa că nu avea s-o găsească. Jamsie îi era prieten, avusese întotdeauna grijă de el. Când Imelda se prostituase, avusese uneori grijă și de ea. Afla ce putea despre ea și îi transmitea apoi detaliile lui Kenny Boy. Faptul că Basil și Jimmy Bailey îi solicitaseră același lucru înaintea lui nu avusese importanță. Îi dăduse întotdeauna informațiile lui Kenny, într-o manieră discretă și demnă. Atitudinea lui Jamsie părea să spună că, dacă mama *lui* s-ar fi dat în stambă, nici el n-ar fi vrut ca întreaga lume să afle despre asta.

Deși, în cazul lui Kenny, lumea știa deja; cel puțin lumea în care se învârteau ei. Viața lui Kenny fusese profund afectată de stilul bolnav al maică-sii, era o mamă care mai bine și-ar fi înecat copiii la naștere, ca să-i scutească de suferință, sau și mai bine ar fi fost dacă cineva ar fi înecat-o pe ea.

Cu toate astea, Jamsie îi acordase întotdeauna o șansă puștiului și îl respectase pentru că încerca să o țină pe maică-sa sub supraveghere. Imelda era o curvă ordinară și, în consecință, nu merita grija și atenția acestui băiat. Faptul că i le acorda îi aducea mai multe avantaje lui decât ei.

Jordanna, despre care auzise, dar pe care nu o văzuse niciodată, era o cu totul și cu totul altă poveste. Era cu adevărat o fată bună și simțea că o dorește atât de mult, încât era dispus să îndure tot acest interogatoriu. Era luat la rost și înghițea în sec. Numai asta și spunea extrem de multe.

— Dacă-ți bați joc de soră-mea, o să te urmăresc ca pe un câine și-ți dau cuvântul meu c-o să te omor, Jamsie! O să-ți smulg inima din piept. A avut destul de suferit în viață fără să mai apari tu acum în pași de dans și să-i sucești mințile. Dacă nu ai intenții serioase cu ea, te sfătuiesc s-o lași în pace!

Jamsie zâmbi cu dinții lui mari și albi și răspunse cu prietenie sinceră:

— Îți înțeleg reținerea în ceea ce mă privește, aș proceda la fel în locul tău. Dar îți jur că nu am mai simțit așa ceva niciodată în viață. Vreau doar să o scot în oraș și să o cunosc, atât.

Kenny era înclinat să-l creadă. Îl plăcea pe Jamsie, îl plăcuse întotdeauna. Dar era traficant de droguri și proxenet și asta însemna că se folosea de femei. Așa erau cei care făceau astfel de afaceri. Toate femeile le erau inferioare, erau demne de dispreț. Pentru ei sexul feminin nu însemna decât o sursă de bani, femeile valorau mai puțin decât niște animale. Proxeneții nu-și permiteau luxul de a fi drăguți, contravenea scopului lor.

Maică-sa îi deschisese ochii asupra acestui aspect. Cei mai mulți dintre bărbați ar fi încălecat și un gard dacă li se ivea ocazia, și Kenny nu voia ca Jordanna să fie prinsă într-un alt coșmar pe care să și-l construiască apoi cu mâna ei. Nu avusese grijă de ea ultima oară și nu intenționa să repete greșeala. Pe următorul nenorocit era în stare să-l despice cu mâna lui și cu zâmbetul pe buze. Jordanna nu avea să mai cunoască niciodată o astfel de durere. Nu atâta timp cât mai rămânea în el măcar și o singură suflare.

— Ai face bine să-i arăți respectul pe care îl merită. Dacă aflu că ai procedat altfel, pregătește-te să-ți sune în urechi sirenele ambulanței.

Kenny îl văzu pe Jamsie relaxându-se la auzul acestor cuvinte.

— Nu vreau decât o șansă să o cunosc. Dacă se dovedește că nu ne potrivim, o să putem trece amândoi povestea la capitolul experiențe. Dar gata, Kenny, te-ai făcut înțeles, nu este cazul să mai insiști.

Kenny știa că exagerase, dar ce altceva putea face? Era sora lui, sânge din sângele lui; la început, o lăsase de capul ei și uite ce se întâmplase! Se forță apoi să zâmbească. Știa că Jamsie nu era atât de prost încât să încerce să-l tragă pe sfoară, era pe deplin conștient de măsura în care îi putea răni pe cei care îl dezamăgeau în vreun fel sau altul. Jamsie înțelegea că, dac-o dădea în bară, zilele lui ar fi fost numărate. În plus, Kenny îl plăcea pe Jamsie. Îl plăcuse întotdeauna, îi făcuse mai multe favoruri de-a lungul anilor, atunci când venise vorba de dobitoaca de maică-sa. Chiar își dorea ca sora lui să se îndrăgostească de el, și-ar fi dorit să o vadă așezată cu cineva care să poată avea grijă de ea. Un diavol pe care îl cunoști este de preferat, aflase pe pielea lui înțelepciunea acestei vorbe de duh. Sora lui avea o nevoie extraordinară de dragoste și de ocrotire.

∴

Imelda era în al nouălea cer. Fiul ei o invitase în sfârșit să i se alăture la bar și înțelegea semnificația acestei oferte la fel de bine ca restul invitaților. Recunoscând-o public, Kenny îi dăduse un nou standard de acceptabilitate pe care îl putea folosi acum în avantajul ei, dacă și când ar fi avut nevoie.

Până în acel moment, fusese suficient de isteață încât să țină capul plecat și gura închisă. Știa că trebuia să-l țină pe fiu-său aproape, pe viitor.

Acum, că băiatul ei o băgase în seamă în mod public, Imelda era din nou acceptată de restul lumii. Avea să fie primită înapoi în localurile și barurile din zonă și avea să fie privită ca o persoană de încredere, căreia să nu te temi să-i împrumuți bani. Avea să poată acumula niște datorii serioase, datorii pe care nici nu-i trecea prin cap să le plătească.

Jordanna era încă un pericol, însă Imelda avea să se ocupe de asta. Avea să se asigure că fiica ei se va da pe brazdă în cele din urmă. Se simțea senzațional, stătea acolo, în văzul tuturor, și era tratată ca o regină. Simțea că în sfârșit se afla la locul ei. În ciuda tuturor așteptărilor, fiul ei reușise. Și, mulțumită lui, era și ea acum în postura de a-și ocupa locul bine meritat în societatea nu tocmai politicoasă la care tânjea atât de mult. Jamsie O'Loughlin era un dealer de platină, lucru pe care ea îl știa mai bine decât mulți alții. Aveau o relație veche, dar era hotărâtă să păstreze această informație pentru sine. Făcea rost de un zahăr atât de pur, încât era periculos dacă nu era tăiat de cel puțin trei ori. Dacă Jordanna ei reușea să-l prindă în laț, Imelda ar fi fost practic aranjată pe viață, din punctul de vedere al drogurilor. La urma urmei, ar fi fost obligat s-o servească pe mama puicuței lui, era de la sine înțeles.

Privind în jur, remarcă privirile sceptice îndreptate spre ea. Știa că era singura oaie neagră din turma altfel de un alb imaculat a fiului ei. Kenny era de-acum un jucător cu greutate și avea să continue să crească până când avea să ajungă *singurul* jucător. Gândirea asta o moștenise de la ea.

Basil o urmărea cu băgare de seamă, însă Imelda nu reacționă în niciun fel. O ura și era conștientă de asta. Dar Imelda putea să-și ceară scuze cât să înmoaie și-o piatră, dacă era cazul. Era în stare să se târască în genunchi.

Kenny îi făcu șmecherește cu ochiul, și Imelda îi zâmbi larg, știa că se purta așa doar de dragul aparențelor. Știa că nu o

accepta în viața lui decât ca să o poată controla în vreme ce îi forța pe ceilalți să o accepte la rândul lor. Dacă reușea acest lucru, și-ar fi dovedit sieși că devenise într-adevăr un boss cu drepturi depline.

Pe toți dracii, ar fi putut să scrie cu mâna ei întregul scenariu, dar trebuia să pretindă că nu-i ghicește motivele ascunse, deși se întreba uneori dacă fiu-său pricepea cu adevărat în ce se băgase. Ce-i drept însă, îi moștenise viclenia. Precauția lui de a păstra totul pentru sine, indiferent cât de banal ar fi părut, era, după părerea Imeldei, o calitate înnăscută.

Regreta totuși sincer, după cum recunoscuse în sinea ei cu mult timp în urmă, nu-l plăcea chiar atât de mult pe Kenny. Era un străin pentru ea, din multe puncte de vedere, și nici el nu s-ar fi zis că o adoră; Imelda avea senzația că asta îi făcea, într-un fel, chit. La fel ca ea, Kenny era un individ care se folosea de ceilalți, însă lui nu-i plăcea să o recunoască pe față și se sugestionase că făcea lucrul ăsta spre binele altora.

Nu-l plăcea pe Kenny, tot așa cum nu o plăcea nici pe fiică-sa. Pe Jordanna o considera slabă; pe toți dracii, era ca un albatros care se agăța de gâturile tuturor.

Și strica orice petrecere, chiar și acum era absolut neinteresantă. Era o fată frumoasă. Pe bună dreptate, doar era fiică-sa. Dar nu avea nici cea mai mică trăsătură care să o scoată în evidență. La naiba, era ștearsă, era lipsită de sare și piper, și asta numai din vina maică-sii. Mary îi distrusese amândoi copiii în ultimul hal! Pe de altă parte, nici nu se așteptase la altceva. Fata era o ratată totală, măcar dacă i-ar fi moștenit viclenia, dacă ar fi avut mintea Imeldei, poate că s-ar fi ales și de ea ceva. Poate ar fi ajuns undeva.

Așa însă era o proastă anostă, lucru dovedit de evidentul interes arătat lui Jamsie O'Loughlin. Imelda îl cunoștea bine, dar nu era de mirare; era un băiat din lumea ei. Jordanna îi sorbea fiecare cuvânt, dar mai interesant era faptul că Jamsie părea să fie la fel de vrăjit de fiică-sa. Imelda simțea că-i vine greață.

Nu stătea o clipă să se gândească la faptul că fiica ei îngropase deja un copil și că supraviețuise nebuniei propriei mame. Din perspectiva Imeldei, fiica ei era un om slab, o tâmpită care nu era în stare să recunoască o ocazie când și dacă i se ivea. Jordanna ar fi trebuit să aibă atâta minte încât să profite de recenta notorietate a lui Kenny, în schimb, se purta ca

o dobitoacă temătoare și de umbra ei. Era mai mare rușinea. Ar fi trebuit să stea acasă și să se uite la telenovele ca toate proastele, nu să vină aici, printre rechinii cu adevărată greutate. Irosea orice șansă primită, și lucrul ăsta o scotea pe Imelda din sărite.

Dar avea să rămână cu capul plecat și botul pe labe, așteptând prilejul să se ridice. Dacă-și juca bine cartea, n-ar mai fi fost nevoită să se întindă în patul nimănui, decât, desigur, dacă și-ar fi dorit. În acest moment al vieții, nou dobândita celebritate a fiului ei era o adevărată mană cerească. Imelda înalță paharul spre Jamsie într-un toast imaginar; nu fu surprinsă atunci când acesta nu catadicsi să-i răspundă.

Capitolul 23

— Ești un imbecil și, prin urmare, ai nevoie de o lecție serioasă, băiete! Crezi că poți să mă iei de dobitoc fără să bag de seamă?

Kenny Boy era vânăt de furie, tot sângele îi năvălise în față și pumnii îi erau încleștați. Respira repede și întretăiat, inima îi bătea mai repede decât un ceas deșteptător și abia își stăpânea impulsul de a-l ucide pe omul din fața lui.

Era conștient că încă nu îl lovise pe cel care-l adusese într-o asemenea stare și asta îl bucura, fiindcă știa că trebuia să-și stăpânească furia. Furia lui nu se declanșa niciodată prea greu și era întotdeauna prima reacție la orice i se întâmpla lui sau alor lui. Voia să lovească, să zdrobească, să omoare pe cineva. Furia era o parte firească a vieții lui. O simțea când se trezea dimineața și o simțea seara, când pleca să se culce.

Ducea o luptă zilnică pentru a o ține sub control. Știa că i se întâmpla adesea să întreacă măsura, atunci când erau implicate sentimentele lui personale sau când considera că avea de încheiat o socoteală cu cineva. Era în stare să ucidă un om din cel mai neînsemnat pretext. Elimina pe oricine ar fi putut trece drept un rival ori s-ar fi întâmplat să-l enerveze cu ceva. Avea fantezii despre cum și-ar fi putut omorî dușmanii, le avea încă din fragedă copilărie. Era felul lui de a trăi de pe o zi pe alta, de

a supraviețui ca fiu al mamei lui, cu tot ceea ce implica acest lucru.

Știa în sinea lui că furia care-l cuprindea era adesea mult mai puternică decât s-ar fi justificat. Dar mai știa și că intoleranța era socotită o calitate de către cei cu care lucra. Kenny îl plăcea pe Harry și adevărul era că nu ar fi vrut să-l lovească, dar nu-și dădea seama ce altceva ar fi putut face. Individul îl trăsese pe sfoară, și încă rău de tot.

— O să te-nvăț eu minte, Harry. Ai nevoie de o bătaie zdravănă, și exact asta o să primești.

Harold Carter tremura atât de tare, încât se zgâlțâia de-a dreptul în cizmele nou-nouțe și scumpe. Făcuse o mare gogomănie și știa că merita ceea ce avea să primească. Dar, chiar dacă era conștient că o căutase cu lumânarea, asta nu îl făcea să se simtă mai bine. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Kenny Boy, ar fi putut scăpa mai ieftin, însă Kenny nu era cunoscut pentru firea lui înțelegătoare. Avea să-i administreze o pedeapsă cu mult mai mare decât ar fi fost necesar pentru fapta comisă; nu era ceva personal, era doar firea lui. Când Harold Carter se servise cu o bucată din cașcaval, nu avusese impresia că întrecuse chiar atât de mult măsura. Ciugulise doar vreo câteva firimituri, cincizeci de aici, douăzeci de-acolo… Doar nu luase cu sutele sau cu miile! În cel mai rău caz se făcea vinovat de a se fi cinstit cu un pahar ce i se cuvenea, atâta tot. Dar ar fi trebuit să-și fi dat seama că Kenny Boy își știe datoriile până la ultimul bănuț. Era o meteahnă de-a lui; se pare că ținea în mod deosebit să cunoască exact câți bani datora fiecare persoană.

De parcă ar fi fost de mirare! Toată lumea era de părere că Kenny Boy era un ciudat. Normal că îl interesau până și bănuții de după virgulă. La asta se pricepea cel mai bine. Se știa că era în stare să arunce doar o privire unui șir de numere și să calculeze totalul în doar câteva clipe, fără să se încrunte măcar. Nu-i trebuia nimic, nici hârtie, nici pix, nici calculator. Făcea toate socotelile în minte.

Numai că pentru toți cei din lumea lor, în afară de el, desigur, era de la sine înțeles că te mai învârteai și tu de-o ciorbă, asta ținea lucrurile în mișcare, pentru asta veneau oamenii să muncească. Kenny nu era singurul infractor din oraș și, prin însăși natura afacerii lui, era obligat printr-un cod de onoare să

angajeze la rândul lui infractori. Și, din motive numai de el știute, se aștepta ca aceștia să fie ușă de biserică. Lui Harry îi era lehamite și știa în sinea lui că nu era corect. Dar nu avea de gând să-și facă auzite părerile, nu avea intenția de a-și semna singur condamnarea la moarte.

— Ascultă, Kenny, n-am luat decât ce era în plus. Nu-i ceva atât de neobișnuit să-ți mai iei de una mică…

Kenny nu-l lăsă să-și termine propoziția: îl pocni atât de tare, încât îl trânti la pământ. Considera furtul banilor un afront personal, era, din punctul lui de vedere, o dovadă de lipsă de respect. Iar așa ceva n-avea să se întâmple, era un lucru pe care Kenny nu l-ar fi tolerat niciodată.

Văzându-l pe Harry Carter că-și pierde cunoștința, se întrebă preț de-o fracțiune de secundă dacă va mai deschide vreodată ochii. Kenny Boy era perfect capabil să-l termine pentru ceea ce făcuse.

Încă mai izbea cu piciorul în trupul întins la pământ în momentul în care Jack Carling îl târî cu forța de-acolo. Kenny era atât de înfuriat de îndrăzneala lui Harry, încât ar fi vrut să-l omoare, ar fi vrut să-l șteargă definitiv de pe fața pământului.

— Haide, Kenny, și-a tras și el de-o ciorbă! Mai lasă-l în pace, ce dracu'!

Lui Jack îi era greu să-l țină pe Kenny departe de trupul întins la pământ. Îl proptise lipit de zid, forțându-l să se calmeze pentru a permite rațiunii să preia din nou controlul.

Kenny știa că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-i doboare și pe Jack Carling și pe băieții lui, fără să apuce măcar să transpire. Spre deosebire de ceilalți oameni cu care venea în contact, Kenny Boy nu avea cu adevărat nevoie de un pretext pentru a lovi pe cineva. Putea să bată pe oricine, oricând ar fi avut chef, și exact asta făcea. Se folosea de cele mai firave pretexte pentru a-și dezlănțui furia asupra celor din jur care, de cele mai multe ori, nu bănuiau nimic. Era încă un lucru care funcționa în favoarea lui. Toată lumea era de acord că, dacă Kenny Boy îi aplica unuia o bătaie zdravănă, însemna că respectivul o meritase cu siguranță. Nu era un simplu derbedeu, nu-i plăcea doar să-și încordeze mușchii. Kenny avea o fire violentă, era un lucru bine știut. Ceea ce nu știau însă majoritatea oamenilor era că trebuia să se controleze în fiecare zi, că înțelegea că temperamentul lui i-ar fi putut aduce sfârșitul dacă nu învăța să

și-l stăpânească. Era însă conștient că trebuie să se calmeze, în special acum. Harry fusese un angajat bun, și cei mai mulți nu ar fi socotit că era nevoie să fie sancționat pentru micul lui matrapazlâc. Pe de altă parte, Kenny nu era precum cei mai mulți. I s-ar fi părut o rușine să accepte ca cineva să fure de la el. O considera o provocare la adresa lui, o sfidare a autorității lui, iar chestia asta îl enerva peste măsură.

— Spune-i dobitocului că și-a încheiat socotelile cu mine de azi înainte. S-a zis cu el, e terminat! Și fă în așa fel încât toți cei care lucrează pentru mine să priceapă că, dacă dispare până și o hârtie de cinci lire, o să mă duc personal după imbecilul care a îndrăznit să bage botul la smântână. Plătesc la salariu, nu accept să fiu furat de ai mei.

Jack dădea aprobator din cap, știa că avertismentul era îndreptat către el și mai știa și că trebuia să-l transmită mai departe și chiar cu mare vehemență, dacă voia să-l împace pe Kenny Boy. Kenny era un adevărat uriaș în teritoriu, se bucura de bunăvoința tuturor boșilor importanți din Londra, însă era un individ extrem de straniu. Jack îl împinse înspre ușă, voia să-l îndepărteze de trupul nemișcat al lui Harry.

Kenny nu era un șef dintre cei mai comozi, însă cine era? Câștiga în schimb foarte bine, scotea sume de-a dreptul impresionante. Adevărul era că plătea generos, așa că greșeala lui Harry Carter nu merita să fie trecută cu vederea, din perspectiva îngustă a lui Kenny.

— Haide, Kenny, e cazul să pleci de-aici.

Kenny îl urmă fără să protesteze. Jack era un bărbat masiv și putea să-și intimideze adversarul, mai ales dacă își propunea acest lucru. Să-l vadă atacându-l pe Harry în felul ăsta fusese o lecție pentru el. Kenny cu siguranță nu era omul cu care să te pui rău, era extrem de greu să-i faci față într-o bătaie. Era masiv, paranoic și cu o mână deosebit de grea.

După ce ieșiră din depozit și păși în lumina slabă a soarelui de ianuarie, Jack rosti pe un ton grav:

— Nu merita asta, Kenny Boy. Luase doar mărunțiș, nu s-ar putea spune că făcuse o avere.

Jack era și el un nume cu greutate; Kenny îl ceruse în mod expres de la fostul lui angajator. Jack venea cu o garanție bătută în aur și era singurul motiv pentru care își permitea acum să-și exprime opinia.

Kenny râse. Dinții egali și albi și trăsăturile tinere și frumoase îl făceau să pară mai degrabă solistul unei trupe rock. Era un băiat extrem de arătos, și o știa. Dar era totodată un băiat al dracului și oricine uita lucrul ăsta o făcea pe propria-i barbă.

— Tocmai faptul că imbecilul a șutit mărunțiș de la mine mă înfurie atât de tare. E o insultă chiar și mai mare decât dacă mi-ar fi luat o sumă considerabilă. Ce dracu' nu pricepi? A luat praful de pe tobă, așa că ce spune asta despre el? Și, mai important, ce spune asta despre mine? Să-i transmiți că, dacă-l mai văd vreodată, o să-l bat iar!

Jack înțelegea logica lui Kenny. Băiatul avea un argument solid. Dar tot exagerase. Kenny îl bătuse așa cum ar fi meritat să fie bătut un turnător de cea mai joasă speță. Pedeapsa trebuia să fie pe măsura vinei. La urma urmei, ei nu erau ca polițaii.

În clipa în care se întoarse cu spatele, Jack fu surprins să se trezească înșfăcat de păr și apoi tras cu violență înapoi în depozit. Fu azvârlit fără menajamente pe cimentul murdar, după care Kenny îl izbi în repetate rânduri cu piciorul, punându-și greutatea considerabilă în fiecare lovitură. De data asta însă, bătaia era aplicată cu o ferocitate cu atât mai sinistră cu cât era extrem de controlată. Jack își strânse genunchii la piept și-l așteptă să se oprească. Era zguduit de fiecare lovitură că începuse să sângereze și știa că va avea nevoie de cusături pentru rana de la gură. Simțea fiecare lovitură aplicată strategic în trupul lui întins la pământ. După ce bătaia încetă, stătu câteva secunde înainte de a se rostogoli cu grijă pe spate. Avea dureri îngrozitoare, sângera ca un porc înjunghiat. Era monstruos că se întâmplase așa ceva. Când ridică privirea spre Kenny Boy, îi văzu expresia de ură pe care nici măcar nu încerca să și-o ascundă.

— Dacă mai îndrăznești vreodată să ai vreo părere legată de treburile mele, ai cuvântul meu că te omor. Dobitoc înfumurat! Pe viitor, dacă voi simți nevoia să-ți cunosc părerea, o să ți-o solicit într-o manieră politicoasă și interesată. O să-ți adresez o serie de întrebări bine alese la care o să aștept răspunsurile tale atent gândite și, preferabil, generatoare de informații utile. Până atunci, ține-ți dracului clanța când vine vorba de treburile mele. Ai priceput ce spun? Sau vrei să-ți dau în scris, ca să poți să analizezi pe îndelete?

Jack înțelese atunci cum de reușise băiatul ăsta atât de tânăr să se impună în lumea lor: era nebun cu acte în regulă. Nu se temea de absolut nimeni și avea o demnitate dură care era foarte greu de ignorat. La cum îl vedea acum, Jack se temea să-și imagineze de ce ar fi fost în stare, dacă ar fi considerat că e cazul. Dacă ar fi simțit că nu este respectat.

Jack Carling se ridică în capul oaselor; știa când să se recunoască învins. Scuipă o gură de sânge și, ștergându-și fața cu mâna, simți umflăturile care începeau deja să se formeze. La dracu', avea să arate ca după un accident săptămâni întregi de aici înainte. Avea coastele rupte și îi era greu să respire. Violența atacului îl copleșea. Nu mai trăise așa ceva de când venise pe lume.

— Îmi pare rău, Kenny, încercam doar să mai relaxez atmosfera.

Kenny îi zâmbea larg acum, de parcă cele petrecute cu doar câteva minute în urmă nu ar fi avut loc niciodată. Era din nou prietenul îndatoritor și glumeț. Tovarășul cu inima largă. Părea să nu observe starea lui Jack, parcă nici nu îi vedea sângele și contuziile.

— Știu, Jackie, băiete. Tot ce zic este că sunt perfect capabil să mă descurc și singur în orice situație, cum și când consider că este cazul. Și, ca nu cumva să uiți, îți mai spun o dată: atunci când o să am nevoie de părerea ta, o să ți-o cer. Acum scapă de dobitocul ăla și hai să mergem la treaba noastră.

Jack știa că ceea ce îndurase nu fusese decât vârful aisbergului când venea vorba de Kenny Boy. Întrezărea absența oricărei emoții pe chipul lui frumos, din acei ochi albaștri și adânci. Cineva spusese cândva despre Kenny Boy că era un psihopat, și nu greșise. Ceea ce-l îngrijora însă pe Jack era faptul că Kenny nu părea să-și dea seama de asta.

∴

— Haide, Jordanna, vreau doar să beau o cafea cu tine. Ce dracu' ești atât de pornită împotriva mea? Crede-mă că eu chiar îmi dau silința.

Imelda era nervoasă și enervată pe fiică-sa și i se simțea în voce.

Jordanna oftă. Se grăbea, se întâlnea cu Jamsie și voia să-i dea vestea cea bună, însă maică-sa o acostase în plină stradă și îi dăduse planurile peste cap. Jordanna avea mult mai multă

încredere în sine de când intrase Jamsie în viața ei. De la fratele ei mai aflase și că îi cedase afacerea cu prostituate vărului său, Dexter. Acum se ocupa doar de droguri și era, mai mult sau mai puțin, principalul dealer din Londra. Și asta i se datora tot fratelui ei, după cum bine știa. Dar pentru Jordanna asta nu era neapărat ceva rău, pe ea nu o interesa decât bărbatul Jamsie O'Loughlin. Și acest bărbat era iubirea vieții ei. O făcea să se simtă bine în propria-i piele. O făcea să simtă că valorează ceva.

Acum, maică-sa încerca din nou să o forțeze să-i accepte compania și Jordanna nu-și dorea asta. Nu îi plăcea că maică-sa insista să-și petreacă timpul împreună. Îl avea pe Kenny, de ce mai considera că are nevoie și de ea?

— Sunt în întârziere, mamă, poate ne vedem săptămâna viitoare.

Îi întorsese deja spatele. Dar, după cum bine știa, Imelda n-avea de gând să se lase atât de ușor dată la o parte.

— Relaxează-te! Nu vreau decât să știu ce mai faci. Cu siguranță, poți să-ți sacrifici câteva minute pentru mama ta. Jamsie n-o să se supere. Ce Dumnezeu, te-ar aștepta și luni de zile, dacă l-ai ruga!

Spusese asta în glumă, însă invidia din spatele acestor cuvinte era evidentă pentru amândouă.

În timp ce se întorcea spre casă, Jordanna era nervoasă pe sine însăși pentru slăbiciunea de care dădea dovadă față de maică-sa. Față de oricine. De când se știa, încercase să aplaneze conflictele, dar vechile obiceiuri mor greu.

Deschise ușa din față și auzi tocurile maică-sii pe alee, în urma ei. Sunetul încă mai trezea în ea aceeași groază care îi umpluse sufletul în copilărie. Troncănitul sec al tocurilor ascuțite îi stârni încă o amintire. Se văzu în pantofii maică-sii, din piele neagră, cu tocuri de zece centimetri, îmbrăcată într-o cămașă de noapte roz cu galben, traversând coridorul. Îl văzu pe iubitul maică-sii ridicând-o în brațe și ducând-o în dormitor. Trupul micuț i se zbătea, copila țipa disperată, știind ce o așteaptă, și maică-sa întorcea capul. Se prefăcea că nu înțelege ce se întâmplă, alegea să nu audă țipetele fiicei ei.

Nici acum Jordanna nu era în largul ei în prezența Imeldei, își amintea mult prea multe ca să se poată simți vreodată bine lângă ea.

— Cât vrei, mamă?

Era acum în bucătărie și, ca întotdeauna în prezența maică-sii, pe chip i se citea o expresie îngrijorată. Avea încă trupul frumos, micuț. La fel ca mama ei, avea sânii obraznici și talia subțire. Îi mai moștenise și picioarele lungi și talentul de a purta rochiile în așa fel încât să pară că fuseseră special croite pe trupul ei. Își deschidea geanta, pregătindu-se să o plătească. Să scape de ea.

Imelda intră însă în rolul mamei profund jignite. Nu se potrivea prea bine cu atitudinea și cu felul ei de a fi. Până și un copil și-ar fi dat seama cât e de falsă.

— Nu vreau nimic, Jorge. Am bani destui, fratele tău se îngrijește de asta. Vreau doar să stăm de vorbă, să văd dacă ești bine. Îmi pasă de tine.

Jordanna pusese ceainicul pe foc și aștepta nervoasă ca apa să înceapă să fiarbă. Maică-sa o examina îndeaproape, îi amintea Jordannei de o vulpe care pândește un iepure, așteptând ocazia să se repeadă și să-l omoare. Știa că maică-sii nu-i pasă cu adevărat de ea, nu-i păsase niciodată. Voia doar să o aibă de partea ei. Îl avea deja pe Kenny, dar nu era de-ajuns. Avea nevoie și de fiica ei, avea nevoie ca Jordanna să se prefacă, să pretindă că maică-sa făcea din nou parte integrantă din viața ei. Totul la Imelda era o prefăcătorie. Așa fusese întotdeauna.

— Sunt bine… Și tu? Tu ce mai faci?

Îi era greu să spună *mamă*, nu era un cuvânt ușor pentru ea. Și, chiar când îl pronunța, știa că nu sună bine, că pare forțat. Știa că pare mai degrabă o acuzație decât un cuvânt de alint.

Imelda se așează pe un scaun din bucătărie. Avea trupul mlădiu, încă mai păstra iluzia tinereții. Pentru Imelda, să se uite la fiică-sa era ca și cum ar fi privit într-o oglindă. Era straniu, își vedea propriii ochi, propria față. Doar că fiică-sa era o imagine mult mai tânără și mai blândă, desigur. Poate *prea* blândă, adevărul fie spus.

— Bine, presupun. Ești cumva iar însărcinată, Jorge?

Întrebarea o luă pe Jordanna prin surprindere. Nu spusese încă nimănui, păstrase secretul pentru sine, se bucurase în taină, își permisese să viseze o vreme. Vedea un copil foarte școlit, un copil atât de inteligent, încât să uluiască pe toată lumea din jur. Își imagina un băiețel sau o fetiță, un copil uluitor de frumos, atât de frumos încât lumea să se minuneze de

fiecare dată când l-ar fi văzut. Visase un copil a cărui viață să fie perfectă din toate punctele de vedere. Care să fie atât de iubit încât să nu știe niciodată ce înseamnă nesiguranța, conștiința faptului că nu este dorit de cei care ar fi trebuit să-l dorească cel mai mult.

Acum însă, totul se năruise. Fusese distrus. Orice lucru despre care afla maică-sa era otrăvit, era de-acum garantat să meargă prost. Cum de știuse că e însărcinată, Jordanna nu-și putea da seama. Nu-și putea nici măcar imagina. Dar Imelda prinsese de veste, iar acest fapt o convinsese pe Jordanna că de-acum totul era sortit pieirii. Copilul ei era sortit pieirii, și asta numai din cauza maică-sii. O ura pe Imelda, o ura pentru că-i cunoștea secretele și pentru că le rostea în gura mare, vorbind despre viața fiicei ei ca și când ar fi făcut vreodată parte din ea și și-ar fi câștigat astfel dreptul de a avea o opinie în această privință. Sosirea maică-sii tocmai în acest moment, presupunerea ei că avea s-o convingă să o accepte din nou în viața ei erau de-a dreptul strigătoare la cer. Aroganța care o făcea să creadă că era atât de slabă și de proastă încât să cadă pe spate în fața interesului brusc pe care îl afișa față de ea și de viața ei o umplea de furie pe Jordanna. Văzând-o pe maică-sa cum se poartă de parcă i-ar fi păsat cu adevărat de ea, când amândouă știau că *ea* era singurul motiv pentru care Imelda nu fusese aruncată după gratii și lăsată să putrezească acolo, fu cuprinsă de o silă și de o furie atât de puternice, încât îi era greu să mai respire.

— De unde știi că sunt gravidă?

Imelda zâmbi larg, cu o expresie de evidentă fericire. Nu pentru că fiica ei era însărcinată, ci pentru că avusese dreptate. Fusese doar o vorbă aruncată la nimereală, însă fiică-sa era atât de proastă, încât era de așteptat că avea să rămână cât de curând borțoasă. Își făcuse rost de-un bărbat, era evident că acum urma un copil. Nu trebuia să fii un geniu ca să faci legătura. Jordanna era un clișeu ambulant și, la drept vorbind, asta nu o făcea decât și mai ușor de manipulat, din punctul ei de vedere.

— O mamă își dă seama de astfel de lucruri, Jorge. Ai apucat să spui cuiva?

Jordanna scutură vehement din cap.

— Nu.

Imelda începea să-și piardă răbdarea cu fiică-sa. Trebuia să-i tragă fiecare informație cu cleștele din gură. Fata asta nu era tocmai zdravănă. În mod clar, încă-i mai purta pică. Viața era de rahat, mare chestie! Ei și? Era cazul să depășească momentul. Ar fi vrut să-i spună panaramei ce avea pe suflet, dar își dădea seama că nu ar fi avut cu cine să stea de vorbă. Era deja hotărâtă să facă pe victima. Ei, n-avea decât! Nu avea nicio mustrare de conștiință în legătură cu copiii ei. Însă de-abia își stăpânea impulsul de a-i arde o palmă peste față măgăriței ăsteia.

— Ei, și când ai de gând să le spui, scumpo? Nu-i chiar așa o grozăvie, doar nu ești tu prima care trece prin așa ceva. De unde crezi c-au apărut toți oamenii de pe lumea asta? Pe toți i-a scos o femeie din trupul ei. Ești *doar* însărcinată, Jorge. Ce dracu', am trecut și eu prin asta, de două ori. Și uite că n-am murit.

Imelda tocmai spulberase întreaga vrajă pe care Jordanna o crease în jurul acestui copil și al secretului pe care îl păstra, ca și cum nu ar fi valorat nimic. Și, la drept vorbind, probabil că pentru ea nu avea nicio importanță. Nimic nu avea importanță pentru Imelda. Și nici nu avusese vreodată. Cel puțin în ceea ce-i privise pe copiii ei. Nu-i iubise niciodată. Până și Kenny, băiatul de aur, fusese doar un amănunt care îi distrăsese o vreme atenția.

Jordanna simți o furie neagră și murdară cuprinzând-o în fața cruzimii cu care maică-sa desconsidera tot ceea ce ținea de ea sau de viața ei. Simți cum o copleșesc subit toate sentimentele pe care încercase să le reprime de-a lungul anilor. De aceea era întotdeauna atât de agitată, atât de îngrijorată și speriată de a se dărui vreodată în întregime cuiva. Niciodată nu-și îngăduise să dea frâu liber sentimentelor ei celor mai adânci din cauză că încercase să păstreze liniștea, încercase să facă așa cum era mai bine pentru toți cei din jur. Simțea că era datoria ei să aibă grijă ca toți să fie fericiți, chiar dacă asta însemna să se îngroape pe sine sub greutatea propriilor sentimente. Iar acum, privind-o pe maică-sa, își dădea în sfârșit seama că-și pierduse vremea încercând să facă ceea ce trebuie. Știa acum că nu reușise niciodată să o facă să se gândească măcar la ea, cu atât mai puțin să înțeleagă sacrificiile pe care le făcuse. Întreaga ei viață fusese un șir de visuri urâte.

— Chiar vrei să știi *de ce* nu am spus încă nimănui?

Dintr-odată, Imelda remarcă tensiunea dintre ele. Știa că e o întrebare importantă și știa că trebuie să răspundă. Sesiza o schimbare subită la fiica ei, aproape că o înfrunta acum. Parcă ar fi crescut dintr-odată chiar sub ochii ei. Imelda știa că trebuia să atenueze tensiunea, că trebuia să rămână prietenă cu fiică-sa. Putea citi acum antipatia din ochii Jordannei, parcă ar fi provocat-o să o contrazică. Jordanna devenise femela dominantă, era suficient de furioasă încât să o înfrunte în sfârșit pe maică-sa pentru toate greșelile de care socotea că se făcea vinovată față de ea. Imelda era drogată. Își administrase o doză chiar înainte să vină și era perfect conștientă că avusese loc o schimbare subtilă de poziție între ea și fiica ei. Știa că trebuia acum să recâștige teren dacă voia să fie parte din viața copiilor ei și să-și asigure astfel traiul pe viitor.

— De ce? De ce nu ai spus nimănui vestea cea bună, scumpo?

Jordanna văzu zâmbetul fals al maică-sii. Dintr-odată, era din nou mică, din nou la mila acestei canalii egoiste. Doar că acum nu mai era copil, și asta însemna că femeia din fața ei nu-i mai putea face rău.

Imelda începea să bată în defensivă, vedea că Jordannei nu-i mai era frică de ea. Știa, fără o umbră de îndoială, că era pe cale să audă niște lucruri pe care nu era dispusă să le admită ca fiind adevărate. Avea să i se aducă aminte cum nu reușise să fie mamă și avea să fie învinovățită, *ca întotdeauna,* pentru toate relele care avuseseră loc în viața fiicei ei.

— Îți bați joc de mine, mamă? Ce, ți se pare cumva amuzant?

Imelda ridică din umeri. Începea să se teamă de fiică-sa, îi vedea forța trupului tânăr. Se baza acum pe faptul că Jordanna era însărcinată în speranța că discuția dintre ele nu avea să devină violentă.

— De unde să știu eu ce e în capul tău, Jorge? La dracu', nu-ți pot citi gândurile.

Pe Jordanna o șocă într-atât încercarea stângace a maică-sii de a-i răspunde cu demnitate, de a face pe nevinovata, încât mai că începu să râdă. Pentru prima oară în viață, nu se mai temea. O vedea pe maică-sa așa cum era, o persoană tristă și dezgustătoare. În copilărie fusese îngrozită de această ființă și groaza o urmărise întreaga viață, însă acum vedea ea frica în ochii maică-sii și, știind că acum purta la rândul ei un copil,

trebuia să găsească puterea de a se desprinde de această femeie o dată pentru totdeauna, de a o scoate din existența și din mintea ei. Știa că trebuie să dea totul pe față. Dacă nu o făcea acum, știa că n-avea s-o mai facă niciodată.

— Sunt distrusă pe dinăuntru, *mamă*, dar presupun că știi deja asta, nu? De când eram mică. Copilul care a murit, *mamă*, oh, pot să-ți spun mamă după atâta timp, nu-i așa?

Imelda tăcea și înghițea atacurile fiicei ei, știa că trebuia să o lase să spună ce avea de spus. Ce simțea nevoia să spună.

— Data trecută, doctorii au fost uimiți că am reușit să duc sarcina atât de multă vreme. Dar mi-au explicat că șansele ca acest lucru să se mai întâmple vreodată sunt infime. Ciudat cuvânt, *infime.* Așa că acum știi de ce nu strig în gura mare că sunt gravidă. Mi-ai luat totul, mamă, și te urăsc pentru asta! Poate că pentru Kenny Boy ești un fel de mascotă idioată, dar nu și pentru mine. Ai reușit să-mi distrugi orice umbră de fericire și toată fericirea pe care aș fi putut-o avea vreodată. Așa că hai să încetăm cu circul ăsta. Am știut încă de atunci, *mamă*, că erai conștientă de ce se întâmplă cu mine, cu bărbatul pe care îl aduceai în casa ta. Închideai ochii. Te durea fix undeva de toate astea. M-a rănit atât de tare, încât luni de zile n-am putut să-mi fac nevoile cum trebuie. Chiar și acum mă mai trezesc uneori și simt mirosul ăla infect, la fel cum simt mirosul drogurilor pe care le ardeai în lingură. Încă-ți mai văd expresia euforică de pe față în clipa în care drogul îți aducea singura bucurie. Curvă nenorocită și drogată, nu i-ai omorât doar pe cei de lângă tine, și ține minte că eu te-am văzut în acțiune, dar ne-ai omorât și pe mine și pe Kenny Boy. Ai ucis orice șansă am fi putut avea la fericire, la normalitate! Tu și dependența ta nenorocită! Ai otrăvit tot ce ai atins vreodată! Propria ta mamă te urăște, copiii tăi și-au dorit de nenumărate ori să te vadă moartă, iar lumea aia artificială în care te învârți se va prăbuși cât de curând în jurul tău. Arăți *bătrână, hoșcăită,* știi că ți-ai mâncat mălaiul. Ei bine, mamă, Dumnezeu nu bate cu parul, dar bate rău. Așa că să nu îndrăznești să vii aici și să te strecori iarăși în viața mea. Dacă i-aș spune lui Kenny Boy adevărul despre *mama* lui, te-ar strânge de gât într-o clipită. Am făcut tot ce-am putut ca să mențin liniștea, dar așa am făcut eu întotdeauna, nu? Așa că fă-mi o favoare și lasă-mă în pace!

Jordanna se forțase să vorbească printre dinții încleștați. Chipul ei alb ca varul și ochii fantomatici îi spuneau maică-sii tot ceea ce trebuia să știe.

Imelda își dădea seama că acesta era motivul pentru care insistase să reintre în viața Jordannei. Trebuia să afle cât de mult își amintea, de cât anume era conștientă. Se părea că nu uitase nimic. Trebuia să se asigure însă că Kenny Boy nu avea să afle niciodată nimic. Îi iertase multe, dar până și el ar fi tras linia în fața unei astfel de informații. Trebuia acum să facă tot ce mai putea pentru a reduce daunele la minimum. Cuvintele fiică-sii nu o afectaseră câtuși de puțin. Ca întotdeauna, nu îi păsa decât de drogurile ei, de droguri și de certitudinea că avea să le poată procura în continuare.

— Îți jur, Jorge, drogurile au fost de vină. Nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat în vremea aia. Eram complet dusă, întrecusem măsura… trebuie să știi că nu eram conștientă. Că eram cu siguranță drogată în ultimul hal dacă am permis să se întâmple asta. Știu că am greșit, dar nu vreau decât o șansă ca să mă revanșez.

Jordanna ar fi vrut să o sfâșie în bucăți, știa că vorbele ei, durerea ei, devotamentul ei, toate trecuseră neobservate pe lângă ea. Maică-sa tot nu era în stare să vadă cum faptele ei îi afectaseră pe toți cei din jur. Dependența de droguri pusese stăpânire pe viața ei cu mult timp în urmă. Pusese nevoia de droguri în fața a orice altceva, provocase atâta moarte și atâta ură! Căutase drogurile cu o disperare care nu mai lăsase niciun pic de loc pentru familia sau pentru copiii ei. Stătea acum și își privea primul născut, și Jordanna știa că nu simte absolut nimic. Irosise atâta timp și atâta energie încercând să o facă pe această nenorocită să-i pese de ea, încât acum aproape că nu-i venea să creadă. Nu mai avea nevoie de aprobarea acestei femei, putea de-acum să se ducă dracului, în ceea ce o privea. Și avea să i-o spună direct în față, nu regreta decât că nu o făcuse cu ani în urmă. Își dădea seama că Imelda era încă sub influența drogului, știa că are mințile duse mult prea departe ca să se poată concentra pe ceva cu adevărat important.

— Chiar și acum ești drogată, nu-i așa, *mamă?* Numai de asta îți pasă. Doar de asta ți-a păsat vreodată. Oricine altcineva ar fi murit până acum. Nu și tu. O, nu! Ar fi fost prea ușor, nu-i așa? Janis Joplin, Jimi Hendrix, atâția drogați talentați au murit tineri.

Nu și tu! Tu ai reușit să supraviețuiești de la an la an. Reușești să păcălești moartea în fiecare zi a vieții tale inutile. Ei bine, sper să-ți bagi o dată cât să nu-ți mai intre-n venă! M-ai servit pe tavă oricui m-a vrut, să nu crezi că nu țin minte. E de-ajuns să scot un singur cuvânt și ești terminată. Vreau să mă lași în pace.

— Te rog, Jorge, nu țin minte nimic! Nici nu știu cum să te fac să înțelegi că…

Jordanna oftă prelung, obosită și dintr-odată plictisită.

— Încetează! Cât de proastă mă crezi? Lasă-mă în pace, este tot ce-ți cer. M-am săturat de tine cu mult timp în urmă. Reține în memorie *totul.* Să știi că am o șmecherie. Pot să citesc ceva și să-mi amintesc apoi fiecare cuvânt. Știu că tu mă consideri retardată, dar în realitate află că sunt un mic geniu. Am învățat de mică acest joc, jocul *tău.* Și l-am jucat bine, dar nu pot s-o mai fac. Copilul mi-a murit și știu că sunt toate șansele ca nici acesta, pe care-l port acum, să nu ajungă la termen. Dar încă mai pot să sper și să visez. Dacă nu mi-ar fi rămas asta, de mult nu aș mai fi coborât dimineața din pat. Nu mai pot fi luată de proastă. *Nu vreau* să ții la mine, știu că, dacă ai începe cu adevărat să faci asta, ar fi chiar mai rău decât indiferența pe care te pricepi grozav s-o joci. Te urăsc din tot sufletul, te disprețuiesc pentru tot ceea ce ești. Sper să obții în sfârșit ce-ți dorești, mamă. Kenny Boy vrea să arate lumii că te poate ierta, crede că în felul ăsta va putea scăpa de rușinea de a te avea pe tine drept mamă. Dar n-o să se întâmple, și pot să-ți dau de pe acum un sfat pe care ar fi bine să-l urmezi. Kenny o să te omoare dac-o să bănuiască vreodată că te folosești de el. Dacă ar ști adevărul, te-ar curăța de pe fața pământului și ar face-o zâmbind. Kenny este un taifun dezlănțuit și nu poți să-l controlezi. Poate-ți închipui că ai fi în stare, dar este un om extrem de periculos. Acum du-te dracului și lasă-mă în pace!

Jordanna știa că deține puterea. Adevărul ieșise în sfârșit la iveală. Era un sentiment extraordinar să știe că ea era acum cea care exercita controlul.

Pe de altă parte, cu toate că Jordanna arăta ca femeia care îi dăduse viață, asemănările dintre ele se opreau aici. Jordanna nu avea în ea ura necesară pentru a menține vie o astfel de furie. Nu ar fi folosit niciodată informațiile pe care le cunoștea pentru

a-și atinge scopurile. Poate doar dacă ar fi fost împinsă dincolo de orice limită. Furia ei începuse deja să se domolească.

Imelda rămăsese șocată de discursul fiicei ei, dar știa că Jordanna nu ar fi putut niciodată să-l rănească pe Kenny Boy spunându-i adevărul. Era frățiorul ei, și Jordanna ar fi făcut orice ca să-l ocrotească. Încă se mai simțea vinovată pentru moartea tatălui lui. El fusese prea mic ca să-și mai amintească ce se întâmplase. Nu și-o amintea cu adevărat pe mama lui, nu și le amintea decât pe bunica Mary și pe Jordanna, cu dragostea și cu grija lor.

Imelda își dădu seama că fiică-sa nu-i mai era de-acum de niciun folos. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era dorința ca Kenny Boy să nu afle niciodată adevărul. L-ar fi distrus să afle secretele surorii lui. Jordanna n-avea să-i spună, fiindcă știa că urmările ar fi fost mult prea dure, mult prea brutale și n-ar fi putut trăi cu gândul că ea provocase așa ceva. Spre deosebire de mama ei, Jordanna nu simțea nevoia să provoace crize, își petrecuse aproape întreaga viață încercând să le evite.

În acest punct al existenței ei, Imelda intrase în panică. Pentru prima oară, controlul situației nu era la ea. Venise aici cu convingerea eronată că va reuși să o atragă pe fiică-sa înapoi în raza ei de acțiune. Fusese sigură că avea s-o determine să-i facă jocul, așa cum se întâmplase în trecut. Se înșelase, se înșelase amarnic. Fiică-sa văzuse prin ea și, pentru prima oară, spusese lucrurilor pe nume. Își îngăduise să riposteze cum ar fi vrut de mult. Sosise clipa în care să-i răspundă cu aceeași monedă.

Acum se priveau una pe alta și tăcerea dintre ele părea să le zdrobească.

— Așadar, nu pot să te conving că m-am schimbat, că am nevoie să mă ierți, că nu pot controla ceea ce sunt?

Jordanna miji ochii, scutură din cap furioasă și frustrată și spuse apăsat:

— Dispari dracului de lângă mine! Eu nu sunt Kenny Boy. Eu te citesc ca pe o carte deschisă.

Apa din ceainic fiersese și Jordanna opri focul. Auzi aburul și sunetul apei bolborosind și simți un impuls copleșitor de a-l arunca în capul maică-sii. Voia să o rănească, să o facă să sufere, așa cum îi făcuse ea să sufere pe toți cei care avuseseră nenorocul de a pătrunde în viața ei.

— Ieși afară, mamă! Nu glumesc. Pleacă acum sau nu mai răspund de faptele mele.

Imelda clătină încet din cap.

— Jamsie e un băiat de treabă. Știu asta mai bine decât vei ști tu vreodată. A fost cumsecade cu mine în felul lui, dar n-o să te plictisesc cu detaliile. O să-ți spun însă că nimeni nu e niciodată ceea ce pare, inclusiv tu. Ține minte asta pe viitor.

Jordanna nu răspunse. Stătea în picioare, fixându-și mama cu o privire rece. Furia ei amenința să dea în clocot și Imelda știa că, la fel ca ea, Jordanna era capabilă de gesturi violente dacă era împinsă prea departe.

Plecă peste câteva minute, iar fiica ei răsuflă ușurată. De câte ori se afla în prezența maică-sii, avea senzația că se sufocă treptat. După ce scăpa de ea, putea respira din nou în voie.

∴

Basil era încântat de noua lui achiziție. Intrase în parteneriat cu tânărul Kenny și era acum mândrul proprietar al unui club de noapte. Michael Hannon fierbea de mânie și asta nu făcea decât să-i sporească mulțumirea. Faptul că localul nu constituia decât un paravan pentru droguri și bani negri nu era câtuși de puțin ceva nou. Era plin-ochi în fiecare seară și drogurile se vindeau în toalete, ca de obicei. Cu condiția ca nimeni să nu le demonstreze implicarea directă în vânzare, erau acoperiți.

Tânărul Kenny avea propriii oameni care știau cum să vândă și, mai important, știau cum să ridice mâinile, dacă era cazul. Atâta vreme cât nu spuneau nimănui că patronii clubului le controlau tranzacțiile, erau tratați regește, ca și cum ar fi făcut parte din familie. Dar erau oricum prea abili ca să se lase prinși. Parcă ar fi avut o tiparniță de bani, atât de ușor mergea treaba.

Kenny era tânăr și, prin urmare, știa ce își doresc tinerii. Părea să le citească gândurile și mirosea înaintea lor ce aveau să-și dorească în continuare. Le satisfăcea apoi respectiva poftă, din abundență și, grație paranoiei și discreției lui înnăscute, reușea să nu apară nici pe radarul polițiștilor obișnuiți, dar nici pe cel al diviziei de narcotice. Plătea mulți oameni, dar numai el știa cine sunt și cu ce se ocupă fiecare. Era, din multe puncte de vedere, o armată într-un singur om.

Și mai impresionant era faptul că Kenny Boy era văzut de pe-acum ca viitorul boss care avea să conducă într-o bună zi întregul oraș. Oamenii îl plăceau și aveau încredere în el. Era

totodată un om de care să te temi. Era capabil de multă violență atunci când trebuia și de compasiune față de cei pe care îi considera nedreptățiți de soartă.

O considera pe Imelda o astfel de persoană. În ciuda a tot ceea ce știa despre ea, era totuși mama lui. Avea senzația că, dacă lumea îl vedea că o iertase, atunci modul public în care Imelda îi abandonase pe el și pe sora lui ar fi putut fi uitat. Și, la urma urmei, dacă pe el nu îl deranja, de ce ar fi deranjat pe altcineva?

Era o chestiune perfect logică, din perspectiva lui. Imaginea însemna totul pentru el. Încă din copilărie, simțise un stigmat asupra întregii lui familii. Știa acum că se datora nașterii lui și felului în care murise tatăl său, dar chiar de pe atunci înțelesese cât de greu trebuia să lupte pentru a câștiga respectul celor din jur. Știuse că începuturile lui în viață nu fuseseră dintre cele mai bune. Simțise încă de mic că oamenii îl disprețuiau din cauza maică-sii și a comportamentului acesteia. Trecuse mult timp până când reușise să priceapă asta, însă nu avea să uite niciodată cum se simțise atunci. Fusese hotărât să dea o valoare numelui său, să schimbe părerea celor care îl disprețuiseră. Fusese hotărât să le câștige stima cu forța, și exact asta făcuse. Muncise pe brânci și se asigurase că toată lumea vede în el o persoană care deține controlul. Știuse întotdeauna că trebuia să treacă peste moștenirea cu care plecase în viață, și în cele din urmă izbutise.

Îl văzu pe Jamsie îndreptându-se spre el și făcu semn să i se mai aducă două pahare. Știa că soră-sa se alesese cu un adevărat briliant. Jamsie se ținea scai de Jordanna, și asta le convenea de minune tuturor. Cu condiția să nu o rănească vreodată în vreun fel, era în siguranță. Kenny considera fericirea surorii lui de maximă importanță, mai ales după ultima întâmplare. Dar îl plăcea sincer pe Jamsie; știa că este interlop și traficant, dar cine nu era, în lumea lor? Și mai știa și că o făcea pe Jorge mai fericită decât o văzuse vreodată.

— Ei, unde este?

Kenny Boy râdea, ca de obicei. Se asigura că lumea îl vede mereu bine dispus. Făcea parte din planul lui de ansamblu. Era mereu cu zâmbetul pe buze și astfel, când zâmbetul dispărea, se știa că urmează ceva cu adevărat grav.

Jamsie arăta, ca întotdeauna, de parcă abia scăpase dintr-o tornadă. Era din cauza părului, șuvițele lui erau lungi, dese și, după propriile lui cuvinte, foarte neascultătoare. Arăta ca un sălbatic din Borneo la prima oră a dimineții și abia pe la prânz părul i se calma suficient cât să poată părea cât de cât normal. Avea însă noroc cu fața; era frumos dat dracului, așa cum spuneau cei mai mulți cu invidie. Și aveau dreptate. Spre deosebire de Kenny Boy, care era extrem de tânăr, frumusețea lui Jamsie o descopereai treptat. După o vreme, constatai că era un adevărat magnet pentru femei. Era un fel de Cassius Clay tânăr; avea aceiași pometi parcă sculptați și același ten neted; în plus, dantura perfectă, deși cam mare, i se potrivea, iar strungăreață îl făcea și mai sexy în ochii femeilor. Ticălosul era frumos de pica și o știa mai bine decât oricine.

După ce își strânseră mâinile și se îmbrățișară, li se alătură și Basil. Că Basil avea o problemă cu Jamsie, era un lucru mai mult decât evident. Așadar, decizia lui de a veni să bea împreună cu ei era cel puțin neobișnuită. Jamsie, un băiat foarte prietenos până când îi dădeai motive să se poarte altfel, îi întinse mâna uriașă, și Basil i-o strânse cam cu tot atâta entuziasm cu care i-ar fi strâns un catolic din Irlanda de Nord mâna arhiepiscopului de Canterbury în timpul marșurilor portocalii. Nu era ceea ce s-ar fi putut numi o întâlnire între prieteni.

— Totul bine?

Era o formulă de salut și atât Jamsie, cât și Kenny îi răspunseră cu un zâmbet. Basil era plin de el, iar lucrul ăsta nu dădea chiar atât de bine pe cât își imagina. Avea o mare problemă cu Jamsie și nu încerca s-o ascundă. Nu credea că este suficient de bun pentru Jordanna. Mai mult chiar, știa că Jamsie începuse deja să-și reia vizitele pe la vreo câteva dintre fostele lui iubite. Basil putea tolera asta, doar era și el bărbat. În jocul lor, găseai păsările la tot pasul; un nume puternic îți garanta puicuțe din belșug, era o treabă care venea odată cu meseria. Totuși, Jamsie părea să-i fi cedat lui Dexter afacerea cu fetele și toată lumea părea să fie de acord că asta era ceva cu totul nemaipomenit. Basil mai că se aștepta să-l vadă binecuvântat de însuși Papa, se întreba dacă nu cumva Jamsie mai avea puțin și era chiar sanctificat. Mai ducă-se Maica Tereza, Jamsie O’Loughlin venea tare din urmă!

Ce îl deranja însă pe Basil era informația că, în realitate, Jamsie rămăsese implicat în afacerea cu fetele; fete foarte tinere, chiar eleve. Niște copile care erau învățate cum să obțină eficiența maximă dintr-un drog.

Mai grav decât toate astea era însă zvonul că profesoara acestor fete n-ar fi fost alta decât Imelda Dooley. Ea și Jamsie se cunoșteau de multă vreme. El îi aducea drogurile, ea se îngrijea ca fetele să aibă tot ce le trebuie unor tinere prostituate.

Jamsie îl observa îndeaproape, știa că Basil avea suspiciuni în ceea ce-l privea, știa că deține informații pe care le-ar fi putut folosi împotriva lui. Jamsie era un mare prost din punctul ăsta de vedere; de fiecare dată, ceda în fața lăcomiei. Lăcomia era o pacoste, oamenii riscau enorm pentru a obține potul cel mare. Iar Jamsie părea să nu facă excepție.

— Ai aflat vestea?

Basil clătină din cap și ridică din umeri.

— Ce veste, Kenny?

Jamsie rânji, cu acel rânjet care-l făcea pe Basil să vrea să-i crape capul cu mâinile lui.

— Jorge e însărcinată, o să fiu unchi.

Basil îi felicită pe amândoi, văzu cât erau de apropiați și înțelese că trebuia să acționeze cu deosebită prudență, dată fiind relația dintre Jamsie și Jordanna. Kenny Boy era extrem de preocupat de fericirea surorii lui, avea să se asigure că Jordanna va primi viața pe care și-o dorea, indiferent cât l-ar fi costat să i-o asigure.

Dar Basil putea aștepta. Era un adevărat maestru în jocul așteptării. Jamsie credea că trăiește într-un balon protector alături de Kenny Boy, însă oamenii de genul lui Kenny Boy nu trebuiau niciodată subestimați. Basil avea de gând să stea, să adune informațiile și să lovească abia după ce deținea destule dovezi pentru a garanta totala distrugere a lui Jamsie.

Trebuia însă să fie sută la sută sigur înainte de a deschide gura, dacă voia să-l aranjeze pe derbedeul ăsta o dată pentru totdeauna. Atunci Jamsie avea să-și dea seama că Kenny Boy ar fi eliminat-o până și pe Jordanna dacă ar fi avut impresia că-l trage în piept, prin urmare, ce șanse ar fi putut avea oricine altcineva? O, da, Basil putea să aștepte. La asta se pricepea cel mai bine.

Capitolul 24

— Am pierdut copilul, Jamsie, îmi pare rău.

Jamsie dădu din cap, nu avea curaj să vorbească. Abia după ce Jordanna pierduse prima sarcină își dăduse seama cât de mult își dorea un copil cu ea. Până atunci, odrăslise fără să stea pe gânduri. Avea copii prin toată Londra. Îi vizita atunci când avea chef, le dădea ceva bani mamelor, apoi, când începeau să-l enerveze, pleca fără prea mari emoții. Erau copiii lui, ziceau ele, și îi iubea, dar fuseseră născuți de niște femei pentru care nu avea niciun fel de respect. Oricine le-ar fi putut face copii, dacă n-ar fi fost el, ar fi venit altul în cele din urmă. Jamsie le făcuse copii fiindcă, în adâncul lui, își dorise să-și lase amprenta asupra lor. Voise să-și amintească de el, îl amuzase ideea. Le văzuse pântecele umflate și se bucurase în secret la gândul că, orice s-ar fi întâmplat cu ele în viitor, vor avea întotdeauna copilul lui, semnul lui va rămâne cu ele pentru tot restul vieții. Orice bărbat venea ulterior găsea dovada că Jamsie fusese acolo înaintea lui. Femeile erau asemenea vârfului Everest – le cucerea pentru că existau.

Fusese ca un joc; le lăsa gravide, apoi trecea la următoarea. Îl distra îngrijorarea lor atunci când își dădeau seama că nu era prima oară când făcea asta. Avusese întotdeauna grijă de ele în timpul sarcinii, se asigurase că nu duceau lipsă de nimic. Însă o legătură propriu-zisă cu ele nu se materializase niciodată. Se manifestase entuziast, își luase în brațe copiii, dar nu simțise niciodată o emoție cu adevărat profundă în legătură cu toate acestea. Simțea o oarecare mândrie fiindcă erau progeniturile lui, dar nu și dorința de a le ține aproape. Știa că asta ar fi fost normal să simtă, mai ales pentru fetițe.

Acum avea în sfârșit o femeie cu care își dorea un copil, și nu se putea. Jordanna pierduse deja două sarcini, și Jamsie își dădea seama că asta nu avea să se schimbe. Jordanna rămânea gravidă numaidecât, nu asta era problema. Însă nu reușea să păstreze copilul înăuntrul ei o vreme suficient de lungă. În cel mult trei luni, pântecele ei respingea fătul, și fiecare dramă mai știrbea un crâmpei din fericirea Jordannei.

În timp ce o ținea în brațele lui, simțea o durere apăsătoare, nu doar pentru pierderea copilului, ci mai mult pentru că știa că

femeia de lângă el percepea această pierdere de o mie de ori mai puternic decât el. Era un adevărat diamant. Jamsie îi vedea tristețea adâncă din ochi și îi trecu prin minte gândul că poate tocmai acesta era lucrul care o atrăgea cel mai mult la ea. Avea nevoie de vulnerabilitatea ei. Dacă ar fi făcut un copil, avea sentimentul că și-ar fi pierdut farmecul peste noapte. Jamsie se luptă preț de câteva clipe să alunge aceste idei, își dădea seama că tocmai înțelesese un adevăr devastator și realitatea îl bulversa pur și simplu.

Jordanna tremura în brațele lui, și Jamsie o strânse cu și mai multă putere, până când îi simți bătăile inimii lipite de trupul lui. Se întrebă cum avea s-o mai poată privi în ochi după toate astea. Jordanna îl iubea din toată inima și își dorea cu disperare să-i dăruiască un copil. Voia un copil, avea *nevoie* de un copil.

Jamsie se ura pentru sinceritatea lui atât de brutală, deși fusese întotdeauna o calitate cu care se mândrise. O iubea în continuare, nu simțise niciodată pentru nimeni ce simțea pentru ea. Știa însă că tocmai această incapacitate a ei de a-i oferi ceea ce își dorea era cea care îi păstra interesul viu. Știa că era absolut dezgustător, dar trebuia să recunoască adevărul. Simțise și el consecințele abandonului, era conștient de trăirile Jordannei. La fel ca ea, și Jamsie suferise din cauza persoanei care ar fi trebuit să-i fie stâlpul de reazem în viață. Nu avea încredere în mame, nu erau chiar atât de nemaipomenite pe cât se spunea.

Propria lui mamă îl lăsase la o vecină când avea numai patru ani. Răsese și glumise cu el în acea zi, iar vecina, o doamnă albă extrem de decentă, care încărunțise înainte de vreme și care-și petrecea cea mai mare parte a timpului la biserică sau clătinând din cap la vederea tinerelor din jurul ei, îi dăduse, ca de obicei, o pungă de chipsuri și un pahar de limonadă. Nu era prima oară când avea grijă de el, iar maică-sa venise întotdeauna să-l ia după vreo câteva ore; îi plătea femeii și apoi își lua în brațe copilul adormit și îl ducea acasă. Jamsie se trezise întotdeauna în patul lui.

În seara aceea, adormise în cele din urmă pe canapea și, pentru prima oară în viață, a doua zi dimineața mâncase un ou fiert și niște „soldăței”. Însă când maică-sa nu se întorsese nici noaptea următoare, băiatul își dăduse deja seama că nu avea să o mai vină niciodată. Avea însă senzația că doamna White nu

fusese la fel de perspicace ca el. Îl luase cu ea la biserică, iar lui Jamsie chiar îi plăcuse acolo. O lăsase să-l țină strâns de mână pe toată durata slujbei și nu-i dăduse drumul nici măcar după ce se întorseseră la apartament. Până și ea se prinsese că nimeni n-avea să mai vină după Jamsie. Maică-sa era o fată foarte frumușică, din Edmonton; îl adusese pe lume la fel cum făcea totul în viață, fără să se gândească. Acum, peste atâția ani, Jamsie avea o bănuială că nici măcar nu știuse cine era tatăl; era o persoană foarte prietenoasă pe care o vizitau în permanență tot felul de bărbați. Doamna White așteptase două săptămâni înainte să informeze autoritățile despre el și în timpul ăsta Jamsie reușise să intre cât de cât într-o rutină. Femeia nu-i lăsase pe asistenții sociali să-l ducă într-o casă de copii, argumentându-le că băiatul se simțea foarte bine acolo unde era. Ajunsese în cele din urmă să se bată pur și simplu pentru el și fusese de-a dreptul șocată când îl obținuse. Odată ce legătura dintre ei devenise legală, încheiasem un fel de pact. Jamsie o plăcea și femeia părea să îl placă, la rândul ei. Aveau o înțelegere: ea era dispusă să-l lase să locuiască la ea, iar el era dispus să locuiască acolo. Mergea de minune.

Începuse școala în septembrie și devenise catolic peste noapte. Pentru prima oară în viață, avea mese regulate, cu alimente care nu erau prăjite pe loc sau cumpărate gata preparate și înotând în grăsime. Se trezise dintr-odată trăind într-o lume a rutinelor și îi prindea foarte bine. I se adresase femeii cu „doamna White” luni la rând, apoi, într-o bună zi, începuse să-i spună tușa Bee. Numele ei era Beverly, iar Jamsie se conformase dorinței ei. Doi ani mai târziu, erau cei mai apropiați oameni din lume. Aflase mult după aceea că *doamna* era doar un titlu onorific, femeia nu fusese niciodată măritată. Făceau o pereche neobișnuită, băiatul mare și negru și domnișoara bătrână, mititică, vrăbiuța parohiei. Sora ei, o femeie robustă, cu obrajii roșii, nu acceptase niciodată alegerea doamnei White și nici adopția care urmase și care fusese sărbătorită cu una dintre rarele vizite la un Wimpy Bar. Dar Jamsie o iubise și îl iubise și ea, în felul ei. Băiatul se descurcase bine la școală, avusese rezultate foarte bune și Jamsie știa că tușa Bee și-ar fi dorit să își continue educația. Din nefericire, Jamsie își începuse deja propria educație. Era dealer de la cincisprezece ani și până la douăzeci și unu își scosese deja

prima târfă la produs. Tușa Bee presupunea că Jamsie al ei își găsise o slujbă bună, care îi aducea un venit legal decent, deși cu siguranță trebuie să-și fi dat seama cât de ridicolă era această perspectivă. Însă Jamsie o admirase fiindcă prefera să creadă doar lucruri bune despre el.

Îi răsplătise însutit bunătatea și dragostea și o ținuse de mână în clipa în care își dăduse ultima suflare. Cancerul la sân o răpise de lângă el înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să înțeleagă despre ce era vorba.

Avea douăzeci și doi de ani și rămăsese singur pe lume, dar tușa Bee fusese principalul lui etalon în ceea ce privea femeile. Maică-sa fusese o fată bună de distracție, și Jamsie știa că îl părăsise fără să se gândească o clipă la ce s-ar fi putut întâmpla cu el. Îl abandonase la doamna White și ieșise din viața lui. Jordanna îi era atât de dragă pentru că, la fel ca tușa Bee, știa că avea să-i fie întotdeauna alături, orice s-ar fi întâmplat.

Oamenii erau complicați, iar Jamsie era mai complicat decât toți la un loc. Nu-și dorea cu adevărat să aibă copii cu Jorge, îi plăcea să fie numai ei doi, fericiți împreună. Îi gătea, îi curăța casa și hainele, era fericită doar să fie lângă el. I-ar fi adus întreaga lume pe o tavă, dacă ar fi putut, dar știa că nu asta voia. Jordanna nu-și dorea decât un copil, iar asta nu avea să se întâmple, nu că Jamsie ar fi avut cea mai mică intenție de a-și exprima această opinie cu glas tare.

Nu îi era fidel, așa ceva era peste puterile lui, dar o iubea. Iar asta, din punctul lui de vedere, ar fi trebuit să fie de-ajuns. Știa că este un nenorocit din multe puncte de vedere; s-ar fi folosit de oricine pentru a-și atinge scopurile, încerca să scoată ceva pentru el din orice situație cu care se întâlnea. Se hotărâse încă din ziua în care îl abandonase maică-sa să nu mai ajungă niciodată într-o postură din care să sufere atât de mult. Pentru cei mai mulți oameni, viața nu însemna altceva decât o mare mizerie. Jamsie nu era cu adevărat devotat nimănui, însă Jordanna fusese prima care îi demonstrase că dragostea putea schimba un om.

Mai auzise și zvonuri cum că începuse să fie văzut drept un bărbat moale, dar știa că bârfele lucrau mai degrabă în avantajul lui. Avea o afacere din care câștiga extrem de bine, deși știa că unii oameni nu vedeau situația în aceeași lumină ca

și el. Ei bine, Jamsie își făcuse întotdeauna propria lege, iar asta nu avea să se schimbe acum.

∴

Imelda se simțea minunat, avea acea senzație languroasă care urma întotdeauna unei doze bune. Își simțea întreg corpul relaxându-se; știa că senzația nu avea să dureze prea mult, dar era absolut divină. Căscă larg și, așezându-se înapoi în scaun, savură momentul. Numai pentru asta trăia. Pentru acest sentiment de ușurare, pentru senzația de împăcare cu lumea. Se simțea bine în propria companie, trăia ușurarea de scurtă durată pe care drogul i-o aducea întotdeauna. Era o victorie efemeră, știa că nu avea să țină destul. Câștiga și pierdea de fiecare dată. Dar asta era întreaga idee. Heroina era visul celor singuratici. În cele din urmă, toți dependenții de heroină își doreau să fie singuri, era unicul mod în care își justificau existența. Dacă trebuiau să interacționeze cu alții, le pierea tot cheful, le era mult mai ușor să fie singuri. În felul ăsta, nu trebuiau să se gândească decât la ei. În cele din urmă, nimic nu mai conta: nici familia, în niciun caz copiii care aveau întotdeauna prea multe nevoi, nici prietenii, nici igiena personală, nimic. Nu mai conta decât momentul prezent.

Imelda vedea dezastrul din jurul ei, apartamentul era o mizerie. Dar ei nu-i păsase niciodată de astfel de lucruri. La ce bun? Își curăța și își îngrijea trupul și se preocupa de hainele și de părul ei. Cicatricele i se mai duseseră odată cu anii, și ridurile care-i apăruseră le mai mascau și ele. Era de-a dreptul uimitor. Deși fața-i era mai îmbătrânită și mai dură, tot mai existau bărbați care întorceau capul după ea. Cel puțin un anumit gen de bărbați. Iar asta era un adevărat balsam pentru orgoliul ei.

Știa că era momentul să se aranjeze, se făcea târziu și trebuia să se ducă la treabă. Îi plăcea slujba, îi dădea sentimentul că încă mai este bună la ceva. Se retrăsese personal din afacere, însă era acum plătită pentru a școli eleve noi. Era un sentiment plăcut să știe că făcea un lucru la care se pricepea cu adevărat. Și își achita totodată niște datorii care erau cu mult rămase în urmă.

Lui Jamsie nu-i plăcea că era implicată, dar omul ăsta era ca o muiere proastă. Îl convinsese să o angajeze și îl convinsese să o păstreze. Fiică-sa n-ar fi fost încântată să afle adevărul despre bărbatul de lângă ea, însă pe Jamsie câștigul îl interesa mai mult

decât orice altceva, și-ar fi vândut și propria sculă pentru un preț satisfăcător. Era proxenet de profesie, să vândă trupuri era meseria lui.

Tânărul Dexter era cam tot atât de potrivit în peisaj pe cât ar fi fost Karl Marx într-o telenovelă de familie. Nu avea habar cu ce se mănâncă meseria asta, era un imbecil. Arăta bine și se îmbrăca bine, mai bine decât Jamsie, dar asta era valabil pentru aproape întreaga populație masculină. Însă pe Dexter nu-l interesa câtuși de puțin ceea ce făcea. Și, pentru a conduce o afacere din care să speri că vei scoate un profit, trebuia să te *intereseze* ceea ce faci. Era de la sine înțeles, odată ce cunoșteai jocul, îi cunoșteai în mod automat și capcanele. Erai legat de oamenii cu care aveai de-a face și puteai identifica problemele înainte ca acestea să apară. Însă Dexter era un dobitoc. Un imbecil. Nu-l durea capul, fetele puteau să se costumeze în gorile și el tot nu ar fi observat. Venea doar să ridice banii. În afară de asta, îl durea fix undeva. Ei bine, după atâția ani petrecuți în această profesie, Imelda știa că, dacă protectorului tău nu îi păsa de tine, atunci nimănui nu-i păsa. Era un lucru care dăuna moralului, iar fetele care se prostituau nu aveau niciodată prea multă încredere în sine. Dacă ar fi avut, și-ar fi ales de la bun început o altă meserie.

Ea era singura persoană care se preocupa de fete. Îi plăcea acest statut; la urma urmei, nimeni nu cunoștea afacerea asta mai bine decât ea. O administra de-acum de una singură și se simțea bine, ca în vremurile de glorie, când avusese pe mână o combinație mult mai mare decât asta și o învârtise pe degete fără efort. Lucru care îi fusese în cele din urmă fatal, pe vremea aia nu stătea niciodată să analizeze în profunzime nimic. Fusese convinsă că e la adăpost de oricine, fie că era vorba de poliție sau de dușmanii pe care și-i făcuse din cauza propriei aroganțe. Imelda Dooley își învățase în sfârșit lecția, deși nu fusese ușor.

Se puteau scoate bani frumoși din treaba asta; dar era totodată o întreprindere pe care fie o înțelegeai din prima clipă, fie o abandonai mâncând pământul, fiindcă, la urma urmei, era și extrem de periculoasă. Orice client putea fi un dement și cazurile nu erau puține. Trebuia să ai o capacitate interioară de a-i mirosi, iar asta nu era ceva ce să poți învăța peste noapte. Fie o aveai de la bun început și o foloseai în propriul interes, fie dispăreai fără urmă. Imelda văzuse fete foarte frumoase dând

greș fiindcă nu reușiseră să deosebească un maniac de un client obișnuit. Imelda le ajuta pe fetele ei să înțeleagă afacerea și le învăța cum să-și poarte de grijă. Dexter îi era foarte recunoscător pentru ajutorul și pentru lecțiile ei, era bucuros să lase pregătirea fetelor în seama ei, iar Imelda se servea din câștiguri cu ambele mâini. Se întorsese în afacere și era încântată. Se întorsese acolo unde îi plăcea să fie: la conducere, aproape de bani și fără să o supravegheze cineva. Fetele erau cam tinerele, dar mergeau, și chiar dacă nu erau de cea mai bună calitate, erau pline de zel și învățau repede. Le ajutase să se învețe cu acul, așa se obișnuiau mai ușor cu această viață. Se aflau toate pe cea mai joasă treaptă, așa că seringa era un adevărat bonus atunci când trebuia să faci trotuarul noapte de noapte. Fiecare avea o sumă fixă pe care trebuia să o aducă și fetele stăteau acolo, în stradă, până când făceau rost de banii pe care Imelda îi pretindea de la ele. Știa cum să le încurajeze atunci când era nevoie, dar și cum să le bage în sperieți dacă nu făceau ceea ce le cerea.

Vara era pe sfârșite și nopțile începeau să se lungească. Era cel mai bun moment al anului pentru fete. Bărbaților care plăteau pentru sex nu le plăcea lumina zilei, întunericul era aliatul lor. Și, adevărul fie spus, cele mai multe fete arătau oricum mai bine în lumina palidă a serii. Erau tinere, dar nu erau tocmai niște frumuseți răpitoare. Le explicase de sute de ori cât de important era să nu se certe între ele. Aici greșeau cele mai multe târfe, după o vreme deveneau foarte agresive și începeau să considere câștigul altor fete dreptul lor. Ajungeau la concluzia că au cine știe ce prioritate, că aveau un drept mai mare decât alte fete asupra clienților disponibili. Instinctul firesc al unei fete ieșite la produs era amplificat de efectul drogului. Fetele se drogau la început pentru a găsi curajul de a ieși în stradă și sfârșeau prin a se prostitua ca să plătească pentru droguri. Era o situație din care cineva ca Imelda nu avea decât de câștigat, oricum ai fi luat-o. Și, cu cât erau fetele mai tinere, cu atât era mai ușor. La Londra soseau altele noi în fiecare zi și asta nu însemna decât că nimeni nu era de neînlocuit.

Imelda ajungea întotdeauna la timp la muncă, știa că fiul ei era de-a dreptul obsedat de respectarea programului. Ținea morțiș la punctualitate, drăgălașul de el, dar Imeldei îi plăcea asta. Devenise un boss în toată regula și era mândră de asta.

Reputația lui în continuă creștere o ajuta să-și poată face apariția în lume, atunci când își dorea. O trata ca pe un membru al familiei, astfel că și ceilalți erau obligați să facă la fel.

Bătaia din ușă fu un sunet binevenit, anunța începutul unei noi zile de lucru. Deschise și fu bucuroasă să le vadă pe trei dintre fetele ei cele mai noi. Toate trei erau certate cu legea într-un fel sau altul și niciuna nu avea minte nici cât o păsărică. Dar erau foarte noi în meserie și Imelda încă se mai prefăcea că nu este interesată decât de binele lor. Le întâmpină cu obișnuitul zâmbet prefăcut și cu promisiunea unei experiențe narcotice spectaculoase. Își ținea întotdeauna trusa la vedere, la urma urmei locuia singură și foarte rar i se întâmpla să primească vreo vizită.

Fetele năvăliră înăuntru. Imelda se obișnuise deja cu chipurile lor exagerat de machiate și cu expresiile nerăbdătoare. Erau toate la fel și știa că, dacă-și juca bine cartea, aveau să rămână ale ei toată viața.

∴

Kenny Boy era cam ametit, își îngăduise câteva pahare de brandy pentru a sărbători ultima afacere. Tocmai își negociase o bucată zdravănă din profitul unei firme de închirieri de mașini. Băieții îl cinsteau și el avea grijă ca orice problemă pe care șoferii ar fi avut-o cu poliția să dispară. Fie că omul fusese prins beat la volan, fie că făcuse vreun accident conducând prea repede sau prea imprudent vehiculul, avea de-acum cărțile aranjate. Kenny își asigurase totodată o adevărată flotă auto care să îi livreze pachetele prin întregul oraș. Stătea întins în pat și simțea bătăile inimii fetei de lângă el. Era caldă și prietenoasă, dar Kenny știa că e acolo doar datorită numelui său. O adusese în pat la numai câteva ore după ce o întâlnise. Fusese însă o păsărică simpatică, nu avusese nimic împotrivă să încerce mișcările ceva mai exotice pe care i le solicitase. Avea un chip foarte drăgălaș și picioare frumoase. Lui Kenny îi plăceau picioarele. Erau primul lucru pe care îl observa la o fată; se uita mai întâi la picioare și apoi la restul. Dacă gambele erau suficient de spectaculoase, gagica putea fi urâtă ca noaptea. Voia doar să i-o tragă, nu s-o ia de nevastă. Dacă fetele erau ceva mai pocite, nu se mai obosea să le trateze cu vreo câteva pahare într-un bar. Le-o trăgea pe bancheta din spate, apoi le lăsa în stradă, zâmbind. Dar picioarele erau esențiale pentru el,

și fata asta avea picioare superbe. Erau lungi și subțiri și știuse să se îmbrace în așa fel încât să și le etaleze la maxima lor valoare.

Lisa Marks era în elementul ei; îl plăcuse pe Kenny Boy Dooley încă de când avusese doar treisprezece ani și se uitase după el prin baruri. Avea o alură periculoasă care îl făcea deosebit de interesant.

Îi plăcea un dans de calitate pe saltea, iar Kenny Boy nu o dezamăgise. Stătea acum întinsă lângă el, fericită. Își atinsese obiectivul și, dacă-și juca bine cartea, poate că îl făcea s-o mai invite și altă dată, și astfel că numele ei avea să fie asociat cu al lui. I-ar fi conferit o oarecare celebritate și i-ar fi garantat câteva minute de glorie. Înțelegea felul în care funcționa lumea ei și nu avea nicio reținere în a se folosi de orice îi era la îndemână pentru a putea obține ce-și dorea de la viață. Și avea un extraordinar simț al umorului, oricine știa că se pricepea grozav să spună o glumă.

— Să-ți aduc ceva de băut, Kenny?

Avea un apartament drăguț, curat și frumos aranjat, și Kenny știa că avea să ajungă pe lunga listă de bărbați care îi cumpărau mobilă și-i achitau facturile. Nu avea nimic împotrivă, înțelegea că face parte din joc.

O strânse în brațe:

— Nu-mi trebuie nimic, scumpo. Relaxează-te câteva clipe.

Era pe punctul de a adormi, nu-și mai dorea acum decât vreo câteva ore de somn. Lisa era o fată drăguță și n-ar fi fost chiar cel mai îngrozitor lucru să se trezească peste câteva ore lângă ea și să repete scena de mai devreme. Fata se cuibări lângă el; îi simțea picioarele lungi, pielea fină atingându-i-o pe a lui, și o strânse încă o dată în brațe.

Lisa adora acest moment, să știe că, preț de câteva ore, era singurul gând din mintea unui bărbat. Kenny Boy era o mare achiziție pe lista ei, avea să se laude cu această noapte săptămâni la rând. Avea să exagereze cu vreo câteva expresii bine alese despre performanțele lui sexuale uluitoare, lăsând impresia că avusese o adevărată relație cu el.

În timp ce savura aceste încântătoare momente alte întâlnirii lor, țârâitul strident al telefonului risipi vraja îmbrățișării. Lisa răspunse repede. Pe de-o parte era furioasă că cineva îi stricase giugiuleala, pe de altă parte se bucura că avea ocazia de a

menționa numele lui Kenny Boy și de a dovedi că se afla într-adevăr acolo, cu ea. Era totuși o sabie cu două tăișuri, Kenny ar fi putut să se ridice și să plece chiar în vreme ce ea vorbea la telefon. N-ar fi fost prima dată când i se întâmpla asta.

— Alo?

Se ridicase în capul oaselor, expunându-și din plin goliciunea. Avea un corp frumos și nu se sfia să și-l arate. Și mai spera și că postura ei provocatoare avea să-l țină pe Kenny pe loc, pentru o nouă rundă.

Kenny căscă și se trânti înapoi pe pernă. Atmosfera se stricase, viața reală își arătase chipul. Se pregătea să-și tragă cearșaful pe el și să se ducă la baie, când auzi un fragment din conversația fetei.

Lisa era acum de-a dreptul încântată de apel, i se părea că era mâna destinului. Telefonul ăsta îi putea arăta lui Kenny că aveau mult mai multe în comun decât își dădea seama. Se întoarse și se lăsă pe spate, expunându-și sânii mari și talia îngustă într-o mișcare aparent nonșalantă, însă menită să-i atragă atenția. Îi făcu șmecherește cu ochiul și gânguri cu toată șiretenia de care se simțea în stare:

— Spune-i lui Jamsie că nu pot, am treabă. Știu că Dexter are numerele, le-a luat de la Imelda. Oricum, ea se ocupă de asta. Eu știu numărul lui Cassie doar pentru că uneori mai lucrează la barul din Soho.

Închise telefonul câteva clipe mai târziu și, zâmbindu-i larg lui Kenny Boy, spuse cu mult aplomb:

— Avem mai multe în comun decât crezi.

Kenny Boy încă încerca să înțeleagă ce însemnau cuvintele ei și nu era câtuși de puțin plăcut impresionat.

— Cine e Cassie?

Era calm, părea doar curios, atât cât să nu-i dea de bănuit. Lisa ridică din umeri ca și cum întrebarea lui ar fi plictisit-o, închipuindu-și că această atitudine o făcea să pară mai sofisticată.

— E una dintre fetele mamei tale. Am lucrat mai de mult pentru Jamsie la barul lui, evident, nu ca prostituată. Lucram *în spatele* barului. Îl mai ajutam să-și monitorizeze fetele. Cassie era o fată drăgălașă, o vedeam des acolo. Să spunem doar că ea și Jamsie erau apropiați.

Lisa zâmbea, își imagina că face doar conversație interesantă, nu știa că sora lui Kenny era de fapt jumătatea oficială a lui Jamsie, și asta de multă vreme.

Kenny râse.

— Pricep, Jamsie e mare gagicar! Dar sincer, eu cred că e doar gura de el.

Lisa își aruncă părul lung peste umărul subțire și, aprinzându-și o țigară Benson & Hedges, trase un fum adânc înainte de a continua:

— E ceva de groază! Se dă la tot ce mișcă. Numai eu știu de câte ori a trebuit să fac față avansurilor lui.

Asta însemna că fata se culcase cu Jamsie la un moment dat; s-ar fi culcat cu orice tip de pe urma căruia ar fi avut ceva de câștigat, fie că era vorba de numele sau de banii lui. Nu era neapărat ceva care să-l enerveze, știa că din același motiv se afla și acum cu el.

— Totuși, Cassie nici nu terminase încă școala, dar știi cum e Jamsie! Îi cam plac fetițele, nu? Încă puțin și ar putea fi acuzat de pedofilie, vorba maică-tii.

— Tot ea se ocupă de fete, nu?

Lui Kenny Boy îi era extrem de greu să controleze furia care creștea înăuntrul lui. Știa că fusese luat drept un mare dobitoc și nu era un lucru pe care să-l poată trece cu vederea.

— Din câte am văzut eu, le arată doar cum este viața. Le explică regulile pe care e bine să le știe că să n-o încurce. Jamsie știe că Dexter e o nulitate și oricum lui Dexter nu-i place afacerea, așa că mama ta face, practic, toată treaba în locul lui.

Kenny se temu să spună ceva preț de câteva clipe, fata chiar credea că sunt pe aceeași lungime de undă de vreme ce îi povestea totul pe un ton atât de nonșalant. Ar fi vrut să-i zdrobească fața, să o facă să înțeleagă că nu reușea câtuși de puțin să-i intre pe sub piele cu trăncăneala ei. Nu reușea decât să-i stârnească dorința de a o lovi, de a o pedepsi pentru că era o trădătoare. Așa cum avea să-i pedepsească și pe Jamsie și pe târfa de maică-sa, când avea să pună mâna pe ei.

— Câți ani zici că are Cassie?

Lisa ridică din nou din umeri, pielea ușor bronzată îi era aproape transparentă în lumina lămpii. Știa că arată bine.

— Vreo cincisprezece sau șaisprezece acum, dar a apărut în peisaj acum un an. A adus-o maică-ta de la Cross, ca pe mai

toate fetele. Le aducea la bar uneori și mai stăteam și noi de vorbă, înțelegi? Jamsie o apreciază enorm pe mama ta, Kenny Boy. Chiar le lasă pe fetele noi să stea la ea o vreme la început, presupun că au nevoie de o influență stabilă.

Kenny dădu din nou din cap, încă nu era sigur că poate rosti o frază coerentă. Și mai știa și că Lisa ar fi vorbit în continuare dacă nu o întrerupea. Încerca să stabilească o legătură comună între ei, și Kenny o lăsă să creadă că reușește. Își dădea seama că fata era periculoasă, fiindcă, dacă ar fi avut minte, și-ar fi dat seama că genul ăsta de informații era de preferat să le păstreze pentru sine. De parcă ar fi fost hotărâtă să-i demonstreze că are dreptate, Lisa îl întrebă brusc și cu un aer atotcunoscător:

— E totul în regulă acum între el și Basil? Am auzit că se cam răciseră relațiile.

Kenny întoarse brusc capul ca să se uite la ea, și Lisa simți că o trec fiorii, începând să înțeleagă. Kenny respira repede și întretăiat. Își simțea inima bătând să-i spargă pieptul, știa că nu se mai putea preface de-acum.

— Din ce cauză? De ce se răciseră relațiile?

Lisa conștientiză, fără umbră de îndoială, că din cauza ei avea să se întâmple ceva dramatic, ceva foarte periculos.

— Ei, răspunde-mi, scârba dracului!

Urla la ea și, ridicându-se în genunchi pe pat, îi înfipse mâna în gât și, ținând-o în așa fel încât să nu se poată mișca, îi șuieră printre dinți:

— Răspunde-mi sau pe legea mea că-ți crăp capul! O să-ți car la pumni de-o s-ajungi să arăți ca o halcă de carne. O să-ți sparg toate oasele din față și-o să-ți crăp buzele. Și când o să termin, până și Baby Jane Hudson o să pară mai frumoasă ca tine.

Lisa se sufoca, iar Kenny auzea sunetul groazei ei absolute. Într-un final, dincolo de furie și ură, mintea lui reuși să înțeleagă că fata murea în mâinile lui. Îi slăbi strânsoarea din jurul gâtului și o privi cum tușește și horcăie și cum trage în cele din urmă o gură adâncă de aer, care-i umplu plămânii. Fusese la un pas să o omoare și erau amândoi conștienți de asta.

Lisa avea ochii roșii și plângea în hohote. Se ghemuise într-un colț al patului. Dincolo de mărturisirea ei de mai devreme, arăta exact a ceea ce era – o fată tânără și speriată, care deschisese de prea multe ori gura. Știa că, și dacă ar fi scăpat întreagă acum, tot ar fi trebuit să aibă de-a face cu Jamsie, când ar fi

aflat că de la ea pornise întreaga poveste. Și asta fără s-o mai pună la socoteală pe mama lui Kenny. Toată lumea știa că femeia nu e cu toate mințile acasă. Ce o speria însă cel mai tare era cât de repede se ajunsese aici, bărbatul de lângă ea se transformase dintr-un amant tandru într-un animal psihopat în doar câteva minute. Pericolul care o atrăsese întotdeauna i se arăta acum în față, în deplina și îngrozitoarea sa realitate.

Lisa Marks tocmai învățase o lecție foarte valoroasă: în lumea în care își dorea cu atâta ardoare să se implice trebuia să știi să-ți ții gura, indiferent cu cine stăteai de vorbă. Dacă interlocutorul știe deja ce ai de spus, la ce bun să te mai obosești să deschizi subiectul? Pe de altă parte, presupunând că nu știe, există probabil un motiv al dracului de bun pentru asta. Vorbele aruncate fără noimă puteau provoca suferințe unor oameni nevinovați ce riscau să fie bătuți sau, în cazuri extreme, chiar uciși. Să vorbești doar ca să te dai mare era în lumea asta un păcat pe care cei de seama lui Kenny Boy nu-l tolerau.

Aici supraviețuiau doar cei care își trăgeau fermoarul la gură și îi priveau cu multă suspiciune pe toți cei din jurul lor. Faptul că târfulița asta știa ceva de care el nu avea habar îi spunea lui Kenny Boy că prietenia lui cu Jamsie îi oprise pe cei din jur să mai vină și să-i vorbească despre cei apropiați și dragi lui.

Era destul de rău că Jamsie umbla cu târfe și o înșela pe soră-sa, dar ăsta era un lucru pe care l-ar fi putut tolera la urma urmei, era bărbat ca toți bărbații. Însă asocierea lui cu maică-sa era o cu totul și cu totul altă mâncare de pește. Aici era vorba despre altceva. Și, când Lisa începu să dea pe goarnă tot ce știa, Kenny ascultă din ce în ce mai dezgustat. Trebuia să rezolve problema, și asta cât mai curând.

Capitolul 25

— Ascultă, Kenny, e drept că am un dinte împotriva lui Jamsie, dar asta nu înseamnă că poți să vii aici scuipând foc pe nări și amenințând în stânga și-n dreapta. La dracu', ar fi trebuit să stai cu ochii pe minge. E înhăitat cu jigodia aia de maică-ta de multă vreme. Se știu de ani de zile ăștia doi. A fost peștele ei la un moment dat, pe asta am auzit-o cu ani buni în urmă. Dexter

este doar de fațadă; Jamsie nu poate rezista câștigului pe care i-l aduce afacerea cu fete tinere. Le face să fie dependente de prafuri sau de ac – în funcție de preferințele amărâtelor –, după care le aruncă în stradă, ca să facă trotuarul. Dacă rezistă cinci ani, își merită investiția. Și eu mă învârt tot în lumea asta, dar nu lucrez decât cu fete majore. Și nu vreau drogate, astea o dau în bară. Și când o dau în bară, o dau la greu și de obicei te trag și pe tine după ele.

Basil își turnă un pahar mare de brandy, apoi, dându-l pe gât dintr-o înghițitură, spuse sarcastic:

— Dar să știi că pe asta ți-ai făcut-o cu mâna ta. Tu ai adus-o pe maică-ta înapoi în scenă, iar Jamsie se crede la adăpost fiindcă este încurcat cu soră-ta. Cine dracu' era să vină să-ți spună tocmai ție că erai tras în piept de oamenii pe care-i socoteai cei mai apropiați?

Kenny încă mai făcea eforturi să se controleze. Ar fi vrut să-l lovească pe Basil din toate puterile. Știa că-i spunea adevărul, însă umilința lui era atât de mare, încât ar fi înfipt bucuros un cuțit în el, numai să-l facă dracului să tacă.

— Cine mai știe despre asta?

Basil oftă. Îi părea rău pentru băiat, dar povestea asta ardea la foc mocnit de multă vreme și, acum că focul în sfârșit izbucnise, nu le rămânea decât să-și regleze conturile și să lase totul în urmă.

— Multă lume, presupun. Kenny, ți-ai lăsat amprenta și ți-ai lăsat-o bine. Un pic prea bine, din multe puncte de vedere. Nimeni nu a îndrăznit să vină și să-ți anunțe vestea proastă. Ai tâmpitul obicei de a tăbărî asupra oamenilor. Vrei să-l ucizi pe mesagerul care-ți aduce vestea și în lumea noastră ăsta nu e deloc un lucru bun. Până și eu m-am codit să-ți spun. Eu și Jamsie nu ne înghițim de multă vreme. Știam care e treaba, însă toată lumea rămăsese cu impresia că tu tolerai întreaga situație. Nimănui nu-i place să vadă fete tinere scoase la produs, iar meseria de pește și așa nu este chiar cea mai respectată profesie. Atâta vreme cât respecți însă regulile, ești în ordine. Odată ce ai încălcat limita, pierzi bunăvoința oamenilor, respectul și credibilitatea. Jamsie nu a reușit să treacă peste toate astea decât mulțumită numelui tău. Mulțumită Jordannei. A băgat-o pe maică-ta în afacere, ea îi găsește fetele, ea le învață, ea le rupe de lumea lor. Se asigură că devin dependente

de ea și de el, doar nu se poate spune c-ar avea prea multe scrupule pentru ceva de genul ăsta, nu? Știm cu toții că este cu desăvârșire lipsită de orice morală sau decență. Nu simte niciun pic de compasiune și nicio remușcare în clipa în care se uită la aceste fete, pentru ea sunt doar producătoare de bani, nimic mai mult. Nu-mi vine să cred că a avut tupeul s-o facă din nou, având în vedere ce s-a întâmplat ultima oară. Credeam că i-am dat dracului o lecție. Dar ea nu se schimbă niciodată. Iar tu trebuie să te hotărăști cum ai de gând să rezolvi problema asta. Nu e cazul să simți vreo obligație morală față de maică-ta, este o cucuvea bătrână și nenorocită. Dar știi că Jamsie o are pe Jordanna de partea lui. Și, indiferent de părerea mea personală despre el, adevărul e că ține la ea. O iubește sincer pe fata asta. Nici măcar el nu s-ar putea preface în asemenea măsură. Mă întreb dacă Jordanna ar mai vrea să stea cu el, dacă ar afla toată povestea.

Kenny nu se simțise niciodată în așa hal. Vedea acum ce însemna să fii *prea* temut, înțelegea că reputația lui de om violent și răzbunător îi făcuse până și pe cei care aveau un nume cu greutate în lumea lor să se sfiască să-i prezinte o veste proastă. Considerau că era problema lui, nu a lor, așa că era treaba lui să afle și, eventual, să ia măsurile pe care le găsea de cuviință. Și Kenny era hotărât să ia aceste măsuri, însă trebuia să procedeze în așa fel încât să nu-i afecteze respectul de sine și să nu-l lase fără afecțiunea surorii lui.

∴

Mary Dooley era uluită de ce auzise. Bănuia că se petrecea ceva dubios cu Imelda, dar nu o putea dovedi. Pe de altă parte, întreaga ei viață fusese dubioasă, așa era ea. Imelda era în stare de absolut orice, cum de altfel și demonstrase de atâtea și atâtea ori.

Kenny era distrus; era încă prea tânăr pentru a avea experiența necesară unei situații de o asemenea enormitate, pentru a ști cum trebuia să acționeze.

— Ți-a omorât tatăl și a acuzat-o pe săraca Jordanna. Și-a distrus propria fiică fără să stea o clipă pe gânduri. A provocat mai mult rău și mai multă suferință decât Hitler începând cu ziua în care s-a hotărât să-și lase mustață și să-și pieptene părul într-o parte. Mi-a distrus mie viața și a distrus și viețile voastre. Și acum distruge alte vieți. Jamsie s-a înhăitat cu ea? Ei, știi

vorba aia: arată-mi cu cine te împrietenești ca să-ți spun cine ești. Era vorba lui bărbatu-meu și nici c-am auzit vreodată una mai adevărată. Jorge va trebui să afle, și va trebui să afle de la tine. O să creadă dacă îi spui tu. Doar că o s-o distrugă din nou.

Kenny Boy nu zicea nimic, ceea ce îi dădea lui Mary o imagine despre gravitatea situației. Stătea lângă ea, în fotoliul confortabil din sufrageria ei frumoasă, cu ochii pironiți în tavan. Arăta ciudat, arăta atât de nebun pe cât spuneau oamenii că este, atunci când nu se afla prin preajmă. Kenny Boy era produsul vieții mamei sale, la fel ca și sărmana Jordanna.

Kenny Boy avea aceeași atitudine rece ca Imelda. Spre deosebire de ea, el era capabil să nutrească sentimente adânci pentru cei apropiați lui, în vreme ce Imelda se îndepărtase de toți și de toate din ziua în care acul îi pătrunsese pentru prima oară în venă.

Pentru ea, totul se învârtea în permanență în jurul drogurilor, așa cum se întâmpla cu toți cei care populau această lume a dependenței. Era atrasă de cele mai josnice elemente ale societății, de cei care-i semănau. De cei a căror existență se concentra exclusiv asupra efortului de a face bani pentru a-și hrăni viciul, pentru a nu pierde acea amorțeală indusă de chimicale.

Dintr-odată, Mary se simțea bătrână. Se gândise mult la băieții ei în ultima vreme, știa că singurul motiv pentru care începuseră să se intereseze de soarta ei era că voiau să beneficieze de pe urma notorietății lui Kenny Boy. Își amintea cum fusese dată de atâtea ori la o parte de fiica ei, cum fusese obligată să aștepte ca Imelda să se sature de copii și să-i aducă înapoi la ea. Îi revenise apoi sarcina, deloc de invidiat, de a încerca să îndrepte tot răul care fusese făcut în timpul șederii copiilor cu mama lor. Acum, după atâta amar de ani, Imelda reușise să o facă din nou; distrusese viața copiilor ei fără să își propună măcar.

Mary se duse în bucătărie ca să mai aducă niște ceai, era singurul lucru la care se putea gândi. Simțea deja spaima cuprinzând-o și știa că, de data asta, nu avea să mai existe cale de întoarcere pentru niciunul dintre ei.

∴

Jordanna îl privea atent pe Jamsie. Era ca o școlăriță scoasă la tablă și își dădea seama instinctiv că, indiferent care ar fi fost

motivul ce-l adusese în starea asta, o afecta și pe ea într-un fel sau altul. Jamsie era negru la față și arăta ca un om care poartă pe umeri povara întregii lumi.

Părea încovoiat, umerii îi erau lăsați și arăta înfrânt. Îi era teamă să-l întrebe ce se întâmplase, știa că răspunsul lui i-ar fi rupt inima. Încă nu își revenise în urma pierderii ultimului făt. Întotdeauna se gândea la ei ca la niște fetuși, cuvântul *copil* avea o rezonanță mult prea mare pentru ea. Cuvântul *copil* atrăgea după sine imagini de cărucioare și pătuțuri, de dragoste și grijă. Un copil avea capacitatea de a deveni o persoană și genera speranțe și visuri. Era un cuvânt mult prea emoționant. Așadar, *făt* era mai ușor de acceptat, din punctul ei de vedere. Erau doar niște celule adunate laolaltă care *ar fi putut* deveni un copil, dar nu deveniseră încă.

— Te simți bine, Jamsie?

Îi părea rău că-l întrebase, nu voia să audă răspunsul. Știa însă că bărbatul o aștepta pe ea să pornească discuția, o privea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară în viața lui, de parcă ar fi fost o străină pentru el.

— Ai de gând să-mi răspunzi, Jamsie?

Jamsie dădu din cap și Jordanna observă că până și codițele lui, care de obicei păreau atât de animate, erau acum pleoștite.

— Am făcut o greșeală, Jorge. Am făcut o greșeală mare de tot.

Jamsie îi privi ochii atât de frumoși și își dădu seama cât o iubea de mult. Ar fi trebuit să știe că lăcomia lui avea să fie descoperită în cele din urmă. Imelda avusese întotdeauna o putere acaparatoare, însă nu o putea învinui pe ea pentru situația în care se găsea acum. Văzuse întreg aranjamentul ca pe o schemă subtilă de a-l săpa pe Kenny Boy și pe toți cei de lângă el. Distrusese totul cu mâna lui, iar acum trebuia să plătească. Kenny Boy o zvântase în bătaie pe micuța Lisa, și prietena ei fusese cea care îl sunase din spital și îi povestise ce se întâmplase.

Lisa avea să supraviețuiască, însă avea să treacă multă vreme până când să fie din nou văzută prin cluburi. Jamsie se îngrijise să nu ducă lipsă de bani, având în vedere că era scoasă din circulație pentru cel puțin șase luni. Mai știa și că prietena Lisei avea gura la fel de slobodă ca și aceasta și că urma să spună întregii suflări, ca pe un mare secret, desigur, tot ce

pățise prietena ei. Cine și ce îi făcuse, în cele mai exacte detalii. Era o situație absolut dezastruoasă și cel mai rău era că și-o făcuse cu mâna lui.

— Ce-ai făcut, Jamsie?

Jordanna își dăduse seama că Jamsie nu era genul de bărbat fidel și acceptase acest lucru. Se întrebă preț de-o clipă dacă nu cumva Kenny aflase de vreuna dintre escapadele lui. Kenny Boy era în stare să provoace al treilea război mondial dacă-l apucau năbădăile. Însă Kenny Boy ar fi vorbit cu Jamsie despre una ca asta între patru ochi, ar fi încercat să țină povestea ascunsă de ea, ca să nu sufere. Simți apoi că un fior de teamă îi cuprinde inima și întrebă cu voce stinsă:

— Ai lăsat altă fată însărcinată, Jamsie? Despre asta e vorba?

Lui Jamsie i se înmuie inima văzând ce anume o preocupa pe ea.

— Nu, niciodată într-un milion de ani, Jorge!

Îl crezu și se convinse singură în doar câteva minute că nimic altceva nu ar fi putut fi la fel de grav, că nimic altceva nu ar fi durut-o mai mult. Avea să afle însă că se înșela; că se înșela amarnic.

∴

Paula Derby avea șaisprezece ani, dar nu arăta mai mare de doisprezece. Machiajul strident, o făcea să pară chiar și mai tânără decât era de fapt. Avea constituția fizică a unui băiat, spre marea ei nemulțumire, și fugise de acasă de mai bine de doi ani. Până când să o cunoască pe Imelda, trăise în stradă și supraviețuise din cerșit.

Înfățișarea ei ingenuă și zâmbetul plăcut făcuseră ca afacerea să fie destul de productivă, însă prima iarnă petrecută în stradă fusese foarte grea pentru ea. Fiind o minoră care mai și arăta ca atare, nu fusese primită în prea multe centre sau adăposturi pentru cei fără locuință. Aflase atunci cât de periculoasă putea fi strada. Fusese violată în primele trei săptămâni de doi băieți de oraș care consumaseră ceva mai mult alcool și droguri. Fusese de două ori jefuită de niște femei ca și ea, fără adăpost, iar a doua oară își pierduse ghetele. Căpătase o tuse hârâită și un obicei de a-i lăsa pe oameni să-i folosească trupul în schimbul mâncării, al băuturii sau al drogurilor. Imelda îi apăruse ca o salvatoare în clipa în care fusese adusă în casa ei de o altă fată

fugită de-acasă pe care o cunoscuse pe când cerșea la Covent Garden.

Imelda o primise la ea, îi oferise mâncare și droguri. O spălase, îi dăduse haine noi și o ajutase să obțină un loc permanent pe trotuarele din King's Cross.

Ca mai toate fetele, Paula era de-acum complet dependentă de Imelda și aștepta aprobarea ei pentru orice mișcare. Faptul că Imelda își păstra o parte din profit era de așteptat. Adevărul era că Paulei nu-i mersese niciodată atât de bine.

Tot Imelda îi aducea și zahărul, iar Paula depindea de ea din acest punct de vedere așa cum depindea din toate celelalte. Prin urmare, așa cum stătea acum în apartamentul infect al Imeldei, bând un pahar mare de votcă amestecată cu cola dietetică, privind-o cum pregătește pentru amândouă o porție frumușică de uitare, Paula se simțea relaxată și împăcată cu sine. La două minute după ce își administră drogul, ușa de la intrare zbură de perete, smulsă din țâțâni.

∴

Mary ajunse la Jordanna la mai puțin de douăzeci de minute după ce primi apelul. Deschise ușa și intră în casă tremurând toată. Nepoata ei păruse de-a dreptul isterică la telefon și Mary presupusese că cineva o informase în legătură cu ultimele evenimente. Sângele o luă însă pe nepregătite. Era peste tot; pe tavanul sufrageriei, pe pereți, pe toată mobila și pe dușumea. Și mai mult o sperie însă bărbatul pe care îl văzu zăcând pe jos. Jamsie fusese înjunghiat de nenumărate ori, iar arma, un cuțit mare de bucătărie, îi era încă înfiptă în spate. Era evident chiar și pentru un ochi neexperimentat că murise înainte să-i fie aplicată această ultimă lovitură.

Mary mai că se așteptase să-l găsească pe Kenny Boy acolo; era genul lui de reacție, era un gest la care s-ar fi așteptat din partea lui. Jordanna stătea pe canapeaua din piele albă. Era tăcută, își ținea mâinile împreunate în poală și picioarele încrucișate. Dacă nu ar fi fost acoperită de sânge, ai fi putut crede că își așteaptă programarea în anticamera unui medic.

Mary intră în modul de funcționare automat; nu o mai interesa decât să-și ia nepoata de acolo. Rotițele din minte i se puseseră deja în mișcare și calcula o ieșire din toată această poveste. Îngenunche lângă Jordanna și, luându-i mâna într-a ei, spuse încet:

— Tu ai făcut asta, scumpo?

Jordanna dădu încet din cap.

— Sunt la fel ca mama, nu-i așa?

Începu să râdă tare, întreg trupul i se zgâlțâia în hohote, își dăduse capul pe spate, iar intensitatea râsului ei umplea încăperea.

— L-am ascultat povestindu-mi cum s-a asociat cu maică-mea, cum a adus în joc fete tinere, și uite ce am făcut, buni. Nici măcar nu l-am lăsat să termine ce avea de spus. Vezi tu, ea m-a avertizat, dar n-am vrut s-o ascult. Mi-a spus că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce credem că sunt.

Râse din nou; chipul frumos îi era pătat de sânge și alb de durere.

— La fel ca maică-mea, pur și simplu l-am omorât. M-am dus în bucătărie, am luat cuțitul de pâine și l-am omorât.

Izbucni din nou în hohote de râs.

— Suntem niște criminale, asta suntem! Și eu, și maică-mea! Când un om nu face așa cum vrem, îl omorâm. Îmi amintesc sângele lui Lance, aproape că-i zburase capul. Avea creierul împrăștiat peste tot, pe cămașa mea de noapte… De câte ori mă gândesc la copilăria mea, nu-mi vine în minte decât sângele. Sângele gros și lipicios. Încă mă mai trezesc uneori în toiul nopții și simt duhoarea sângelui proaspăt. Simt cum mă paralizează groaza, cum mă imobilizează o vreme, până când pot să-mi mișc din nou brațele și picioarele, până când mi se slăbește gheara din gât și pot să strig din nou. Doar că nu strig niciodată. Încerc să țin totul în mine. De ce să te supăr, pe tine sau pe oricine altcineva? Nimeni nu mă poate ajuta. Nimeni nu mă mai poate ajuta acum, nu-i așa?

Jordanna oftă adânc, apoi spuse încet și foarte rațional:

— Am vrut doar să-l fac să se oprească, buni, atâta tot. Din clipa în care a rostit numele ei, am știut că trebuie să-l opresc. Ea otrăvește tot ce atinge, fără să se gândească vreo secundă, la cei pe care i-ar putea distruge.

Mary era la pământ. Nu-i venea să creadă că această sărmană fată ajunsese să fie la fel ca maică-sa. Să fi fost copilul oricui altcuiva, dar nu al Imeldei ar fi avut o șansă. Însă pentru Imelda, drogurile avuseseră întotdeauna prioritate în fața a orice altceva. Mary se întreba adesea dacă nu cumva Kenny Boy fusese afectat de consumul ei de droguri; Imelda luase toate

porcăriile care îi picaseră în mână cât timp fusese însărcinată cu el. Fără îndoială, acest lucru trebuia să-l fi marcat cumva. Însă Mary îi iubea pe acești doi copii mai mult chiar decât îi iubise vreodată pe ai ei. O ura pe fiică-sa cu o forță atât de puternică, încât o simțea ca pe o prezență aproape fizică în liniștea încăperii.

Câteva minute mai târziu, Mary îi deschidea ușa nepotului ei. Sângele nu-l impresiona pe Kenny, nici cadavrul, dar îl mișcau lacrimile surorii lui. O strânse cu putere în brațe și îi șopti la ureche vorbe liniștitoare, promițându-i că avea să fie bine.

Mary se întreba care aveau să fie urmările acestei noi tragedii pogorâte asupra familiei ei. Încerca să-și dea seama cum ar fi putut scăpa întregi din toată nebunia și nu reușea să găsească niciun răspuns. Era mult prea complicat.

∴

Basil o puse pe fugă pe Paula cu înjurăturile și cu furia lui amenințătoare. Fata înțelesese numaidecât că era o chestiune cât se poate de serioasă. Ușa de la intrare care sărise din balamale fusese primul indiciu în acest sens și, înhățând un pachețel de droguri de lângă ea, își luase tălpășița, lăsând-o pe Imelda să-și rezolve singură problemele.

Imelda tăcea, așteptându-și bătaia, însă aceasta nu sosi. Fu în schimb uimită să-l audă pe Basil spunându-i furios:

— Ia-ți haina și cară-te! Te caută Kenny Boy și, dacă te găsește, o să te omoare.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Basil se uită atunci la Imelda. În sfârșit, începuse să se umfle, iar părul care-i strălucise cândva ca aurul în soare era acum tem și subțire. Avea niște pungi imense sub ochi, iar dinții i se tociseră treptat și păreau acum prea mici pentru fața ei. Heroina câștigase în cele din urmă bătălia, Imelda nu mai putea ascunde ce era. O drogată împuțită. Trăia în mizerie și nu avea nici cea mai mică problemă cu asta. N-o interesa decât să aibă la îndemână următoarea doză pe care să o introducă în trupul ei cândva atât de seducător. Părea o caricatură a fetei după care Basil tânjise odinioară. Niciun bărbat nu fusese imun la farmecele ei și totuși singura mare dragoste a Imeldei rămăsese acul.

Din această cauză își petrecea Crăciunurile singură, doar cu trusa ei care să-i țină companie. Paștele, chiar și zilele de

naștere, erau sărbătorite cu o concentrație suplimentară de drog. Își dedicase întreaga existență acului și, la un moment dat pe acest drum, pierduse adevăratul sens al vieții. Uitase cum este să faci parte din lumea reală. Imelda trăia undeva în zona crepusculară și de aceea reușise să provoace atâta durere și atâta ură de-a lungul anilor.

Ei bine, fiul ei nu avea să ajungă la pușcărie pentru una de teapa ei, căci asta s-ar fi întâmplat dacă ajungea să pună mâna pe maică-sa. Basil îl trimisese la Mary și la Jordanna, îi spusese că era mai bine să vadă ce făcea sora lui și să se hotărască după aceea cum să procedeze în cazul lui Jamsie, înainte de a-și îndrepta atenția asupra maică-sii. Imelda nu pleca nicăieri și tocmai ăsta fusese întotdeauna marele necaz în ceea ce o privea.

Acum Basil încerca să o salveze pe această femeie de furia propriului său fiu, care ar fi șters-o de pe fața pământului. Iar ea avea tupeul să-l mai întrebe ce se petrece, ca și cum nu ar fi avut habar de nimic.

— Știi ce, Mel? În mai puțin de treizeci de minute te-ai putea afla pe lumea cealaltă. Tu și cu Jamsie ați mers de data asta prea departe. Acum șterge-o, înainte să ajungă Kenny aici cu vreo armă cu țeava retezată sau cu trusa de scule. Ai fi surprinsă să afli ce poate face cu un clește și cu o bormașină.

Groaza că afacerea ei fusese descoperită pusese de-acum stăpânire pe ea și Imelda își dădu seama cât de fragilă era de fapt poziția ei. Kenny ar fi sfâșiat-o în bucăți cu propriile mâini dacă ar fi dat frâu liber furiei de care se îngrijea cu atâta meticulozitate. Basil îi salva viața.

— Mulțumesc, Basil. Îți mulțumesc că ai venit să-mi spui…

— Fac asta pentru Kenny Boy și pentru Jordanna, nu pentru tine. Nu meriți să facă cineva închisoare pentru tine, Mel, tu nu meriți *nimic.* E posibil ca fiul tău să ajungă într-o zi după gratii, dar n-o să se întâmple fiindcă a omorât în bătaie o secătură ca tine. Are nevoie să dispari, o dată pentru totdeauna, și o să mă asigur eu de asta.

— Dar unde să mă duc?

Ca întotdeauna, totul se rezuma la ea. Nici măcar nu întrebase cât de multe știa Kenny Boy, cât aflase fiica ei sau ce se întâmpla cu Jamsie chiar în aceste momente. Nu întrebase

care fusese reacția Jordannei când aflase întreaga poveste, pe de altă parte acesta era felul ei de a fi.

— Ei bine, sfatul meu ar fi să zbori pe Marte sau, în lipsa acestei opțiuni, în America de Sud. Dar nu te văd în stare să te duci acolo, nu-i așa? Vino cu mine și o să te ascund eu vreo câteva zile. Când o să pot, o să-ți aranjez să pleci undeva. Dar mișcă-te odată, să plecăm înainte să vină fiu-tău după tine.

Imelda alergă în dormitor și începu să arunce lucruri într-un sac negru de gunoi. Era îngrozită, știa că se terminase totul pentru ea. Avea să fie nevoită să-și câștige din nou singură pâinea și nu putea nici măcar să-și caute un protector. Kenny Boy ar fi găsit-o într-o secundă dacă ar fi încercat asta, orice judecător i-ar fi emis mandat de arestare în doar câteva clipe. Și, întrucât cei mai mulți dintre ei aveau o viață de noapte activă, lui Kenny nu i-ar fi fost greu să obțină o astfel de favoare. Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de Kenny Boy, poate în Scoția sau chiar în Irlanda, dar, cum nu s-ar fi putut spune că avea cu adevărat o viață aici, cum și-ar fi putut crea una nouă în altă parte? Viciul ei ar fi avut de suferit; știa că ar fi trebuit să se țină în afara lumii interlope. Era lumea ei, singura pe care o cunoștea. Ar fi fost o paria și, fără un protector, ar fi fost forțată să muncească din nou pe brânci doar ca să supraviețuiască. Privi în jur și își văzu apartamentul așa cum îl vedeau probabil toți ceilalți. Era o căzătură, însă era suficient de cald și de confortabil pentru ea. O îngrozea gândul de a-l părăsi. Știa în sufletul ei că nu ar fi putut supraviețui pe străzi, nu la vârsta ei. Ar fi trebuit să-și schimbe și numele, și înfățișarea. Ar fi trebuit să-și vopsească părul și să spere că nu o recunoștea nimeni. Cu siguranță, avea să se pună o recompensă pe capul ei. Situația îi apărea din ce în ce mai sumbră. Blestemat fie Jamsie, cu școlărițele lui deșucheate! Se convinsese deja că fusese vina lui. Ca întotdeauna, ea nu era decât o victimă inocentă.

Imelda Dooley părăsea apartamentul douăzeci de minute mai târziu. N-avea să se mai întoarcă niciodată. Fu instalată într-o casă mică din Peckham, sub paza unui bărbat masiv din Indiile de Vest pe nume, culmea ironiei, Nebuchadnezzar Arnold. I se spunea Arnie pe scurt, însă era mai degrabă cunoscut pentru impulsivitatea și agresivitatea lui și pentru totala lui lipsă de curiozitate. Supraveghea diferiți oameni în schimbul unor sume colosale de bani și nu punea niciodată vreo întrebare despre

aceștia. Era o profesie foarte rentabilă care se potrivea cu firea lui singuratică. Avea grijă ca respectivii să aibă strictul necesar, îi ignora și uita apoi cu totul de ei. Închisă în camera din spate cu televizorul portabil și cu drogurile ei, Imelda își înțelegea din ce în ce mai clar situația. Își distrusese șansa și de data asta chiar nu mai exista cale de întoarcere.

Basil așteptă trei zile înainte de a căpăta în sfârșit curajul de a-i vorbi lui Kenny Boy fără teama că acesta și-ar fi putut pierde mințile. Discutară vreme îndelungată și îi explică în cele mai mici detalii motivele pentru care făcuse ce făcuse. Kenny Boy îi mulțumise din inimă și îl îmbrățișase în semn de recunoștință. După care îi zâmbise și îl rugase politicos să-l ducă la maică-sa.

∴

— Nu glumesc, mamă. Dacă nu faci asta pentru mine, te omor!

Imelda se uită la fiul ei și îi văzu determinarea, văzu că spunea adevărul. Știa că i se oferă o a doua șansă și, cu toate că era, ca de obicei, cu mintea începoșată de droguri, își păstrase destulă luciditate încât să-și dea seama că era o ofertă pe care n-o putea refuza.

Privi în ochii fiului ei; erau ochii ei, adânci, albaștri și cu gene dese. Era un bărbat foarte frumos. Dar era totodată un bărbat crud și periculos, dezgustat de ea, revoltat de stilul ei de viață și de ceea ce considera că provocase dependența ei. Imelda știa că trebuia să se supună. Dădu din cap, temându-se să vorbească. Știa că vocea ei l-ar fi putut determina să-și piardă controlul.

— A sosit clipa să plătești pentru greșelile tale și să faci ceea ce e bine pentru fiica ta. Ai distrus-o și din cauza ta nu va mai putea fi fericită niciodată. Ai considerat-o proprietatea ta, ai crezut că poți face cu ea orice ai chef. Ei bine, toate astea încetează acum. Vei face asta pentru ea și o vei lăsa să creadă că a fost ideea ta.

Imelda dădu din nou din cap, temându-se de acest tânăr căreia ea îi dăduse viață, temându-se de același om pe care îl crezuse cândva salvatorul ei. Îi oferea cât de cât o viață. Dacă se conforma cererii lui, ar fi putut să fie primită în lumea lor la un moment dat. Acesta era motivul pentru care accepta să se supună. Știa că i-ar fi conferit o oarecare doză de respect și că

fiul ei n-ar mai fi hăituit-o, lucru de care era perfect capabil. Nu avea nici cea mai mică îndoială în această privință.

— Când trebuie să o fac?

Vorbea blând, aproape în șoaptă. Tremura de groază gândindu-se la ceea ce i se cerea să facă. Era însă mai bine decât alternativa; era prea bătrână ca să mai poată face trotuarul și prea leneșă ca să o ia de la capăt la vârsta ei.

— În seara asta. Și ai grijă să n-o dai în bară.

∴

Inspectorul Ralph Myers era un vechi prieten de-al lui Michael Hannon și Jimmy Bailey. Era bine-cunoscut în West End pentru uimitoarea lui capacitate de a consuma alcool și pentru vederile sale liberale când venea vorba de anumiți infractori și de afacerile lor. Figura lui masivă și claia de păr cărunt erau recunoscute pe dată, iar predilecția lui de a-și petrece timpul în compania personajelor interlope era privită de ceilalți polițai ca o investiție în vederea pensiei. Știa să aranjeze un caz și era foarte priceput la asta. Putea să aranjeze orice, de la influențarea unei hotărâri judecătorești până la a se asigura că anumite dovezi se pierdeau sau erau din greșeală distruse. Putea garanta o sentință redusă pentru anumiți traficanți de droguri; îi spunea în particular judecătorului că individul condamnat le fusese de foarte mare ajutor și le dăduse informații care să-i conducă la prietenii și la rudele lor. Apoi judecătorul, convins și de o băutură bună, ținea cont de aceste argumente în pronunțarea sentinței. În felul acesta, povestea se încheia cu bine pentru toată lumea, în special pentru persoana condamnată la cinci ani, în loc de cincisprezece. Așadar, el era inspectorul însărcinat cu anchetarea morții lui Jamsie O'Loughlin. Cadavrul fusese găsit în apartamentul Imeldei Dooley, înjunghiat mortal. Myers se asigurase că Imelda era acuzată în conformitate cu dovezile și că declarația în care își recunoștea vina era corect redactată. Totul se rezolvă cu simplitatea și rapiditatea care îl făcuseră celebru.

Imelda primi o condamnare de opt ani, motivul invocat fiind îndelungata ei dependență de heroină.

Asocierea lui Jamsie O'Loughlin cu fiica acuzatei nu fusese adusă în discuție nici măcar o dată. Clipa în care Imelda fu închisă în spatele gratiilor aduse un oftat de ușurare familiei ei, și nu numai. În sfârșit, dispăruse din viețile lor și, pentru prima

oară, păruse să facă un gest altruist. Erau puțini cei care cunoșteau adevărul, și aceștia își țineau gura.

∴

Jordanna privi munții ce păreau să se prăbușească pe ea și trase adânc în piept aerul proaspăt. Adora acest moment al zilei, când soarele începea să apună și colora cerul în nuanțe de oranj și purpuriu. O făcea să se bucure de viață, lucru pe care nu-l mai crezuse posibil. Deși se întreba dacă trăise vreodată această senzație cu adevărat.

Mângâie coperta de piele moale a Bibliei. Găsise o mare alinare în religie, după căderea nervoasă. Avusese nevoie de ceva care să o facă să se simtă din nou întreagă, să-i dea un sentiment de apartenență. Credința o ajutase să se vindece, alături de terapeuți și de medicamentele pe care le lua în fiecare zi. Însă începea treptat să se simtă mai în largul ei și asta era ceva foarte important, știa acum.

Bea o limonadă rece și simțea vântul cald al serii atingându-i pielea ușor bronzată. Era conștientă că arată bine și gândul îi făcea plăcere. Simțea un mic fior de fericire undeva înăuntrul ei și era mai mult decât sperase vreodată.

— Bună, surioară, ce mai faci?

Se întoarse și îl văzu pe Kenny zâmbindu-i, cu acel zâmbet larg care îl făcea să pară atât de chipeș și de blând. Toate asistentele îl iubeau, iar pehlivanul flirta cu ele fără pic de rușine. Îi plăceau brunetele, iar acestea păreau să-l placă la rândul lor. Se aplecă și o sărută pe frunte. Vedea că era mult mai bine; lua avionul și venea să o vadă în fiecare weekend, și la fiecare vizită o găsea parcă și mai fericită. Chiar și puțin mulțumită.

Căderea nervoasă a Jordannei fusese pe cât de așteptată, pe atât de explozivă. Se afla la o clinică privată din nordul Spaniei de mai bine de un an. Doctorii erau discreți și se spunea că adăpostiseră în cadrul instituției lor mai mulți criminali care avuseseră nevoie să dispară din peisaj preț de vreo câteva luni. Fusese o perioadă dificilă în care Kenny îi fusese alături la fiecare pas.

Vindecarea își urma însă cursul și Jordanna arăta și vorbea de parcă ar fi fost o cu totul altă persoană. Problemele fuseseră îngropate adânc în sufletul ei și probabil că fusese nevoie de acea izbucnire ca să-și înceapă drumul spre normalitate.

Nu avea să fie niciodată mamă, se împăcase în sfârșit cu ideea, își dăduse seama că nevoia ei de a avea un copil devenise aproape irațională. Își dorise un copil ca să poată șterge amintirea propriei copilării, ca să compenseze propria ei nefericire. Ăsta nu era un motiv pentru a aduce pe lume un prunc. Oamenii făceau copii în fiecare zi, iar unora dintre ei ar fi trebuit să li se interzică până și să țină un animal, darămite să se îngrijească de o ființă umană lipsită de apărare.

Jordanna știa că nu avea să fie niciodată la fel ca oamenii obișnuiți, care fuseseră binecuvântați cu o viață normală. Mama ei avusese grijă să nu cunoască niciodată adevărata fericire de care ceilalți se bucurau fără să-i înțeleagă valoarea. Acum, era însă în stare să se relaxeze și să aprecieze lucrurile mărunte. Vindecarea era un proces îndelungat și Jordanna învăța încet, dar sigur cum să se accepte pe sine însăși și chiar și cum să se placă puțin. Avea pentru prima dată parte de o oarecare liniște sufletească, iar pentru asta avea să fie veșnic recunoscătoare. Pentru Jordanna Dooley, acesta era un motiv suficient de bucurie. Atâta timp cât maică-sa nu se amesteca în viața ei, știa că se putea menține la suprafață. Dependența maică-sii îi afectase pe toți cei din jur și cu toții plătiseră un preț teribil.

— O să vină și bunica mâine, de-abia așteaptă să pună mâna pe tine.

Jordanna râse și râdea atât de natural și de sincer, încât Kenny simți că-l podidesc lacrimile.

— Mă întorc acasă săptămâna viitoare și atunci ne vom putea relua viața de zi cu zi.

Zâmbi, apoi spuse repede:

— Stai să reformulez. Vom putea în sfârșit să avem o viață împreună. Fără să mai fie *ea* în fundal.

Kenny dădu fericit din cap, apoi niciunul nu mai spuse nimic și priviră soarele dispărând în spatele munților. Dar Kenny știa că Imelda avea să fie eliberată din închisoare peste doi ani și că spera să fie răsplătită pentru sacrificiul pe care considera că-l făcuse ispășind sentința fiicei ei. Reușise încă o dată să rescrie istoria în avantajul ei și, când avea să iasă, avea să se aștepte ca toată lumea să-i fie recunoscătoare și să o primească bineînțeles cu brațele deschise.

Kenny aflase că bunica lor o vizita. O dată la câteva săptămâni, se ducea la Cookham Wood și încerca să poarte o

conversație cu singura ei fiică. Kenny ghicea, din puținul pe care îl spunea Mary, că nu erau două ore tocmai ușoare. Un lucru însă era sigur, Imelda scăpase de ac și măcar ăsta era un motiv de bucurie. Dar până atunci mai era cale lungă, cum ar fi spus bătrânul lui preot, și Kenny nu avea de gând să zgândărească buba până când nu era absolut necesar. Iar în acel moment avea să facă tot posibilul pentru a rezolva problema cât mai curat și mai repede cu putință.

EPILOG

— De ce nu mă lași să-ți iau o casă ca lumea, Jorge? Doar pentru că ai devenit dintr-odată credincioasă, nu înseamnă că nu poți să trăiești într-un loc decent.

Jordanna clătină încet din cap, cu acel zâmbet trist care-i era caracteristic.

— Îmi place aici, Kenny. Și acum, din cauza ei, va trebui să mă mut iar.

Kenny oftă exasperat.

— Nimeni nu știe mai bine decât mine cât poate fi de enervantă. Dar suferă. A mers la închisoare pentru tine și, sincer acum, oricât ar fi de nebună, și e drept că e nebună de legat, nu vrea decât să recunoști asta. Vrea să îndrepte lucrurile între voi.

Jordanna îl ura pe frate-său atunci când încerca să o convingă de ceva. Trebuia să facă eforturi să se calmeze, să aibă grijă să nu spună ceva ce ar fi regretat cu toții mai târziu. Kenny Boy era sufletul ei și, din multe puncte de vedere, era tot ce îi mai rămăsese din fosta ei viață. Ajunsese o figură în lumea interlopă, după cum și Jordanna știa prea bine. Chiar și pioșenia ei de dată recentă, tot credea că era cel mai bun dintre cei mai buni, din multe puncte de vedere. O iubea mai mult decât avea să o iubească vreodată oricine altcineva. Jordanna respecta acest lucru și nu permitea nimănui să-i spună măcar și un cuvânt rău despre el. Știa că era un ticălos, știa că era periculos, știa că putea fi răzbunător și, mai la obiect, că era complet lipsit de orice ar fi putut semăna a conștiință sau a remușcare. Ei bine, acceptase lucrul ăsta la el și găsise o cale de împăcare cu această realitate. Ceea ce nu putea însă înțelege era înrâurirea pe care o avea maică-sa asupra lui, îndârjirea maică-sii de a o influența pe ea, de a-i influența viața și convingerile folosindu-se de dragostea Jordannei pentru fratele ei.

Kenny avea un adevărat talent de a face uitate ura și nebunia pe care Imelda le revărsase asupra lor. Spre deosebire de ea, Kenny Boy era capabil să ierte cu adevărat. În vreme ce ea, o catolică renăscută, nu era în stare de asta. Nu putea accepta ca maică-sa să șteargă toată mizeria din viața ei ca și cum nu ar fi

existat niciodată. Era puternică acum, îndeajuns de puternică încât să refuze încercările maică-sii de împăcare, deși știa că ar fi trebuit să fie în stare să o ierte. Vedea acum viața Imeldei așa cum era de fapt. Înțelegea că dependența ei distrugătoare de droguri, de alcool, de tot ceea ce ar fi putut fi periculos îi modelase pe ea și pe fratele ei în oamenii care erau astăzi. Niciunul nu era în stare să se comporte normal. Asemenea Imeldei, Kenny Boy era de părere că banii și prestigiul sunt mai importante decât orice altceva pe lume. Spre deosebire de Kenny Boy însă, Jordanna suferise din cauza mamei ei. Suferise consecințele neimplicării maică-sii în viața ei, iar faptul că își dorea acum dintr-odată să devină prietena ei cea mai bună nu mai avea nicio valoare. Trecuse printr-o cădere nervoasă de proporții colosale, coborâse în cele din urmă la nivelul mamei ei, iar acesta era lucrul pe care nu putea și nu voia să i-l ierte niciodată.

Poate că lui Kenny violența și dezorganizarea vieții mamei lor i se păreau o bagatelă, poate chiar ceva amuzant. Dar, spre deosebire de el, ea simțise consecințele pe propria-i piele și știa că nu avea s-o mai poată primi pe Imelda în lumea ei. Jordanna știa că, dacă ar fi șovăit, maică-sa ar fi făcut ceea ce făcea întotdeauna: și-ar fi croit loc în viața ei, apoi, când i-ar fi convenit, i-ar fi distrus pe toți fără să privească în urmă. Imelda Dooley nu avea nici măcar o picătură de umilință, era cu desăvârșire lipsită de orice afecțiune sinceră sau emoție umană autentică. Pe de altă parte, Kenny Boy moștenise această răceală și capacitate de a uita tot ceea ce i se părea prea groaznic sau prea rușinos pentru a fi ținut minte. Maică-sa avea tupeul să vină la ușa ei cu reproșuri, cu amenințări, și asta numai pentru că refuza să se joace cu ei de-a familia fericită. Până și Kenny considera că decizia Imeldei de a merge la închisoare era un gest demn de respect, ca și cum ar fi fost îndeajuns pentru a șterge toate celelalte rele de care se făcea răspunzătoare. Kenny nu reușea să înțeleagă de ce Jordanna nu putea lăsa trecutul în urmă. Pe de altă parte, el nu cunoștea întreg adevărul.

Kenny se uită la sora lui care privea în gol, ca de obicei. O iubea, dar avea senzația că vacanța petrecută la sanatoriul din Spania o lăsase cu vreo câteva doage lipsă. Își dorea sora înapoi, ar fi vrut să n-o mai vadă atât de pornită să o

învinovățească pe mama lor pentru orice. Pe scurt, ar fi vrut să creeze imaginea unei familii fericite, însă această opțiune nu părea să fie viabilă în ceea ce privea familia lui.

Simțea distanța dintre ei și se temea că este din vina lui, se întreba dacă nu cumva, în sinea ei, Jordanna îl blama pe el pentru ceea ce se întâmplase. Pentru căderea ei nervoasă. Știa că o enerva că-i ia apărarea Imeldei; spre deosebire de el, Jordanna nu era în stare să ierte și să uite, și, chipurile, ea era aia credincioasă, care se ducea toată ziua la biserică. Iar acum Kenny nu-și mai dorea decât să o vadă trăind decent, să aprecieze generozitatea lui.

— Hai, surioară! Lasă-mă să te scot din căzătura asta, să te duc undeva unde să te simți în siguranță.

Jordanna clătină încet din cap, tristă că fratele ei nu o înțelegea și nu-i înțelegea nevoile.

— Îmi place casa asta, Kenny, și n-am nevoie de o locuință scumpă ca să mă simt împlinită. Mi-am petrecut viața încercând să le demonstrez mereu ceva unor oameni pe care nu-i interesa câtuși de puțin persoana mea. Așa că îți mulțumesc pentru ofertă, însă trebuie să te refuz, Kenny. Pot să trăiesc foarte fericită așa cum sunt, fără televizor cu ecran lat sau mașini de ultima oră. Nu-mi trebuie nici haine, nici coafuri luxoase. La dracu', n-am nevoie de toate fițele de care ai nevoie tu. N-am nevoie de bani, n-am nevoie de nimic. Nu-mi doresc decât să fiu lăsată cât de cât în pace. Nu cred că cer prea mult, nu-i așa?

Kenny știa că sora lui era sinceră și, dacă era să fie și el sincer, tocmai asta îl enerva atât de mult. Era cea mai apropiată rudă pe care o avea, însă atitudinea ei superioară, felul în care îi respingea fără drept de apel stilul de viață îl scoteau din sărite. Muncise mult și din greu ca să asigure o viață mai ușoară pentru ei toți, iar soră-sa îl refuza acum cu mare tam-tam, refuza să devină o parte din ceea ce el considera a fi o poveste de un real succes. La dracu', parcă s-ar fi călugărit! Nu se îngrijea de felul în care arată și nu făcea altceva decât să se roage întruna. Mergea și el la biserică, îi plăcea ideea de credință. Cum spusese și Iisus Hristos: „Am fost în temniță și tu m-ai vizitat". Iisus era conștient cum e să fii la limita societății, să duci o viață pe care cei mai mulți nu o puteau înțelege. Kenny știa cât de emoționantă putea o fi o slujbă în biserică, era o experiență împărtășită de mulți și totuși atât de personală. Credința

Jordannei nu-i era chiar atât de străină pe cât își închipuia sora lui. Kenny știa foarte bine prin câte trecuse Jordanna și cât de grea fusese viața ei, dar tot se simțea cuprins de furie să o vadă cum îi întoarce cu superioritate spatele, cum refuză să accepte tot ce încerca să facă pentru ea.

De când se întorsese din Spania, era o altă persoană. Devenise, pentru început, mult prea bisericoasă, dar, mai grav, se îndepărtase treptat de el și de tot ceea ce reprezenta el. Din anumite puncte de vedere, o putea înțelege, însă, în inima lui, felul în care Jordanna se lepăda de el și de tot ceea ce realizase era ca o palmă dată peste față. Simțea refuzul ei de a face parte din lumea lui ca pe o renegare. Era cel mai bun jucător din scenă și toți cei din jur aveau grijă să-și manifeste admirația, în afară de Jordanna: ea nu vorbea niciodată despre succesele lui, de parcă acestea nici n-ar fi existat. Știa că era urât din partea lui să gândească astfel, știa că n-ar fi trebuit să-l preocupe atât de mult, dar îl deranja. Avea senzația că îl privește de sus, iar asta era ceva ce nu putea suporta. Kenny avea nevoie să creadă că Jordanna șterse amintirea copilăriei lor, că uitase stigmatul sub care se născuseră. Ca progenituri ale Imeldei nu avuseseră practic nicio șansă, numai datorită lui ajunseseră să fie respectați, să nu fie marginalizați doar pentru că ea le era mamă. Kenny se încăpățânase să facă acest lucru, grație lui numele lor ajunseseră să însemne ceva, și că sora lui înțelegea asta cum nu se putea mai bine. Totala ei indiferență cu privire la realizările lui îl nemulțumea profund. Hotărârea ei de a întoarce spatele vieții pe care i-o putea oferi reprezenta o insultă, însă Kenny știa că Jordanna era încă victima patosului religios care o cuprinsese.

Kenny trase adânc aer în piept. Era hotărât să nu se lase mânat de furie. Știa din experiență că ar fi fost oricum inutil, atunci când venea vorba de soră-sa. Spre deosebire de toți cei din jurul lui, Jordannei nu-i era frică de el și nici de ceea ce ar fi putut să-i facă.

— Uită-te și tu cum trăiești, Jorge! Nu faci decât să-ți plângi de milă întruna. Te iubesc din tot sufletul și o știi, dar nu suport să te văd așa. Nu suport să văd cât te bucuri să primești un cuvânt bun de la același popă nenorocit care nu are nicio reținer să vină și să stoarcă de la mine vreo câteva miare atunci când are nevoie, cu toate că știe foarte bine de unde

provin banii. Nu vreau să te văd îmbătrânită înainte de vreme, îmbrăcată ca o asistentă socială nebună și scoțând numai prostii pe gură. Vreau să accepți faptul că ai avut o cădere nervoasă. Se întâmplă până și în cele mai bune familii, treci peste asta!

Jordanna se duse în bucătărie și deschise un sertar. Scoase un pachet de Benson & Hedges și își aprinse încet o țigară. Trase și ținu fumul în plămâni până când simți că gheara din jurul inimii își mai lărgește strânsoarea și că mâinile nu-i mai tremură. Apoi, întorcându-se din nou spre fratele ei, murmură:

— De ce-ți închipui mereu că este ceva personal, Kenny? Ce te face să crezi că, dacă mi-aș trăi viața așa cum vrei tu, aș fi automat fericită? Îmi place viața mea, îmi place să locuiesc aici și îmi place că *nu-mi pasă* de opinia celorlalți. Îmi place să simt că Dumnezeu îmi este alături, că El îmi poate înțelege suferința. Te iubesc, Kenny Boy, dar nu-i pot permite să revină în lumea mea. Știi că am pierdut copilul după ultima întâlnire pe care am avut-o cu ea. Trebuie să mă lași să-mi continui viața așa cum găsesc eu de cuviință, nu-i mai căuta atâtea scuze. Tu crezi că femeia care ne-a născut pe noi nu poate fi chiar atât de rea. Ei bine, știi ceva? Te înșeli. Te-ar vinde și pentru un Happy Meal de la McDonald’s, dacă i-ar conveni. Îmi dau seama că nu vrei să auzi asta, dar e adevărul. Și mai degrabă m-aș duce și m-aș spânzura în pădure decât să mă răzgândesc, așa că ori renunți la subiectul ăsta, ori ieși pe ușă și nu te mai întorci niciodată.

Lui Kenny nu-i plăceau durerea și furia surorii lui. Știa că are motive întemeiate să nutrească o antipatie atât de puternică față de mama lor, dar mai știa și că, până când nu accepta o confruntare față în față cu ea, nu ar fi fost niciodată complet liberă. Simțea că Jordanna trebuia să o vadă pe mama lor așa cum era: un om fără țintă, un om distrus. Dacă ar fi văzut-o în starea actuală, dacă ar fi văzut că nu mai rămăsese nimic din cea care fusese odinioară, Kenny era convins că Jordanna ar fi putut în sfârșit merge mai departe. El o iertase pe maică-sa atunci când acceptase să meargă la închisoare în locul fiicei ei. Nu era naiv, își dădea seama că Imelda nu prea avusese de ales, dar prefera să nu se gândească la asta. Simțea că, indiferent de situație, era totuși mama lor. Și, prin urmare, aveau obligația să o accepte. Pe de altă parte, Jordanna fusese întotdeauna principala victimă a nebuniei Imeldei, fusese ghimpele dintre coastele ei. Remarcase foarte devreme că

Imelda se vedea pe sine ori de câte ori se uita la fiica ei, vedea persoana care ar fi putut să fie dacă nu ar fi pus acul pe primul loc. Dar îl pusese, și alegerea ei avusese consecințe dramatice pentru toți cei implicați.

— Ascultă, Jorge, nu vreau decât să te împaci cu ea. Eu am făcut-o, și crede-mă că nu mi-a fost ușor, însă, una peste alta, e mama noastră. Și, la dracu', avem o datorie față de ea. Am obligat-o să facă pușcărie în locul tău, o știm cu toții. Doar n-o să-mi spui acum că nu s-a prins nimeni. E drept că încă se mai droghează; la urma urmei, asta e viața ei, dar vrea să recunoști că a mers la închisoare pentru tine. Atâta tot. Și părerea mea e că, dacă tot ești o creștină atât de bună, ar trebui să o vezi, să-i îngădui să-și găsească pacea. Dacă ai face asta, nu te-ar mai căuta oriunde te-ai duce și n-ar mai provoca atâtea scandaluri. Știi foarte bine cum e, ar fi în stare de orice ca să obțină o reacție de la tine. Dacă vrei cu adevărat să înceteze toate astea, discută cu ea, las-o să-ți spună ce are pe suflet. Are nevoie să vorbească cu tine și cred că și tu ai nevoie să auzi ce are de spus.

Jordanna privi chipul frumos al lui Kenny Boy și își dădu seama că era victima propriului său succes. O ierta pe maică-sa numai pentru că gestul îi crea o aură de generozitate și mărinimie în ochii celorlalți. Dacă *el* o putea accepta, atunci trebuiau să o accepte și ceilalți. Nu aveau încotro, era mama *lui,* prin urmare trebuia respectată. Pentru Kenny, ostilitatea față de Imelda se repercuta asupra lui, era ca un afront personal, deși persoanele în cauză poate că nu o vedeau cu aceiași ochi. Kenny alegea să uite multe, și asta numai pentru că era mai interesat de propria lui reputație, de poziția lui în comunitate. Jordanna înțelegea asta, doar știa mai bine decât oricine cât de greu era să fii înrudit cu Imelda Dooley. Însă dorința bruscă a lui Kenny de a justifica acțiunile mamei lor și, mai mult, de a încerca să le justifice tocmai în fața *ei* era de-a dreptul scandaloasă.

Kenny nu și-o amintea cu adevărat pe Imelda. Fusese băiatul ei de aur, bărbățelul ei, însă ținuse la el doar pentru că era un băiat masiv, un copil cu oase mari, foarte dezvoltat pentru vârsta lui, dându-i motive să se mândrească cu el. Toți se minunau cât era de mare, cât era de puternic, cât era de frumos. Imelda îl văzuse ca pe o reflexie a ei.

Imelda îl omorâse pe tatăl fiului ei și avusese grijă să pună vina în cârca fetiței sale. Ce nu știa Kenny, ce nu știa de altfel nimeni era că se mai trăsese un foc în acea seară, că mânuțele ei apăsaseră trăgaciul și că așa-zisa ei mamă descărcase arma în salteaua dublă pe care o împărțea cu Lance, apăsându-i degetele Jordannei pe trăgaci. Își amintea durerea pe care i-o produsese reculul armei. Cum îi izbise umărul, cum făcuse să-i zgâlțâie dinții în gură. Își amintea cum maică-sa o amenințase că, dacă povestea cuiva, avea să fie luată și dusă departe și nu i-ar mai fi văzut niciodată pe niciunul dintre cei dragi. Propria ei mamă o forțase să se uite la cadavrul lui Lance și o asigurase că întreaga vină avea să cadă asupra ei. Îi promisese că nu avea să mărturisească nimănui adevărul. Nu-i fusese prea greu, trăise în minciună și înșelătorie de când se știa. Mama și bunica ei avuseseră grijă de asta.

Trăise întreaga viață cu imaginea acelei nopți și continuase să păstreze secretul chiar și după ce pricepuse într-un final ce se întâmplase în realitate. Își petrecuse o foarte mare parte din viață încercând să o facă pe maică-sa să-i pese de ea, să o facă să-i conștientizeze în vreun fel existența. Sperase și se rugase ca tăcerea ei îndelungată să lumineze în cele din urmă mintea Imeldei. Acest lucru nu se întâmplase însă, și Jordanna acceptase într-un târziu că nici nu avea să se întâmple. Înțelesese dintr-odată că era atât de departe de raza de interes a maică-sii, încât prezența ei era neglijabilă, din punctul de vedere al Imeldei. Pe scurt, știa că pur și simplu nu exista pentru ea. Și mai știuse încă de pe atunci, așa micuță cum era, că asta nu avea să se schimbe. Era încă un lucru pe care încercase să-l îngroape în adâncul ei, încă un amănunt pe care se străduise să-l uite. Să terorizezi un copil era un lucru cumplit, dar să-l ignori, să nu bagi de seamă încercările lui disperate de a-ți atrage atenția, asta era ceva cu mult mai grav.

Kenny Boy nu fusese niciodată victima directă a furiei și a pizmei mamei lui. Chiar și după atâția ani, el tot nu vedea că această femeie își folosise propriul copil pentru a-și atinge scopurile. Nu înțelegea, nici măcar acum, că el fusese protejat, că fusese ținut la adăpost de forța distructivă a mamei. Și asta numai datorită felului în care Imelda își exploatase propria fiică. Kenny Boy nu pricepea că, dacă n-ar fi existat Jordanna care să

îndure efectul direct al nebuniei Imeldei, în cele din urmă ar fi ajuns și el pe post de țap ispășitor.

Jordanna știa că fratele ei nu susținea acum cauza mamei lor decât pentru că ea, sora lui, îi întorsese spatele lui și întregii lui lumi. Însă nu era ceva personal, nu era vorba de el. Era vorba de ea și de nevoia ei de a da un sens propriei sale vieți. Când își revenise după căderea nervoasă, văzuse cât de goală și de lipsită de sens fusese viața ei. O trimiseseră în Spania, sume colosale de bani fuseseră aruncate în dreapta și-n stânga, și toată lumea se așteptase să înghită din nou, să accepte și să treacă peste ce i se întâmplase. Propria ei bunică, draga de ea, credea că avea să șteargă totul cu buretele. Să uite totul, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut. Kenny Boy și bunica Mary reușiseră să facă acest lucru. Ca și Mary Dooley, Kenny avea darul de a-și înlătura din minte orice gând care îi făcea rău. Ei bine, Jordanna nu avea această capacitate și fusese întotdeauna conștientă de asta. Imelda o putea face, o făcea fără să-și dea seama. Schimba orice întâmplare în așa fel încât să se potrivească intereselor ei.

Imelda semăna cu mama ei din acest punct de vedere și, oricât de mult și-ar fi iubit bunica, Jordanna știa mai bine decât oricine cât de ușor îi era și lui Mary să rescrie istoria astfel încât să convină propriilor sale scopuri. Era, la urma urmei, o femeie care își îngropase soțul în urma unei povești foarte violente și controversate și care le întorsese apoi spatele propriilor fii. Era aceeași femeie care își vizitase în mod regulat fiica la închisoare, pe deplin conștientă că tocmai ea provocase căderea nervoasă a nepoatei ei. Aceeași nepoată pe care se bucurase enorm să o scoată cu desăvârșire din sfera de influență a Imeldei, cu ani în urmă. Jordanna fusese convinsă în toți acești ani că bunica ei provocase astfel doar ca să o salveze din dezastrul din viața maică-sii, însă acum înțelegea că o făcuse de fapt pentru a-și asigura o nouă familie. Îi permisese soțului ei să facă ce voise cu primii copii, le întorsese spatele fiilor ei, dar avusese grijă ca nepoții să fie numai ai ei. Bunica avea un loc special în sufletul ei și avea să-l aibă întotdeauna, dar pe Jordanna o pierduse din ziua în care începuse iarăși să se intereseze de fiica ei.

Jordanna nu se putea preface că nu se întâmplase nimic, nu se putea preface că nu-i pasă, spre deosebire de Kenny Boy,

care părea convins că, atâta timp cât nu te gândești la un lucru, înseamnă că acesta nu există. Căderea ei nervoasă dovedea că Jordannei îi păsa, că toate incidentele pe care se străduise să le îngroape în mintea ei, să le facă să dispară, nu puteau fi niciodată șterse, nu puteau fi niciodată uitate. Fusese forțată să le înfrunte, fusese forțată să le accepte și înțelesese în cele din urmă că totul culminase într-un act de violență atât de șocant și de devastator, încât nu avea să și-l poată scoate din minte niciodată. Nu avea să mai cunoască niciodată liniștea, nu avea să mai poată dormi niciodată până în zori, fără să se trezească peste noapte.

Spre deosebire de fratele ei, Jordanna nu avea convenabila capacitate de a uita pur și simplu lucrurile pe care nu voia să le mai țină minte. Problema ei era că și le amintea mult prea bine, cu o claritate dureroasă, și acesta era motivul pentru care știa că nu avea să mai fie niciodată fericită.

Pe Kenny Boy îl întrista sincer durerea surorii lui, îi simțea tristețea adâncă și era lămurit că aceasta avea să rămână întotdeauna o parte din ea. De fapt, fusese întotdeauna o parte din ea, de când își putea el aminti.

Jordanna îi fusese mereu alături, fusese unica persoană pe care știuse mereu că se putea baza. Fusese unica persoană care nu se temuse niciodată de el, care nu avusese niciodată interese ascunse. Kenny era conștient că oamenilor le era frică de el, știa că, la fel ca mama lui, nu era în stare să nutrească sentimente profunde pentru nimeni, în afară de femeia care stătea acum în fața lui. Jordanna era singura ființă pe care o iubise vreodată cu adevărat. La bunica Mary ținea, îi era devotat, dar, asemenea mamei lui, nu era importantă pentru el decât pentru că aveau același sânge. În afară de Jorge nu exista nimeni.

Căderea ei nervoasă îl afectase mult mai mult decât lăsase să se vadă. O văzuse ca pe un afront personal, ca pe ceva ce nu putea controla, ce nu putea îndrepta, ce nu putea rezolva. Înțelesese pentru prima oară în viața lui că banii și prestigiul nu valorau nimic în fața unei dureri zguduitoare. Trebuise să accepte faptul că existau lucruri în viață mult prea importante pentru ca banii să fie de vreun ajutor. Își văzuse sora trăind destul de fericită în căsuța ei și încercând să se vindece cu rugăciuni și cu credința într-un Dumnezeu care, credea Kenny în

momentele lui mai întunecate, o abandonase pe sora lui de la o vârstă foarte fragedă.

— Te rog, Jordanna, nu mă face să simt că te-am dezamăgit. De când mă știu, nu mi-am dorit decât ce e mai bun pentru tine. Și încă mai vreau asta.

Jordanna zâmbi, iar Kenny îi văzu dantura frumoasă și bunătatea pe care zâmbetul ei le scoteau întotdeauna la iveală. Îi văzu ochii adânci și albaștri care, chiar și fără machiaj, le ofereau celor care priveau în ei o cale spre frumusețea ei interioară. Avea pomeți înalți și un păr blond și des care ar fi avut nevoie de mâna unui stilist, dar care tot mai păstra acea strălucire aurie pe care o invidiau toate femeile. Jordanna era o adevărată frumusețe, însă lucrul cel mai trist era că nu-și dădea seama de asta. Jordanna chiar nu realiza cât era de frumoasă.

Jordanna trecuse prin viață fără să-și înțeleagă vreodată adevărata valoare, se împiedicase dintr-un dezastru în altul. Kenny închisese ochii în fața problemelor ei și fusese bucuros să pretindă că nu existaseră niciodată. O scosese pe maică-sa din orbita ei și asta îi mai potolise o vreme remușcările. În adâncul lui știuse însă întotdeauna că va sosi și ziua în care va trebui să înfrunte realitatea. Și de ce oare nu putea recunoaște toate aceste lucruri decât în sinea lui?

— O urăsc, Kenny. Și mă rog în fiecare zi ca asta să se schimbe. Dar nu se schimbă. Mai mult, ura pe care o simt pentru ea pare chiar să se adâncească, să devină mai intensă cu fiecare secundă. Ori de câte ori mă mut, mă găsește și trebuie să-mi înăbuș impusul de a mă repezi la gâtul ei. Simt că vreau să o distrug o dată pentru totdeauna pentru că, până când nu va fi moartă, nu voi putea găsi nici măcar o clipă de adevărată liniște. Așa că nu mai încerca să-mi cumperi fericirea, nu mai încerca să-mi cumperi tihna sufletească și încetează să mai crezi că într-o bună zi o să-i permit până la urmă să se întoarcă în viața mea. Nu se va întâmpla *niciodată.* Spre deosebire de tine, Kenny, eu mi-o amintesc pe *adevărata* Imelda și, spre deosebire de tine, eu știu de ce este cu adevărat capabilă. Mă voi muta din nou, dacă va fi cazul. Sincer, nu vreau, dar, dacă de asta este nevoie, atunci sunt dispusă să o fac. Dacă tu o vrei, n-ai decât să o ai, dar nu încerca să mi-o vâri mie pe gât. Am avut suficiente experiențe cu ea cât să-mi ajungă până la moarte.

Kenny observă încordarea și furia de pe chipul surorii lui, simți că i se strânge inima văzând-o cum face instinctiv un pas în spate, cum se îndepărtează de el, deopotrivă fizic și mintal.

— S-a dus la închisoare în locul tău, iar pentru asta eu unul îi voi fi veșnic recunoscător. Buni mi-a atras atenția asupra acestui aspect, Jorge, și are dreptate.

Jordanna dădu încet din cap și Kenny pricepu că ajunsese la capătul răbdării.

— Ascultă ce-ți spun, Kenny: mă doare fix undeva!

∴

Imelda era în ultimul hal de drogată; nu-și dădea seama exact cât era de dusă, dar asta nu era ceva neobișnuit pentru ea. În timp ce-și întindea o nouă linie de cocaină, Imelda îi mulțumea în gând Domnului pentru generozitatea fiului ei. El știa că le făcuse o favoare, iar Imelda, în stilul caracteristic, simțea acum că gestul ei dezinteresat nu ar fi putut fi niciodată răsplătit de copiii ei. După ce trase pe nas o cantitate considerabilă de praf, începu să se gândească la comportamentul obraznic și la nerușinata ingratitudine a copiilor ei. Deși Kenny se îngrijea să nu ducă lipsă de bani și de altele necesare, gândul că fiul ei poseda o avere considerabilă nu îi dădea pace.

Partea rațională a Imeldei îi amintea că ea nu era o persoană pe mâna căreia să fie înțelept să-ți lași banii. Dacă îi dădeai douăzeci de lire, ea cheltuia douăzeci și una, era prima care să o recunoască. Pe de altă parte, ieșise de la mititica așteptându-se ca odraslele ei să o întâmpine cu brațele deschise. Renunțase la ac, deși îl mai folosea ocazional, în cazuri de mare nevoie. La Holloway descoperise minunile cocainei, un drog pe care îl considera mult mai potrivit cu personalitatea ei. Acolo, consumatorii de heroină erau văzuți chiar mai rău decât ucigașii de copii, și Imelda înțelesese lucrul ăsta de la bun început. Fiind închisă pentru crimă, știa că avea să fie ținută o vreme la categoria A. Așa că se eliberase de sub puterea drogului cu ajutorul metadonei și al unui asistent din Gambia, care vorbea prost limba engleză și avea nesănătoasa predilecție de a crede tot ce i se spunea. Prin urmare, Imelda nu o dusese prea rău. Renunțase la ac, dar continuase să primească metadona, pe care o vindea apoi pentru un profit frumușel. Numele fiului ei îi garantase o viață ușoară și tocmai de aceea se simțea acum destul de încrezătoare să-și forțeze norocul ori de câte ori avea

chef. Mersese la închisoare pentru că nu avusese nicio altă opțiune; greșise grav față de toți din jur. Nu durase însă mult până când își dăduse seama ce ajutor extraordinar le oferea copiilor ei.

Odată ce se acomodase, teama pentru acțiunile ei și consecințele acestora se risipise treptat. Înțelesese ce favoare imensă le făcuse amândurora, la urma urmei fiul și fiica ei erau foarte apropiați, mai apropiați chiar decât un drogat și dealerul lui. Și mai mult nici că se putea. Se așteptase ca fiică-sa să-i mulțumească măcar pentru acești ani pe care îi pierduse. Se așteptase să aprecieze sacrificiul pe care îl făcuse pentru ea. În schimb, o trata cu un dispreț profund.

Refuzul constant al Jordannei de a o băga măcar în seamă o scotea din sărite. Uitase, desigur, trecutul, după cum îi era obiceiul. Imelda fusese întotdeauna în stare să-și editeze propria viață după cum îi convenea. Nerușinarea Jordannei și bădărănia ei repetată reușiseră să-i atingă un nerv. Imelda accepta că poate nu fusese tocmai o mamă-model, dar era de părere că gestul ei altruist ar fi trebuit să anuleze toate resentimentele de până atunci. Îi era *datoare* mamei ei. La dracu', Jordanna îi era *datoare.* Și încă cu vârf și-ndesat. Dacă n-ar fi fost Imelda, Jordanna ar fi fost aruncată la zdup și toată lumea ar fi uitat de ea. La urma urmei, pe ea numai dependența de droguri o ajutase să primească o sentință redusă.

Niciunul din copiii ei nu încercase să o ajute. O lăsaseră să-și rezolve singură problema și Imelda își repeta în fiecare zi că asta fusese povestea vieții ei. Copiii ei fuseseră ca doi albatroși care îi atârnaseră în permanență de gât, care o trăseseră în jos. Cel puțin Kenny Boy o recompensase oarecum, crescuse și devenise un bărbat de care putea fi mândră. Avea cel puțin bucuria asta.

Adevărul fie spus, pe fiică-sa o disprețuise întotdeauna, o considerase cauza tuturor nenorocirilor ei, o învinovățise pentru tot ce mersese vreodată prost în viața ei. Și totuși, acum decisese că Jordanna trebuia să-i mulțumească, să aprecieze ce făcuse pentru ea. Făcuse multe pentru jigodia aia ingrată și era hotărâtă să o oblige să-i recunoască meritele. Era hotărâtă să o găsească oriunde s-ar fi dus și să o forțeze să o respecte, chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care îl făcea. Îl avea pe Kenny Boy de partea ei, era doar o chestiune de timp până ce măgărița aia

încăpățânată ar fi fost silită să îndoaie genunchii și să o accepte în sfârșit pe maică-sa în viața ei. Fiindcă, dincolo de nou descoperita ei credință, Jordanna n-avea să fie niciodată altceva decât o mizerie pe pantofii maică-sii. Jordanna se credea mai bună decât toți ceilalți; ei bine, nu era. În timp ce-și întindea o altă linie de cocaină, Imelda nu se putea abține să nu zâmbească; era acum primită oriunde. Știa că asta se datora fiului ei și profita cât putea de numele lui. Era de-acum o chestiune de principiu să o determine și pe fiică-sa să treacă de partea ei. Nutrea convingerea fermă că, indiferent ce se întâmplase în trecut, sacrificiul ei reglase conturile.

Avea nevoie de aprobarea Jordannei fiindcă știa că altfel mult iubitul ei fiu avea să fie în cele din urmă forțat să aleagă între ele, iar dacă s-ar fi ajuns aici, Kenny nu ar fi ales-o pe ea.

∴

— Buni, mă scoate din minți. Stă în dărâmătura aia, se roagă toată ziua și citește Biblia. Nu știu ce vrea de la mine, nu știu ce-ar trebui să fac.

Mary Dooley oftă, era prea bătrână pentru asta, și o știau amândoi.

— Fata asta a fost nevoită să îndure multe și, spre deosebire de tine, ea nu s-a aflat în situația în care să poată ridica din umeri și să uite de toate. A ucis un om, un om pe care l-a iubit din tot sufletul. Acum știu că ție poate nu ți se pare ceva chiar atât de important, dar pentru ea este. Așa că las-o într-ale ei, da?

Kenny era furios. Știa că sora lui avea probleme, însă era de părere că ar fi trebuit să fie destul de lucidă încât să-l lase să o ajute. Iar faptul că bunică-sa se purta dintr-odată ca o mare cunoscătoare îl enerva, la urma urmei ea hotărâse că maică-sa trebuia readusă în peisaj. Din punctul lui de vedere, odată ce te băgai în rahat degeaba te mai dădeai cu parfum, și decise să-i spună toate astea, cu o furie care îl făcea răzbunător:

— Tu ai fost cea care a insistat că mama trebuie tratată regește. Dacă era după mine, îi cumpăram ceva de băut și îi spuneam pa și pusi. Este o târfă bătrână, și-a petrecut toată viața în meseria asta și, după cât se spune, a fost chiar foarte pricepută. Crede că Jorge este nebună, și ăsta e adevărul, e de-a dreptul țăcănită cu rugăciunile ei și toate bolboroselile despre sfârșitul lumii. Știu că i s-a ars un bec, dar asta a fost cu ani în

urmă. Cred că e timpul ca Jordanna să-și revină și să nu-i mai tot învinovățească pe ceilalți pentru problemele ei.

Kenny spusese în sfârșit cu voce tare ceea ce gândea, însă cuvintele nu îl făcură să se simtă câtuși de puțin ușurat. Se simțea laș și meschin. Îi era rușine pentru ea, știa că era privită cu dispreț, știa că cei care o vedeau și o ascultau erau de părere că îi flutură vreo câteva stoluri de păsărele prin cap. O iubea, însă ura ceea ce devenise, îi era ciudă că nu reușea să iasă din depresie și să-și facă o viață.

— Nu face nimic, buni. Arată ca o epavă, vorbește numai în dodii și refuză să meargă mai departe. Da, e adevărat, a trecut prin câteva faze nasoale, dar, după cum știm amândoi, asta e viața. Dacă nu se trezește curând la realitate, n-o să-și mai revină niciodată.

Mary stătea la masa din bucătărie și își privea nepotul încercând să o înțeleagă pe sora lui și viața pe care aceasta o alesese. Știa că nu era în stare să priceapă nici măcar a mia parte din situația Jordannei și îi părea rău pentru asta. Kenny era genul de persoană căreia îi plăcea să dețină controlul. Nu avea răbdare să înțeleagă pe nimeni care nu era ca el, care nu era la fel de capabil ca el.

Kenny deschise larg brațele, într-un gest de renunțare.

— Cred c-ar trebui s-o mai internăm o dată și să ne asigurăm că de data asta se face bine.

Mary râse de îndrăzneala lui.

— Nu poți s-o trimiți la nebuni doar pentru că nu se integrează în lumea ta. Este destul de fericită. Se comportă de-a dreptul minunat, dacă stai să te gândești prin câte a trebuit să treacă în viața ei.

Kenny o întrerupse cu o mișcare a brațului său uriaș, care îi aminti lui Mary cât de periculos putea fi tânărul din fața ei.

— Știu că a trecut prin multe, dar va trebui să facă un efort și să-și revină acum. Tu ai mai văzut-o în ultima vreme, buni? Arată ca o imigrantă. Se duce la slujbă de trei ori pe zi, se împărtășește de trei ori pe zi. Ascultă, Nan, am încercat s-o ajut, dar nu vrea să mă lase. Dacă ar sta de vorbă cu mama, cred că ar avea șanse să-și revină, dar refuză categoric. Și hai să fim sinceri acum, mama i-a făcut o mare favoare. Știu, poate că eu am forțat-o să înghită gălușca, dar a stat atâția ani în închisoare fără să spună nimănui adevărul…

Mary începuse să se sature de insistența cu care nepotul ei proclama sus și tare că maică-sa ar fi fost cine știe ce sfântă. Imelda fusese cauza tuturor nenorocirilor care se petrecuseră în familia ei. Da, poate că îi era recunoscătoare că acceptase vina în locul Jordannei, însă, având în vedere că ar fi trebuit să înfunde pușcăriile cu ani în urmă, situația era cel puțin discutabilă.

Ridicându-se cu greutate, Mary se duse la cămară. Deschise ușa și scoase o sticlă de whisky Teachers, își turnă o porție generoasă într-o cană de ceai și o dădu apoi repede pe gât. Apoi, umplându-și din nou cana, își privi nepotul care o urmărea uluit și îi spuse blând:

— Tu nu știi nici măcar jumătate din poveste, Kenny, cu toții ți-am ascuns adevărul ca să te protejăm. Jordanna are dreptul să facă orice vrea. Las-o în pace.

Kenny râse, nevenindu-i să creadă. Se aștepta ca bunica să fie de acord cu el, se aștepta să-i spună că are dreptate, că cineva trebuia să o aducă pe Jorge cu picioarele pe pământ.

— Adică, ar trebui să stau de-o parte și s-o las să se mute din nou, nu? S-o văd cum găsește altă magherniță de închiriat și să privesc cu mâinile în sân cum maică-sa îi ia din nou urma? Jordanna are nevoie de ajutor, încă nu e cu toate mințile acasă. Și știi bine că ăsta e adevărul.

Mary își privi nepotul. Era iubirea vieții ei și din acest motiv îi iertase totul până acum. Fusese permanent protejat de crunta realitate a dependenței mamei lui și a distrugerii surorii lui. Acum însă, aroganța lui și convingerea stupidă că știa exact ce se petrecea cu sora lui o enervau. Vedea că nu înțelesese motivul pentru care Jordanna izbucnise în cele din urmă și îi venea să-l zgâlțâie, să-l cuprindă de umeri și să-l scuture până când ar fi început să-i clănțănească dinții în gură.

— Sora ta a fost folosită și abuzată de tatăl tău și de mulți alții. Maică-ta le-a servit-o pe tavă tuturor celor care o voiau. De-asta nu poate acum să ducă o sarcină, dobitoc ce ești! Poate că maică-ta a făcut treabă bună, așa cum ai avut tu grijă să subliniezi, dar a torturat-o pe copila asta și era de așteptat că o să cedeze până la urmă. Îmi pare rău că o găsești un pic cam prea *ciudată* pentru gustul tău și îmi pare rău dacă îți este *rușine* cu ea, însă data viitoare când maică-ta se mai înființează la ușa ei urlând cât o țin plămânii, adu-ți aminte că Jordanna,

Dumnezeu s-o aibă-n pază, n-a povestit niciodată nimănui tot ce i s-a întâmplat în copilărie. Eu am fost nevoită să stau deoparte și să aștept un prilej ca să vă pot lua de lângă ea. Jordanna avea grijă de tine fiindcă maică-ta, *sfânta* Imelda, nu se ocupa decât de drogurile ei. Așa că data viitoare când o mai vezi pe sora ta încearcă să-ți amintești că a fost folosită și persecutată aproape toată viața și că maică-ta e singura vinovată. Da, poate că maică-ta a făcut pârnaie în locul ei, dar, dacă mă-ntrebi pe mine, nu și-a plătit nici a mia parte din păcate. Dacă ar fi după mine, aș închide-o undeva pentru totdeauna.

Kenny Boy își pierduse roșeața obișnuită din obraji, era acum aproape cenușiu la față. Ochii adânci și albaștri, conturați de gene dese, erau aproape închiși în timp ce cuvintele bunicii ajungeau la creierul lui. Știa că spune adevărul, știa că, undeva în adâncul lui, cunoscuse și el aceste lucruri. Știa că slăbiciunea surorii lui îl deranja tocmai pentru că în ochii lui Jordanna păruse întotdeauna atât de puternică. În copilărie, ea fusese cea care îi purtase de grijă, persoana de care *depinsese.* Fusese singurul element constant al vieții lui.

Mary știa că vorbise prea mult, știa că ar fi trebuit să păstreze adevărul pentru ea; la urma urmei, dacă Jordanna nu spusese nimic, ce drept avea ea să strige totul în gura mare? Dar Kenny trebuia să afle motivul pentru care sora lui era așa cum era. Trebuia să înțeleagă prin ce trecuse din cauza mamei lor și să fie informat că sora lui făcuse în realitate progrese mult mai mari decât își dădea el seama. Jordanna era dovada vie că credința și încrederea în sine le puteau aduce un dram de liniște până și oamenilor celor mai năpăstuiți.

Kenny trebuia să priceapă că se cuvenea să o aplaude pentru felul în care reușise să se târască înapoi din abis și nu să o forțeze să fie fericită doar pentru că viața pe care o alesese îl enerva. Pentru că avea impresia că ar fi trebuit să-și dorească aceleași lucruri pe care și le dorea el, că ar fi trebuit să aibă nevoie de aceleași lucruri. Mary luă o nouă înghițitură de whisky și își privi nepotul asimilând veștile pe care tocmai le aflase.

Abia peste câteva minute, când Kenny Boy ieși din casă ca o vijelie, înțelese gravitatea colosală a gestului ei.

∴

Jordanna îngenunche în fața altarului bisericii din cartier. Arăta mai bine decât arătase în ani de zile. Părul bine periat era

mătăsos și strălucea, iar trupul ei plăpând începea să prindă forme, astfel încât părea să aibă din nou o siluetă. Era îmbrăcată elegant și mai amintea doar vag de fata de odinioară. Îi dispăruse acea încruntare permanentă, zâmbea mult mai ușor și ochii își pierduseră acea privire fixă care ajunsese la un moment dat aproape permanentă. Arăta aproape fericită, era parcă mai puțin încordată, trăsăturile ei căpătaseră o blândețe care le amintea oamenilor cât era de încântătoare.

Jordanna primi împărtășania și, rugându-se în tăcere, se întoarse încet la banca ei. Îngenunche din nou și se rugă cu toată energia de care era în stare. În clipa în care își zări fratele, își făcu repede semnul crucii și, ridicându-se încet, se așeză lângă el. Ascultară restul slujbei împreună și, în lumina slabă a soarelui de noiembrie care-și împingea razele prin geamul de vitralii, Jordanna se rugă ca tristețea ei să cunoască în sfârșit alinare. Știa că ieșea din întunericul care o învăluise atâta amar de vreme și se simțea mai ușoară, simțea că începe să facă parte din lumea care o înconjura. Era din nou pe aceeași lungime de undă cu fratele ei și numai asta și ar fi fost de-ajuns pentru a fi recunoscătoare. Erau din nou apropiați, și Kenny ajunsese chiar să-i înțeleagă dragostea pentru Biserică. O ajutase să treacă peste gândul vinovat că momentul în care aflase vestea morții mamei ei nu-i trezise în suflet decât o mare ușurare. Încercase să își ierte mama, încercase să-și spună că dependența maică-sii fusese cauza tuturor celor întâmplate. Dar știa că nu era adevărat. Mama ei *alesese* dependența, drogurile fuseseră singurul lucru de care îi păsase vreodată cu adevărat.

Păcatele părinților, Jordanna înțelegea acum aceste cuvinte. Nu însemnau că păcatele pe care le comitea un părinte aveau să se repercuteze asupra copiilor acestuia, ci, de fapt că *greșelile* pe care le făcea un părinte în timp ce își creștea copilul aveau să se resimtă până la a doua, a treia, poate chiar și a patra generație.

Ei îi era sortit să fie mătușă, maică-sa avusese grijă de asta. Dar îi era sortit și să-și poată găsi propria fericire. Cunoscuse recent un bărbat văduv, cu trei copii, și știa că îi fusese trimis ei, știa că ea căutase un astfel de om. Erau de abia la început, însă Jordanna simțea că reprezenta a doua ei șansă la fericire.

Maică-sa fusese găsită într-o fundătură. Fusese omorâtă în bătaie și se înecase cu propriul sânge în timpul atacului. Se

dusese acolo să se drogheze, ca de obicei, și poliția era de părere că se luase la harță cu un dealer. Maică-sa murise așa cum trăise, alergând după unicul lucru care avusese vreodată importanță pentru ea. Fusese îngropată fără niciun fel de fast și fără ca vreun om să plângă la mormântul ei. Chiar și propria ei mamă refuzase să participe la slujbă. Vestea îi adusese o oarecare pace Jordannei. Gândul că nu va mai avea niciodată de-a face cu ea îi ridicase moralul și-i adusese o liniște sufletească pe care nu o cunoscuse niciodată până atunci.

Maică-sa n-avea să mai apară niciodată la ușa ei și să-i solicite atenția, forțându-și fiica să retrăiască groaza și dezgustul care îi marcaseră copilăria și care îi distruseseră în cele din urmă șansa de a duce o viață normală. Maică-sa reușise să o distrugă atât mintal, cât și fizic, iar cel mai cumplit era faptul că răul fusese comis fără nici cea mai mică ezitare. Cei care susțin ideea că unui copil îi este cel mai bine lângă părintele lui, chiar și când acesta este un narcoman, ar trebui să dea socoteală pentru multe. Copiii persoanelor dependente de droguri sau de alcool ar trebui scoși de sub influența părinților și duși cât mai departe cu putință.

Privise în tăcere cum sicriul mamei ei fusese coborât în pământul umed, avusese nevoie să o vadă pe maică-sa dispărând de pe fața pământului o dată pentru totdeauna.

Kenny Boy o ținuse de mână, avusese grijă să nu lase vestea să o doboare. De parcă s-ar fi putut întâmpla asta! Jordanna se bucura în tăcere de noua ei libertate. Kenny Boy stătuse lângă ea până când înmormântarea se sfârșise și existența își reluase cursul. De fapt, el fusese singura persoană care păruse să-i înțeleagă ușurarea la aflarea cumplitei vești și să-i aprecieze noua poftă de viață. Jordanna bănuia că fratele și bunica ei știau mai multe despre moartea Imeldei decât poliția, dar nu avea nicio dovadă în acest sens. Dacă maică-sa murise de mâna mult-iubitului său fiu, atunci asta fusese voia Domnului. Câtă vreme nu se putea proba într-un tribunal, Jordannei nu-i păsa. Kenny era chiar și mai profund afectat decât ea, dar, spre deosebire de sora lui, nu conștientiza acest lucru. Kenny moștenise talentul Imeldei de a nu lua în seamă nimic ce l-ar fi putut împiedica să doarmă liniștit nopțile sau care i-ar fi putut produce vreo emoție reală. Vedea totul strict din punctul lui de vedere și, spre deosebire de Jordanna, el nu îngăduia regretelor

de niciun fel să-i umbrească viața. Tot ce știa cu certitudine Jordanna era că moartea mamei ei reușise să pună capăt propriei sale suferințe. Ea și Kenny Boy trăiseră în umbra mamei lor de când își putea ea aminti.

Acum, în sfârșit, păreau să fie amândoi liberi.

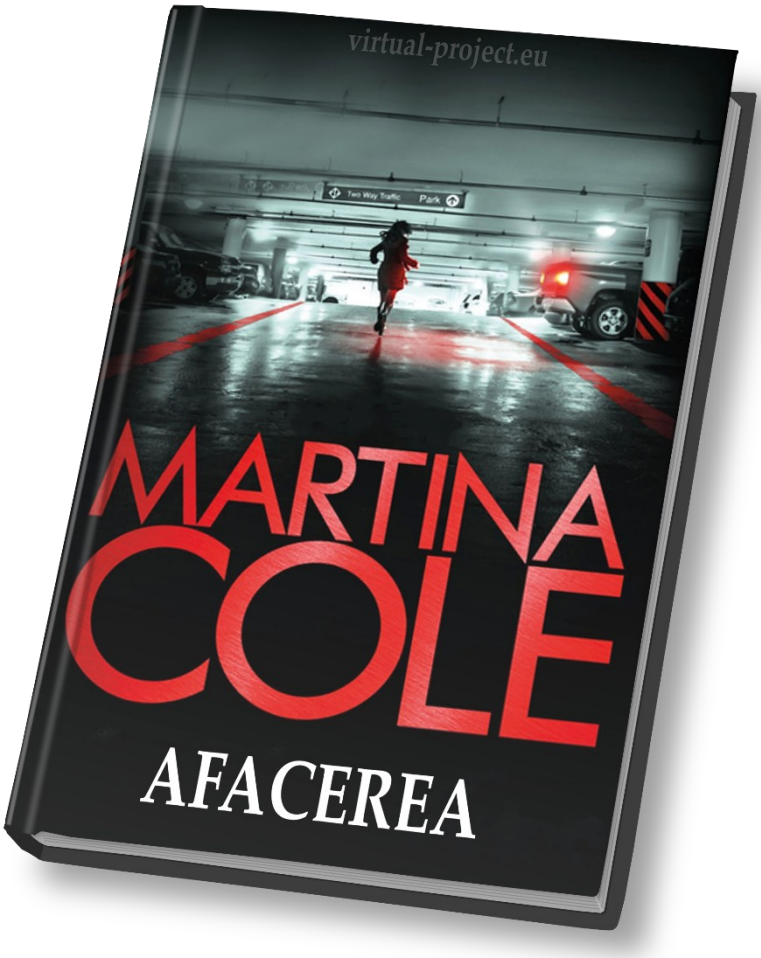

virtual-project.eu